

Người Tình Của Tiểu Thư Sophia (Lady Sophia's Lover)

Contents

Người Tình Của Tiểu Thư Sophia (Lady Sophia's Lover)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	13
3. Chương 3	24
4. Chương 4	30
5. Chương 5	39
6. Chương 6	44
7. Chương 7	53
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	72
11. Chương 11	80
12. Chương 12	89
13. Chương 13	96
14. Chương 14	104
15. Chương 15	111
16. Chương 16	118
17. Chương 17	130
18. Chương 18	140

Người Tình Của Tiểu Thư Sophia (Lady Sophia's Lover)



Giới thiệu

Series: Bow-Street Runners - Book 2 Thể loại: Lãng mạn pha chút trinh thám Người dịch: Slappy, Ork

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-cua-tieu-thu-sophia-lady-sophias-lover>

1. Chương 1

Đã quá lâu kể từ khi anh lên giường với một phụ nữ. Ngài Ross Cannon không thể nghĩ ra lời giải thích nào khác cho phản ứng của anh với Sophia Sydney... một sự hưởng ứng quá mạnh mẽ đến nỗi anh buộc phải ngồi đằng sau bàn làm việc của mình để che dấu sự cương cứng đột ngột và không thể điều khiển. Lúng túng, anh nhìn chăm chú vào người phụ nữ, tự hỏi tại sao chỉ sự xuất hiện của nàng thôi cũng đã đủ kích động sức nóng mãnh liệt đến vậy trong anh. Chưa có ai từng khiến anh sững sốt như thế này.

Không thể phủ nhận là nàng đáng yêu, với mái tóc ánh lên màu mật ong và đôi mắt xanh, nhưng nàng sở hữu một phẩm chất vượt trội về đẹp ngoại hình: một dấu hiệu của đam mê ẩn chứa bên dưới cái vẻ ngoài yếu đuối. Như bất cứ người đàn ông nào, Ross bị khuấy động bởi những gì được che khuất nhiều hơn là bởi những thứ biểu lộ ra ngoài. Và rõ ràng Sophia Sydney là một người phụ nữ của nhiều bí mật.

Annh im lặng đấu tranh để kiềm chế sự lôi cuốn thể xác của anh với nàng, chú tâm vào cái mặt bàn bằng gỗ dái ngựa mòn xơ xác cho đến khi ngọn lửa nóng bỏng rút xuống. Khi anh cuối cùng đã có thể bắt gặp cái nhìn khó dò của nàng, anh chỉ giữ im lặng, đã học được từ rất lâu rằng im lặng là một thứ vũ khí đầy quyền lực. Người ta không thoải mái với sự im lặng - họ thường tìm cách lấp đầy nó, biểu lộ ra ngoài nhiều hơn trong khi nói.

Tuy nhiên, Sophia không phun ra những lời luyên thuyên hoang hốt như nhiều người phụ nữ. Nàng thận trọng nhìn chăm chăm vào anh và không nói gì cả. Hiển nhiên là nàng chuẩn bị để hạ gục anh.

“Cô Sydney,” cuối cùng anh nói, “thư kí của tôi thông báo cho tôi là cô sẽ không lộ ra lý do cuộc viếng thăm của cô.”

“Nếu tôi đã nói cho ông ta lý do tại sao, tôi sẽ không được phép vượt qua ngưỡng cửa. Ngài biết đấy, tôi tới vì vị trí mà ngài đã đăng báo.”

Ross hiếm khi bị ngạc nhiên bởi bất cứ chuyện gì vì đã được nhìn thấy và trải nghiệm quá nhiều trong công việc của mình. Tuy nhiên, ý định của nàng muốn làm việc ở đây, cho anh, đúng là chuyện dị kì không hơn không kém. Hình như nàng không biết tí gì về những đòi hỏi của công việc. “Tôi cần một người phụ tá, cô Sydney. Ai đó có thể làm việc bán thời gian là thư kí và người giữ hồ sơ. Bow Street không phải là chỗ dành cho một phụ nữ.”

“Bản thông báo đã không ghi rõ phụ tá của ngài phải là đàn ông,” nàng chỉ ra. “Tôi có thể đọc, viết, quản lý những chi phí nội trợ, và giữ những cuốn sổ sách. Tại sao tôi không được cân nhắc cho công việc này chứ?”

Một dấu vết thách thức đã xuyên tạc giọng nói tôn kính của nàng. Bị bối rối một cách đầy mê hoặc và lơ đãng, Ross tự hỏi liệu họ đã từng gặp nhau trước đó. Không - anh sẽ phải nhớ nàng. Và tuy thế có điều gì đó quen thuộc kì lạ ở nàng.

“Cô bao nhiêu tuổi?” anh bất ngờ hỏi. “Hai mươi hai? Hai mươi ba?”

“Tôi hai mươi tám, thưa ngài.”

“Thật ư.” Anh không tin nàng. Nàng quá trẻ, khó lòng ở vào độ tuổi đã được xem xét để cất lên giá hàng ế.

“Vâng, đúng thế.” Dường như thích thú, nàng di chuyển để nghiêng người qua bàn anh, đặt hai tay nàng trước anh. “Ngài thấy không? Người ta có thể luôn nói được tuổi của một phụ nữ qua bàn tay cô ấy.”

Ross nhìn chăm chú vào đôi bàn tay bé nhỏ đã được đưa ra mà không tỏ ra kiêu căng. Chúng không phải là bàn tay của một cô gái mà là của một phụ nữ có năng lực - một người biết làm việc chăm chỉ. Mặc dù những móng tay của nàng tuyệt đối sạch sẽ, nhưng chúng được giữ gần như đến phần thịt mềm. Ngón tay của nàng hiện ra với những vết sẹo trắng do những vết cắt và xước tình cờ, và với vết bóng hình trắng lười liềm chắc chắn là do một cái chảo nướng hoặc nồi.

Sophia trở lại chỗ ngồi, ánh sáng trượt nhẹ nhàng qua mái tóc dày màu nâu của nàng. “Ngài cũng trông không giống như tôi tưởng,” nàng thông báo cho anh.

Ross nhướn mày trong một câu hỏi đầy mỉa mai. “Ồ?”

“Tôi đã nghĩ ngài là một quý ông lớn tuổi đầy đà với một bộ tóc giả và một cái tẩu.”

Điều đó kéo theo một tiếng cười ngắn từ anh, khẽ khàng và buông thả, và anh nhận ra là đã lâu lắm rồi từ khi anh có một tiếng cười như thế. Vì lý do nào đó anh không thể không hỏi, “Cô có thất vọng khi thấy tôi khác đi không?”

“Không,” nàng đáp, nghe như có chút nín thở. “Không, tôi không thất vọng.”

Nhiệt độ trong văn phòng tăng lên tới một độ bỏng rộp. Ross không thể không tự hỏi liệu nàng có thấy anh hấp dẫn. Anh sắp 40, và anh trông đúng như tuổi của mình. Những sợi tóc bạc đã bắt đầu xuất hiện trên mái tóc đen của anh. Những năm tháng làm việc hăng say, ít ngủ đã để lại dấu hiệu của chúng, và tốc độ sống chóng mặt đã khiến anh gần như da bọc xương. Anh không có cái vẻ ổn định, được chiều chuộng mà nhiều người đàn ông có gia đình ở tuổi anh sở hữu. Tất nhiên, họ không lãng vãng trên phố vào ban đêm, điều tra những vụ giết người và cướp bóc, viếng thăm các nhà tù và dập tắt các cuộc bạo loạn như anh.

Anh nhìn thấy sự đánh giá khi Sophia nhìn quanh văn phòng được trang bị theo phong cách Spartan của anh. Những tấm bản đồ phủ đầy một mặt tường, các các giá sách thì chất kín các mặt tường còn lại. Chỉ có một bức tranh tô điểm cho căn phòng, một phong cảnh với núi đá, rừng và dòng suối, với những ngọn đồi màu xám ở xa xa. Ross thường xuyên nhìn vào phong cảnh trong những lúc yếm thế hay căng thẳng, nhận thấy vẻ đen tối lạnh lẽo, im ắng của bức tranh không bao giờ thất bại trong việc xoa dịu anh.

Anh tiếp tục cuộc phỏng vấn một cách sỗ sàng. “Cô có mang theo những lời giới thiệu chứ, cô Sydney?”

Nàng lắc đầu. “Tôi e là người chủ cũ của tôi sẽ không nhận xét tôi.”

“Tại sao không?”

Cuối cùng thì sự điềm tĩnh của nàng cũng đã bị phá vỡ, sắc đỏ lan khắp khuôn mặt nàng. “Trong nhiều năm qua tôi làm việc cho một người cô họ xa. Cô ấy cho phép tôi cư trú trong nhà sau khi cha mẹ tôi qua đời, bất chấp sự thật là cô ấy không phải là một người phụ nữ giàu có lắm. Để đổi lại lòng khoan dung của cô ấy, tôi được yêu cầu phục vụ như một người hầu-làm-mọi-công-việc. Tôi tin là cô Ernestine đã hài lòng với những cố gắng của tôi, cho đến khi ...” Những từ ngữ dường như đóng cục lại trong cổ họng nàng, và mồ hôi đột ngột làm làn da nàng lấp lánh như ngọc trai.

Ross đã nghe mọi câu chuyện có thể về nỗi bất hạnh, tội lỗi, và sự khổ sở của con người trong suốt mười năm làm Chánh án tại phố Bow. Mặc dù anh không nhần tâm theo bất kì cách nào, nhưng anh đã học cách giữ cảm xúc của mình ở một khoảng xa xa với những người đến biện hộ trước anh. Nhưng cảnh tượng lo lắng của Sophia lấp đầy anh với sự thúc đẩy điên cuồng được an ủi nàng, để nâng đỡ nàng và xoa dịu nàng. Trời đất ơi, anh nghĩ trong sự ngạc nhiên dữ dội, vật lộn để kiềm chế bản năng bảo vệ phái yếu đang đang trào một cách không mong muốn.

“Tiếp tục đi, cô Sydney,” anh nói cộc lốc.

Nàng gật đầu và thở sâu một hơi. “Tôi đã làm một chuyện rất sai trái. Tôi - tôi đã có một người tình. Trước đây tôi chưa từng có ... nhưng anh ta là một vị khách ở điền trang lớn cạnh làng ... Tôi đã gặp anh ta trong khi đi dạo. Tôi chưa bao giờ được bất kì ai như anh ta tán tỉnh. Tôi phải lòng anh ta, và chúng tôi-” Nàng dừng lại và ngoảnh đi, hình như không thể nhìn Ross thêm chút nào nữa. “Anh ta hứa sẽ cưới tôi, và tôi đã ngu đến mức tin anh ta. Khi anh ta chán tôi, anh ta đã ruồng bỏ tôi mà không cần lấy một giây suy nghĩ. Tất nhiên, lúc này tôi nhận ra là thật lố bịch khi nghĩ rằng một người đàn ông ở địa vị đó có thể sẽ cưới tôi làm vợ.”

“Anh ta là một quý tộc ư?” Cannon hỏi.

Nàng nhìn chằm chằm vào hình dáng của đầu gối qua sự che phủ của chiếc váy. “Không chính xác là vậy. Anh ta - là con út trong một gia đình quý tộc.”

“Tên anh ta?”

“Tôi không thích tiết lộ nó, thưa ngài. Tất cả những chuyện đó bây giờ đã là quá khứ. Chuyện đó đủ để nói rằng cô tôi đã biết được vụ việc từ một quý bà ở trang viên, người cũng luôn che giấu là người tình của tôi đã kết hôn. Không cần phải nói, đó là một vụ việc xấu xa, và cô Ernestine bảo tôi phải rời đi.” Sophia vuốt lại cái váy với một cử chỉ bối rối, hai lòng bàn tay nàng chạy qua mặt vải che phủ trên lòng. “Tôi biết đó

là bằng chứng của một tư cách thiếu đạo đức. Nhưng tôi hứa với ngài là tôi không dễ dàng ... ve vãn lãng nhãng. Nếu như ngài có thể cố gắng để bỏ qua quá khứ của tôi.”

“Cô Sydney.” Cannon đợi cho đến khi nàng có thể tự mình nhìn lại anh một lần nữa. “Tôi sẽ là một kẻ đạo đức giả nếu như tôi buộc tội cô cho vụ việc đó. Tất cả chúng ta đều phạm phải những sai lầm.”

“Chắc chắn không phải ngài.”

Câu nói đó gợi ra một nụ cười gượng từ anh. “Đặc biệt là tôi.”

Đôi mắt xanh của nàng cảnh giác. “Những sai lầm kiểu gì vậy?”

Câu hỏi khiến anh thích thú. Anh thích sự bạo dạn của nàng, cũng như lớp để bị tổn thương bên dưới. “Không có gì mà cô cần phải biết đến, cô Sydney.”

Nàng chậm chậm mỉm cười. “Vậy thì tôi giữ lại sự hoài nghi liên quan đến việc ngài đã phạm phải bất cứ lỗi lầm nào.”

Đó là điệu cười mà một phụ nữ có thể có sau một cuộc làm tình đầy nhục cảm. Rất ít phụ nữ sở hữu được sự đam mê khoái lạc không cần cố gắng, sự nhiệt tình tự nhiên khiến một người đàn ông cảm thấy giống như một con ngựa giống hạng cao trong trại ngựa. Bị điếng người, Ross tập trung vào mặt bàn. Thật không may, nó chẳng làm gì để xua tan đi những hình ảnh kinh khủng đang tràn ngập trong đầu anh. Anh muốn với qua cái bàn và kéo nàng lên trên mặt bàn trơn bóng và lột hết quần áo nàng. Anh muốn hôn ngực nàng, bụng nàng, bắp đùi nàng... tách những lọn xoắn giữa hai chân nàng và vùi mặt anh vào cái khe mềm mại có vị mặn mặn, và liếm và mút cho đến khi nàng hét lên trong sự mê ly. Khi anh khiến nàng lại sẵn sàng cho anh, anh sẽ cởi quần và đưa bản thân mình vào thật sâu bên trong nàng và thúc cho đến khi sự khao khát mãnh liệt của anh được thỏa mãn. Và rồi ...

Điên lên bởi sự thiếu kiềm chế, Ross gõ những ngón tay xuống bàn. Anh cố gắng nhớ lại chủ đề của cuộc nói chuyện. “Trước khi chúng ta bàn luận về quá khứ của cô,” anh nói, “tốt hơn hết chúng ta nên tập trung vào cô. Nói cho tôi biết, có đứa trẻ nào là kết quả của sự dối trá đó không?”

“Không, thưa ngài.”

“Quả là may mắn,” anh nói.

“Vâng, thưa ngài.”

“Có phải Shropshire là nơi sinh của cô?”

“Không, thưa ngài. Tôi và em trai tôi được sinh ra ở một thị trấn nhỏ ở Severn. Chúng tôi...” Sophia dừng lại, một chút gợn lướt qua vẻ mặt nàng, và Ross cảm nhận được rằng quá khứ chứa đựng nhiều kí ức đau thương đối với nàng. “Chúng tôi là trẻ mồ côi khi cha mẹ tôi bị chết chìm trong một tai nạn tàu biển. Tôi còn chưa tới 13 tuổi. Cha tôi là một tử tước, nhưng chúng tôi có ít đất đai, và không có tiền để duy trì nó. Không người họ hàng nào có thể hoặc tự nguyện lo lắng cho hai đứa trẻ gần như là bần cùng. Một vài người trong làng quay vòng chăm sóc em trai tôi và tôi, nhưng tôi e là ...” Nàng ngập ngừng và nói một cách thận trọng hơn. “Em trai tôi, John, và tôi đã khá hoang dã. Chúng tôi chạy quanh làng làm những trò quỷ quái cho đến khi chúng tôi bị bắt do ăn trộm trong cửa hàng bánh địa phương. Sau đó tôi tới sống với cô họ Ernestine.”

“Thế em trai của cô ra sao?”

Nàng đáp lại bằng cái nhìn xa xăm, thái độ của nàng chuyển sang dờ dẩn. “Nó bây giờ đã chết rồi. Danh hiệu đã mai một, và đất đai của gia đình bị bỏ trống, khi không có ai thích hợp để kế thừa.”

Không hề xa lạ với sự đau khổ, Ross nhạy cảm với nỗi khổ của cả những người khác nữa. Anh hiểu ngay lập tức là dù có bất cứ chuyện gì đã xảy ra với em trai nàng, nó đã để lại một nỗi sợ hãi khắc sâu trong tâm hồn nàng. “Tôi lấy làm tiếc,” anh nhẹ nhàng nói.

Nàng cứng người lại, dường như không nghe thấy anh.

Sau một lúc lâu, Ross cộc cằn nói. “Nếu cha cô là một tử tước, thì cô nên được gọi là ‘Tiểu thư Sophia.’”

Lời nhận xét của anh nhận được một nụ cười yếu ớt, cay đắng. “Tôi cho là vậy. Tuy nhiên, tôi cho là mình sẽ quá tự phụ nếu khăng khăng giữ lại cái tước hiệu thừa kế đó, phải vậy không? Những ngày tháng là ‘Tiểu thư Sophia’ đã qua rồi. Tất cả những gì tôi mong ước là tìm được một công việc phù hợp, và có lẽ là để tạo dựng một khởi đầu mới.”

Ross quan sát nàng gần hơn. “Cô Sydney, tôi không thể yên lòng thuê một người phụ nữ làm phụ tá cho mình. Trong số các công việc, cô sẽ bị đòi hỏi phải lên danh sách những kẻ ngồi trong xe chở tù nhân mang những kẻ phạm tội đến và đi từ Newgate, soạn những bản báo cáo của những cảnh sát Bow Street, và lấy lời khai từ những kẻ hời hám các loại, những kẻ đi qua cái tòa nhà này hàng ngày. Những công việc kiểu đó sẽ sỉ nhục đến một người phụ nữ nhạy cảm.”

“Tôi sẽ không bận tâm,” nàng nói với một sự bình thản. “Như tôi vừa mới giải thích, tôi không được che chở cũng như không ngây thơ. Tôi không còn trẻ, cũng không có danh tiếng hay vị trí xã hội nào để mà giữ gìn. Nhiều phụ nữ làm việc ở bệnh viện, nhà tù, và những khu bảo trợ từ thiện, và họ gặp gỡ với tất cả mọi loại người liêu lỉnh và lộn xộn. Tôi sẽ tồn tại cũng như họ.”

“Cô không thể trở thành phụ tá của tôi,” Ross nói một cách chắc chắn. Anh giơ tay lên ra dấu hiệu giữ yên lặng khi nàng cố cắt ngang. “Tuy nhiên, người quản gia cũ của tôi vừa mới nghỉ hưu, và tôi sẽ sẵn lòng thuê cô qua thế chỗ cho bà ấy.”

“Tôi chắc chắn có thể giải quyết những công việc nhà,” nàng thừa nhận. “Thêm vào đó là làm phụ tá cho ngài.”

“Cô đề nghị làm làm cả hai?” Anh hỏi với giọng hơi châm biếm, “Cô không nghĩ thế là quá nhiều việc cho một người làm sao?”

“Người ta nói là ngài làm việc của sáu người,” nàng bắn trả lại. “Nếu đó là sự thật, chắc chắn là tôi có thể sắp xếp được để làm công việc của hai người.”

“Tôi không đề nghị cô làm hai vị trí. Tôi chỉ đang đề nghị một việc là làm quản gia của tôi.”

Thật kì lạ, mệnh lệnh hống hách của anh khiến nàng mỉm cười. Không lầm lẫn về việc có sự thách thức trong đôi mắt nàng, nhưng đó là một sự khiêu khích thân thiện, như thể nàng biết bằng cách nào đó anh không để cho nàng đi. “Không, cảm ơn,” nàng nói. “Tôi sẽ nhận những việc tôi muốn hoặc không gì cả.”

Khuôn mặt Ross cứng lại với vẻ mặt thậm chí khiến cho những viên cảnh sát dày dạn nhất của Bow street cũng bị dọa nạt. “Cô Sydney, rõ ràng là cô không hiểu những nguy hiểm mà cô sẽ bị đặt vào. Một người phụ nữ hấp dẫn không có việc gì để lẫn lộn với những kẻ tội phạm làm từ những trò ranh mãnh cho đến những việc đồi bại mà tôi không thể bắt đầu mô tả.”

Nàng dường như bình tĩnh trước viễn cảnh đó. “Vây quanh tôi sẽ là hơn một trăm nhân viên thi hành pháp luật, bao gồm cả các cảnh sát, các đội kỵ binh tuần tra, và một nửa tá hoặc chừng đó các thám tử của phố Bow. Tôi dám nói là làm việc ở đây tôi sẽ an toàn hơn cả đi mua sắm ở phố Regent.”

“Cô Sydney-”

“Ngài Ross,” nàng cắt ngang, đứng dậy và chống hai tay lên bàn của anh. Cái váy cao cổ của nàng chẳng để lộ gì khi nàng nghiêng người về phía anh. Tuy nhiên, nếu nàng mặc cái váy cổ trễ, ngực nàng sẽ phô bày cho anh như hai quả táo căng mọng trên một cái khay. Bị kích thích không thể chịu được bởi ý nghĩ đó, Ross buộc mình phải tập trung vào khuôn mặt nàng. Đôi môi nàng cong lên một nụ cười nhẹ. “Ngài chẳng mất gì khi để tôi thử,” nàng chỉ ra. “Hãy cho tôi một tháng để chứng tỏ giá trị của mình.”

Ross nhìn chăm chú vào nàng. Có cái gì đó phô bày sự hấp dẫn của nàng. Nàng đang cố gắng để quyến rũ anh đưa cho nàng thứ mà nàng muốn - và nàng đang thành công. Nhưng vì Chúa tại sao nàng lại muốn làm việc cho anh? Anh đột nhiên nhận ra là anh không thể để nàng đi mà không khám phá ra những động cơ của nàng.

“Nếu như tôi không làm vừa lòng ngài,” nàng thêm vào, “ngài lúc nào cũng có thể thuê ai đó khác.”

Ross được biết đến là một người đàn ông cực kì có lý trí. Thật không thực tế với anh khi thuê người phụ nữ này. Thậm chí là ngu ngốc. Anh biết chính xác những người khác ở phố Bow sẽ nghĩ về chuyện đó thế nào.

Họ sẽ cho là anh thuê nàng bởi sức lôi cuốn giới tính của nàng. Một sự thật khó chịu là họ sẽ đúng. Đã quá lâu kể từ khi anh bị hấp dẫn mạnh mẽ bởi một người phụ nữ. Anh muốn giữ nàng ở đây, tận hưởng vẻ đẹp và trí thông minh của nàng, và phát hiện ra liệu nàng có đáp trả sự thích thú của anh. Tâm trí anh cân nhắc những ngại ngùng về một quyết định như thế, nhưng những suy nghĩ của anh bị che khuất bởi những thôi thúc nam tính từ chối bị chế ngự.

Và lần đầu tiên trong sự nghiệp quan tòa của mình, anh lơ đãng vì sự khao khát.

Quắc mắt, anh nhặt lên một chồng giấy tờ ngẫu nhiên và đưa nó cho nàng. “Cô có biết ”Hồ sơ tội phạm” không?”

Một cách cẩn trọng nàng tiếp nhận đồng lộn xộn đó. “Tôi tin rằng đó là một ấn bản hàng tuần về những tin tức của cảnh sát.”

Anh gật đầu. “Nội dung của nó là những mô tả về những kẻ phạm tội nói chung và những chi tiết về tội ác của chúng. Nó là một trong những công cụ hiệu quả của phố Bow trong việc hiểu rõ những kẻ phạm tội, đặc biệt là những kẻ đến từ những hạt bên ngoài phạm vi của tôi. Chồng giấy tờ mà cô đang giữ có những thông cáo từ thị trưởng và quan tòa trên khắp nước Anh.”

Sophia lướt qua vài chú thích trên cùng và đọc lớn. “Arthur Clewen, nghề nghiệp thợ rèn, cao khoảng 5 feet 10, tóc quần màu đen, giọng ẻo lả, mũi to, bị buộc tội lừa gạt ở Chichester... Mary Thompson, biệt danh Hobbes, biệt danh Chiswit, vóc người phụ nữ cao gầy, tóc thẳng sáng màu, bị buộc tội đâm chết người ở Wolverhampton...”

“Những chú thích đó phải được biên soạn và sao chép hàng tuần,” Ross nói một cách ngắn gọn. “Nó thật tế nhị, và tôi có những vấn đề còn cấp bách hơn nhiều để quan tâm tới. Từ giờ trở đi, nó sẽ là một trong những trách nhiệm của cô.” Anh chỉ ra một cái bàn nhỏ ở góc, từng inch trên bề mặt của nó phủ đầy sách, tài liệu và thư từ. “Cô có thể làm việc ở đây. Cô sẽ chia sẻ văn phòng với tôi, vì không còn phòng cho cô ở chỗ khác. Trong hoàn cảnh hiện nay, phần lớn thời gian tôi ra ngoài để điều tra.”

“Vậy là, ngài sẽ thuê tôi,” nàng hỏi, giọng nàng đầy thỏa mãn. “Cảm ơn ngài, Ngài Ross.”

Anh nghiêng sang nàng một cái liếc mĩa mai. “Nếu tôi thấy là cô không phù hợp với vị trí này, cô sẽ chấp nhận quyết định của tôi mà không phản đối.”

“Vâng, thưa ngài.” “Một điều nữa. Cô sẽ không cần phải đi tới xe chở tù nhân mỗi sáng. Vickery sẽ làm chuyện đó.”

“Nhưng ngài đã nói rằng đó là một phần trong nhiệm vụ của phụ tá của ngài, và tôi-”

“Cô đang tranh cãi với tôi đó à, cô Sydney?”

Nàng ngậm miệng lại đột ngột. “Không, Ngài Ross.”

Anh gật đầu nhanh. “Lệnh bắt giữ tội phạm phải được hoàn thành vào lúc 2 giờ. Sau khi làm xong, tới số 4 phố Bow và tìm một cậu bé tóc đen tên là Ernest. Bảo cậu ta chỗ cô để đồ đạc - cậu ta sẽ đem chúng về sau khi đưa Lệnh bắt giữ tội phạm cho nhà in.”

“Không cần thiết phải bắt cậu ta thu nhặt những đồ đạc của tôi,” Sophia phản đối. “Tôi sẽ tự mình đến khu nhà trọ vào thời gian thuận tiện hơn.”

“Cô không được đi bất cứ đâu ở London một mình. Từ giờ trở đi cô nằm dưới sự bảo vệ của tôi. Nếu cô muốn đi đâu đó, cô sẽ phải được hộ tống bởi Ernest hoặc một trong những thám tử.”

Nàng không thích điều đó- anh thấy ánh bức bối trong mắt nàng. Nhưng nàng không tranh cãi. Ross tiếp tục thái độ thực tế. “Phần còn lại trong ngày cô sẽ làm quen với văn phòng toà án và tư xá. Sau đó tôi sẽ giới thiệu cô với những đồng nghiệp khi họ tới các phiên tòa.”

“Tôi cũng sẽ được giới thiệu với những thám tử phố Bow chứ?”

“Tôi nghi ngờ là cô sẽ có thể tránh xa họ lâu,” Ross nói cộc lốc. Ý nghĩ về phản ứng của các thám tử với nữ phụ tá của anh khiến miệng anh mím chặt lại. Anh tự hỏi liệu đó có phải là động cơ của Sophia để làm việc ở đây không. Những người phụ nữ trên khắp nước Anh đã biến các thám tử thành những đối tượng

của trí tưởng tượng lãng mạn. Những tưởng tượng của họ được lấp đầy bởi những cuốn tiểu thuyết ba xu miêu tả các thám tử như những người anh hùng hành động. Có thể là Sophia mong ước quyền rũ được một trong số họ. Nếu như vậy, nàng sẽ không phải quá cố gắng. Các thám tử là một bọn hám gái, và trừ một người thì tất cả đều chưa kết hôn.

“Tiện đây, tôi không bỏ qua cho bất cứ sự dính líu lãng mạn nào ở phố Bow,” Ross nói. “Các thám tử, các cảnh sát, và những thư ký đều không phù hợp với cô. Đương nhiên tôi sẽ không phản đối nếu cô muốn tán tỉnh ai đó ở bên ngoài trụ sở toà án.”

“Thế còn về ngài thì sao?” nàng làm anh giật mình với câu hỏi nhẹ nhàng. “Cả ngài cũng không phù hợp ư?”

Lúng túng, lòng đầy ham muốn, Ross tự hỏi nàng đang cố chơi cái trò trôi giạt vậy. Anh giữ vẻ mặt trống rỗng khi đáp lại, “Đương nhiên.”

Nàng khẽ mỉm cười khi bước tới cái bàn nhỏ chất đầy giấy tờ.

Chưa đến một giờ, Sophia đã sắp xếp một cách có hiệu quả và sao chép những chú thích mà rõ ràng sẽ làm thợ in vô cùng vui mừng. Nàng quá im lặng và tinh tế trong những di chuyển của mình đến nỗi Ross quên mất là nàng đang ở đó, ngoại trừ việc mùi hương của nàng thanh lọc qua không khí. Đó là một sự sao lãng trên người mà anh không thể gạt bỏ. Thở sâu, anh cố gắng nhận ra hương thơm. Anh khám phá ra mùi trà và vani, trộn với mùi da thịt ấm áp của phụ nữ. Liếc trộm nét mặt nhìn nghiêng thanh tú của nàng, anh bị mê hoặc bởi cách ánh sáng di chuyển trên tóc nàng. Nàng có hai cái tai nhỏ, cái cằm nhọn, một cái mũi nhỏ mềm mại, và hai hàng lông mi tạo thành bóng phủ rợp trên gò má nàng.

Một mải với công việc, Sophia cong người lên trang giấy và viết một cách cẩn thận. Ross không thể không tưởng tượng cảnh những ngón tay thành thạo ấy để lại cảm giác trên cơ thể anh như thế nào, liệu chúng sẽ ấm áp hay lạnh giá. Nàng sẽ chạm vào một người đàn ông với sự ngượng ngùng hay táo bạo? Về ngoài của nàng dịu dàng và thờ ơ, nhưng có những dấu hiệu của sự khiêu khích bên dưới ... một sự báo trước là nàng có thể không bị ràng buộc bởi bản năng giới tính, chỉ cần một người đàn ông có thể chạm tới đủ sâu bên trong nàng.

Sự phỏng đoán khiến máu của Ross chảy nhanh hơn. Anh tự nguyện rửa mình vì đã trở nên quá gần nàng. Sức mạnh của sự đam mê chưa cạn trong anh dường như lấp đầy cả căn phòng. Thật kì lạ là anh có thể chấp nhận được những năm tháng độc thân đã qua cho đến bây giờ. Đột nhiên mọi chuyện trở nên không thể chịu đựng được, sự đói khát da thịt mềm mại của một người phụ nữ tích tụ, nhu cầu được một cái vỗ êm ái bao bọc quanh anh, một cái miệng ngọt ngào, sẵn sàng đáp trả lại những nụ hôn của anh ...

Ngay khi sự khao khát của anh đạt tới mức độ đau đớn, Sophia bước lại bàn của anh với những bản sao chép. “Có phải ngài muốn nó được hoàn thành như thế này không?” nàng hỏi.

Anh nhanh chóng đọc lướt qua nó, hầu như không xem những dòng chữ mạch lạc của bản viết tay. Với một cái gật đầu vội vàng, anh đưa chúng trả lại cho nàng.

“Vậy thì tôi sẽ đưa chúng lại cho Ernest,” nàng nói, váy của nàng sột soạt nhẹ nhàng khi nàng rời đi. Cánh cửa đóng lại với một tiếng cách khê, để lại cho anh một sự riêng tư quá cần thiết. Thở hắt ra một hơi thở bùng nổ, Ross đi lại cái ghế mà Sophia đã ngồi, những ngón tay của anh trượt lên chỗ tựa lưng và tay ghế. Bị cuốn đi bởi những thôi thúc căn bản, anh tìm kiếm bất kì dấu vết nào của hơi ấm mà bàn tay nàng có thể để lại trên gỗ. Anh thở sâu, tìm kiếm để hấp thụ một dấu vết còn sót lại của hương thơm từ nàng.

Phải, anh nghĩ với sự kích động hoàn toàn nam tính, anh đã độc thân quá lâu rồi.

Mặc dù anh không thường xuyên bị hành hạ bởi những nhu cầu về thể xác, Ross quá tôn trọng phụ nữ để thuê một ả gái điếm. Nhờ vào vị trí trên ghế thẩm phán anh đã trở nên quá nổi danh, và anh sẽ không lợi dụng một phụ nữ như vậy. Hơn nữa, kiểu giao dịch ấy sẽ là một sự sỉ nhục nếu so với điều anh đã chia sẻ cùng vợ mình.

Anh đã cân nhắc đến việc kết hôn lần nữa, nhưng anh vẫn chưa tìm được một phụ nữ tương đối thích hợp. Người vợ của chánh án tòa án sẽ phải mạnh mẽ và độc lập. Và cô ấy sẽ phải dễ dàng phù hợp với tầng lớp quý tộc mà gia đình anh thường xuyên lui tới, cũng như là thế giới đen tối của phố Bow. Hơn tất cả, cô ấy

phải thỏa mãn với tình bạn của anh, chứ không phải tình yêu. Anh không cho phép mình yêu một lần nữa, không như anh đã từng yêu Eleanor. Nỗi đau mất cô đã quá lớn, và trái tim anh đã bị xé mất một nửa khi nàng ra đi.

Anh chỉ mong ước là nhu cầu tình dục có thể gạt bỏ dễ dàng như nhu cầu tình yêu.

Từ hàng thập kỉ nay, số 4 phố Bow đã được dùng để làm tư xá, văn phòng công, và tòa án. Tuy nhiên, khi ngài Ross Cannon được chỉ định làm Chánh án mười năm trước, anh đã mở rộng quyền lực và phạm vi quyền hạn của mình cho đến khi bắt buộc phải mua toà nhà kế bên. Giờ đây, Số 4 chủ yếu được dùng làm tư xá của ngài Ross, trong khi Số 3 bao gồm những văn phòng, những phòng xử án, những phòng lấy khẩu cung và một căn phòng bọc sắt ngầm nơi các tù nhân bị giam giữ và thẩm vấn.

Sophia nhanh chóng làm quen với bố trí của Số 4 khi nàng tìm kiếm cậu bé chạy việc. Nàng phát hiện vị trí của Ernest trong bếp ở tầng dưới khi cậu ta ăn bữa trưa với bánh mì và pho mát tại một cái bàn gỗ lớn. Một cậu bé tóc đen, tay chân lẻo khẻo, khổ sở vì đồ mất dữ dội khi Sophia tự giới thiệu. Sau khi nàng đưa cho cậu bé Bản Hồ sơ tội phạm, và đề nghị cậu mang đồ đặc về cho nàng từ một nhà trọ gần đó, cậu bé chạy vụt đi giống như một con chó săn đuổi theo một con chuột cống.

Nhẹ nhôm khi thấy mình còn một mình, Sophia đi loanh quanh tới cái chạn đồ khô. Nó được làm khít với những cái giá bằng đá phiến, trong đó có một khoanh pho mát, một hũ bơ, một bình sữa, những lát thịt. Một căn phòng nhỏ mờ mờ và tối tăm, rất im ắng ngoại trừ tiếng nước nhỏ đều đặn ở cái chạn ẩm ướt kế bên. Đột nhiên kiệt sức vì căng thẳng dồn nén trong nàng cả buổi chiều, Sophia cảm thấy mình bắt đầu run sợ và rùng mình cho đến khi răng nàng va vào nhau lập cập một cách dữ dội. Những giọt nước mắt nóng hổi trào ra từ mắt nàng, và nàng ấn mạnh cả chiều dài tay áo để chống lại những lỗ hổng đau đớn.

Chúa ơi, nàng mới ghét ông ta làm sao.

Nàng đã cần tới tất cả sức mạnh và ý chí của mình để ngồi trong cái văn phòng lộn xộn đó với ngài Ross, biểu lộ vẻ thanh thản trong khi máu trong người nàng sôi lên với sự ghê tởm. Nàng đã che dấu tốt sự ác cảm của mình; nàng nghĩ nàng thậm chí đã khiến ông ta muốn nàng. Đôi mắt ông ta đã bùng lên với một sự hấp dẫn miễn cưỡng mà ông ta không thể che giấu. Điều đó thật tốt; đó là việc mà nàng hy vọng. Bởi vì nàng muốn điều gì đó tồi tệ hơn là giết ngài Ross Cannon. Nàng dự định phá hủy ông ta theo mọi cách, khiến ông ta phải khổ sở cho đến khi cái chết còn dễ chịu hơn. Và định mệnh bằng cách nào đó dường như đang giúp đỡ kế hoạch của nàng.

Từ cái giây phút Sophia nhìn thấy mẫu quảng cáo trên tờ Times cần tuyển một phụ tá tại văn phòng công của phố Bow, một kế hoạch đã hoàn toàn thành hình trong đầu nàng. Nàng sẽ giành được công việc tại phố Bow và bằng cách đó kiếm được cơ hội đến gần những bản khẩu cung và những hồ sơ. Cuối cùng nàng sẽ tìm được thứ mà nàng cần để tiêu diệt danh tiếng của ngài Ross và buộc ông ta từ chức.

Có những tin đồn về chuyện tham nhũng xung quanh các thám tử và những báo cáo hành động của họ về những cuộc vây bắt, những hành động bạo lực và những sự hăm dọa bất hợp pháp, đó là chưa kể tới hành động vượt phạm vi quyền hạn của họ. Mọi đều biết rằng ngài Ross và “người” của ông ta, như ông ta gọi họ, tự tạo ra luật cho mình. Một khi mà công chúng, vốn đã nghi ngờ, nhận được bằng chứng vững chắc về phẩm hạnh tồi tệ của họ, con người mẫu mực được mọi người biết đến là ngài Ross Cannon sẽ bị phá hủy không thể cứu vãn được. Sophia sẽ tiết lộ ra bất cứ tin tức gì cần thiết để mang đến sự sụp đổ của ông ta.

Nhưng điều đó vẫn chưa đủ. Nàng muốn sự phản bội phải sâu sắc hơn nữa, đau đớn hơn thế nữa. Nàng sẽ quyến rũ cái kẻ được gọi là Thầy tu của phố Bow và khiến ông ta phải yêu nàng. Và rồi nàng sẽ mang thể giới của ông ta lật nhào từ trên xuống dưới.

Những giọt nước mắt nóng hổi dịu lại, và Sophia quay lại để dựa trán mình vào cạnh phiến đá lạnh lẽo, run run thở dài. Một ý nghĩ đem lại sự vững vàng cho nàng: ngài Ross sẽ phải trả giá vì đã mang đi người cuối cùng trên trái đất yêu thương nàng. Em trai nàng, John, di hài của cậu ấy đã bị chôn vùi trong nấm mồ tập thể, lẫn lộn với những hài cốt thối rữa của những tên ăn cắp và những kẻ sát nhân.

Lấy lại sự tự chủ, Sophia suy ngẫm về những điều mà nàng đã biết về ngài Ross cho đến giờ. Ông ta hoàn toàn không phải như nàng mong đợi. Nàng đã nghĩ ông ta phải là một gã đàn ông vênh váo, to béo, hai má phệ xuống và phù phiếm và đồi bại. Nàng đã không muốn bị ông ta hấp dẫn.

Nhưng ngài Ross rất đẹp trai, đến mức nàng ghét phải thừa nhận điều đó. Ông ta là một người đàn ông vẫn còn sung mãn, khung người cao lớn và hơi quá gầy. Các đường nét của ông ta mạnh mẽ và khắc khổ, với lông mày trắng, màu đen, phủ bóng trên đôi mắt kì lạ nhất mà nàng từng thấy. Chúng nâu sáng, quá sáng đến nỗi nó dường như là một tia chớp nung đỏ đã bị giữ lại bên trong tròng mắt viền đen. Ông ta có một đức tính tốt đã làm giảm nhuệ khí của nàng, một tính cách vui vẻ kì lạ đang cháy bên dưới bề mặt xa cách. Và ông ta dùng quyền lực của mình một cách thoải mái, một người đàn ông có thể ra những quyết định và sống với chúng bất chấp hậu quả là gì.

Nghe thấy tiếng động của ai đó đang bước vào bếp từ cánh cửa dẫn tới phố bên trên Sophia liền linh ra khỏi cái chạn. Nàng thấy một người phụ nữ không lớn tuổi hơn nàng là mấy, mảnh mai và tóc đen, với hàm răng xấu. Nhưng nụ cười của người phụ nữ là chân thật, và chị ta sạch sẽ và chỉnh chu, tạp dề của chị ta được giặt sạch và ủi phẳng. Người đầu bếp, Sophia phỏng đoán, nở một nụ cười thân thiện với nàng.

“Xin chào,” người phụ nữ e thẹn nói, khẽ nhún gối chào. “Tôi có thể giúp gì không thưa cô?”

“Tôi là cô Sydney, phụ tá mới của ngài Ross.”

“Phụ tá,” người phụ nữ nhắc lại trong sự bối rối. “Nhưng cô không phải là một người đàn ông.”

“Không, chắc chắn vậy,” Sophia điềm đạm nói, quét sát quanh căn bếp.

“Tôi là đầu bếp, Eliza,” người phụ nữ nói, nhìn nàng bằng đôi mắt mở to. “Có một người người hầu nữa, Lucie, và một cậu bé chạy việc...”

“Ernest? Phải, tôi vừa gặp cậu ta.”

Ánh sáng ban ngày chiếu qua những cái cửa sổ hai cánh, để lộ ra căn bếp là một căn phòng nhỏ nhưng vừa vặn với một cái sàn lát đá. Một cái lò xây bằng gạch với nắp bằng gang và sự trợ giúp của đá được đóng khung dựa vào một bức tường. Bốn hoặc năm cái nồi có thể làm nóng với những nhiệt độ khác nhau cũng lúc trên một cái lò. Một cái lò nung hình trụ bằng sắt được đặt dọc theo bức tường, cánh cửa ngang bằng với cái được xây bằng gạch. Thiết kế này quá thông minh và hiện đại đến nỗi Sophia không thể không la lên trong sự thán phục.

“Ồ, nấu nướng ở đây chắc phải tuyệt lắm!”

Eliza nhăn mặt. “Tôi rõ ràng có thể xoay sở việc nấu nướng, như mẹ tôi đã dạy tôi. Và tôi không phiền lòng việc đi chợ hay dọn dẹp gọn gàng. Nhưng tôi không thích đứng ở cái bếp khắp những nồi và chảo- nó dường như không bao giờ sắp xếp đúng cách”

“Có lẽ tôi có thể giúp,” Sophia nói. “Tôi thích nấu nướng.”

Eliza sáng bừng lên với thông tin đó. “Thật là tuyệt, thưa cô!”

Sophia nhìn quanh cái chạn bát đĩa với tập hợp những cái nồi, chảo, bình và dụng cụ. Một loạt những cái khuôn bằng đồng xỉn màu treo trên những cái móc ở bên - chúng rõ ràng là cần được cọ rửa. Có những thứ khác cũng cần phải được để ý. Những mảng bánh pudding và những túi thịt đông mắc trong cái giá chạn bị bẩn và cần được nhúng nước. Những cái sàn trông bẩn và một mùi khó chịu bốc ra từ những cái hố thoát nước trong bồn rửa bát, cần phải cọ rửa với một lượng lớn soda.

“Tất cả chúng ta đều ăn trong bếp chính, cả những người hầu và các cảnh sát,” Eliza nói, chỉ ra cái bàn gỗ có vẻ nhỏ hơn nhiều so với căn phòng. “Không có phòng ăn lớn thích hợp. Ngài Ross dùng bữa ở đây hoặc trong văn phòng của ông ấy.”

Sophia nhìn vào một cái khay chạn chứa đồ gia vị, trà và một túi hạt cà phê. Nàng cố gắng để nghe có vẻ vô tư khi hỏi, “Ngài Ross có phải là một ông chủ tốt không?”

“Ồ, có chứ, thưa cô!” Người đầu bếp trả lời ngay lập tức. “Mặc dù ông ấy đôi lúc có chút kì cục.”

“Theo cách nào cơ?”

“Ngài Ross sẽ làm việc trong nhiều ngày mà không có một bữa ăn đúng đắn. Thỉnh thoảng ngài ấy thậm chí là ngủ trên bàn thay vì nghỉ ngơi tử tế ở trên giường của mình.”

“Tại sao ông ấy lại làm việc cực khổ đến vậy?”

“Không ai biết câu trả lời cho chuyện đó, có lẽ ngay cả bản thân ngài Ross cũng không biết. Họ nói là ngài ấy khác hẳn trước lúc vợ ngài qua đời. Bà ấy đã chết trong khi sinh, và từ đó ngài Ross trở nên...” Eliza dừng lại để tìm một từ thích hợp.

“Xa cách?” Sophia gợi ý.

“Vâng, xa cách và lạnh lùng. Ngài ấy không cho phép bản thân mình yếu đuối và không hứng thú với bất kì chuyện gì khác ngoài những nhiệm vụ của ngài ấy.”

“Có lẽ một ngày nào đó ngài ấy sẽ tái hôn.”

Eliza nhún vai và mỉm cười. “Trời, có nhiều phụ nữ tốt muốn có ngài ấy! Họ đến văn phòng của ngài ấy đề nghị đóng góp vào các quỹ từ thiện của họ, hoặc là để than phiền về những kẻ móc túi và đại loại như vậy. Nhưng rõ ràng là họ hy vọng thu hút được ngài ấy. Và ngài ấy càng thể hiện ít hứng thú bao nhiêu, thì họ lại càng theo đuổi ngài ấy bấy nhiêu.”

“Thỉnh thoảng ngài Ross được gọi là Thầy tu của phố Bow,” Sophia thì thầm. “Có phải ngài ấy không hề...” Nàng dừng lại khi sự đỏ mặt lan trên hai má nàng.

“Chỉ có ngài ấy mới biết chắc,” Eliza trầm ngâm nói. “Thật đáng tiếc, phải không? Phí hoài một người đàn ông tốt, khỏe mạnh.” Hàm răng cong của chị toét miệng cười, và chị nháy mắt với Sophia. “Nhưng tôi nghĩ một ngày nào đó người phụ nữ thích hợp sẽ biết làm thế nào để quyến rũ ngài ấy, phải không thưa cô?”

Phải, Sophia nghĩ với niềm thoả mãn cuộn lên. Nàng sẽ là người kết thúc cuộc sống thầy tu của ông ta. Nàng sẽ chiếm được sự tin tưởng của ông ta, có lẽ thậm chí là tình yêu của ông ta... và nàng sẽ sử dụng nó để phá hủy ông ta.

Với sự lan truyền nhanh chóng trong phố Bow, Ross không ngạc nhiên khi có một tiếng gõ cửa không đến 15 phút sau khi Sophia rời đi. Một trong những trợ lý chánh án, ngài Grant Morgan, bước vào văn phòng. “Chào buổi sáng, Cannon,” Grant Morgan nói, đôi mắt xanh của anh ta bùng lên với sự hài hước. Không ai có thể nghi ngờ chuyện Morgan đang tận hưởng cuộc sống tân hôn của mình. Những thám tử khác vừa ghen tị, vừa buồn cười bởi sự thật là Morgan khắc kỉ trước đây lại thể hiện tình yêu với cô vợ bé nhỏ, tóc đỏ của anh quá công khai.

Với chiều cao gần 6 feet rưỡi (cỡ 1m9-2m gì đấy), Grant Morgan là người đàn ông duy nhất mà Ross thực sự phải ngước nhìn. Vốn là một đứa trẻ mồ côi đã từng làm việc ở quầy bán cá ở Vườn Covent, Morgan đã tham gia vào đội tuần tra bộ ở tuổi 18 và nhanh chóng được thăng hết cấp này đến cấp khác cho đến khi Ross chọn anh ta vào đội nửa tá thám tử tinh nhuệ. Gần đây anh ta đã được chỉ định để phục vụ như là một trợ lý chánh án. Morgan là một người đàn ông tốt, kiên định và thông minh, và là một trong vài người trên thế giới mà Ross tin tưởng.

Kéo cái ghế dành cho khách lại gần bàn, Morgan hạ cái khung người khổng lồ của anh ta xuống cái ghế da. Anh gửi cho Ross một cái nhìn chăm chăm ước đoán. “Tôi đã thoáng thấy cô Sydney,” anh nhận xét. “Vickery đã kể cho tôi rằng cô ấy là phụ tá mới của anh. Đương nhiên, tôi đã đáp lại là hẳn ông ta nhầm rồi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì thuê một người phụ nữ cho một vị trí như vậy là không thực tế. Hơn nữa tuyển một phụ nữ duyên dáng như cô Sydney làm việc tại phố Bow sẽ là một việc ngu ngốc khủng khiếp. Và bởi vì tôi chưa từng bao giờ biết anh là một kẻ ngu ngốc hay không thực tế, tôi đã nói với Vickery rằng ông ta đã sai.”

“Ông ta đúng đấy,” Ross thì thầm. Nghiêng người sang một phía, Morgan tựa cằm vào khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ và lặng ngắm Chánh án một cách suy đoán. “Cô ấy sẽ là một thư kí và một người giữ tài liệu đúng không? Và lấy lời khai của những kẻ cướp đường và những kẻ cướp bộ và những ả gái điếm trộm cắp và-”

“Phải” Ross ngắt lời.

Đôi lông mày dày của Morgan cong lên nửa chừng trên trán anh ta. “Để chỉ ra một sự thật hiển nhiên, mọi người đàn ông đi qua chỗ này - không ngoại trừ các thám tử - sẽ bu lấy cô ta như ruồi bu vào một hũ mật vậy. Cô ta sẽ không thể làm được việc khỉ gió gì hết. Cô Sydney là một rắc rối, và anh biết điều đó.” Anh ta dừng lại và nhận xét một cách vu vơ, “Chuyện khiến tôi thích thú là tại sao anh chọn thuê cô ta bất kể có thể nào.”

“Không phải việc của cậu. Cô Sydney là nhân viên của tôi. Tôi sẽ thuê bất kì ai mà tôi muốn, và những gã đàn ông tốt hơn là để cô ta yên hoặc trả lời với tôi.”

Morgan nhìn chằm chằm anh theo cái cách định giá mà Ross không thích. “Xin lỗi,” anh nhẹ nhàng nói. “Anh có vẻ như là hơi dễ nhạy cảm với cái chủ đề này đấy.”

“Tôi không có nhạy cảm, khỉ thật!”

Morgan đáp lại với một điệu cười nhăn nhó vô cùng bức mình. “Tôi tin đây là lần đầu tiên tôi từng được nghe anh chửi thề, Cannon.”

Quá muộn, Ross hiểu ngọn nguồn sự thích thú của Morgan. Bằng cách nào đó vẻ ngoài dửng dưng thường ngày của anh đã bị phá vỡ. Anh tìm cách che giấu sự tức giận của mình, gõ gõ ngón tay lên bàn từng chập với một vẻ thiếu kiên nhẫn.

Morgan quan sát sự đấu tranh của anh với một điệu cười lưu luyến. Rõ ràng anh ta không thể không nhận xét thêm một câu nữa. “Ồ, có một điểm không cần bàn cãi - cô ta là một thư kí xinh đẹp hơn Vickery nhiều.”

Ross bắn vào anh ta cái nhìn căm chỉ. “Morgan, lần sau khi tôi đăng thông báo tìm một nhân viên, tôi chắc chắn sẽ thuê một bà già rụng răng để hi vọng làm vừa lòng cậu. Bây giờ, liệu chúng ta có thể chuyển cuộc thảo luận sang vấn đề khác nào đó ... có lẽ thậm chí là chuyện gì đó liên quan đến công việc của cậu không?”

“Dĩ nhiên rồi,” Morgan nói một cách đồng tình. “Thực tế tôi tới để đưa cho anh báo cáo mới nhất về Nick Gentry.”

Đôi mắt Ross nheo lại với tin tức đó. Trong tất cả những kẻ tội phạm mà anh từng bắt, xét xử và treo cổ, Gentry là kẻ dễ dàng đứng đầu danh sách. Hắn ở phía đối lập với tất cả mọi thứ mà Ross mong giữ gìn.

Lợi dụng luật lệ về việc trao các phần thưởng cho bất cứ công dân nào bắt được một kẻ cướp đường, kẻ trộm đêm hay đào ngũ, Nick Gentry và người của hắn đã thiết lập một văn phòng ở London và tâu về bản thân thành những người bắt trộm chuyên nghiệp. Khi Gentry tóm được một kẻ cướp đường, hắn ta không chỉ nhận được khoản hoa hồng kèm theo tên tội phạm, mà còn cả ngựa, vũ khí, và tiền của tên cướp. Nếu hắn ta tìm ra những đồ vật bị trộm cắp, hắn ta không chỉ nhận được tiền phí, mà còn cả phần trăm giá trị tài sản. Khi Gentry và người của hắn không thể thu thập được đầy đủ chứng cứ chống lại một kẻ phạm tội đặc biệt, chúng sẽ gài bẫy hoặc tạo ra vài thứ. Chúng cũng mê hoặc những cậu trai trẻ vào việc phạm tội, hoàn toàn chỉ vì mục đích bắt giữ họ sau này và nhận lấy những khoản tiền thưởng.

Trong thế giới ngầm, nơi mà hắn là một vị vua không hề tranh cãi, người ta nhìn hắn với cả lòng ngưỡng mộ và sự sợ hãi. Văn phòng của hắn trở thành chỗ hẹn gặp của mọi tên tội phạm có tiếng tăm ở Anh. Gentry đầy tội lỗi ở mọi loại mức nát bao gồm lừa đảo, hối lộ, trộm cắp, và thậm chí là cả giết người. Điên rồ nhất trong tất cả, gã đàn ông này được hầu như cả London xem như là một kiểu người hảo tâm công khai nào đó. Hắn ta trưng cái dáng vẻ bánh bao trong những bộ quần áo đẹp, cưỡi con ngựa đen to lớn qua các ngõ nhỏ và cả phố lớn của London. Những cậu bé con mơ ước lớn lên được như hắn. Phụ nữ nhiều hay ít tuổi bị kích động bởi vẻ ngoài hấp dẫn của hắn.

“Tôi muốn thấy gã con hoang đó khiêu vũ với thần phong,” Ross thì thầm. “Nói cho tôi cậu có gì nào.”

“Chúng ta có nhân chứng khai là Gentry đã sắp xếp một cuộc giải thoát cho ba người của hắn ta khỏi Newgate. Thư kí đã lấy được hai lời khai.”

Ross trở nên yên lặng, trong thái độ của một con thú rình mồi tóm được mùi hương của con mồi mà nó khao khát nhất. “Mang hắn ta vào để hỏi cung,” anh nói. “Và làm nhanh lên, trước khi hắn lẫn mất.”

Morgan gật đầu, biết rằng nếu Gentry đánh hơi được nguy hiểm và quyết định lẩn trốn, sẽ không ai xác định được vị trí của hắn. “Tôi cho là anh sẽ muốn tự mình hỏi cung hắn?”

Ross gật đầu. Thông thường anh sẽ để những công việc như thế này trong tầm tay giải quyết của Morgan, nhưng không phải là trong chuyện liên quan đến Nick Gentry. Gentry là đối thủ riêng của anh, và Ross vô cùng cố gắng để hạ gục gã bắt trộm quý quyết này.

“Rất tốt, thưa ngài.” Morgan đuổi khung người to lớn của anh ra khỏi cái ghế và đứng lên. “Tôi sẽ cho bắt giữ Gentry ngay khi biết hắn ở đâu. Tôi sẽ phái Sayer và Gee đi ngay lập tức.” Anh ta dừng lại, và một nụ cười gượng làm mềm đi những góc cạnh thô cứng trên khuôn mặt anh. “Nghĩa là, nếu họ không quá bận rộn liếc mắt đưa tình với phụ tá mới của anh.”

Ross vô vùng khó khăn để nén lại một lời đáp trả cay cú, sự kiểm soát thông thường của anh đang bị kích động bởi ý tưởng Sophia Sydney bị những người của anh quấy rối. “Làm cho tôi một việc, Morgan,” anh nói qua đôi môi mím chặt. “Cho mọi người biết rằng nếu có bất cứ thám tử nào của tôi hoặc bất cứ nhân viên nào của đội tuần tra bộ hay kỵ binh làm phiền cô Sydney, họ sẽ phải hối hận về điều đó.”

“Vâng, thưa ngài.” Morgan quay người rời đi, nhưng trước đó Ross nhìn thấy dấu vết một nụ cười trên môi anh ta.

“Chuyện gì mà vô cùng hài hước như vậy?”

Morgan đáp lại bằng một giọng mỉa mai. “Tôi chỉ là đã đang suy ngẫm thưa ngài, rằng ngài có thể đi đến việc hối hận vì đã không thuê một bà già răng long.”

Sau khi chia sẻ bữa ăn tối với thịt cừu hầm nóng hổi, Sophia dỡ đồ trong phòng trên gác đã được dành cho nàng. Căn phòng nhỏ, và đồ đạc đơn giản. Tuy nhiên, nó sạch sẽ và giường có vẻ êm ái, và có lợi ích khác mà Sophia thích. Cửa sổ phòng nàng đối diện với hướng tây của số 3 phố Bow, cho phép nàng nhìn thẳng vào văn phòng của Cannon. Ánh đèn phác thảo ra hình dáng cái đầu đen của ông ta và làm nổi bật cái nét cứng rắn của khuôn mặt nhìn nghiêng khi ông ta quay về hướng những cái giá sách. Đã muộn và đáng lẽ ông ta nên nghỉ ngơi cho buổi tối. Tối thiểu nhất thì ông ta cũng nên thưởng thức một bữa tối ngon lành thay vì món thịt cừu hầm chán ngắt mà Eliza đã gửi qua.

Sophia thay áo khoác và quay lại cửa sổ, quan sát khi Cannon xoa mặt và cong người cần mẫn trên bàn làm việc. Nàng nghĩ về mọi thứ mà Eliza và Lucie đã kể cho nàng nghe về vị Chánh Án. Với kiểu yêu thích ngồi lê đôi mách điển hình của người hầu, họ đã cung cấp cho nàng vô khối thông tin.

Có vẻ như rất nhiều người ủng hộ ngài Ross Cannon, sùng bái lòng trắc ẩn của ông ta, trái lại cũng có ngần ấy người chỉ trích lên án sự khắc nghiệt của ông ta. Ông ta là quan tòa có quyền lực nhất ở Anh, thậm chí hành động như là một cổ vắn không công khai của chính phủ. Ông huấn luyện những thám tử của mình với những phương pháp tiến bộ mới, áp dụng những nguyên tắc khoa học để thi hành luật lệ theo một cách vừa gây ngưỡng mộ vừa gây hoài nghi nơi công chúng. Sophia thích thú nghe Eliza và Lucie cố gắng giải thích làm thế nào mà các thám tử thính thoảng giải quyết các vụ phạm tội bằng việc kiểm tra răng, tóc, súng đạn, và những vết thương. Không một thứ gì làm nàng quan tâm, ngoại trừ chuyện hình như những kĩ thuật của ngài Ross đã giải mã được những điều bí mật rồi như tờ vò.

Cũng như tất cả mọi người khác làm việc ở phố Bow, những người hầu đặt ngài Ross ở vị trí rất trang trọng. Sophia đi tới một kết luận đáng lo ngại là vị chánh án không hoàn toàn xấu xa như nàng đã tưởng. Tuy nhiên điều đó chẳng thay đổi được sự hận thù của nàng vì cái chết của John. Thực tế, sự trung thành hoàn toàn với nguyên tắc có lẽ chính là thứ đã dẫn tới bi kịch lấy đi cuộc sống của em trai nàng. Chắc chắn ngài Ross tuân thủ luật lệ theo từng câu từng chữ, đặt nguyên tắc lên trên lòng trắc ẩn, và luật pháp lên trên sự khoan dung.

Ý nghĩ ấy khiến sự giận dữ của Sophia bùng lên mạnh mẽ. Ngài Ross là ai mà có thể quyết định ai sống, ai chết? Tại sao ông ta lại được ngồi đó phán xử kẻ khác? Phải chăng ông ta không sai lầm, quá thông thái và hoàn hảo? Có lẽ ông ta nghĩ mình như vậy, gã con hoang ngạo mạn. Nhưng nàng bối rối với sự tha thứ dễ dàng sáng nay khi nàng thú nhận câu chuyện về mối tình ngắn ngủi của mình. Mọi người sẽ kết án nàng như một gái điếm và nói rằng nàng bị sa thải là đáng đời. Nàng đã hi vọng ngài Ross phê bình nàng. Thay

vào đó ông ta có vẻ thông cảm và tốt bụng, và thậm chí còn thừa nhận rằng bản thân mình cũng mắc sai lầm.

Lòng bối rối, nàng thúc khủy tay kéo cái màn cửa bằng vải muslin đã sờn sang một bên để có được tầm nhìn tốt hơn vào cửa sổ phòng làm việc của ông ta.

Như là bằng cách nào ông ta có thể đó cảm nhận được cái nhìn của Sophia, ngài Ross quay lại và nhìn thẳng vào nàng. Mặc dù không có đèn hay nến cháy trong phòng nàng, ánh trăng cũng đủ để chiếu sáng nàng. Ông ta có thể thấy là nàng chỉ đang mặc một cái áo buổi tối mỏng manh.

Là một quý ông, đáng lẽ ngài Ross nên quay đi ngay lập tức. Nhưng ông ta nhìn chăm chú vào nàng, như thể ông ta là một con sói đói khát và nàng là một con thỏ đã mạo hiểm đi xa khỏi đồng bọn. Mặc dù phần còn lại của cơ thể nàng cháy lên vì xấu hổ, nàng nấn ná để nhìn ông ta. Nàng âm thầm đếm từng giây: một... hai... ba. Rồi nàng di chuyển từ từ sang một phía, kéo cái màn cửa đóng lại, và gơ lòng bàn tay lên khuôn mặt nóng bừng. Nàng đáng lẽ nên hài lòng vì ông ta đã thể hiện sự thích thú với việc trông thấy nàng trong bộ đồ ngủ. Thay vì thế nàng hết sức khó chịu, hầu như hoảng sợ, như thể kế hoạch quyến rũ và phá hủy ông ta bằng cách nào đó sẽ chấm dứt trong sự sụp đổ của chính bản thân nàng.

2. Chương 2

Ross bắt đầu một ngày như thường lệ, hoàn thành việc tắm rửa buổi sáng với tốc độ nhanh chóng và mặc quần áo thường ngày của anh với áo khoác tối màu và quần màu xám. Anh thắt cà vạt lụa màu đen với một cái nút thắt đơn giản, và chải tóc cho đến khi nó vào nếp gọn gàng. Lướt nhìn vội vã vào gương soi bên cạnh bồn rửa mặt, anh thấy những đường mờ mờ bên dưới mắt đã rõ rệt hơn bình thường. Anh đã không ngủ ngon tối hôm trước. Anh đã bị những suy nghĩ về Sophia chiếm giữ, cơ thể anh đầy sự nhận thức là nàng đang ngủ chỉ cách đó có vài phòng.

Anh không thể ngừng nghĩ về khoảnh khắc khi anh nhìn thấy nàng ở cửa sổ, mái tóc dài của nàng chảy xuống với những gợn sóng, áo ngủ của nàng ma quái trong ánh trăng. Ross đã hoàn toàn bị hấp dẫn bởi hình ảnh đó, máu của anh ào ạt chảy khi anh tưởng tượng cơ thể nữ tính bên dưới cái váy kia trông sẽ thế nào.

Nhắn nhó, Ross thề rằng anh sẽ không có những ảo tưởng ban đêm về Sophia nữa. Không có thêm những tưởng tượng và chắc chắn không có thêm cái nhìn nào vào cửa sổ phòng nàng nữa. Từ giờ trở đi sẽ là công việc như thường lệ.

Xác định dứt khoát, anh đi xuống bếp, định tìm cho mình bình cà phê đầu tiên và mang nó tới văn phòng. Khi đã xong xuôi, anh sẽ thực hiện chuyến đi dạo hàng ngày qua Vườn Covent và các phố xung quanh, phần nhiều với thái độ của một thầy thuốc xem mạch cho người bệnh yếu thích. Bất kể là báo cáo của các thám tử phố Bow chi tiết như thế nào, thì cũng chẳng có gì giống như tự mình xem xét và nghe ngóng mọi thứ.

Ross hài lòng với những hoạt động tiến triển một cách qui củ tại phố Bow mỗi ngày. Chỉ ngay sau bình minh, những cái chuông của nhà thờ St. Paul ngân vang qua vườn Covent G và dọc theo mặt tiền yên lặng của các cửa hàng và những căn nhà của phố Bow. Âm thanh của những chiếc xe chở hàng ở chợ do những tiếng đóng mở lách cách và những cái rèm cửa được kéo lại gây ra, cũng như tiếng chào mời của những người bán bánh muffin và các cậu bé bán báo. Vào 7 giờ, mùi của bánh mì nóng và bánh mì tròn tràn ra từ tiệm bánh, và vào lúc 8 giờ, những đội quần tra sẽ bắt đầu đi qua những cánh cửa mở của các quán cà phê. Khi đến 9 giờ, mọi người sẽ tập trung ở văn phòng Bow Street, chờ các thư kí và các nhân viên mở cửa. Vào 10 giờ, người ngồi ở ghế quan tòa, hôm nay là Morgan - sẽ đảm đương vị trí của anh tại phiên tòa.

Mọi thứ sẽ phải như vậy, Ross nghĩ với sự thỏa mãn.

Khi Ross bước vào bếp, anh nhìn thấy Ernest đang ngồi tại cái bàn gỗ đã được lau chùi. Cậu bé ngấu nghiến xuống cái đĩa đồ ăn sáng như thể đó là bữa ăn tươm tất nhất mà cậu ta có trong nhiều tháng. Sophia đứng ngang hàng với cô đầu bếp khắng khiu, rõ ràng đang chỉ cho cô ta làm thế nào để chuẩn bị đồ ăn sáng. “Lật

chúng như thế này này,” Sophia đang nói, thành thạo lật ngược một hàng những chiếc bánh nhỏ trên một cái vỉ chảo. Hôm nay không khí trong bếp có hương vị thật đặc biệt, được tẩm ướp bởi mùi thịt xông khói rán, cà phê, và bánh rán đang cháy xèo xèo.

Sophia trông tươi tắn và khỏe mạnh, những đường cong gọn gàng của cơ thể nàng được bao bọc trong cái váy màu xám chì phủ ngoài bằng một cạp dễ màu trắng. Mái tóc lấp lánh của nàng được ghim lại thành một cuộn trên đỉnh đầu nàng và được thắt với một dải ruy băng màu xanh da trời. Khi nàng nhìn anh đứng trên bậc cửa, một nụ cười sáng lên trong đôi mắt màu ngọc bích của nàng, và nàng xinh đẹp lóa mắt đến mức Ross cảm thấy một cú đâm đau đớn dưới bụng.

“Chào buổi sáng, ngài Ross,” nàng nói. “Ngài có muốn ăn sáng một chút không?”

“Không, cảm ơn,” anh tự động đáp. “Chỉ một bình cà phê. Tôi chưa bao giờ...” Anh dừng lại khi người đầu bếp đặt một cái đĩa lên trên bàn. Nó được chất đồng với những cái bánh bột rán đang bốc hơi đặt cạnh một vũng sốt mâm xôi. Anh đặc biệt thích những quả mâm xôi.

“Chỉ một hay hai cái?” Sophia dỗ dành.

Bỗng nhiên việc phải trung thành với thói quen thường lệ của mình trở nên ít quan trọng hơn với anh. Có lẽ anh có thể dành thời gian cho một bữa sáng bé nhỏ, Ross biện luận. Lùi lại 5 phút sẽ chẳng khiến cho thời gian biểu của anh có sự khác biệt.

Anh thấy mình ngồi vào bàn đối diện với một cái đĩa chất đầy bánh ngọt, thịt lợn xông khói rán giòn, và trứng hầm. Sophia rót đầy cà phê đen đang bốc khói vào một cái ca, và mỉm cười với anh lần nữa trước khi tiếp tục vị trí của nàng ở cùng với Eliza. Ross cầm cái đĩa của anh lên và nhìn vào nó như thể anh hoàn toàn không biết làm gì với nó.

“Chúng ngon lắm, thưa ngài,” Ernest đánh bạo, nhét đầy mồm cậu ta một cách tham lam đến nỗi nghe giống như là cậu ta bị nghẹn thở.

Ross cắn một miếng bánh ngấm sốt hoa quả và nuốt xuống với một ngụm cà phê nóng. Khi anh tiếp tục ăn, anh cảm thấy một cảm giác hạnh phúc khác lạ. Chứa lòng lạnh, đã rất lâu rồi kể từ khi anh ăn bất cứ thứ gì khác ngoài những món nấu nướng dở tệ của Eliza.

Trong vài phút sau Ross ăn cho đến khi đĩa bánh hết sạch. Sophia tới ngay và rót tiếp vào cốc của anh hoặc đưa thêm thịt xông khói. Sự ấm áp dễ chịu của căn bếp và hình ảnh của Sophia khi nàng di chuyển quanh căn phòng gây ra một dòng chảy dễ chịu không mong muốn trong anh. Đặt cái đĩa xuống, Ross đứng lên và nhìn nàng mà không mỉm cười. “Tôi phải đi bây giờ. Cảm ơn vì bữa sáng, cô Sydney.”

Cốc cà phê cuối cùng được ấn vào tay anh, và đôi mắt xanh sẫm của Sophia nhìn chằm chằm vào anh. “Ngài sẽ ở trong văn phòng cả ngày chứ, thưa ngài?”

Ross lắc đầu, bị quyến rũ bởi một nhúm tóc đang dính vào trán nàng. Hơi nóng của chiếc lò làm má nàng hồng lên và sáng lấp lánh. Anh muốn hôn, liếm, thưởng thức nàng. “Tôi sẽ ra ngoài gần như cả buổi sáng,” anh nói, giọng anh bức tức. “Tôi đang chỉ huy một vụ điều tra - có một vụ mưu sát ở Quảng trường Russell tối qua.”

“Hãy cẩn thận.”

Đã từ lâu rồi kể từ khi có ai nói những lời đó với anh. Ross tự nguyện rửa mình vì cảm giác rối loạn quá dễ dàng ... nhưng đó là cái cảm giác vui thích dịu dàng mà anh dường như không thể lãng tránh. Anh gật đầu nhẹ, liếc nàng một cái đầy cảnh giác trước khi rời đi.

Sophia mất nửa đầu của ngày tập trung vào một chồng các giấy tờ, các bản tóm tắt hồ sơ và thư từ cao đến hông được nhét vào một góc trong văn phòng của ngài Ross. Khi Sophia sắp xếp lại đồng thông tin, nàng đón nhận cơ hội thuộc lòng phòng hồ sơ tội phạm đầy bụi và lộn xộn. Nàng sẽ mất nhiều ngày, có lẽ là nhiều tuần, để sắp xếp các ngăn kéo tài liệu một cách thích hợp. Trong khi Sophia làm việc, nàng suy ngẫm lại những chuyện mà nàng biết về ngài Ross cho đến giờ, bao gồm cả những lời nhận xét tàn mạt mà nàng đã nghe từ những người hầu, thư kí và thanh tra. Có vẻ như ngài Chánh Án là một người đàn ông tự chủ khủng khiếp, không bao giờ chửi rủa hay quát tháo hay quá chén. Vài chỉ thị với giọng mềm mỏng từ ông ta sẽ khiến các thám tử sợ hãi vội vã nghe lệnh. Ngài Ross được tất cả những người làm việc cho ông

ta ngưỡng mộ, nhưng cùng lúc đó họ cũng vui thích trong việc đùa cợt về bản tính lạnh lùng và ngăn nắp của ông ta.

Sophia không tin là ông ta lạnh lùng. Nàng cảm thấy vài thứ bên dưới vẻ bề ngoài khắt khe của ông ta, một bản năng giới tính bị kiềm chế mạnh mẽ có thể sẽ hoàn toàn bùng cháy nếu như có bao giờ được thả tự do. Theo bản tính mạnh mẽ của ông ta, ngài Ross sẽ không tiếp cận việc ái ân theo một cách cầu thả. Chuyện đó quá quan trọng, quá quý giá với ông ta, ông ta sẽ phải vô cùng thích người tình trước khi ngủ với cô ta. Nếu Sophia thành công trong việc quyến rũ ông ta, nàng sẽ phải có được tình cảm của ông ta. Nhưng bắt đầu thế nào để khiến một người đàn ông như thế phải lòng? Nàng hoài nghi rằng ông ta sẽ đáp lại một người phụ nữ mang đến sự mềm mại mà rõ ràng là thiếu thốn trong cuộc sống của ông ta. Rốt cuộc thì ông ta không phải là thần thánh với những sức mạnh giới hạn. Ông ta là một người đàn ông, một người ép bản thân mình quá khít khao. Với một người mang quá nhiều gánh nặng trên vai như thế, sẽ thật nhẹ nhõm khi có ai đó quan tâm đến những nhu cầu của ông ta.

Trở lại văn phòng riêng của ngài Ross, Sophia dùng một cái giẻ để lau bụi từ ngưỡng cửa sổ. Nàng vô tình nhìn thấy đối tượng trong những suy nghĩ của mình trên đường bên dưới, khi ngài Ross dừng lại trước cái hàng rào sắt trước tòa nhà. Ông ta đang nói chuyện với một người phụ nữ đã đứng đợi ở cổng. Người phụ nữ choàng một cái khăn phủ lên mái tóc và vai, và Sophia nhớ rằng ông Vickery đã đuổi bà ta đi sớm hôm nay. Người phụ nữ muốn gặp ngài Ross, và thư kí đã bảo bà ta quay lại vào ngày mai, vì ngài Chánh Án còn bận rộn với những vấn đề cấp bách.

Tuy nhiên, ngài Ross mở cửa cho người phụ nữ và đi cùng bà ta tới lối vào của số 3 phố Bow. Sophia cảm động trước sự quan tâm của ông ta tới ai đó chắc chắn là ở tầng lớp thấp kém hơn nhiều. Bà ta ăn mặc xềnh xoàng và hốc hác, nhưng ngài Chánh Án đưa tay cho bà một cách lịch sự như thể bà ta là một nữ công tước.

Khi ngài Ross mang người phụ nữ vào văn phòng của ông ta, Sophia chú ý thấy hai hàng lông mi đen đột ngột cau lại. “Chào buổi chiều, cô Sydney,” anh đều đều nói, hướng dẫn cho vị khách ngồi vào một cái ghế. Người phụ nữ gầy gò, trung tuổi, và trông vẻ hốc hác, hai mắt bà ta đỏ hoe vì khóc. “Đây là bà Trimmer mà theo tôi được biết là đã bị Vickery đuổi đi sáng nay.”

“Tôi tin là ông Vickery lo lắng là lịch làm việc của ngài đã hoàn toàn kín,” Sophia thì thầm.

“Tôi luôn có thời gian khi cần thiết.” Ngài Ross nửa ngồi, nửa dựa vào bàn, hay tay anh khoanh trước ngực. Anh nói với giọng khuyến khích nhẹ nhàng mà nàng chưa từng nghe anh nói trước đó. “Bà đã nói là bà lo sợ cho sự an toàn của em gái bà, bà Trimmer. Làm ơn kể cho tôi chuyện gì đã gây ra nỗi lo lắng đó.”

Bà cô già run rẩy nắm lấy đuôi chiếc khăn choàng và nói với một giọng nghẹn ngào. “Em gái tôi, Martha, đã cưới ông Jeremy Fowler.” Bà ta ngừng lại, rõ ràng là mất tự chủ bởi sự xúc động.

“Công việc của ông Fowler là...?” Ngài Ross gợi ý một cách dò hỏi.

“Anh ta là một người bào chế thuốc. Họ sống trên cửa hàng ở chợ St Jame. Có rắc rối giữa ông Fowler và Martha, và-” Bà dừng lại xoắn cái khăn len thật chặt, những nắm tay điên cuồng. “Con bé đã làm chuyện gì đó một tháng trước, chuyện đó đẩy anh ta vào cơn thịnh nộ. Và tôi đã không còn nhìn thấy nó từ đó.”

“Cô ấy đã mất tích khỏi nhà?”

“Không, thưa ngài... ông Fowler đã khóa Martha trong phòng và không để nó ra ngoài. Nó đã ở trong đó gần 4 tuần rồi. Không ai có thể vào trong để gặp nó. Tôi nghĩ nó đã bị ốm và tôi đã cầu xin ông Fowler để cho nó đi, nhưng anh ta không làm thế, vì anh ta vẫn có ý nghĩ trừng phạt con bé.”

“Trừng phạt cô ấy về chuyện gì?” Ross khẽ hỏi.

Sự đỏ mặt vì xấu hổ lan trên hai má nhỏ hẹp của người phụ nữ. “Tôi nghĩ là Martha đã đi lại thân thiết với người đàn ông khác. Tôi biết nó thật xấu xa. Nhưng mà bản chất Martha là người tốt, và tôi chắc chắn là con bé lấy làm tiếc về những chuyện nó đã làm và mong ông Fowler tha thứ.” Mắt bà Trimmer sưng nước, và bà ta thấm chúng với cái khăn của mình. “Không ai giúp tôi giải thoát cho cô em gái tội nghiệp của mình, như tất cả họ đều nói đó là vấn đề giữa hai vợ chồng. Ông Fowler nói anh ta chỉ làm như thế bởi vì

anh ta quá yêu Martha, và cô ấy làm tổn thương anh ta khủng khiếp. Không ai, thậm chí là những người khác trong nhà Trimmer, khiển trách anh ta vì đã nhốt con bé.”

Hai mắt ngài Ross hà khắc và lạnh lùng. “Tôi luôn thấy khó hiểu bởi cái được gọi là tình yêu lại khiến cho những người đàn ông đối xử hung bạo với vợ của họ. Theo quan điểm của tôi, một người đàn ông thực sự yêu một người phụ nữ sẽ không bao giờ cố tình làm hại cô ta, bất kể là sự phản bội đó lớn đến mức nào.” Ánh nhìn của anh mềm lại khi anh nhìn vào người phụ nữ tuyệt vọng trước mặt anh. “Tôi sẽ cho một thám tử đến nhà Fowler ngay lập tức, bà Trimmer.”

“Ôi thưa ngài,” bà đáp ứng, khóc trong sự nhẹ nhõm rành rành. “Cám ơn ngài, và ngàn lần cầu Chúa phù hộ ngài.”

Ngài Ross nhìn vào Sophia. “Cô có biết ai sẵn sàng hôm nay không, cô Sydney?”

“Ông Sayer và ông Ruthven,” Sophia thì thầm, bốt căng thẳng vì anh định giải thoát sự giam cầm Martha. Nàng sẽ không ngạc nhiên nếu anh từ chối giúp đỡ, khi mà người ta thường nghĩ rằng những người đàn ông có quyền làm bất cứ chuyện gì họ thích với vợ của mình.

“Bảo Ruthven đi.”

Sophia vội vã tuân lệnh. Nàng sớm trở lại cùng ông Ruthven, một thám tử to lớn, tóc đen với vẻ ngoài thô kệch và tính khí hay gây gổ. Ai cũng biết lòng thèm khát được động tay động chân của anh ta và vài người sẽ sẵn sàng kích động anh ta. Thật không may, trí óc của anh ta không phù hợp với sự khôn khéo của công việc điều tra, và vì thế ngài Ross dùng anh ta cho những nhiệm vụ đòi hỏi bản năng cơ bắp hơn là suy nghĩ.

“Đi với bà Trimmer tới chợ St Jame,” ngài Ross nói với tay thám tử một cách bình tĩnh. “Bà ấy sẽ chỉ cho anh những căn phòng trên Cửa hàng bào chế thuốc Fowler, chỗ mà em gái bà bị giam cầm gần một tháng. Làm bất cứ chuyện gì cần thiết để giải thoát cô ấy, và lưu ý đến khả năng anh sẽ gặp phải sự chống cự nào đó từ chồng cô ấy.”

Nhận ra là anh ta bị gọi đi để can thiệp vào một chuyện tranh cãi của vợ chồng người ta, tay thám tử hơi nhăn nhó. “Thưa ngài, tôi đang trên đường tới nhà băng Tothill- có một vụ cướp ở đó, và tôi-”

“Anh sẽ có thời gian để giành được những nhiệm vụ riêng sau này,” ngài Ross nói. “Chuyện này rất quan trọng.”

“Vâng, thưa ngài.” Rõ ràng là bức mình, Ruthven quay bước đi.

“Ruthven,” ngài Ross thì thầm, “Chuyện gì xảy ra nếu em gái cậu là người bị khóa trong một căn phòng trong một tháng?”

Tay thám tử suy nghĩ lời nói của anh, trở nên hơi thẹn thùng. “Tôi sẽ lo lắng ngay lập tức, thưa ngài Ross.”

“Tốt,” vị quan tòa cộc cần nói. “Và, Ruthven, sau khi anh thả bà Fowler ra, tôi muốn hỏi cung chồng cô ấy.”

“Tôi có nên mang anh ta thẳng đến phòng bọ sắt không, thưa ngài?”

“Không, đưa anh ta tới Newgate. Anh ta có thể đợi ở đó và suy ngẫm lại những hành động của mình trong chốc lát trước khi tôi nói chuyện với anh ta.”

Khi tay thám tử hộ tống bà Trimmer ra khỏi văn phòng, Sophia bước tới chỗ ngài Ross và nhìn anh một cách thận trọng. Anh vẫn ở vị trí nửa ngồi trên bàn khiến cho mặt họ ở ngang nhau hơn. Vẻ mặt của anh ủ ê, những dấu khắc sâu trên cả hai phía của môi anh. Mặc dù Sophia đã nghe chuyện ngài Chánh Án nổi tiếng là có lòng trắc ẩn với phụ nữ và trẻ em, nàng cũng bị ngạc nhiên bởi việc anh tự nguyện can thiệp vào một chuyện xung đột giữa hai vợ chồng người khác. Người vợ được coi là tài sản của người đàn ông một cách hợp pháp và anh ta có thể làm như anh ta muốn với cô ta chỉ thiếu điều là giết người. “Ngài đã rất tử tế,” nàng nói.

Cái nhăn mặt vẫn còn lại trên mặt ngài Ross. “Tôi muốn Fowler chịu đựng giống như là vợ anh ta đã bị. Tôi chỉ có thể giữ anh ta ở Newgate trong 3 ngày- không đủ lâu.”

Sophia hoàn toàn đồng ý, nhưng nàng không thể cưỡng lại việc đóng vai người biện hộ cho tội ác. “Vài người sẽ nói rằng bà Fowler đáng bị trừng phạt như thế vì việc ngủ với người đàn ông khác,” nàng chỉ ra.

“Không xét đến cách cư xử của cô ấy, chồng của cô ấy không có quyền trả thù theo cái cách như thế.”

“Ngài sẽ phản ứng như thế nào nếu vợ của ngài phản bội ngài với người khác?”

Rõ ràng là câu hỏi đó làm vị quan tòa ngạc nhiên. Trong một khoảnh khắc bất ngờ Sophia đã chuyển cuộc đối thoại sang một chuyện gì đó riêng tư. Ngài Ross điềm tĩnh nhìn chăm chăm vào nàng, sự căng thẳng đột ngột khiến những cơ bắp ở vai anh căng ra tì chặt vào áo khoác của anh. “Tôi không biết,” anh thừa nhận. “Vợ tôi đã không phải là loại người không chống lại nỗi sợ cảm dục đặc biệt đó. Vấn đề đó chưa bao giờ làm phiền tôi.”

“Giả sử ngài kết hôn lần nữa?” Sophia hỏi, bị giam cầm bởi ánh nhìn màu bạc chói lọi của anh. “Ngài sẽ không lo lắng về lòng trung thành của vợ mình ư?”

“Không.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì tôi sẽ giữ cô ấy quá bận rộn trên giường của tôi đến nỗi cô ấy sẽ không có thời gian lẩn ý định để tìm sự bầu bạn của người đàn ông khác.” (Orkid: That’s the man! J)

Những lời nói gây ra một sự run rẩy kì lạ bắn xuyên qua bụng Sophia. Đó là một sự thừa nhận không có gì hơn là nỗi khao khát tình dục đầy cháy bỏng. Nó khẳng định mọi thứ mà nàng đã biết về anh cho đến giờ. Ngài Ross không phải là người đàn ông làm việc nửa vời. Trước khi nàng có thể dừng bản thân mình, Sophia tưởng tượng nằm quấn chặt với anh trong sự thân mật, môi anh trên ngực nàng, tay anh di chuyển nhẹ nhàng trên cơ thể nàng thì sẽ như thế nào. Khuôn mặt nàng đỏ bừng vừa xấu hổ vừa hiểu biết.

“Thứ lỗi cho tôi,” anh nhẹ nhàng nói. “Tôi lẽ ra không nên nói chuyện một cách thẳng thắn như vậy.”

Một sự ngạc nhiên khác - Sophia chưa bao giờ bắt gặp một người đàn ông trong bất kì tầng lớp nào lại hạ mình để xin lỗi một nhân viên, hơn nữa lại là một phụ nữ. “Đó là lỗi của tôi,” nàng cố gắng nói. “Tôi lẽ ra không nên hỏi những câu hỏi riêng tư như vậy. Tôi không biết tại sao mình lại làm thế.”

“Cô không ư?” Ánh mắt của anh lại cảm dục nàng một lần nữa, và ánh nhìn nóng bỏng trong mắt anh làm nàng khó thở.

Sophia đang cố gắng để khám phá nhiều hơn về tính cách của anh và những hoạt động của con tim anh. Tất cả là vì mục đích lôi kéo, tất nhiên. Tất cả mọi phần của cuộc truy lùng là khiến cho anh phải lòng nàng. Không may, nàng đang thấy thật khó khăn để lờ đi sự hấp dẫn đang lớn dần lên với người đàn ông mà nàng có kế hoạch làm tổn thương. Nàng muốn giữ lại sự lạnh lùng và vô can khi họ cuối cùng sẽ ngủ chung giường. Tuy nhiên, có nhiều thứ hấp dẫn ở anh: sự thông minh, sự cảm thông cho những người dễ bị tổn thương, nhu cầu nguyên thủy bên dưới vẻ bề ngoài tự chủ của anh.

Ngay khi nàng cảm thấy trái tim nàng miễn cưỡng mềm đi trước anh, nàng nghĩ đến cái chết của em trai nàng, và sự quyết tâm của nàng bùng cháy với sức lực mới. John phải được trả thù, nếu không cuộc sống của nó sẽ bị cướp đi chẳng có ý nghĩa gì cả. Để quá khứ trôi đi có nghĩa là nàng đã quên John và đó là điều mà nàng không thể làm được.

Sau một lúc tính toán, nàng thừa nhận một cách cẩn trọng, “Tôi thừa nhận tôi tò mò về ngài. Ngài hiếm khi nói về mình hoặc quá khứ của mình.”

“Có rất ít thứ trong quá khứ của tôi sẽ thu hút cô,” anh đảm bảo với nàng. “Tôi là một người đàn ông bình thường từ một gia đình bình thường.” (Orkid: người đàn ông bình thường sinh ra trong một dinh thự rộng hơn 600ha, nhà có cỡ 60 gia nhân... blah blah, ai biết tìm người bình thường này ở đâu cho em biết với!!!)

Lời tuyên bố đó lẽ ra sặc mùi khiêm tốn giả tạo.

Rốt cuộc, ngài Ross là một người đàn ông đáng chú ý về năng lực và thành quả. Chắc chắn anh ta nhận thức được những thành tựu, trí tuệ sắc sảo, ngoại hình đẹp, danh tiếng tốt của bản thân. Tuy nhiên Sophia

nhận ra là anh không xem mình cao hơn bất kì người nào khác. Anh đòi hỏi ở bản thân mình quá nhiều đến nỗi anh có thể không bao giờ sống xứng đáng với những tiêu chuẩn không thể thực hiện được của bản thân.

“Ngài không bình thường,” nàng nửa thì thầm. ” Ngài quyến rũ.”

Không nghi ngờ là ngài Ross thường xuyên bị gạ gẫm bởi những phụ nữ có những hứng thú riêng tư với anh. Là một người góa vợ đẹp trai với ví tiền dày và thể lực xã hội và chính trị đáng coi trọng, anh có lẽ là người đàn ông đủ tư cách nhất ở London. Lời tuyên bố táo bạo của Sophia rõ ràng làm anh mất đề phòng. Anh gửi cho nàng một cái nhìn lạc lối, dường như không thể phát ra câu trả lời.

Sự im lặng đè nặng lên không khí. Cuối cùng Sophia nói, cố gắng nghe có vẻ nhanh nhẹn. “Tôi sẽ đi xem bữa tối. Ngài sẽ ăn ở bếp hay ở đây?”

Ngài Ross nhìn chăm chú vào bàn làm việc với một sự chú ý quá mức. “Mang một khay lên đây. Tôi có nhiều việc để làm tối nay.”

“Ngài nên ngủ,” nàng nói. “Ngài làm việc quá nhiều.”

Anh nhặt một bức thư và bóc dấu niêm phong. “Buổi tối tốt lành, cô Sydney,” anh thì thầm, cái nhìn của anh rơi xuống tờ giấy.

Sophia rời khỏi văn phòng và đi qua hành lang với một cái nhăn mặt. Tại sao nàng nên để ý anh ta có từ chối việc nghỉ ngơi mà anh ta rất cần đến hay không? Cứ để anh ta làm việc cho sớm xuống mồ, nàng nghĩ. Chẳng liên quan gì đến nàng nếu anh ta phá hủy sức khỏe của mình, gã ngu dốt ngoan cố! Nhưng sự kích động vẫn còn lại với nàng khi nàng nhớ lại những dấu mờ mờ mệt mỏi bên dưới mắt anh ta. Nàng biện luận rằng sự quan tâm của nàng xuất phát từ khao khát được trả thù. Rốt cuộc thì không ai có thể quyến rũ một người đàn ông khi hắn ta kiệt sức và gần chết đói.

Vào những ngày mà Ross làm việc ở vị trí quan tòa, Sophia mang đĩa ăn trưa vào văn phòng sau khi những phiên tòa buổi sáng kết thúc. Trong khi anh ăn trên bàn, nàng vuốt thẳng lại những giấy tờ của anh và phủi bụi những cái giá sách của anh và mang những báo cáo đến phòng lấy khẩu cung tội phạm. Tuy nhiên, anh không phải là người dùng bữa đều đặn, thường xuyên xem thức ăn như là một sự cất quãng không mong chờ với công việc của mình.

Lần đầu tiên Ross từ chối bữa trưa, thông báo với Sophia là anh quá bận để ăn, nàng đã đưa cái đĩa cho Vickery đang sao chép một báo cáo của thám tử.

“Vickery cũng đang bận,” Ross nói ngắn gọn. “Cô nên mang cái đĩa đi đi.”

“Vâng, thưa ngài,” Sophia đáp, có vẻ không một chút lo sợ. “Có lẽ lát nữa-”

“Tôi hơi đói,” viên thư kí cắt ngang, nhìn vào cái đĩa đồ ăn với sự thèm muốn rõ rệt. Vốn là một người đàn ông chắc nịch với khẩu vị tốt, Vickery không thích bỏ lỡ một bữa ăn. “Nó có mùi thật ngon, cô Sydney.. tôi có thể hỏi đó là cái gì vậy?”

“Xúc xích kinh giới và khoai tây. Và đậu xanh trong kem.”

Sự thèm ăn của Ross bùng lên với mùi rau húng thoảng qua từ cái đĩa. Gần đây, Sophia đã tham gia nhiệt tình vào công việc trong bếp, chỉ cho người đầu bếp vụng về làm thế nào để chuẩn bị những bữa ăn ngon lành. Nàng chú ý tỉ mỉ đến những thứ anh thích và không thích, quan sát được anh thích những món ăn được tẩm ướp thơm ngon và vô cùng thích đồ ngọt. Trong vài ngày qua Ross không chống nổi cám dỗ của bữa điểm tâm pudding có vỏ bánh giòn tan chống thành núi với cam đồ đầy... bánh mặn đầy mặn và nhỏ ... táo tẩm đường giữa những lớp bột mỏng. Không ngạc nhiên là anh bắt đầu tăng cân. Những chỗ hõm trên má anh được lấp đầy, và quần áo của anh đã không còn rộng thùng thình - điều mà hơn tất cả chắc chắn sẽ làm hài lòng mẹ anh, người luôn lo lắng quá mức về sự gầy gò của anh.

Vickery nhắm mắt lại và hít vào thật sâu. “Đậu xanh trong kem ... mẹ tôi thường làm chúng như thế. Nói cho tôi , cô Sydney, cô có cho thêm một nhúm nhục đậu khấu như bà ấy không?”

“Tại sao, có-” Sophia bắt đầu.

“Đưa cho cậu ta cái khay,” Ross cầu nhàu. ” Rõ ràng là nếu không thế thì tôi sẽ không có một khoảnh khắc bình yên.”

Sophia gửi cho anh một nụ cười có vẻ hối lỗi khi nàng làm theo chỉ thị.

Vickery nhận cái khay đồ ăn trưa và mở tấm khăn ăn với sự thèm thuồng rõ rệt. Tươi cười, anh ta gọi với theo khi nàng rời đi, “Cám ơn, cô Sydney!”

Trong khi Ross kí các sắc lệnh, anh cúi kính nhận ra môi Vickery có vị thức ăn và những tiếng rên rỉ thích thú khi anh ta ngấu ngiến bữa trưa. “Sao cậu lại ồn quá vậy?” Ross cuối cùng hỏi, nhìn lên từ bàn của anh với một vẻ cau có.

Vickery nhét vào đầy miệng một thìa đậu khác. “Tha lỗi cho tôi, thưa ngài. Nhưng đây là một bữa ăn dành cho đức vua. Lần sau nếu ngài bỏ bữa trưa, thưa ngài, tôi sẽ vui lòng dùng nó thay cho ngài.”

Sẽ không có lần sau đâu, Ross rửa thầm, bực mình vì chịu đựng một cách phi lý khi nhìn thấy ai khác tận hưởng bữa ăn của anh. Từ sau này trở đi, bữa trưa trong văn phòng của anh trở nên một nghi lễ bất khả xâm phạm, và không ai dám can thiệp vào.

Ảnh hưởng của Sophia đã sớm lan rộng tới những chi tiết riêng tư hơn trong cuộc sống của anh. Nàng đảm bảo bình nước cho việc cạo râu buổi sáng của anh luôn nóng bốc hơi, và nàng thêm glycerin vào xà phòng cạo râu của anh để làm mềm bộ râu quai nón cứng cổ. Nhận thấy bột và giấy của anh cần được chú ý, nàng đã trộn công thức làm xi đen của mình và thường xuyên bắt Ernest giữ cho giấy dép của Ross bóng loáng.

Một buổi sáng, phát hiện ra hầu hết cà vạt của anh đã biến mất khỏi ngăn kéo trên đầu chiếc tủ của anh, Ross đi vào bếp với áo sơ mi trần. Anh thấy Shopia bên bàn, ghi chú vào cuốn sách nhỏ được khâu vào với nhau. Để ý thấy anh không mặc áo khoác hay áo gi lê, nàng lướt nhìn anh một cái thật nhanh nhưng kĩ lưỡng từ đầu đến chân. Với sự thích thú trước ánh nhìn dè dặt nữ tính đó, Ross đột nhiên thấy khó mà nhớ ra tại sao lúc đầu anh lại xuống gác.

“Cô Sydney-” anh bắt đầu một cách cộc cằn.

“Cà vạt của ngài,” nàng nói với một tiếng tách của những ngón tay mảnh mai, hiển nhiên là nhớ lại nàng đã bỏ chúng ra khỏi tủ của anh. “Tôi đã giặt và là chúng hôm qua, nhưng tôi quên mất không mang trở lại phòng cho ngài. Tôi sẽ bảo Lucie mang lên cho ngài ngay.”

“Cám ơn” Ross nói, bị quẩn trí bởi một lọn tóc vàng cuộn sóng như tơ trượt ra khỏi búi tóc của nàng. Anh hầu như không chịu đựng nổi sự cám dỗ để vươn tới và cuốn lấy những sợi tóc mềm mại đó quanh những ngón tay anh.

“Trước khi ngài quay lại phòng, thưa ngài ngài nên chú ý là một vài cái cà vạt của ngài đã không còn.”

“Không còn?” anh nhắc lại với một cái nhản mặt dò hỏi.

“Tôi đã bán chúng cho tiệm đồ cũ.” Một nụ cười trơ tráo nhảy múa trên môi khi nàng tiếp tục, âm thầm thách thức sự phản đối của anh. “Vài cái đã bị sờn và mòn. Một người đàn ông ở vị trí của ngài không thể bị nhìn thấy với chúng. Vì thế ngài sẽ phải mua những cái mới.”

“Tôi hiểu.” Hoàn toàn bị thu hút bởi sự xắc lảo của nàng, Ross nghiêng người qua nàng và đặt một tay lên trên chiếc ghế nàng ngồi. Mặc dù anh không chạm vào nàng, nàng vẫn hoàn toàn bị mắc bẫy. “Tốt, cô Sydney, vì cô đã tự mình vứt bỏ những cái cà vạt của tôi, tôi nghĩ cô nên là người đặt chúng lại chỗ cũ. Chiều nay Ernest sẽ đi cùng cô tới phố Bond, cô có thể mua những cái mới và ghi nợ cho tôi. Tôi sẽ dựa vào khiếu thẩm mỹ của cô.”

Đầu nàng nghiêng về phía sau, vì thế nàng có thể bắt gặp ánh mắt anh, và đôi mắt nàng lấp lánh với sự hưởng ứng cái ý nghĩ về chuyến đi mua sắm. “Rất sẵn lòng, thưa ngài.”

Khi Ross nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ngẩng lên của Sophia, anh vô cùng bối rối. Đã lâu rồi kể từ khi có ai đó quan tâm tỉ mỉ đến những chuyện nhỏ nhặt như cà vạt của anh, nhiệt độ nước cạo râu của anh. Nhưng một phần trong anh tận hưởng nó ... hầu như là sự chăm chú của người vợ với những thứ mà anh đang bắt đầu trở nên quá phụ thuộc. Như với tất cả những thứ anh không hiểu, Ross nghiêng cứu những

động cơ có thể của Sophia. Anh không thể nảy ra được dù chỉ là một lý do mà Sophia muốn nuông chiều anh.

Hàng lông mi dày của Sophia thấp xuống khi nàng liếc nhìn một lần nữa tới chỗ chiếc áo sơ mi của anh để lộ cái cổ họng. Hơi thở của nàng hơi nhanh lên, làm lộ sự nhận thức về anh của nàng. Anh nghĩ tới việc trượt tay mình đằng sau cổ nàng, giữ yên nàng khi anh cong người để bắt lấy miệng nàng. Nhưng đã từ lâu rồi kể từ khi anh theo đuổi một người phụ nữ như vậy, và anh không hoàn toàn chắc chắn là nàng sẽ chào đón những quan tâm của anh.

“Cô Sydney,” anh thì thầm, nhìn sâu vào trong đôi mắt mềm mại màu ngọc bích của nàng, “lần sau khi cô vứt bỏ quần áo của tôi, cô tốt hơn là nên thông báo cho tôi.” Một nụ cười gian xảo giật mạnh trên môi anh khi anh nghiêng người gần thêm một chút và thêm vào, “Tôi sẽ ghét việc phải xuống đây mà không mặc quần.”

Với sự chán nản của Ross, anh không phải là người đàn ông duy nhất ở phố Bow thấy được sự quyến rũ đáng chú ý của Sophia. Như Morgan đã thấy trước, các thanh tra theo sau nàng như một bầy sói vui nhộn, khịt mũi và quần lầy dưới gót chân nàng. Trước khi báo cáo với anh vào 9 giờ mỗi buổi sáng, họ đợi ở cửa bếp để hốt những miếng còn lại của bữa sáng. Họ sẽ trêu ghẹo và tán tỉnh nàng, và kể những câu chuyện phóng đại lên về những nhiệm vụ đã hoàn thành của mình.

Phát hiện ra Sophia sẵn sàng chữa trị những vết thương nhỏ, những người đàn ông bắt đầu sáng tác ra những cơn đau, những sự khó chịu đòi hỏi sự quan tâm của nàng. Sau khi biết nàng đã băng bó tối thiểu là ba cái mắt cá chân lông lá bị bong gân, và đắp thuốc hai lần và quần một cái cổ họng bị đau trong thời gian chỉ có một tuần, Ross đã mất bình tĩnh.

“Ông nói với các thám tử,” anh cáu bẳn với Vickery, “là nếu sau này họ còn tiếp tục vụng về hoặc ốm đau một cách đáng nguyên rủa như thế, họ có thể gặp những bác sĩ phẫu thuật khát máu! Tôi sẽ cấm cô Sydney chăm sóc bất kì một vết thương nào nữa, hiểu chưa?”

“Vâng, thưa ngài.” Vickery nhìn chằm chằm vào anh với sự sững sốt rành rành. “Tôi chưa bao giờ thấy ngài tức giận trước đây, ngài Ross.”

“Tôi không tức giận!”

“Ngài đang la hét và chửi rủa,” Vickery chỉ ra một cách hợp lý. “Nếu đó không phải là tức giận, vậy nó là cái gì?”

Ross cố gắng thoát khỏi sự tức giận lơ mơ đang vây xung quanh anh. Với nỗ lực ghê gớm, anh điều chỉnh giọng mình. “Tôi cao giọng chỉ vì mục đích nhấn mạnh,” anh nói qua kẽ răng. “Mục đích của tôi là, các thám tử sẽ không vẽ các vết thương hay bệnh tật như là một lý do để cô Sydney phải chữa trị cho họ. Chỉ tính đến hoàn cảnh lúc này thì cô ấy cũng có đủ nhiệm vụ rồi - tôi sẽ không để cô ấy bị khó chịu bởi một lũ động vật ngu ngốc làm việc cho tôi.”

“Vâng, thưa ngài,” Vickery đáp, quay mặt đi, nhưng trước đó Ross đã nhìn thấy môi anh ta nhếch lên vì một nụ cười toe.

Khi những lời bàn tán về nhân viên mới xinh đẹp của phố Bow lan ra khắp các đội tuần tra, Sophia bị bao vây bởi các cảnh sát hau háu. Nàng đối xử với tất cả họ đều bằng một sự thân thiện lịch sự. Ross cảm nhận được là nàng đang bảo vệ bản thân và trái tim một cách thận trọng. Sau cái cách nàng đã bị người tình cũ đối xử tệ bạc, bất kì người đàn ông nào cũng phải có một cuộc chiến gian khổ để giành được lòng tin của nàng.

Ross ngày càng tò mò về người đàn ông đã phản bội Sophia - hẳn ta trông như thế nào, và cái gì ở hẳn ta đã hấp dẫn nàng. Không thể kiểm được bản thân, Ross cuối cùng cũng hỏi Eliza liệu Sophia có giải bày bất cứ chuyện gì về người tình xưa kia của nàng. Đó là ngày Sophia được nghỉ, và nàng đã dẫn Ernest đi chơi tới phố Bond. Phố Bow dường như trống vắng một cách kì lạ khi không có nàng, và mặc dù mới chỉ nửa ngày qua đi, Ross thấy mình nhìn đồng hồ một cách thiếu kiên nhẫn.

Một nụ cười thấu hiểu chạy qua khuôn mặt người đầu bếp với câu hỏi của anh.

“Nếu Sophia có thực sự nói bất cứ chuyện gì về anh ta, ngài Ross, nó cũng được nói trong sự bí mật. Bên cạnh đó, ngài đã dạy tôi chỉ thảng trước thôi về cái tính ngời lê đôi mách của tôi, và bây giờ tôi đang làm một cam kết sửa đổi bản thân.”

Ross nhìn chị ta một cái khó chịu, thẳng thắn. “Eliza, tại sao lại là bây giờ, khi tôi cuối cùng hứng thú với một chuyện ngời lê đôi mách của cô thì cô lại quyết định sửa đổi?”

Chị ta cười, hàm răng không đều của chị ta trông giống như một cái rổ đựng chíp đánh bạc. “Tôi sẽ kể cho ngài chuyện cô ấy đã nói về anh ta- nếu như ngài nói cho tôi biết là tại sao ngài muốn biết.”

Ross giữ vẻ mặt vô cảm. “Tôi chỉ hỏi vì một sự quan tâm lịch sự với lợi ích của cô ấy.”

Eliza khịt mũi với một sự thích thú hoài nghi. “Tôi sẽ nói với ngài, thưa ngài, nhưng ngài không được để lộ ra, nếu không cô Sophia sẽ xiên chết tôi. Tên hần ta là Anthony. Cô ấy nói hần trẻ và đẹp trai, với mái tóc vàng. Cô ấy thích những người đàn ông tóc vàng, ngài thấy đấy.”

Ross nhận lấy thông tin với một cái nhần mặt khê. Ngu ngốc.

“Họ gặp nhau khi cô Sophia đi bộ đi dạo và hần đang cưỡi ngựa qua rừng. Hần quyến rũ cô ấy ... trích đọc thơ và kiểu như thế.” Ross lầm bầm trong sự bức mình. Cảnh tượng Sophia trong tay một gã đàn ông khác - một gã tóc vàng - trích đọc thơ- chà xát như một miếng da mới chà lên chỗ bị phỏng rộp. “Thật không may, hần ta quên không đề cập đến việc hần đã có vợ.”

“Phải, cái kẻ hèn nhát đó đã chỉ rời bỏ cô ấy sau khi hần ta có được sự khoái lạc của mình - hần không bao giờ quan tâm đến việc nói cho cô ấy về vợ hần. Cô Sophia nói cô ấy sẽ không bao giờ yêu nữa.”

“Ngày nào đó cô ấy sẽ kết hôn,” Ross đáp lại một cách bất nhần. “Đó chỉ là vấn đề thời gian.”

“Phải, cô Sophia sẽ có thể kết hôn,” Eliza vỗ đoán. “Chuyện tôi đã nói là, cô ấy sẽ không bao giờ yêu nữa.”

Anh nhún vai một cách ngẫu nhiên. “Nếu ai đó kết hôn, tốt nhất là nên làm thế với những lý do khác ngoài tình yêu.”

“Đó chính xác là điều cô Sophia nói.” Eliza rời đi, dừng lại ở cửa để thêm vào một cách khá thành thật, “Hai người mới đồng cảm làm sao!” Cô ta đi qua với một tiếng cười khúc khích trong khi Ross cau mày sau sau cô.

Sau hai tuần lễ siêng năng làm việc, các thám tử Sayer và Gee cuối cùng cũng đã xoay sở để xác định được vị trí của Nick Gentry, nhân vật nổi tiếng của thế giới ngầm London. Mọi nhà trọ và quán rượu ngay lập tức bùng lên với cái tin hần bị dẫn tới phố Bow và giữ để hỏi cung. Ngay khi Gentry được mang tới tòa nhà, hần ta bị tống vào phòng bọc sắt, khu vực mà Sophia không bao giờ được phép tới. Tất nhiên sự tò mò của nàng về căn phòng bị cấm đoán dưới tầng hầm trở nên không kiềm chế được, nhưng ngài Ross đã ra lệnh cho nàng tránh xa khỏi nó.

Khi tin tức về sự giam giữ Nick Gentry lan truyền qua các khu nhà ổ chuột và các xóm nghèo của London, một đám đông lớn tụ tập bên ngoài số 3 phố Bow, chặn toàn bộ khu phố đến nỗi không một phương tiện đi lại nào có thể đi qua. Ảnh hưởng của Gentry tràn ngập mọi góc ngách của thành phố. Mặc dù hần ta tự gọi mình là kẻ bắt trộm, nhưng hần ta đã thực sự tổ chức những vụ phạm tội ở London. Hần ta hướng dẫn cho những gã đàn ông trong những hành động phạm pháp của họ, nói cho họ làm cách nào và khi nào để phạm những tội ác mà họ có lẽ sẽ không thử nếu không có sự xúi bẩy của hần ta. Những kẻ móc túi, những kẻ cướp, những ả gái điếm, và những tên giết người đều báo cáo cho hần ta, nhận sự hướng dẫn của hần ta trong việc sắp xếp xử lý những đồ trộm cắp để giúp đỡ những kẻ phạm tội tránh được việc bắt giữ.

Sophia đã hi vọng thoáng nhìn một cái tên tội phạm lừng danh, nhưng hần ta bị dẫn tới phố Bow dưới màn đêm. Ngài Ross đã ở cùng hần ta mỗi phút, bố trí một cuộc hỏi cung kéo dài. “Ngài Ross chỉ có thể giữ Gentry ba ngày thôi,” Ernest không kịp thở thông báo cho Sophia. “Ngài ấy sẽ cố gắng hết sức mình để làm Gentry thừa nhận việc giúp đỡ những người đàn ông đó trốn thoát khỏi Newgate, nhưng Gentry sẽ không bao giờ hé răng đâu.”

“Nghe như thể em thần tượng ông Gentry,” Sophia nhận xét.

Cậu bé suy nghĩ câu hỏi một cách cẩn thận, đổ mắt dưới sự chú ý của nàng. “Ồ thì... Nick Gentry không phải hoàn toàn xấu. Thỉnh thoảng anh ấy thực sự giúp đỡ người ta... cho họ công việc và tiền...”

“Kiểu công việc gì?” Sophia lạnh nhạt hỏi. “Chắc chắn không phải là những công việc hợp pháp rồi.”

Ernest lăm bằm một cách không thoải mái. “Và anh ta thực sự bắt giữ những tên trộm và cướp đường, như là những thám tử.”

“Từ những gì ngài Ross nói,” Sophia thì thầm, “ông Gentry cổ vũ người ta phạm tội, và rồi hấn bắt họ vì việc đó. Giống như là tạo ra những tội ác cho lợi ích cá nhân của mình, phải vậy không?”

Ernest bắn cho nàng một cái nhìn phòng thủ rồi mỉm cười, “Ồ, Gentry có những lỗi lầm của mình, cô Sydney, nhưng anh ấy là một người nguy hiểm, vẫn thường như thế. Em không thể giải thích cho cô hiểu được.”

Tuy nhiên Sophia hiểu. Thỉnh thoảng một người đàn ông tỏ ra mình quá lôi cuốn đến nỗi công chúng sẵn sàng bỏ qua những tội lỗi của hắn ta. Có vẻ như Nick Gentry đã thu hút được trí tưởng tượng của cả tầng lớp quý tộc, thương gia và trộm cắp ... mọi người ở London đều bị hắn ta thu hút. Sự tranh đua của hắn ta với ngài Ross chỉ càng khiến hắn ta trở nên kích thích hơn.

Ngài Ross không ra khỏi phòng bọc sắt cả ngày, chỉ sai Ernest chạy đi chạy lại với những yêu cầu lấy nước hay những hồ sơ đặc biệt từ phòng tài liệu phạm tội. Sayer và Gee, hai người thám tử đã bắt Gentry, cũng ở lại để hỏi cung, mặc dù họ thỉnh thoảng ra ngoài một lúc để nghỉ ngơi và tận hưởng không khí trong lành.

Bị thiêu đốt bởi trí tò mò, Sophia bước tới chỗ Eddie Sayer khi anh ta đứng bên ngoài ở sân nhỏ lát đá đằng sau số 4 phố Bow. Những tiếng gọi và la hét từ đám đông ở trước cửa tòa nhà dai dẳng âm ỉ đòi hỏi giải thoát cho Nick Gentry. Sophia biết ơn cái hàng rào sắt đã giữ những sự phản đối xa khỏi tòa nhà, nhưng nàng e sợ là sẽ sớm có kẻ nào đó có thể quyết định trèo qua bức ngăn cách.

Sayer ngẩng khuôn mặt to lớn của anh ta lên để hít thở không khí mát mẻ của mùa xuân và thở sâu. Mặc dù gió bị ô nhiễm những mùi vị quen thuộc của đường phố London, bụi than và phân bón thường thấy, nhưng lại có vẻ như được ưa thích hơn bầu khí quyển của phòng bọc sắt. Nghe tiếng bước chân của Sophia trên đá, Sayer quay lại và cười toe toét, đôi mắt nâu của anh ta nhấp nháy. Anh ta là một người đàn ông to lớn và bảnh bao, anh ta tán tỉnh mọi người phụ nữ mà anh gặp gỡ, bất kể tuổi tác, hình dáng hay tình trạng hôn nhân của cô ta.

“À, cô Sydney... sự bầu bạn mà tôi đang hi vọng tới. Không nghi ngờ là cô ra ngoài này vì một cuộc hẹn hò đam mê. Cuối cùng thì sẽ thừa nhận những cảm giác dành cho tôi, nhỉ?”

“Phải,” Sophia lạnh lùng nói, học được rằng cách tốt nhất để đối mặt với những thám tử là đối chọi với sự bất kính của họ. “Tôi cuối cùng cũng được cất cánh trong bầu không khí lãng mạn của phố Bow. Chúng ta nên hẹn hò ở đâu, anh Sayer?”

Người đàn ông trẻ cao lớn cười nhăn nhó. “Tôi e là tôi sẽ làm cô thất vọng, cô gái tóc vàng của tôi. Cannon chỉ cho tôi có đi có 5 phút - gần như không đủ thời gian. Bên cạnh đó, tôi không phải là một người hẹn hò trên đá cứng. Làm ơn kiềm chế sự thất vọng của cô.”

Sophia khoanh tay trước ngực và nhìn anh ta với một nụ cười nhẹ. “Trong phòng bọc sắt thế nào, anh Sayer?”

Viên thám tử thở dài, đột nhiên trông chán nản. “Cannon đến giờ vẫn chưa lấy được gì nhiều từ Gentry. Nó giống như là thử đốn ngay một cây sồi với một con dao cắt bơ. Tuy nhiên Cannon vẫn không bị ảnh hưởng bởi sự chế nhạo.” Anh ta cọ vào mặt mình và lăm bằm. “Tôi nghĩ là đã đến lúc tôi phải đi xuống đó rồi.”

“May mắn nhé,” nàng nói một cách cảm thông, và nhìn anh ta đi qua sân trở lại cánh cửa phòng bọc sắt.

Buổi chiều trôi qua, và khi buổi tối ập đến, tâm trạng của đám đông ở phố Bow trở nên bạo lực hơn. Nhìn qua cửa sổ, Sophia thấy một vài người phản đối mang theo dùi cui, và có những đám lửa nhỏ trên phố do đồ gỗ được mang tới và đốt cháy. Những chai rượu được đem tới từ Con gấu nâu, quán rượu đối diện với văn phòng công, và đám đông đang uống thả cửa. Trước sự sợ hãi của Sophia, những căn nhà ở mỗi phía của văn phòng công đều bị tấn công; cửa sổ bị phá vỡ, và dùi cui và nắm đấm đập một cách giận dữ vào những cánh cửa được phòng thủ.

Khi buổi tối ập xuống, đám đông đã mất hết lý trí. Ernest xuất hiện ở số 4, bảo Sophia và những người hầu ở lại bên trong. Những thám tử rảnh rỗi đang cố gắng giải tán đám đông. Nếu họ không thành công, họ sẽ phải kêu gọi thêm sự giúp đỡ từ quân đội.

“Không cần phải lo lắng,” Eliza nói không ra hơi, khuôn mặt chị ta tái xanh. “Các thám tử sẽ giải tán được cuộc bạo động. Họ là những người đàn ông giỏi giang, dũng cảm - họ sẽ giữ cho chúng ta được an toàn.”

“Ngài Ross đâu?” Sophia hỏi Ernest, cố gắng giữ lại bình tĩnh, mặc dù tiếng kêu gào không ngớt của đám đông hỗn tạp đang xé nhỏ sự lo lắng của nàng.

“Vẫn đang trong phòng bọc sắt với Gentry,” Ernest đáp lại. “Ngài ấy nói là thà tự mình bắn Gentry còn hơn để đám đông có anh ta.”

Khi cậu bé lao trở lại tòa nhà bên cạnh, Sophia trở lại cửa sổ. Nàng lưỡng lự khi đá vào chai lọ bị ném, bị đập vào nhà. “Điên hết rồi,” nàng kêu lên. “Liệu ngài Ross có biết là nó đang trở nên tồi tệ đến thế nào không? Chẳng bao lâu họ sẽ đập vụn chỗ này ra mất!”

Cả ba người phụ nữ nhảy dựng lên khi một hòn đá làm vỡ cửa sổ, mang đến một trận mưa thủy tinh vụn trên sàn nhà.

“Lạy chúa tôi!” Eliza kêu lên.

“Thượng đế cứu chúng ta,” Lucie kêu ré lên, hai mắt cô ta như hai cái đĩa. “Chúng ta nên làm gì đây?”

“Tránh xa khỏi cửa sổ,” Sophia nói ngắn gọn. “Tôi sẽ tới phòng bọc sắt.”

Tiếng ầm ĩ bên ngoài chói tai và không khí cay sè mùi khói. Mặc dù vẫn chưa có kẻ nào xoay sở để trèo qua hàng rào sắt, nhưng Sophia có thể thấy một cái thang vượt qua phía trên đầu đám đông hỗn loạn đang bực tức. Nàng vấy lên, nàng chạy xuyên qua sân và giật mạnh mở cánh cửa dẫn vào phòng bọc sắt.

Những bậc thang dẫn xuống một khoảng không tối tăm. Nàng cẩn thận trèo xuống, khi đá bên dưới bàn chân nàng trơn bóng. Những bức tường màu xanh với đường gờ, và không khí tràn ngập mùi hôi thối ẩm ướt nhắc nàng nhớ tới mùi nước tiểu. Sophia nghe thấy những giọng đàn ông, ngài Ross là một trong số họ. Bước theo một vệt ánh sáng lơ mơ ở cuối cầu thang, nàng thấy một cái hành lang hẹp mở vào không gian hầm. Ánh đèn chiếu qua những chấn song của căn phòng giam nhỏ và tạo nên những cái bóng kẻ ô vuông qua sàn nhà bẩn thỉu. Ở xa cuối phòng bọc sắt, một cái bàn và những cái ghế được đặt dưới lỗ thoát khí có chấn song ngang tầm với đường phố. Tiếng la hét của đám đông hỗn loạn xâm nhập qua lỗ hồng.

Sophia nhìn thấy hai thám tử, ngài Ross, và một người đàn ông cao, ăn mặc bảnh bao đi lại một cách xác lảo gần chỗ lỗ thông hơi. Một bờ vai ngẫu nhiên dựa vào tường, trong khi hai tay hắn ta chọc sâu vào túi áo khoác. Hắn ta phải là Nick Gentry, Sophia nghĩ. Tuy nhiên, trước khi nàng nhìn thoáng được mặt hắn ta một cái, ngài Ross quay lại và bước tới chỗ nàng bằng hai sải chân dài.

“Cô đang làm gì ở đây?” Giọng anh sắc nhọn với một sự độc ác khiến nàng nao núng.

Mặc cho sự lạnh lẽo của căn phòng, Cannon mặc áo sơ mi trần, hình dáng hai bờ vai rộng và những cơ bắp to lớn của cánh tay anh hiện rõ ràng qua lớp vải lạnh trắng bó sát. Cổ áo không cài, hở ra mảng lông dày lộn xộn trên ngực anh. Ánh mắt thẳng thốt của Sophia nâng lên khuôn mặt dữ tợn và khắc nghiệt của anh, đôi mắt xám bùng cháy với sự tức giận.

“Tôi đã bảo cô không được xuống đây,” anh cúi kính. Mặc dù anh không hoàn toàn gào thét, giọng của anh mang theo sự giận dữ.

“Tôi xin lỗi, nhưng có chuyện này ngài phải biết-”

“Khi tôi bảo cô không làm chuyện gì đó, cô tuân lệnh tôi, bất kể chuyện gì xảy ra. Cô có hiểu không?”

“Vâng, thưa ngài chúa tể,” Sophia mĩa mai nói, sự căng thẳng và lo lắng của nàng lóe lên trong lúc tức giận. “Tuy nhiên, tôi đã nghĩ ngài nên được thông báo là đám đông chuẩn bị vượt qua số 4. Các cảnh sát không thể giữ họ lại thêm nữa. Họ đã ném vỡ các cửa sổ. Nếu như ngài không gọi quân đội sớm, họ dễ đốt cháy cả hai tòa nhà đến tận sàn.”

“Sayer.” Ngài Ross quay lại người thám tử. “Hãy ra ngoài xem xét. Nếu như tình trạng thực là thế, cho gọi đội kị binh bảo vệ.” Anh liếc nhìn lại Sophia. “Còn cô - lên gác và ở bên trong cho đến khi tôi có lệnh khác.”

Bị châm chích bởi cái cách dữ tợn anh dùng với nàng, nàng gật đầu và rời khỏi phòng bọc sắt nhanh đến mức chân nàng có thể đi.

Khi người quản gia rời khỏi phòng bọc sắt, Nick Gentry đang lặng ngấm lỗ thông hơi có chán song, quay người lại. “Một cô nàng kháu khỉnh,” anh ta nhận xét, rõ ràng là ám chỉ tới Sophia. “Hãy để cô ta làm một cái núm đồng (*) cho ông, Cannon. Tôi nghĩ tôi sẽ nhận cô ta khi ông xong việc.” Quen thuộc với tiếng lóng của đường phố, Ross biết chính xác “làm một cái núm đồng” nghĩa là gì. Nó ám chỉ một kiểu giường sắt với những cái núm bằng đồng, và những hành động có thể xảy ra trên đó. Thông thường những lời chế giễu của tù nhân không có ảnh hưởng tới Ross. Tuy nhiên đây dường như là một dịp mà anh không thể kiểm soát được bản thân Việc ám chỉ tới Sophia như thể nàng là một gái điếm là giọt nước làm tràn ly mang cơn giận của anh tăng vọt.

“Hoặc là ngậm cái lỗ ở giữa mặt mày lại,” anh gầm gừ, “Hoặc là tao sẽ làm việc đó cho mày.”

Gentry toe toét cười, rõ ràng là hài lòng với sự thành công của cú chọc ngoáy của hắn. “Suốt cả ngày ông cố gắng làm tôi nói, và bây giờ ông lại muốn tôi ngậm miệng vào ư?”

Nick Gentry ăn mặc bảnh bao và trẻ một cách đáng ngạc nhiên. Hắn ta cũng đẹp trai với mái tóc đen và đôi mắt xanh và nụ cười dễ dãi. Cách phát âm của hắn ta, mặc dù không phải là của một quý ông, nhưng tao nhã hơn nhiều so với những người bình thường ở khu đông London. Người ta có thể hầu như nhầm lẫn hắn ta với một trong những anh chàng quý tộc trẻ tuổi tốn thời gian cờ bạc và săn bắn trong ánh sáng ban ngày trong khi họ đợi các khoản thừa kế. Nhưng có điều gì đấy trên mặt hắn ta hé lộ rằng hắn là một đứa con của đường phố... một sự lạnh lẽo thể hiện trên đôi mắt và cướp đoạt nụ cười đầy ý nghĩa. Ở đâu đó trong quá khứ, Nick Gentry học được rằng cuộc sống là một sự tranh giành cay đắng cho vị trí thống trị. Hắn ta muốn chiến thắng, và hắn ta tham gia cuộc chơi bằng những luật lệ không giống ai. Sự trung thành, chơi đẹp, lòng trắc ẩn - đó là những phẩm chất mà hắn ta không chấp nhận. Ross thấy thật sững sốt khi mà một gã con hoang tàn bạo giống Gentry lại thu được quá nhiều sự ủng hộ giữa đám đông.

Gentry cười ranh mãnh với anh, như thể hắn ta đọc được những suy nghĩ của Ross. “Đêm nay ông gặp rắc rối to rồi, Cannon à. Hãy lắng nghe cái đám đông kia mà xem... họ sẽ đập tan cái chỗ này đến tận sàn nếu ông không để tôi đi.”

“Mày không đi bất cứ đâu trong hai ngày tới,” Ross nói. “Mày sẽ nát vụn trong cái phòng bọc sắt này chừng nào tao có thể giữ mày ở đây một cách hợp pháp. Mày cũng nên tự nhiên như ở nhà đi.”

“Trong cái cối giã này à?” Gentry cau bẳn đáp lại. “Chắc như quỷ địa ngục là không.”

(*) working a brass : tiếng lóng nhưng slap không biết dịch ra TV như thế nào cho xuôi, vì anh Ross cũng đã giải thích ý nghĩa của nó rồi.

3. Chương 3

Khi Sophia rời khỏi phòng bọc sắt, nàng hốt hoảng phát hiện ra đám đông hỗn loạn cuối cùng đã nổi cơn thịnh nộ ngoài tầm kiểm soát. Những người đàn ông tràn qua hàng rào và rơi xuống sân, chạy nhanh như những con chuột về phía tòa nhà. Một nhóm cảnh sát và kị binh làm việc để giải tán đám người phá rối, nhưng những cố gắng của họ dường như có rất ít tác dụng.

Nàng chạy vội vào nhà số 3 tìm kiếm sự an toàn, nhưng không may, ở đó cũng không khá hơn. Dường như mỗi căn phòng và hành lang đều chật kín, những bức tường dội lại với những tiếng la hét giận dữ. Các thám tử đã bắt giữ hầu hết những kẻ phá rối quá khích và dẫn chúng thành từng nhóm bị xích tay tới các phòng giam giữ.

Một trong các thư kí tòa án, ông Vickery, cực nhọc với cuốn nhật kí phiên toà tối, cố gắng một cách điên cuồng để ghi lại những cái tên của những kẻ bị bắt giữ. Bắt gặp Sophia, ông ta nói to chuyện gì đó với nàng, nhưng sự âm ỉ của hành lang đang làm chói tai. Trở lại đi, có vẻ anh ta đang nói thế, vẫy tay cho nàng rời đi.

Sophia định nghe theo, nhưng thêm nhiều tên du côn tụ thành từng nhóm qua các cánh cửa. Nàng bị xô đẩy và dạt về một phía, chiến đấu để giữ khỏi bị giẫm bẹp bên dưới. Trong hành lang thật nóng và inh tai, và mùi rượu, mùi cơ thể không tắm rửa đầy khắp không khí với một sự hôi thối bản thủ. Sophia bị xô lại vào tường và những khủy tay và vai đụng trúng, đầu nàng đập mạnh vào ô cửa cứng.

Cố gắng không hoảng sợ, Sophia tìm kiếm viên thư kí tòa, nhưng không còn thấy ông ta đâu nữa. “Ông Vickery!” nàng kêu lên, giọng nàng ở giữa tiếng ồn ào. “Ông Vickery!”

Vài kẻ phá rối bắt đầu mảy mò vạt áo của nàng, những bàn tay lỗ mãng tìm kiếm phần ngực nàng. Vai áo nàng bị xé toạc ra, và ánh sáng mờ mờ của bờ vai trắng trẻo dường như kích động chúng hơn. Sophia di chuyển trong những bàn tay tục tĩu, nhưng nàng bị ấn lại vào tường cho đến khi hơi thở bị lừa khỏi phổi nàng. Kẻ nào đó kéo tóc nàng và da đầu nàng đau nhức trong khi những giọt nước mắt đau đớn chảy ra từ mắt nàng.

“Này, tên kia,” một thám tử hét lên cầm phần, cố gắng tới chỗ nàng. “Bỏ tay khỏi cô ấy, lũ con hoang khôn khiếp!”

Sophia quay đi khỏi những kẻ xâm lấn, áp một bên mặt nàng vào tường. Nàng đấu tranh để thở trong khi nàng đồng thời bị nghẹt thở và vùi dập thâm tím hết người. Xương sườn nàng bị thúc ép cho đến khi dường như bị rạn vỡ. Tâm trí nàng choáng váng, và khó mà suy nghĩ được gì. “Tránh xa tôi ra,” nàng thở hổn hển. “Dừng lại, dừng lại, dừng lại-”

Đột nhiên sức ép giảm đi, và nàng nghe thấy những gã đàn ông quanh nàng cầu nhàu trong sự đau đớn. Choáng váng, Sophia quay lại để nhìn cái hình dáng to lớn, đen tối rẽ qua biển người chật ních. Đó là ngài Ross, đôi mắt xám của anh tập trung vào Sophia. Có một vẻ kì lạ trên mặt anh, ngay lập tức trông rộng và hung bạo. Anh làm việc hiệu quả một cách thô bạo khi xô đẩy và dẹp đường xuyên qua đám đông, dường như không để ý đến chuyện bỏ lại sau một hàng dài những kẻ bị bầm dập và đổ máu mũi trên đường của mình.

Tới chỗ Sophia, ngài Ross kéo nàng vào trong tay anh, tạo nên một cái lồng bằng cơ thể anh và bức tường. Nàng gắn cơ thể mình với anh với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, mù quáng chấp nhận sự bảo vệ của anh. Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trần, với vải thô trắng mỏng thấm đẫm hơi nóng và mùi da thịt anh. Rúc vào bờ ngực to lớn của anh, Sophia nghe sự đe dọa trong giọng nói của anh khi anh hét to vào những kẻ kích động rằng Nick Gentry sẽ vẫn bị giam giữ, và rằng tất cả những kẻ liều lĩnh vào bên trong trụ sở công sẽ bị bắt giữ và đưa tới Newgate. Những lời nói của anh mang lại một sự hiệu quả ngay tức thì. Những kẻ xâm phạm gần cửa nhất bắt đầu nối đuôi nhau ra ngoài một cách nhanh chóng, không có ước muốn bị giam cầm trong nhà tù bằng đá, vốn được gọi là nhà tù ô nhục.

“Jensen, Walker, Gee,” ngài Ross ra lệnh cho các thám tử, “các anh chịu trách nhiệm với tòa nhà công bên kia đường và khóa chúng trong hầm. Flagstad, gọi thêm kị binh để dọn sạch đám đông. Vickery, lấy các cái tên sau. Bây giờ, ra ngoài và hét to Luật ngăn ngừa phá rối hết mức anh có thể.”

“Thưa ngài, tôi không nhớ chính xác từ ngữ của Luật ngăn ngừa phá rối,” viên thư kí tòa lo âu nói.

“Thế thì bịa ra cái gì đó,” ngài Ross gắt.

Lời nhận xét dường như làm nhiều kẻ chống đối buồn cười, và những tiếng cười hô hố bùng nổ xuyên qua hành lang. Khi các thám tử bắt đầu chuyển những gã đàn ông ra ngoài, sự chen chúc của đám đông bắt đầu dần ra.

Sophia nao núng khi nàng cảm thấy có ai đó sờ soạng vào váy nàng. Nàng áp vào gần hơn với ngài Ross, tay nàng vòng quanh cái bụng không chút mỡ thừa của anh. Trước khi nàng có thể nói được một từ, anh nhận ra vấn đề.

“Thằng kia!” ngài Ross gầm gừ với gã đàn ông phía sau nàng. “Đặt một tay lên người phụ nữ này lần nữa,

thì mày sẽ mất nó- cùng với những phần khác trên cái xác của mày.” Những tiếng cười ầm ầm khác lại nổ ra khắp nơi.

Được ôm chặt một cách an toàn trong vòng tay của ngài Ross, Sophia sửng sốt với cách anh có thể chế ngự đám đông chỉ với sự hiện diện của mình. Mọi thứ đang lộn xộn, và anh đã thiết lập trật tự chỉ trong chưa đầy một phút. Những cơ bắp ở phía sau lưng anh cong lại khi anh kéo nàng vào giữa hai đùi mình, giữ nàng trong sự che chở của cơ thể anh.

Sophia để má nàng áp vào ngực anh, dựa vào nhịp đập đều đặn nhưng nhanh chóng của trái tim anh. Hai cánh mũi nàng bị lấp đầy với hương vị mạng mẽ của mùi xà phòng cao râu, thoảng hương cà phê, và mùi mằn mặn của mồ hôi. Những mảng lông đen dày trên ngực anh cù vào má nàng. Anthony có lồng ngực trơn tru. Sẽ thế nào nếu như được dựa vào cơ thể đàn ông đầy lông lá thế này? Nuốt khan một cách nặng nhọc, Sophia liếc nhìn bộ râu một-ngày-không-cai phủ quanh cằm và phía trên cổ họng anh. Bàn tay to lớn của anh đặt ở giữa lưng nàng, và nàng nghĩ đến việc nó đặt trên ngực nàng, những ngón tay dài của anh khum vào phần da thịt mềm mại của nàng, ngón cái của anh vuốt ve núm vú nàng ... thì sẽ có cảm giác thế nào.

Ôi Chúa ơi - những lời lẽ điên cuồng quét qua trí óc nàng - đừng nghĩ tới nó, đừng. Nhưng cơ thể nàng tràn ngập một cơn đau kì lạ, ầm ập, và nàng chỉ có thể thở hổn hển một cách từng hơi ngắn. Đó là tất cả những gì nàng có thể làm để giữ khỏi việc ẩn mình một cách đáng xấu hổ vào anh, cọ môi nàng vào môi anh.

“Ổn cả rồi.” Tiếng thì thầm nhẹ nhàng của anh lướt qua tai nàng. “Đừng sợ.”

Anh đã nhầm lẫn tưởng nàng run rẩy vì lo sợ. Tốt thôi, thà anh nghĩ nàng là một kẻ nhát gan ngu ngốc, còn hơn là thừa nhận sự thật. Hở thẹn, Sophia cố gắng làm bình tâm lại. Nàng liếm đôi môi khô khốc của mình và nói qua cổ áo của anh. “Tôi mừng vì ngài cuối cùng cũng quyết định làm gì đó,” nàng nói, cố gắng nghe có vẻ láo xược. “Ngài chờ thế cũng đủ lâu rồi đấy.”

Ross phát ra một âm thanh khe khẽ vừa có thể hiểu là khó chịu hay hài hước. “Tôi bận với Gentry một tí.”

“Tôi đã nghĩ là tôi sẽ bị nghiền nát,” nàng run rẩy nói.

Nàng ngạc nhiên khi anh ôm nàng chặt hơn. “Cô an toàn rồi,” anh thì thầm. “Sẽ không ai làm hại cô đâu.” Nhận ra anh còn hơn cả sẵn lòng an ủi nàng, Sophia quyết định đó là một cơ hội bằng vàng để kêu gọi tính bảo vệ phái yếu của anh. Đến lúc này nàng đã biết ngài Ross đủ rõ để chắc chắn là anh không thể khước từ sự quyến rũ của một người đẹp lâm nạn. Mặc dù một phần trong nàng co rúm lại trong sự xấu hổ, nàng tiếp tục bám chặt lấy anh như thể nàng bị kiệt sức vì sợ hãi.

“Tôi đã gọi ông Vickery, nhưng ông ta không thể nghe được tôi,” nàng nói, để một chút râu rĩ len vào trong giọng nàng.

Anh thì thầm nhẹ nhàng và xoa lưng nàng với một sự vuốt ve dễ chịu. Mặc dù Sophia cố gắng lờ đi sự thích thú do cú động chạm của anh, nhưng nó lan khắp cơ thể nàng theo một dòng chảy âm ỉ. Nhắm mắt lại, nàng tự hỏi nàng có thể chịu đựng được bao lâu nữa sự mơn trớn nhẹ nhàng của bàn tay anh. Hai ngực nàng có cảm giác đầy đặn và nặng dựa vào ngực anh, hai núm vú nàng trở nên cứng lại.

Nhẹ nhàng ngài Ross vén một lọn tóc rơi ra đằng sau tai nàng. Những đầu ngón tay anh chạm nhẹ lên da nàng mang đến một đợt sóng cảm xúc nóng bỏng xuyên qua người nàng. “Cô có bị thương trong khi vụ xô đẩy không, Sophia?”

“Tôi... tôi hơi bị thâm tím.” Giả vờ bị mệt mỏi quá sức, nàng vòng tay quanh cổ anh và giữ thật chặt. Sự gần gũi với thân hình to lớn của anh khiến nàng cảm thấy an toàn, được nương tựa, được bảo vệ. Nàng muốn đứng như thế này mãi mãi. Anh là kẻ thù của nàng, nàng nhắc nhở bản thân mình... nhưng lúc này, điều đó không phải là vấn đề mật thiết như là nó nên thế.

Ngài Ross liếc nhanh quanh họ khi sảnh bắt đầu vắng vẻ. Nàng thở hổn hển khi anh cong người để nhắc nàng lên. “Ồ, thưa ngài, không cần thiết. Tôi có thể đi được, tôi-”

Anh lờ đi sự phản đối của nàng khi anh mang nàng qua sảnh lớn. Với một người phụ nữ có thói quen tự lo cho mình, quả là hở thẹn vô cùng khi đóng vai một cô thiếu nữ vô dụng. Tuy nhiên, điều đó là cần thiết để đi xa hơn đến mục tiêu của nàng. Gò má ửng hồng, Sophia bám chặt vào bờ vai rộng rắn chắc của anh.

May mắn là các cảnh sát và những kẻ quá khích bị còng tay đã quá sức bận rộn không chú ý một chút nào khi ngài Ross mang nàng qua sảnh lớn và đi lên gác.

Khi họ tới văn phòng của anh, ngài Ross cẩn thận đặt nàng đứng xuống. “Cô ổn cả chứ?”

Nàng gật đầu, nhịp tim nàng đập mạnh với một nhịp điệu đều đặn.

“Tôi muốn nói với cô về vài thứ,” anh khẽ nói. “Khi cô bước vào phòng bọc sắt lúc trước, cô đã vô tình cắt ngang quá trình hồi cung vô cùng căng thẳng, và tôi-”

“Tôi xin lỗi.”

“Để tôi nói xong.” Một nụ cười đột ngột cong lên trên môi anh. “Tôi chưa từng biết người nào có thiên hướng cắt lời tôi như cô.”

Sophia cố gắng ngậm chặt miệng lại, và nụ cười của anh sâu hơn. “Hồi cung Gentry khó mà là một công việc dễ chịu. Tôi đã có tâm trạng tồi tệ suốt cả buổi chiều, và nhìn thấy cô dưới đó là giọt nước tràn ly. Tôi hiếm khi mất kiểm soát, và tôi hối hận vì đã làm như thế trước mặt cô.”

Sophia cảm thấy thật ngạc nhiên là một người đàn ông ở vị trí của anh lại xin lỗi nàng vì sự bức mình nhỏ nhoi như thế. Hơi mất bình tĩnh, nàng liếm môi và hỏi, “Tại sao việc tôi phải tránh xa nơi đó lại quá quan trọng đến thế?”

Anh cẩn thận nắm lấy lọn tóc bị tuột ra khỏi mái tóc vàng của nàng đang rơi trên vai. Những ngón tay dài của anh cạo lên những lọn tóc tơ như thể anh đang lấy mùi thơm từ những cánh hoa. “Tôi đã tự hứa với mình khi tôi thuê cô là tôi sẽ cố gắng bảo vệ cô. Có một vài thứ không bao giờ nên giương ra trước mặt một người phụ nữ. Phòng bọc sắt chứa một vài kẻ tồi tệ nhất trên thế giới.”

“Như là Nick Gentry?”

Ngài Ross nhăn mặt. “Phải. Để cô phải giáp mặt với lũ thấp hèn đi qua văn phòng phố Bow hàng ngày đã đủ tồi tệ rồi. Nhưng tôi sẽ không cho phép cô lang thang quanh những gã đàn ông như Gentry.”

“Tôi khó mà là một đứa trẻ cần được che chở. Tôi là một phụ nữ 28 tuổi rồi.”

Vì lý do nào đó lời nhận xét ấy khiến đôi mắt anh ánh lên sự thích thú. “Ồ, mặc cho số tuổi đã lớn của cô, tôi thích giữ gìn cô trong trắng hết mức có thể.”

“Nhưng tôi không trong trắng. Ngài biết điều đó mà, sau những chuyện tôi đã kể cho ngài về quá khứ của tôi.”

Anh thả lọn tóc của nàng và giữ khuôn mặt nàng bằng những đầu ngón tay của anh. “Cô là một cô gái ngây thơ, Sophia. Như tôi đã nói từ đầu, cô không nên làm việc ở đây. Cô lẽ ra nên cưới một người đàn ông sẽ chăm sóc cô.”

“Tôi không muốn kết hôn, suốt đời này.”

“Không ư?” Với sự ngạc nhiên của nàng, anh không chế nhạo hay cười cợt. “Tại sao không? Bởi vì sự thất vọng của cô trong tình yêu? Điều đó sẽ phai nhạt theo thời gian.”

“Sẽ ư?” nàng hỏi, không tin vào anh. Không phải những gì nàng học được từ Anthony đã biến nàng thành một kẻ hoài nghi tình yêu. Đó là thứ nàng tự học ở bản thân mình.

“Có nhiều người đàn ông đáng tin cậy,” anh nói với nàng một cách nghiêm túc. “Những người đàn ông sẽ mang cho cô sự trung thực, và tôn trọng cô như cô đáng được hưởng. Ngày nào đó cô sẽ tìm thấy một người trong số họ, và cưới anh ta.”

Sophia liếc anh một cái đầy vẻ văn bên dưới hàng lông mi của nàng. “Nhưng nếu tôi rời khỏi phố Bow, ai sẽ chăm sóc ngài?”

Một tiếng cười cộc cằn thoát ra khỏi anh, và tay anh rơi xuống khỏi mặt nàng. Nhưng anh mắt dò hỏi của anh vẫn giữ ánh mắt nàng, và Sophia cảm thấy bên trong mình siết chặt lại trong sự hưởng ứng.

“Cô không thể dùng thời gian còn lại của cuộc đời mình làm việc cho tên quan tòa già cả cẩu kính ở văn phòng công phố Bow.” Anh nói.

Sophia mỉm cười với cái cách ngài Ross tự miêu tả về mình. Tuy nhiên, thay vì tranh cãi về điểm đó, nàng bước đi và nhìn văn phòng của anh một cách chỉ trích. “Tôi sẽ dọn dẹp lại ở đây.”

Ngài Ross lắc đầu. “Đã muộn rồi. Cô cần nghỉ ngơi. Công việc của cô sẽ đợi đến ngày mai.”

“Rất tốt. Tôi sẽ đi ngủ... nếu ngài cũng vậy.”

Anh có vẻ hơi bực mình vì lời đề nghị. “Không, tôi vẫn còn nhiều thứ phải làm. Chào buổi tối, cô Sydney.”

Sophia biết là nàng nên tuân lệnh mà không có thêm lời bình luận nào. Nhưng những vết thâm quầng dưới mắt anh và những vết khắc sâu hai bên môi anh là những dấu hiệu để thấy anh đã kiệt sức. Trời ơi, tại sao anh phải thúc bách bản thân mình quá nhiều như vậy?

“Tôi không cần được ngủ nhiều hơn ngài một chút nào, thưa ngài. Nếu ngài thức khuya, tôi có thể cũng làm như vậy. Tôi cũng có việc để làm.”

Lông mày anh thấp xuống trong một cái quắc mắt gớm ghiếc. “Đi ngủ đi, cô Sydney.”

Sophia không nao núng. “Không cho đến khi ngài làm vậy.”

“Thời gian ngủ của tôi không liên quan đến cô,” anh nói một cách cộc lốc, “trừ phi cô đang đề nghị là chúng ta ngủ cùng nhau.”

Rõ ràng, lời nhận xét có ý đe dọa nàng phải im lặng. Một lời đáp liêu lĩnh đến trong ý nghĩ, một lời quá trớn trên đến nỗi nàng tự cắn lưỡi để giữ mình không nói ra, tại sao không? Đây là thời gian để nàng tuyên bố sự thích thú giới tính của nàng với anh... thời gian tiến thêm một bước trong kế hoạch quyến rũ của nàng.

“Được thôi” nàng nhanh chóng nói. “Nếu đó là việc khiến ngài có được sự nghỉ ngơi mà ngài cần - thì cứ quyết định như vậy đi.”

Khuôn mặt đen tối của anh trở nên trống rỗng. Sự im lặng kéo dài sau đó là chứng cứ của việc nàng đã khiến anh ngạc nhiên nhiều như thế nào. Chúa ơi, nàng nghĩ với trong một sự sợ hãi run rẩy. Mình vừa mới nói câu đó rồi.. Nàng không thể đoán được ngài Ross sẽ phản ứng lại như thế nào. Là một quý ông - nổi danh sống chay tịnh - anh có thể từ chối lời đề nghị của nàng. Tuy nhiên, có điều gì đó trong vẻ mặt anh - một tia sáng trong đôi mắt màu xám của anh - làm nàng tự hỏi liệu anh có khi nào không chấp nhận sự mời gọi bốc đồng đó. Và nếu anh chấp nhận, nàng sẽ phải thực hiện chuyện đó và ngủ với anh. Ý nghĩ đó làm rung chuyển chính tâm trí nàng. Đó là chuyện mà nàng đã lên kế hoạch, là chuyện mà nàng muốn thực hiện, nhưng nàng đột nhiên hoảng sợ.

Hoảng sợ bởi nhận ra là nàng muốn anh nhiều đến mức nào.

Ngài Ross chậm rãi bước tới, theo nàng khi nàng lùi lại một bước, rồi bước nữa, cho đến khi lưng nàng chạm vào cửa ra vào. Ánh mắt báo động của anh không rời khỏi khuôn mặt đỏ bừng của nàng khi anh chống tay lên cửa, đặt chúng bên cạnh đầu nàng.

“Phòng tôi hay phòng cô?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Có lẽ anh mong đợi nàng thoái lui, lấp bắp, chạy trốn. Hai tay nàng xoắn lại vì căng thẳng. “Ngài thích ở đâu hơn?” nàng đánh trống lảng.

Đầu anh hơi nghiêng khi anh quan sát nàng, mắt anh mơn trớn một cách kì lạ. “Giường của tôi lớn hơn.”

“Ồ,” là tất cả nàng có thể xoay sở để thì thầm. Trái tim nàng đập sầm một cách đều đặn vào bức tường xương ực, giữ lại hơi thở từ phổi nàng.

Anh nhìn nàng như thể anh đọc được mọi ý nghĩ và cảm xúc của nàng. “Tuy nhiên,” anh thì thầm, dịu lại, “nếu chúng ta ngủ cùng nhau, tôi nghi ngờ là không ai trong chúng ta sẽ được nghỉ ngơi nhiều.”

“C-có lẽ là không,” nàng run rẩy đồng ý.

“Vì thế, tôi đề nghị sẽ tốt hơn nếu chúng ta tiếp tục sự sắp xếp thường lệ của mình.”

“Như thường lệ của chúng ta...”

“Cô lên giường cô, và tôi sẽ lên giường tôi.”

Sự nhẹ nhõm tràn ngập lòng nàng, khiến nàng lả đi, nhưng cùng lúc đó nàng lại nhận ra một làn sóng thất vọng phảng phất. “Vậy thì ngài sẽ không thức khuya chứ?” nàng hỏi.

Anh cười trước sự ngoan cố của nàng. “Chúa ơi, cô thật là ngoan cố. Không, tôi sẽ không làm trái ý cô. Tôi sợ những hậu quả nếu tôi làm thế.” Đứng quay lưng lại, anh mở cửa cho nàng. “Cô Sydney, còn một điều nữa.”

Sophia dừng lại trước khi rời đi. “Vâng, thưa ngài?”

Anh với tới nàng, tay anh trượt quanh phía sau cổ nàng. Sophia quá giật mình không thể di chuyển hay thở được, toàn bộ cơ thể nàng cứng lại khi đầu anh hạ thấp xuống nàng. Anh chỉ chạm vào nàng với đôi môi anh và với tay anh đằng sau gáy nàng, nhưng nàng trở nên vô dụng như thể nàng bị trói vào anh với những sợi xích sắt.

Không có thời gian cho nàng tự chuẩn bị... nàng vô phương chống đỡ và bị choáng váng, không thể ngăn sự đáp trả của mình. Hương vị của anh, mùi vị thân thiết của anh pha thêm với hương cà phê thoang thoảng, ảnh hưởng đến nàng như một loại thuốc kích thích. Đầu lưỡi của anh trượt qua răng nàng với sự thăm dò mềm mại. Anh nếm vào phía sâu trong miệng nàng, di chuyển tài tình phía bên trong má nàng. Anthony chưa bao giờ hôn nàng như thế, cung cấp sự đam mê lớn dần lên trong nàng như thể anh đang từng tí từng tí một nhen nhóm lên một ngọn lửa bùng cháy. Bị hạ gục bởi kỹ năng của anh, Sophia đu đưa một cách chóng mặt và bám vào cái cổ cứng rắn của anh.

Ôi, nếu anh chỉ ôm nàng thật chặt và khóa cả chiều dài cơ thể nàng vào anh ... nhưng anh chỉ chạm vào nàng với một tay và thiêu đốt miệng nàng bằng sự đói khát kiên nhẫn. Cảm thấy sức mạnh của sự đam mê của anh, được kìm nén một cách quá chắc chắn, Sophia tìm cách để giải thoát nó. Hai tay nàng run rẩy trên mặt anh, vuốt ve bộ râu lởm chồm trên má và cằm anh.

Ross khẽ kêu trong cổ họng. Đột nhiên anh nắm chặt hai vai nàng và kéo nàng ra khỏi cơ thể anh, lờ đi sự rên rỉ phản đối của nàng. Ánh mắt của Sophia khóa lại với anh trong một khoảnh khắc ngạc nhiên bùng nổ. Sự im lặng bị phá vỡ chỉ bởi hơi thở hỗn hển của họ. Không người đàn ông nào từng nhìn Sophia theo cách đó, như là anh có thể ngấu nghiến nàng bằng ánh mắt mình, như thể anh muốn chiếm hữu từng inch trên cơ thể và mỗi một tia linh hồn nàng. Nàng hoảng sợ bởi sự đáp ứng dữ dội của nàng đối với anh, những ham muốn không thể nói đến khiến nàng choáng váng.

Ngài Ross nhìn nàng mà không mỉm cười. “Chúc ngủ ngon, Sophia.”

Nàng lẩm bẩm lời đáp lại và vội vã bỏ đi, di chuyển nhanh hết mức có thể mà không thực sự bắt đầu chạy. Tâm trí nàng chìm trong sự hỗn loạn khi nàng quay trở lại số 4 phố Bow. Nàng lơ mơ nhận ra là đám đông đang bị giải tán và đường phố lại một lần nữa trật tự. Đội kỵ binh mạnh mẽ đi qua trước tòa nhà xua tan đám đông.

Khi nàng bước vào khu vực tư xá, nàng nhìn thấy Eliza và Lucie đã quét đi kính vỡ và bận rộn che lại cửa sổ bị vỡ bằng vải dầu. “Cô Sophia!” Eliza kêu lên khi chị ta thấy cái váy bị rách và mái tóc rối bời của nàng. “Chuyện gì xảy ra vậy? Có phải một trong những kẻ phá rối bẩn thỉu đã giữ cô?”

“Không,” Sophia vội vã trả lời. “Có một chút chen lấn trong nhà số 3, nhưng ngài Ross đã dọn dẹp nó nhanh chóng.” Nhìn thấy cái chổi ở góc phòng, nàng tự động với lấy nó, nhưng hai người phụ nữ đã dẫn nàng ra, nài nỉ rằng nàng phải nghỉ ngơi một chút. Nàng đồng ý làm theo một cách miễn cưỡng, thấp sáng một mẫu nền mang vào phòng mình.

Hai chân nàng nặng nề khi nàng leo lên cầu thang. Lúc tới phòng mình, nàng đóng cửa cực kì cẩn thận và đặt cái chân nền bằng đồng trên chiếc bàn con ở đầu giường.

Những hồi tưởng lấp đầy tâm trí nàng... Đôi mắt tươi cười màu ghi sáng của Ngài Ross, cái cách ngực anh chuyển động khi anh thở, hơi nóng của miệng anh, nụ hôn thích thú dịu dàng như thiêu đốt của anh...

Anthony đã tự hào vì kinh nghiệm với phụ nữ của anh ta, những kỹ năng ân ái của anh ta, nhưng bây giờ Sophia hiểu rằng đó chỉ là sự khoắc lác rỗng tuếch. Chỉ có vài phút ngắn ngủi, ngài Ross đã khuấy động nàng nhiều hơn bất cứ thứ gì mà nàng đã từng cảm thấy với Anthony... và anh cũng đã để nàng đi về với một lời hứa ngầm là sẽ còn nhiều hơn nữa. Thật khủng khiếp, nàng nhận ra là mình sẽ không thể không động lòng khi cuối cùng cũng chia sẻ chiếc giường với anh. Nửa tức giận, nửa thất vọng, Sophia tự hỏi tại sao ngài Ross không thể là một gã ngốc béo phệ, vênh vác như nàng đã hi vọng. Anh sẽ khiến cho việc phản bội anh trở nên khó khăn khủng khiếp; nàng sẽ không thoát khỏi chuyện này mà không bị tổn thương.

Chán nản, nàng thay váy ngủ, chải tóc, và rửa mặt bằng nước lạnh. Cơ thể nàng vẫn nhạy cảm, tất cả các dây thần kinh của nàng la hét vì sự kích thích ngọt ngào của bàn tay và bờ môi của ngài Ross. Thở dài sườn sượt, nàng mang một ngọn nến tới cửa sổ, kéo cái màn cửa nhỏ sang bên. Lúc này hầu như cả số 3 phố Bow đã chìm vào bóng tối, nhưng ánh đèn vẫn sáng từ văn phòng của ngài Ross.

Nàng có thể thấy bóng đầu anh khi anh ngồi bên bàn làm việc.

Vẫn làm việc, nàng tự nói với mình với sự tức giận đột ngột. Chẳng lẽ anh không giữ lời hứa nghỉ ngơi của mình?

Như thể anh cảm nhận được nàng đang quan sát, ngài Ross đứng thẳng dậy và sải bước, rồi nhìn qua cửa sổ. Khuôn mặt anh một phần bị che khuất khi anh nhìn nàng ở bên kia con đường. Một lát sau, với một cái cúi mình tôn kính một cách nhạo báng, anh quay lại và tắt ngọn đèn trên bàn làm việc, để lại văn phòng của anh trong bóng tối.

4. Chương 4

Ross liên tục hỏi cung Nick Gentry trong ba ngày không nghỉ theo cái cách vẫn thường xuyên moi được lời khai của những kẻ cứng cổ nhất. Tuy nhiên, Gentry là một loại khác với những kẻ mà Ross đã từng gặp qua. Hắn ta sắt đá và vẫn thư giãn một cách kì lạ, với cách cư xử của một người đàn ông không có gì phải sợ hãi và không có gì để mất. Ross cố gắng trong vô vọng tìm kiếm điều khiến hắn bận tâm, điểm yếu của hắn là gì, nhưng có vẻ như không đạt được thông tin nào cả. Vài giờ cuối cùng Ross hỏi cung Gentry về những hành động được gọi là săn bắt trộm cướp của hắn, quá khứ của hắn, những liên đới của hắn với những kẻ tội phạm các loại ở London, với kết quả ít ỏi một cách đáng bực mình.

Vì cả London đều biết Gentry bị giam giữ ở phố Bow, và bởi lẽ tất cả các con mắt đều nhìn theo họ, Ross không dám giữ tên chúa tội phạm trẻ tuổi này lâu hơn ba ngày qui định thêm một phút nào. Vào buổi sáng ngày thứ ba, Ross ra lệnh việc thả Gentry sẽ chỉ được thực hiện trước bình minh, vào một thời điểm quá sớm để ngăn chặn những cuộc biểu tình chiến thắng từ những kẻ ủng hộ tự tập hàng ngày để bảo vệ tên tội phạm trẻ tuổi.

Kìm hãm lại tâm trạng cáu giận của mình dưới một cái mặt nạ vô cảm, Ross tới văn phòng mà không dừng lại để ăn sáng. Anh không muốn ăn hay ngồi lại trong sự ảm áp dễ chịu của phòng bếp, hoặc thưởng thức những ân cần nhỏ nhặt của Sophia. Anh muốn ngồi ở bàn làm việc và chôn vùi mình trong đồng công việc đang đợi anh.

Hôm nay ngài Grant Morgan ngồi ghế quan tòa ở phố Bow, một việc mà Ross vô cùng biết ơn. Anh không có tâm trạng để nghe những vụ thưa kiện và sắp xếp lời khai và hỏi những câu hỏi về sự vô tội và có tội. Anh muốn được nghiền ngẫm một mình trong văn phòng.

Như thói quen của anh, Morgan tới văn phòng của Ross để nói chuyện vài phút trước khi bước vào phiên tòa. Ross chào đón sự bầu bạn của anh ta, vì Morgan là một trong vài người hiểu và chia sẻ với quyết tâm hạ gục Nick Gentry của Ross. Hơn 6 tháng trước, Morgan đã được thăng chức từ thám tử lên trợ lý quan tòa, việc đó đã tự nói lên rất nhiều cho sự tin cậy của Ross đối với anh ta. Khi là một thám tử, Morgan được biết tới vì tính khí dễ nổi cáu và bốc đồng, đi kèm với sự thông minh và dũng cảm của anh ta. Một vài kẻ thích chỉ trích đã cảnh báo rằng anh ta không có tính cách phù hợp để trở thành một quan tòa của

phố Bow - ” Điểm yếu của cậu,” Ross đã bảo anh hơn một lần, “là thói quen quyết định quá nhanh, trước khi đếm xỉa tới mọi chứng cứ.”

“Tôi làm việc với những bản năng của mình,” Morgan gạt đi.

“Bản năng là một chuyện tốt,” Ross nói tỉnh khô, “nhưng cậu phải để ngỏ cho mọi khả năng. Không ai có những bản năng không thể sai lầm.”

“Thậm chí là cả anh sao?” một câu hỏi châm chọc được đưa ra.

“Thậm chí là tôi cũng không.”

Morgan đang nhanh chóng trưởng thành thành một người đàn ông cực kì thận trọng và linh hoạt. Là một quan tòa, có lẽ anh ta còn nghiêm khắc trong những phán quyết của mình hơn cả Ross, nhưng anh ta cần trọng để trở nên cực kì khách quan. Ngày nào đó khi Ross nghỉ hưu, anh sẽ giao văn phòng phố Bow - và trọng trách lãnh đạo các thám tử cho Morgan mà không hề hối hận. Nhưng chuyện đó sẽ còn lâu nữa. Ross không vội vã bước xuống.

Khi hai người đàn ông nói chuyện, có một tiếng gõ cửa khẽ.

“Vào đi,” Ross sẵn giọng.

Sophia bước vào phòng với một bình cà phê bốc khói. Ross cố gắng kìm nén niềm thích thú dấy lên nhanh chóng của mình trước sự có mặt của nàng. Thân hình mảnh mai của nàng bị che phủ trong một cái váy màu xám với áo choàng lông dài tay được cài khuy gọn gàng ở thân trên - Màu xanh đậm của chiếc áo choàng lông làm mắt nàng bừng sáng như đá saphia. Mái tóc vàng rực rỡ của nàng hầu như bị che phủ bởi chiếc mũ- anh muốn kéo cái thứ khó chịu ấy ra ngay lập tức.

Sau khi anh hôn nàng đêm hôm kia, Ross và Sophia đều ngầm đồng ý tránh mặt nhau. Vì thứ nhất là Ross cần phải dồn sự tập trung của anh vào công việc cần thiết là hỏi cung Gentry. Và cũng vì rõ ràng là Sophia đã bị mất bình tĩnh bởi tình huống đó. Nàng đã không thể bắt gặp ánh nhìn của anh suốt từ lúc đó, và anh đã nhìn thấy cái cách bàn tay nàng run rẩy khi nàng phục vụ bữa sáng của anh vào sáng hôm sau.

Tuy thế nàng không có vẻ như không thích hôn anh. Thực tế phần nào là ngược lại. Nàng đã đáp trả lại anh với sự ngọt ngào mà hầu như là ... thú vị. Bị khuấy động, Ross bị ngạc nhiên ngay từ đầu bởi cái cách dè dặt và thiếu kinh nghiệm của nàng. Có lẽ người tình của nàng đã không thích hôn, hoặc không giỏi giang trong việc đó, vì thế mà Sophia đã không được dạy dỗ. Dù sao đi nữa nàng vẫn là người phụ nữ đáng khao khát nhất mà anh từng biết.

“Chào buổi sáng,” Sophia nói, cái nhìn thận trọng của nàng trước hết là hướng tới Morgan, rồi dừng lại ở Ross. Nàng rút đẩy chiếc cốc trên bàn anh. “Tôi đã nghĩ là ngài có thể thích một chút cà phê mới pha trước khi tôi đi ra ngoài.”

“Cô định đi đâu?” Ross hỏi, câu kính nhận ra hôm nay là ngày nghỉ của nàng.

“Tôi định đi ra chợ, vì Eliza không thể. Chị ấy bị trượt cầu thang sáng nay và bị thương ở đầu gối. Tôi tin là nó sẽ lành nhanh thôi, nhưng trong lúc đó, chị ấy không được ráng sức.”

“Ai sẽ đi chợ cùng cô?”

“Không ai cả, thưa ngài.”

“Lucie cũng không à?”

“Cô ấy đã đi thăm gia đình ở quê,” Sophia nhắc cho anh nhớ. “Cô ấy đã đi sáng hôm qua.”

Ross chẳng lạ gì chợ Vườn Covent và tổ hợp những kẻ móc túi, trộm cắp, những diễn viên sống phóng túng, và những gã hung hăng lẫn lộn trong khu nhà có mái vòm. Một người phụ nữ như Sophia tới đó một mình là không an toàn, đặc biệt khi nàng vẫn còn quá mới mẻ với thành thị. Nàng có thể dễ dàng bị gạ gẫm, bị cưỡng bức, hoặc bị cướp đến mức chỉ ý nghĩ đó thôi cũng khiến tim anh ngừng đập một nhịp.

“Cô sẽ không đi một mình,” anh thông báo một cách cộc lốc cho Sophia. ” Mọi kẻ thô lỗ hung hăng và trác táng ở xung quanh sẽ tới quấy rầy cô.”

“Eliza thường xuyên tự đi, và không bao giờ có vấn đề gì.”

“Vì nếu trả lời tôi sẽ buộc phải có một lời nhận xét không mấy tử tế về Eliza, tôi sẽ giữ im lặng về vấn đề đó. Tuy nhiên, cô sẽ không tới Vườn Covent một mình. Cô sẽ đi cùng với một trong những thám tử.”

“Họ đều đi cả rồi,” Morgan can thiệp, liếc từ Sophia sang Ross với một cái nhìn cảnh báo trong mắt anh.

“Tất cả họ ư?” Ross hỏi cực kì bức mình.

“Phải. Anh đã phân công Flagstad tới Nhà băng Anh quốc - đây là lúc để chia cổ phần hàng quý - và Ruthven đang điều tra một vụ trộm đêm, và Gee -”

“Thế còn Ernest?”

Morgan chìa hai tay ra trong một cử chỉ thể hiện sự vô ích. “Ernest đang đưa những bản mới nhất của Hồ sơ tội phạm tới nhà in.”

Ross quay sự chú ý trở lại Sophia. “Cô sẽ đợi cho đến khi Ernest quay lại, cậu nhóc sẽ đi cùng cô tới chợ.”

“Như thế thì quá giờ trưa mất,” nàng phẫn nộ nói. “Tôi không thể đợi lâu như thế - đến lúc đó thì những món hàng tốt nhất đã hết sạch rồi.”

“Thật là một việc đáng tiếc,” Ross nói không một chút thương xót. “Bởi vì cô sẽ không đi một mình. Đó là lời cuối cùng của tôi về chuyện này.”

Sophia nghiêng người qua bàn làm việc của anh. Lần đầu tiên trong vòng hai ngày, nàng nhìn anh trực diện. Ross nhận thấy một niềm vui thích sâu sắc xoắn lại xuyên qua anh khi anh nhìn những tia sáng thách thức trong đôi mắt xanh của nàng. “Ngài Ross, khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, tôi đã tự hỏi liệu ngài có bất kì thiếu sót nào không. Bây giờ tôi đã khám phá ra là ngài có.”

“Ồ?” anh nhướn một bên lông mày. “Những thiếu sót của tôi là gì vậy?”

“Ngài hống hách, và ngài ngoan cố một cách phi lý.”

Morgan cắt ngang với một tiếng khúc khích. “Cô phải mất trọn một tháng làm việc ở đây mới có được kết luận này sao, cô Sydney?”

“Tôi không hống hách,” Ross bình thản phản đối. “Tôi chỉ là tình cờ biết được chuyện gì là tốt nhất cho mọi người.”

Sophia cười và quan sát anh một cách thận trọng trong sự im lặng theo sau đó. Ross đợi động thái tiếp theo của nàng, thích thú bởi nếp nhăn khẽ xuất hiện giữa hai hàng lông mày thanh mảnh của nàng. Rồi trán nàng hết nhăn nhó khi nàng có vẻ đạt tới một giải pháp thỏa mãn. “Rất tốt, ngài Ross, tôi sẽ không đi chợ một mình. Tôi sẽ đi cùng với người hộ tống duy nhất còn rảnh - mà có vẻ như là ngài. Ngài có thể gặp tôi ở trước cửa trong vòng 10 phút nữa.”

Không có cơ hội đưa ra bất kì phản ứng nào, Ross quan sát Sophia rời khỏi văn phòng. Anh đã bị sai khiến, anh nghĩ với một chút bức tức, và còn bị sai cực khéo. Mặt khác, đã lâu lắm rồi kể từ khi có bất kì người phụ nữ nào cố gắng sai khiến anh, chứ chưa nói đến sai anh thành công, và vì lý do nào đó anh đang vô cùng thích thú điều đó.

Khi cánh cửa đóng lại một cách nhanh chóng đằng sau Sophia, Morgan quay lại nhìn Ross. Đôi mắt sắc sảo của anh ta đầy sự suy đoán.

“Tại sao cậu lại nhìn cái kiểu đó?” Ross lầm bầm.

“Tôi chưa từng nhìn thấy anh cãi nhau vặt như thế trước đây.”

“Tôi không có cãi nhau vặt. Tôi đã tranh luận.”

“Anh đã cãi nhau vặt,” Morgan vẫn khẳng khái, “theo một cách có thể được hiểu là tán tỉnh.”

Ross quát mắt. “Tôi đang tranh luận về vấn đề an toàn, Morgan, chuyện này hoàn toàn khác với việc tán tỉnh.”

Morgan cười nhắc nhó. “Ngài nói sao cũng được, thưa ngài.”

Ross thận trọng nâng cốc cà phê và uống hết một nửa chỉ bằng một ngụm. Đứng dậy khỏi ghế của mình, anh nhặt áo khoác và mặc vào.

Morgan nhìn anh ngạc nhiên. “Anh định đi đâu vậy, Cannon?”

Ross đẩy chồng tài liệu qua bàn làm việc của anh. “Tôi chợ, tất nhiên rồi. Duyệt qua cho tôi đồng giấy tờ này, được không?”

“Nhưng... nhưng...” Lần đầu tiên trong trí nhớ của Ross, Morgan dường như không nói nên lời. “Tôi phải chuẩn bị cho phiên tòa!”

“Mười lăm phút nữa nó mới bắt đầu,” Ross chỉ ra. “Vì Chúa, cậu cần bao nhiêu lâu?” Anh nén lại một tiếng cười khi anh rời khỏi văn phòng, cảm thấy vui vẻ một cách kì lạ.

Đi cùng với Eliza tới khu chợ Vườn Covent trong vài dịp, Sophia quen thuộc với quảng trường nổi tiếng, hai mặt của nó được giới hạn với con đường có cổng được gọi là mái vòm (piazza) [1]. Những quầy hoa tươi, rau quả ngon nhất đều nằm bên dưới những mái vòm đó, nơi mà quý tộc, trộm cắp, dân nghệ sĩ, văn sĩ và gái điếm lẫn lộn tự do. Những sự phân biệt giai cấp dường như bị xóa bỏ ở vườn Covent, tạo nên một bầu không khí vui vẻ quá mức khi vô vàn loại giao dịch làm ăn được thực hiện.

Hôm nay một đoàn hát kịch đường phố đi quanh quảng trường - một cặp tung hứng, một người nhào lộn có khuôn mặt chú hề, thậm chí là một người biểu diễn nuốt kiếm. Sophia nhìn một cách kinh hoàng khi người đàn ông trượt thanh kiếm xuống dưới cổ họng anh ta và rút nó ra một cách đầy khéo léo. Nàng lo lắng, hi vọng anh ta không tắt thở vì một vết thương ở bên trong. Thay vào đó anh ta cười và cúi người trước nàng, khéo léo dùng mũi bắt lấy đồng tiền mà ngài Ross ném cho anh ta.

“Anh ta làm thế nào vậy?” Sophia hỏi vị Chánh Án.

Anh mỉm cười với đôi mắt mở to của nàng. “Đa phần là họ đã nuốt trước một cái ống dài, nó sẽ đóng vai trò một cái bao kiếm khi mà kiếm được đưa vào.”

“Ugh.” Nàng rung mình và nắm lấy cánh tay anh, kéo anh về phía những quầy bán hoa quả. “Nhanh lên nào - tôi sẽ ngạc nhiên nếu bất kì quả táo nào còn lại đến bây giờ.”

Khi Sophia di chuyển từ quầy hàng này sang quầy khác, ngài Ross ngoan ngoãn đi theo nàng. Anh không can thiệp vào chuyện mua bán của nàng, chỉ đợi một cách kiên nhẫn khi nàng mặc cả và chọn loại hàng tốt nhất. Anh nhắc cái giỏ đi chợ khá nặng một cách dễ dàng, trong khi nàng nhét đầy nó với các loại rau quả mọc quanh năm, một khoanh pho mát, và một con cá bơn lớn bọc trong giấy màu nâu.

Khoảnh khắc đám đông trong chợ nhận ra ngài Chánh Án của phố Bow đang hiện diện, những giọng khu Đông nói liên hồi dâng lên thành một tạp âm vui vẻ. Những người chủ quầy hàng và những người đi chợ kính trọng ngài Ross, gọi anh, với ra để chạm vào vạt áo khoác của anh. Tất cả họ dường như thân quen với anh, hoặc tối thiểu là giả vờ như vậy, và Sophia thấy nhiều món quà nhỏ được đẩy tới cho nàng - một quả táo thêm, một bọc cá trích, một cành lá xô.

“Ngài Ross... đây là một sự thú vị cho ngài!” một cụm từ được nhắc lại thường xuyên, và Sophia cuối cùng cũng hỏi anh những từ lóng đó có nghĩa là gì.

“Một sự thú vị là một món quà nhỏ, thường được xem như là một thứ hiếm có, như là một sự trả ơn.”

“Ngài đã giúp tất cả những người đó ư?” nàng hỏi.

“Nhiều người trong số họ,” anh thừa nhận.

“Ví dụ?”

“Một vài người trong đó có con trai hoặc cháu trai dính vào luật pháp - trộm cắp, phá hoại, và kiểu thế. Sự trừng phạt dành cho những tội lỗi như thế là đánh đập một đứa trẻ, treo cổ nó, hoặc nhốt nó vào nhà tù nơi mà nó thậm chí còn trở nên tồi bại hơn. Nhưng tôi đã có ý định đưa một trong vài cậu bé đó vào hải quân hoặc phòng thương mại, để huấn luyện thành họ thành công chức.”

“Và bằng cách đó cho họ một cơ hội tới một cuộc đời mới,” Sophia nói. “Quả là một kế hoạch tuyệt vời.”

“Nó vẫn tốt cho đến lúc này,” anh nói một cách tự nhiên, và cố gắng chuyển chủ đề. “Nhìn cái bàn cá hun khói kia- cô có biết làm món ket tri [2] thế nào không?”

“Chắc chắn là có,” Sophia đáp. “Nhưng ngài vẫn chưa kể xong những việc làm tốt đẹp của mình cho tôi nghe.”

“Tôi chẳng làm gì đáng để ca ngợi cả. Tôi chỉ sử dụng một chút lý lẽ thông thường. Rõ ràng là đặt một bé tình quái vào trong nhà tù với những kẻ phạm tội nặng sẽ dẫn đến kết quả là sự suy đồi của cậu ta. Và thậm chí nếu luật pháp không có ưu đãi giữa những kẻ phạm tội thành niên và thanh thiếu niên, thì vẫn cần phải cân nhắc một chút với những người ở độ tuổi non trẻ đó.”

Sophia quay đi, giả vờ nhìn qua dãy quầy hàng trong khi cơn thịnh nộ mù quáng thiêu đốt nàng. Nàng cảm thấy hầu như muốn bệnh với nó, nuốt lại cơn giận dữ và những giọt nước mắt đang bị kìm nén. Vậy là anh ta đã tìm ra được một cách để từ chối việc tống những cậu trai trẻ tuổi vào tù - anh ta đã không đẩy họ tới sự tra tấn của tàu khổ sai. Quá muộn, nàng nghĩ với sự căm thù mới mẻ sâu sắc. Nếu Ngài Ross có nhận thức như vậy sớm hơn, em trai nàng sẽ vẫn còn sống. Nàng muốn gào lên và chửi bới anh ta, chửi bới sự bất công đó. Nàng muốn John trở lại; nàng muốn tẩy sạch mọi kí ức đau khổ về nhà tù trên tàu đã dẫn đến cái chết của nó. Thay vì thế nó đã ra đi. Và nàng còn lại một mình. Và ngài Ross phải chịu trách nhiệm.

Thay đổi khuôn mặt giận dữ cứng đờ của mình, Sophia bước tới một chiếc xe chở hoa đầy các loại hoa, gồm có hoa anh thảo màu hồng, hoa ly tím, những ngọn phi yến màu xanh, và những đóa hoa trà màu trắng mong manh. Nàng hít vào mùi thơm của không khí và buộc bản thân mình thả lỏng. Ngày nào đó, nàng thậm chí an ủi mình, ngài Ross sẽ nhận sự trừng phạt thích đáng của anh ta - và nàng sẽ tự tay mang nó tới.

“Nói cho tôi,” nàng nói, nghiêng người qua những bông hoa thơm ngát. “làm thế nào mà một người đàn ông được sinh ra trong một gia đình ưu tú lại làm việc như một Chánh Án?”

Ánh mắt ngài Ross chạm vào nét mặt nghiêng của nàng khi anh trả lời. “Cha tôi cứ khẳng định rằng tôi học làm một nghề nghiệp hơn là sống một cuộc đời biếng nhác. Để làm hài lòng ông, tôi đã học luật. Trong khi tôi còn đang học, cha tôi qua đời trong một tai nạn sấm bấn, và tôi đã bỏ dở việc học của mình để trở thành người đứng đầu gia đình. Tuy thế sự quan tâm của tôi với luật pháp không phai nhạt. Tôi đã nhận ra rằng tôi có thể làm được nhiều thứ hơn trong phạm vi của hệ thống luật pháp và cảnh sát. Cuối cùng tôi chấp nhận sự bổ nhiệm tại văn phòng phổ Great Marlboro, và chẳng bao lâu sau tôi được đề nghị chuyển qua văn phòng phổ Bow và nhận việc lãnh đạo các thám tử.”

Người phụ nữ lớn tuổi đứng ở đầu chiếc xe chở hoa nhìn Sophia với một nụ cười giữa khuôn mặt nhăn nheo của bà ta.

“Chào buổi sáng, cô gái yêu quý.” Bà ta giơ ra một bó nhỏ violet cho Sophia và nói với ngài Ross.

“Một cô ả xinh xắn, cô ấy đấy. Ông nên khiến cô ấy trở thành cái nợ buộc thân của mình.”

Sophia nhét bó violet nhỏ vào một bên mũ của nàng và lóng ngóng với cái ví tiền buộc ở bên hông, dự định trả tiền cho bà già nhăn nheo bé nhỏ. Ngài Ross dừng Sophia lại với một cái chạm nhẹ lên tay nàng và đưa cho người bán hoa vài đồng tiền từ ví của anh. “Tôi muốn một bông hồng hoàn hảo,” anh nói với bà ta. “Màu hồng.”

“Ày da, ngài Ross.” Nụ cười để lộ ra hàm răng màu nâu đã bị vỡ, người bán hoa đưa cho anh một đóa hồng xinh đẹp mới hé nụ, cánh hoa vẫn còn lấp lánh những giọt sương ban mai.

Sophia nhận đóa hồng từ ngài Ross một cách cứng đờ và nâng nó lên mũi mình. Hương thơm mạnh mẽ, ngào ngạt lấp đầy mũi nàng. “Thật đáng yêu,” nàng cứng nhắc nói. “Cảm ơn.”

Khi họ đi khỏi xe chở hoa, Sophia cẩn thận chọn cách đi qua chỗ vỉa hè bị vỡ. Nàng cảm thấy bàn tay vững chắc của ngài Ross đặt trên bắp tay nàng, và nàng phải cẩn thận từng gam ý chí để hất tay anh ra.

“Có phải người phụ nữ đó gọi tôi là một cô ả?” nàng hỏi, tự hỏi liệu nàng có nên méch lòng.

Ngài Ross khẽ cười. “Theo tiếng lóng của đường phố, thì nó được xem là một lời khen. Họ không thêm ý xấu vào trong từ đó.”

“Tôi hiểu. Có vài thứ khác bà ấy đã nói... ‘nợ buộc thân’ có nghĩa là gì?”

“Đó là ngôn ngữ khu đông cho từ ‘vợ’”.

“Ồ.” Nàng tập trung vào mặt đất trước mặt họ một cách không thoải mái khi họ bước đi. “Cách nói chuyện của người khu Đông khá là thú vị, đúng không?” nàng lẩm nhẩm, cố gắng lấp đầy sự yên lặng. “Thực sự là gần như một thứ tiếng nước ngoài. Tôi phải thú nhận, tôi không hiểu phân nửa những thứ tôi nghe được ngoài chợ.”

“Chuyện đó có lẽ lại là một chuyện tốt,” là câu tiếp chuyện khô khan của anh.

Khi họ trở lại nhà bếp của số 4 phố Bow, Eliza đang đợi, một nụ cười ngưỡng ngáp trên khuôn mặt chị ta. “Cám ơn, Cô Sophia. Tôi xin lỗi đã không thể đi chợ được.”

“Không sao hết mà,” Sophia bình thản nói. “Chị cần phải chú ý tới đầu gối của mình để nó lành lại hoàn toàn.”

Hai mắt Eliza mở to khi chị ta nhìn thấy ngài Ross đã đi cùng Sophia. “Ồi thưa ngài... ngài thật tử tế quá! Tôi rất xin lỗi vì gây phiền phức nhiều như thế này!”

“Không phiền phức gì đâu,” anh nói.

Ánh mắt Eliza khóa chặt vào bông hồng trên tay Sophia với sự quan tâm quá mức. Mặc dù người đầu bếp không nói ra lời nhận xét, nhưng sự suy đoán trong mắt chị ta là quá rõ ràng. Eliza cẩn thận nhấc vại thứ ra khỏi chiếc giỏ đi chợ và tập tễnh đi về phía cái chạn đựng đồ khô. Giọng chị ta trôi lại phía đằng sau. “Họ có đủ nguyên liệu cho món bánh ngọt hạt thơm không, cô Sophia? Cây carum và lúa mạch, và nho để rắc phía trên?”

“Có,” Sophia đáp lại khi người đầu bếp biến mất vào chỗ cái chạn. “Nhưng chúng tôi không thể tìm thấy nho đỏ, và -”

Đột nhiên từ ngữ của nàng bị nén trong cảm lạnh khi ngài Ross kéo nàng vào trong vòng tay anh. Môi anh hạ xuống môi nàng trong một cái hôn quá dịu dàng và đầy ham muốn đến nỗi nàng không thể không đáp trả. Bị choáng váng, nàng đấu tranh để giữ lại sự căm ghét của nàng với anh, nhớ lại những điều sai trái trong quá khứ, nhưng môi anh hoàn toàn ấm áp và hấp dẫn, và những ý nghĩ của nàng bị phân tán một cách xộc xệch. Bông hồng rơi xuống khỏi những ngón tay run rẩy của nàng. Sophia đứng dựa vào anh, sờ soạng hai bờ vai cứng cáp của anh để tìm thể cân bằng trong sự vô vọng. Lưỡi của anh tìm kiếm khuôn miệng nàng... thơm tho... quen thuộc một cách ngọt ngào. Sophia đột ngột hít vào và ngã đầu ra phía sau hoàn toàn đầu hàng, toàn bộ sự tồn tại của nàng nhỏ giọt vào một khoảnh khắc bùng cháy này.

Bất chấp nhịp tim đập thình thịch bên tai, nàng vẫn mơ hồ nghe được giọng nói lo lắng của Eliza vọng lại từ cái chạn. “Không có nho đỏ ư? Nhưng chúng ta sẽ phủ lên bánh ngọt hạt thơm bằng cái gì đây?”

Ngài Ross thả miệng của Sophia ra, để lại trên môi nàng sự ẩm ướt và mềm mại của nụ hôn. Khuôn mặt anh vẫn còn ở gần mặt nàng, và Sophia cảm thấy như thể nàng đang chìm trong cái hồ bạc của đôi mắt anh. Tay anh tới bên mặt nàng, giống như đang vòng quanh má nàng, ngón tay cái lướt nhẹ bên khóe môi nàng. Bằng cách nào đó Sophia xoay sở để trả lời Eliza. “Chúng tôi tìm thấy nho vàng để thay thế.”

Ngay khi những lời nói rời khỏi miệng nàng, ngài Ross lại hôn nàng, lưỡi anh thăm dò và trêu chọc. Những ngón tay dò dẫm của nàng chạm vào đằng sau cổ anh, nơi mái tóc đen dày cuộn lại trên gáy của anh. Sự xúc động ào ạt trào qua nàng, kích thích nhịp đập của nàng tới một nhịp độ quá mức. Lợi dụng sự đầu hàng của nàng, anh hôn nàng mạnh mẽ hơn, săn lùng hương vị sâu thẳm nhất, ngọt ngào nhất của nàng. Khi hai đầu gối nàng yếu ớt, hai cánh tay anh vòng quanh nàng một cách vững chắc, chống đỡ cho cơ thể nàng khi anh tiếp tục cướp bóc miệng nàng.

“Nho vàng ư?” Giọng bất mãn của Eliza vọng đến. “Chà, hương vị sẽ không giống, nhưng có còn tốt hơn không.”

Ngài Ross thả Sophia ra và giữ nàng đứng vững bằng hai tay đặt trên hông nàng. Trong khi nàng ngẩng ra nhìn anh, anh để lại cho nàng một nụ cười ngắn ngủi và rời khỏi bếp ngay khi Eliza lại xuất hiện từ chỗ cái chạn.

“Cô Sophia, túi đường kính ở đâu vậy? Tôi tưởng tôi đang mang nó vào trong chạn, nhưng...” Eliza dừng lại và nhìn quanh bếp. “Ngài Ross đâu rồi?”

“Ngài ấy...” Sophia cúi người xuống để nhặt lại bông hồng bị rơi. “Ngài ấy đi rồi.”

Nhịp tim nàng lại đập rộn lên ở khắp những chỗ nhạy cảm của cơ thể nàng. Nàng cảm thấy phát sốt, khao khát mãnh liệt những nụ hôn và những cái vuốt ve của một người đàn ông mà nàng cảm ghét. Nàng là một kẻ đạo đức giả, một người đàn bà dâm dăng.

Một con ngốc.

“Cô Sydney,” Ernest nói, mang một cái gói được bọc giấy vào trong bếp, “một người đàn ông đã mang cho cô cái này chưa tới mười phút trước.”

Sophia đang ngồi bên bàn để uống trà giữa buổi sáng, nhận lấy cái gói lớn với câu la lên ngạc nhiên. Nàng không mua, cũng không đặt bất cứ thứ gì cho nhà này. Và người cô họ xa đã có thời mang nàng về sau cái chết của cha mẹ nàng không phải là loại người sẽ gửi những món quà bất thành linh. “Tôi tự hỏi nó có thể là gì?” nàng lẩm bẩm thành tiếng, nhìn cái gói đồ. Tên của nàng và địa chỉ phố Bow được viết trên bề mặt của giấy gói màu nâu, nhưng không có dấu hiệu của người gửi.

“Có lời nhắn nào được gửi kèm không?” Sophia hỏi Ernest. Nàng cầm con dao lên và cắt sợi dây xù xì được cột quanh gói bưu kiện.

Cậu bé lắc đầu. “Có lẽ là bên trong. Em có thể mở nó cho cô không, thưa cô? Cái sợi dây này nhìn dai khủng khiếp. Con dao có thể bị trượt và cô có thể bị cắt vào tay. Để em giúp cô.”

Sophia mỉm cười với khuôn mặt háo hức của cậu bé. “Cảm ơn, Ernest, thật là tốt quá. Nhưng mà nếu tôi không nhầm, không phải là ngài Grant đã sai em đi tìm các chai mực mà ngài ấy đặt hàng ở cửa hàng hóa chất à?”

“Vâng, ngài ấy đã bảo thế.” Ernest thốt ra một tiếng thở dài chán đời, như thể ngày hôm đó cậu ta đã vô cùng bị ngược đãi vậy. “Tốt nhất là em nên có nó ở đây khi ngài Grant quay trở lại từ phiên tòa.”

Nụ cười của Sophia mở rộng hơn khi nàng nói lời tạm biệt với cậu. Quay sự chú ý trở lại với món quà thần bí, nàng thành thạo cắt đứt phần còn lại của sợi dây và tháo lớp vỏ bọc của bưu kiện ra. Những lớp vải lụa mỏng màu trắng bọc lại cái gì đó mềm mại và kêu sột soạt. Tò mò, Sophia mở chúng ra.

Hơi thở của nàng nghẹn lại trong cổ họng khi nàng trông thấy một cái váy - không phải là một cái váy đơn giản, bền chắc như những thứ nàng có, mà được làm từ lụa và đăng ten. Nó hợp với một vũ hội. Nhưng tại sao ai đó lại gửi thứ quần áo này cho nàng? Hai tay nàng rung lên với sự chấn động đột ngột khi nàng giữ cái váy để tìm một lời nhắn. Người gửi hoặc là đã quên chuyện đó hoặc là cố tình không làm như vậy. Nàng giữ tung cái váy và nhìn chăm chăm trong sự tức giận. Có cái gì đó thân thuộc và bối rối với nó, có cái gì đó chạm vào những góc xa nhất trong trí nhớ của nàng ...

Tại sao, nó gợi cho nàng nhớ tới một chiếc váy của mẹ nàng! Khi còn là một cô bé, Sophia thích được thử váy áo, giày dép và đồ trang sức của mẹ nàng, và chơi trò công chúa hàng giờ. Cái váy ưa thích của nàng có màu sắc không bình thường, được làm từ một thứ lụa óng ánh trông như hoa oải hương trong ánh sáng này và ánh lên màu bạc trong những ánh sáng khác. Chiếc váy có cùng sự thay đổi màu sắc hiếm có, với cùng đường viền cổ áo thấp, sâu và tay áo phồng lên được tô điểm với đăng ten trắng thanh nhã. Tuy nhiên nó không phải là váy của mẹ nàng, nó là một bản sao chép, được sửa lại theo một phong cách thời thượng với phần eo hơi thấp hơn và vạt váy xếp nếp hơn.

Hết sức bối rối, Sophia xếp cái váy vào trong tấm giấy bọc màu nâu và gói nó lại. Ai có thể gửi món quà như vậy cho nàng, và tại sao, và có phải chỉ là sự trùng hợp kì lạ khi chiếc váy lại giống với chiếc váy của mẹ nàng?

Nàng rời khỏi nhà bếp theo bản năng và mang gói bưu kiện theo, thẳng hướng tới một người mà nàng tin tưởng nhất. Sau đó nàng đi đến chỗ tự hỏi tại sao nàng lại tới chỗ ngài Ross mà thậm chí không cần suy nghĩ, khi mà nàng chỉ tin tưởng có bản thân mình trong nhiều năm. Đó là một dấu hiệu của sự thay đổi có ý nghĩa nào đó trong nàng, sự thay đổi khiến nàng quá bức bối không muốn day đi day lại mãi.

Cửa phòng ngài Ross đóng, và âm thanh của các giọng nói chỉ ra là anh đang ở trong một cuộc họp. Sophia chán nản ngập ngừng bên ngoài cửa.

Cho đến khi Vickery tình cờ đi ngang qua. “Chào buổi sáng, cô Sydney.” Viên thư kí tòa án nói. “Tôi không nghĩ là ngài Ross đã sẵn sàng bắt đầu những cuộc thẩm vấn.”

“Tôi- tôi muốn nói chuyện với ngài ấy về một vấn đề cá nhân.” Sophia nắm chặt cái gói trước ngực. “Nhưng tôi thấy là ngài ấy đang bận, và tôi chắc chắn là không muốn quấy rầy.”

Vickery nhần mặt và nhìn nàng trầm ngâm. “Cô Sydney, ngài Ross đã làm rõ là nếu cô lúc nào đó có bất kì lo âu nào, ngài ấy muốn được biết ngay tức khắc.”

“Tôi có thể đợi,” nàng nói chắc chắn. “Nó là một vấn đề vụn vặt thôi. Tôi sẽ quay lại sau khi ngài Ross rảnh rỗi. Không, không, ông Vickery, làm ơn đừng gõ cửa.” Nàng kêu lên với sự bất lực khi người thư kí lơ đi sợ phản đối của nàng và gõ một cách dứt khoát lên cánh cửa.

Với sự kinh ngạc của Sophia, cánh cửa mở ra cho thấy ngài Ross đang đứng cùng với vị khách ở ngay ngưỡng cửa. Một quý ông tóc xám vóc người nhỏ bé nhưng bệ vệ, ăn mặc thanh nhã với một cái cà vạt trắng tinh xảo thắt trên cái áo sơ mi trang trí bằng đăng ten. Đôi mắt đen sắc nhọn của ông ta tập trung vào Sophia, và ông ta quay lại cười nhún nhó với ngài Ross.

“Cannon à, bây giờ thì tôi đã biết tại sao anh quá nóng lòng chấm dứt cuộc gặp gỡ của chúng ta. Bầu bạn với cô gái quyến rũ này không nghi ngờ gì là thích thú hơn với tôi.”

Miệng Ross cong lại và anh không phản đối lời nói đó. “Một ngày tốt lành, Ngài Lyttleton. Tôi sẽ kiểm tra lại dự thảo luật của ngài một cách cẩn thận nhất. Tuy nhiên, đừng quá trông đợi việc ý kiến của tôi sẽ thay đổi.”

“Tôi muốn có sự ủng hộ của ngài, Cannon ạ,” người đàn ông nói bằng một giọng nhẹ nhàng, ẩn ý. “Và nếu tôi có được điều đó, ngài sẽ thấy tôi là một người bạn hữu dụng nhất.”

“Về chuyện đó thì tôi không nghi ngờ gì cả.”

Họ nghiêng người chào nhau, và Lyttleton bỏ đi, để đôi giày da của ông ta tạo nên một âm thanh gõ nhẹ lên sàn nhà lát gỗ.

Đôi mắt ngài Ross sáng lên khi anh nhìn vào Sophia. “Vào đi,” anh nhẹ nhàng nói và hướng nàng vào trong văn phòng của anh. Sức ép của bàn tay anh lên lưng nàng ấm và nhẹ. Sophia ngồi lên cái ghế mà anh chỉ, lưng nàng thẳng, trong khi anh trở lại chỗ của mình đằng sau cái bàn làm việc to lớn bằng gỗ dái ngựa.

“Lyttleton.” Nàng nhắc lại tên của người đàn ông vừa đi khỏi. “Chắc chắn đó không phải là Lyttleton, Bộ trưởng bộ ngoại giao trong chiến tranh đấy chứ?”

“Chính là ông ấy đấy.”

“Ồi, không,” Sophia nói, hoàn toàn bối rối. “Tôi hy vọng tôi đã không cắt ngang cuộc gặp của ngài. Ồi, tôi sẽ vui mừng giết chết ông Vickery!”

Ngài Ross đáp lại với một nụ cười khó hiểu. “Em đã không cắt ngang chuyện gì cả. Từ nửa tiếng trước tôi đã sẵn sàng để ông ta rời đi, vì thế sự có mặt của em là hoàn toàn đúng lúc. Bây giờ, nói cho tôi tại sao em ở đây. Tôi nghi ngờ là có chuyện gì đó với cái gói đồ trong lòng em.”

“Đầu tiên cho tôi xin lỗi vì làm phiền ngài. Tôi-”

“Sophia.” Anh bình tĩnh nhìn nàng. “Tôi luôn sẵn lòng vì em. Luôn luôn.”

Nàng dường như không thể rời ánh mắt khỏi anh. Không khí xung quanh họ có cảm giác sống động và ngột ngạt, giống như sự im lặng trước một trận bão giữa mùa hè. Một cách vụng về nàng nghiêng người về phía trước và đặt gói bưu kiện trên bàn anh. “Tôi vừa mới nhận được cái này từ Ernest. Cậu bé nói có một người đàn ông đưa nó tới phố Bow và không để lại lời nào từ người gửi.”

Ngài Ross quan sát địa chỉ ở phía trước của gói bưu kiện. Khi anh đẩy tờ giấy gói màu nâu sang bên, cái váy màu hoa oải hương đập chồm và sột soạt trong không gian kiểu Spartan của văn phòng. Về mặt ngài Ross vẫn điềm tĩnh nhưng một bên lông mày đen của anh nhướn lên khi anh kiểm tra thứ đồ xinh đẹp đó.

“Tôi không biết ai có thể gửi nó,” Sophia bắn khoăn nói. “Và có gì đó kì lạ về nó.” Nàng giải thích sự giống nhau giữa chiếc váy màu oải hương- bạc và chiếc váy đã từng thuộc về mẹ nàng.

Khi Sophia ngừng nói, ngài Ross lắng nghe một cách chăm chú, ngả về phía sau chiếc ghế và đắm chiêu quan sát nàng theo kiểu nàng hoàn toàn không thích. “Cô Sydney ... có thể nào chiếc váy là một món quà của người tình trước kia của em không?”

Ý nghĩ đó khiến cho Sophia giật mình ngạc nhiên, đồng thời mang đến một chút thích thú chua chát. “Ồ, không. Hẳn ta không biết là tôi đang làm việc ở đây. Bên cạnh đó, chẳng có lý do gì để hẳn ta gửi cho tôi một món quà cả.”

Ngài Ross tạo một âm thanh vô thưởng vô phạt và cầm một nắm vải ánh lên màu oải hương. Hình ảnh những ngón tay dài của anh cọ xát trên vải lụa mềm mại tạo nên một sự run rẩy kì lạ bên trong nàng. Hàng mi dày màu đen của anh hạ thấp xuống khi anh kiểm tra chiếc váy; đường khâu, đường may, đường ten. “Nó là một thứ quần áo đắt tiền,” anh nói. “Làm khéo, và chất lượng hàng cao cấp. Nhưng lại không có nhãn hiệu của nhà may ở bên trong, điều này là không bình thường. Tôi đánh bạo đoán là bất kì ai gửi chiếc váy này cho cô cũng không muốn bị theo dấu ngược trở lại tới người thợ may, người có thể để lộ ta thân phận của anh ta - hay - cô ta.”

“Vậy thì không có cách nào để tìm ra ai đã gửi nó ư?”

Anh nhìn lên từ chiếc váy. “Tôi sẽ cho một trong các thám tử nói chuyện với Ernest về lời nhắn, cũng như điều tra những nhà may có khả năng nhất để làm chiếc váy này. Thứ vải lụa này không thường có - điều đó giúp thu hẹp lại được danh sách.”

“Cám ơn.” Nụ cười ngập ngừng của nàng biến mất với câu hỏi tiếp theo của anh.

“Sophia, gần đây em có gặp gỡ với bất kì người đàn ông nào có thể thích thú tới em không? Bất kì ai mà em đùa cợt cùng, hoặc là chuyện trò ở chợ, hoặc-”

“Không!” Sophia không chắc chắn tại sao câu hỏi lại kích động nàng đến vậy, nhưng nàng cảm thấy hai má ngập hơi nóng. “Tôi đảm bảo với ngài, ngài Ross, tôi không gặp gỡ bất kì người đàn ông nào theo cách đó... nghĩa là-” Nàng đột nhiên ngừng lại trong sự bối rối khi nàng nhận ra là nàng đã gặp gỡ với một người đàn ông đặc biệt theo cách đó - chính là ngài Ross.

“Được rồi, Sophia,” anh khẽ nói. “Tôi sẽ không khiển trách em nếu em có làm thế. Em tự do làm những gì em muốn.”

Nàng nói một mạch mà không hề suy nghĩ. “Phải, tôi không có một người theo đuổi, và tôi không tỏ vẻ cám dỗ ai đó. Kinh nghiệm mới đây nhất của tôi chắc chắn không phải là chuyện mà tôi muốn lặp lại.”

Ánh mắt anh bị kích thích với sự cảnh giác giống loài sói. “Bởi cái cách mà anh ta đã rời bỏ em ư? Hay là em đã không tìm thấy sự hài lòng trong vòng tay của anh ta?”

Sophia bị giật mình vì anh có thể hỏi một câu hỏi riêng tư như vậy, và mặt nàng đỏ bừng lên. “Tôi không thấy có mối liên quan nào với nghi vấn về người đã gửi chiếc váy này.”

“Nó không liên quan,” anh thừa nhận. “Nhưng tôi tò mò.”

“Vậy thì ngài sẽ vẫn phải tò mò!” Nàng cố gắng để khôi phục sự bình tĩnh đã bị vỡ vụn. “Bây giờ tôi có thể đi được chưa, thưa ngài? Tôi có nhiều việc phải làm, đặc biệt là với việc Eliza bị thương. Công việc đã chất lên đến cổ Lucie rồi.”

“Được rồi,” anh cộc cằn nói. “Tôi sẽ cho Sayer điều tra về vấn đề chiếc váy, và báo cho em biết những tiến triển.”

“Cám ơn.” Sophia đứng dậy và bước tới cửa, trong khi anh theo ngay sau gót nàng. Anh vờ tới tay nắm, nhưng dừng lại khi Sophia nói mà không nhìn anh. “Tôi... tôi đã không thấy hài lòng trong vòng tay anh

ta.” Nàng tập trung vào tấm gỗ sồi nặng nề của cánh cửa. “Nhưng đó có lẽ là lỗi của tôi nhiều hơn anh ta.”

Sophia cảm thấy sự đụng chạm nóng bỏng của hơi thở anh trên tóc nàng, đôi môi anh quanh quẩn thật gần trên đầu nàng. Sự gần gũi của anh lấp đầy nàng với nỗi khao khát đau đớn. Nàng mò mẫm nắm lấy cái núm cửa và để mình ra ngoài văn phòng, từ chối nhìn lại anh.

Ross đóng cửa và quay trở lại bàn làm việc của anh, chống tay lên mặt bàn lộn xộn. Anh buông ra một tiếng thở dài căng thẳng. Sự ham muốn mà anh đã kiềm giữ bằng ý chí sắt đá trong một khoảng thời gian quá dài giờ đã biến thành một địa ngục khủng khiếp. Tất cả sức mạnh lý trí, những nhu cầu thể xác, bản năng chiếm hữu của anh giờ đây tập trung tại cùng một hướng. Sophia. Anh hầu như không thể chịu nổi việc ở cùng trong một căn phòng với nàng mà không được chạm vào nàng.

Nhắm mắt lại, Ross hấp thụ bầu không khí quen thuộc trong văn phòng. Gần năm năm qua anh đã ở trong bốn bức tường này, xung quanh là bản đồ, sách vở và tài liệu. Anh đi ra ngoài vì những cuộc điều tra hay những công việc văn phòng khác, nhưng anh luôn trở lại đây, tới căn phòng là trung tâm thi hành luật pháp của London này. Đột nhiên anh thấy sững sốt vì mình đã tận tâm tận lực với công việc đến thế.

Chiếc váy dạ hội màu oải hương lấp lánh rực rỡ trên bàn. Ross tưởng tượng Sophia trông sẽ như thế nào trong bộ váy ấy... màu này hợp một cách tuyệt vời với đôi mắt xanh và mái tóc vàng sẫm của nàng. Ai đã gửi nó cho nàng? Lòng anh tràn ngập niềm ghen tị và sự ích kỷ mãnh liệt đến mức khiến anh sững sốt. Anh muốn chỉ mình anh được quyền mang tới bất cứ thứ gì mà nàng cần, bất cứ thứ gì làm nàng vui thích.

Ross thở dài nặng nhọc, cố gắng để hiểu cảm xúc hỗn độn cả vui mừng và sự miễn cưỡng mạnh mẽ đang sôi sục trong anh. Anh đã thể là không bao giờ yêu nữa. Anh không quên việc quan tâm sâu sắc tới một ai đó, lo sợ cho an toàn của cô ấy, mong cho cô ấy được hạnh phúc hơn là mong cho chính bản thân mình thì khủng khiếp như thế nào. Anh phải tìm một cách nào đó để ngăn chuyện ấy không xảy ra, để thỏa mãn nhu cầu không giới hạn của anh với Sophia mà vẫn không giao phó trái tim anh cho nàng.

5. Chương 5

Đầu tối hôm đó, khi Sophia chắc chắn rằng Ngài Ross đã lên đường đi điều tra, nàng gạ Lucie giúp nàng lật tấm đệm của anh và thay vải trải giường.

“Vâng, thưa cô,” Lucie nói, đôi má dúm lại vì nụ cười biết lỗi. “Nhưng là thế này này, cô biết không. Em không thể làm ngón tay ngừng chảy máu kể từ khi em chà mấy đồ bằng đồng chiều hôm nay.”

“Em làm sao? Tay em sao? Để tôi xem nào.” Sophia hít vào thật mạnh khi nàng nhìn thấy đôi tay của cô hầu tỳ nghiệp, bị nứt nẻ quá mức vì hỗn hợp cát và axit được dùng để chà những cái chậu đến mức chúng bị rách da và chảy máu. “Ôi Lucie, sao em không bảo với tôi từ trước?”

Nhẹ nhàng quở trách, nàng để cô gái ngồi bên bàn bếp và trèo lên cái thang. Mang ra một tập hợp những lọ, nàng đổ chất gly-xê-rin, nước hoa trưng cất và dầu vào một cái bát, rồi khuấy mạnh hỗn hợp đó bằng một cái nĩa. “Em phải ngâm tay trong cái này nửa giờ tới, và đêm nay em phải mang găng tay vào mà ngủ.”

“Em chẳng có đôi nào cả, thưa cô.”

“Không có găng ư?” Sophia nghĩ về đôi găng tay của chính nàng, đôi duy nhất mà nàng có, và nàng nhăn mặt trước ý nghĩ hy sinh chúng. Ngay lập tức nàng cảm thấy hơi hổ thẹn khi nàng liếc nhìn một lần nữa vào đôi bàn tay sần sùi của cô hầu gái. “Vậy thì đi lên phòng tôi,” nàng nói, “và lấy đôi của tôi trong cái rổ ở dưới bàn cạnh giường ấy.”

Luci nhìn chằm chằm vào nàng lo lắng. “Nhưng em không thể làm hỏng đôi găng của cô, thưa cô.”

“Ồ, tay em còn quan trọng hơn một đôi găng tay ngu ngốc chứ.”

“Thế còn đệm của Ngài Ross thì sao ạ?”

“Đừng lo chuyện đó. Tôi sẽ tự làm lấy.”

“Nhưng mà sẽ rất khó để làm một mình -”

“Em ngồi xuống và ngâm tay đi,” Sophia nói, cố nghe có vẻ cứng rắn. “Chăm sóc chúng, nếu không ngày mai em sẽ chẳng làm được gì cho ai cả.”

Lucie mỉm cười biết ơn với nàng. “Không phải thiếu tôn trọng đâu, cô Sydney, nhưng cô đúng là thần tình yêu. Một thần tình yêu thực sự.”

Sophia phẩy tay trước những lời ấy và vội vã lau dọn phòng ngủ của Ngài Ross trước khi anh trở lại. Nàng đặt một ôm vải sạch trên ghế và nghiên cứu căn phòng một cách tán thưởng. Nó đã được quét và phủ bụi, nhưng tấm đệm cần được lật, và quần áo ngày hôm trước của Ngài Ross vẫn còn chưa được thu nhặt để đem đi giặt.

Căn phòng khá thích hợp với Ngài Ross. Những đồ đạc bằng gỗ dái ngựa được tô điểm với vải bọc và những tấm màn cửa sổ màu xanh lục thêu kim tuyến. Một bức tường được trang hoàng bằng tấm thảm dệt cổ xưa đã mòn. Một bộ ba tác phẩm chạm khắc được đóng khung treo trên bức tường bên kia, những bức biếm hoạ mô tả Ngài Ross như một nhân vật thần thoại, dựng đứng những chính trị gia và các quan chức chính phủ trên đầu gối của anh như thể họ là trẻ con. Một tay anh nắm chặt những sợi dây để điều khiển vài con rối cảnh sát của Phố Bow, túi họ đầy căng những tiền. Đó rõ ràng là những bức biếm hoạ nhằm chỉ trích quyền lực to lớn mà Ngài Ross và các cảnh sát của anh dành được.

Sophia hiểu rõ nguồn cơn sự bất bình của người nghệ sĩ. Hầu hết người Anh đều ghét cay ghét đắng hình ảnh một đội quân cảnh sát mạnh mẽ, có tổ chức, tuyên bố rằng một tổ chức như thế là trái với hiến pháp và nguy hiểm. Họ cảm thấy an toàn hơn nhiều với hệ thống dân quân-nhà thờ cũ, một hệ thống chỉ đòi hỏi những công dân bình thường không được huấn luyện phục vụ như các dân quân, mỗi người làm một năm. Tuy nhiên, các dân quân nhà thờ không thể nào ứng phó nổi với sự sinh sôi nảy nở của các vụ cướp giết, hãm hiếp, giết người, và lừa đảo đang lan tràn khắp thành phố London đông đúc. Quốc hội từ chối trao quyền cho một lực lượng cảnh sát thực sự, vì thế những cảnh sát Phố Bow đã tự tạo luật của mình, quyền lực của họ hầu hết là tự giành lấy. Người duy nhất họ phải nghe lời là Ngài Ross, người đã khiến cho vị trí của chính mình trở nên quyền lực hơn cả ý định ban đầu.

Lần đầu tiên nhìn thấy những bức biếm hoạ chỉ trích, Sophia đã tự hỏi tại sao Ngài Ross lại chọn treo chúng trong phòng mình. Giờ nàng nhận ra đó chính là cách của anh để nhắc nhở bản thân rằng mỗi một quyết định và hành động của anh đều bị xã hội soi xét, và vì thế hành vi của anh phải vượt trên cả sự chỉ trích.

Gạt những ý nghĩ này ra khỏi đầu, Sophia lột ga giường khỏi chiếc giường khổng lồ. Tự mình xoay chuyển tấm đệm nặng nề là rất vất vả, nhưng sau nhiều nỗ lực kéo và đẩy, cuối cùng nàng của đưa nó vào chỗ. Nàng cảm thấy tự hào vì khả năng dọn giường của mình, nàng trải những tấm ga phẳng tới mức người ta có thể tung đồng xu cho nảy trên đó. Sau khi vuốt thẳng khăn phủ giường và nhồi gối, Sophia chuyển sang chú ý đến đồng quần áo trên ghế. Nàng vắt chiếc cà vạt lụa đen trên một cánh tay và nhặt chiếc áo sơ mi lạnh trắng lên.

Một mùi hương dễ chịu, hơi có vị đất cát bốc lên mũi nàng, mùi da của Ngài Ross thoát ra từ lớp vải mỏng. Tò mò, Sophia đưa chiếc áo lên mặt, hít thở thứ mùi hương của mồ hôi và xà phòng cạo râu cùng với tinh chất đàn ông khoẻ mạnh, rắn rỏi. Nàng chưa từng thấy mùi của người đàn ông nào quyến rũ cả. Bất chấp thứ gọi là tình yêu của nàng dành cho Anthony, nàng chưa từng thực sự chú ý đến những chi tiết về anh ta. Ghê tởm chính mình, Sophia quyết định rằng chắc phải là ý tưởng về Anthony, hình ảnh tưởng tượng về hắn đã khiến nàng phải lòng, chứ không phải là con người thực sự. Nàng đã mong muốn một chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích tới quét nàng lên khỏi mặt đất, và Anthony đã hào hiệp đóng trọn vai đó cho tới khi nó không còn phù hợp với hắn nữa.

Cánh cửa mở ra.

Giật mình, Sophia đánh rơi chiếc áo và tái nhợt đầy tội lỗi. Nàng hoảng hốt nhìn Ngài Ross vào trong phòng, thân hình to lớn của anh được bọc trong chiếc áo khoác và quần đen. Sự hổ thẹn tràn ngập lòng nàng. Ôi, lẽ mà anh ta bắt gặp nàng hít ngửi và sờ mó chiếc áo của anh ta!

Nhưng sự nhạy bén thông thường của Ngài Ross dường như đã biến mất. Thực tế, ánh mắt anh hơi không tập trung, và Sophia nhận ra anh đã không để ý thấy nàng đang làm gì. Nàng bối rối tự hỏi có phải anh đã say không. Việc đó không giống anh chút nào, nhưng đó là khả năng duy nhất giải thích cho dáng đi không thăng của anh.

“Ngài trở lại sớm từ cuộc điều tra ở Long Acre,” nàng nói. “Tôi - tôi chỉ đang dọn phòng cho ngài.”

Anh lắc đầu như để làm rõ tầm nhìn và tới chỗ nàng.

Sophia lùi trở lại chiếc bàn, nhìn chăm chăm vào anh với sự lo lắng gia tăng. “Ngài ốm sao, thưa ngài?”

Ngài Ross vươn tới nàng và nắm chặt mép bàn ở hai bên người nàng. Khuôn mặt anh trắng bệch như bộ xương, khiến cho màu đen của tóc và lông mày lông mi anh trở nên đáng mừng khôn tả. “Chúng tôi đã tìm được người cần tìm, trốn trong một ngôi nhà ở Phố Rose,” anh nói. Một lọn tóc rơi xuống cái trán nhợt nhạt đầm mồ hôi. “Hắn trèo lên nóc nhà... và nhảy sang căn nhà kế bên trước khi Sayer tóm được. Tôi cũng truy đuổi ... không thể để hắn thoát.”

“Ngài đã đuổi theo một gã đàn ông trên các nóc nhà?” Sophia phát hoảng. “Nhưng việc đó rất nguy hiểm! Ngài có thể đã bị thương.”

“Thực ra...” Ngài Ross trông có vẻ hơi e thẹn, lão đảo. “Khi tôi tới chỗ hắn, hắn lôi ra một khẩu súng từ trong áo.”

“Ngài đã bị bắn?” Sophia hồi hã nhìn khắp lượt chiếc áo khoác đen. “Hắn có bắn trúng ngài không? Lạy Chúa-” Nàng rà hai bàn tay dọc theo phần trước chiếc áo choàng dạ và thấy phía bên trái lạnh và trơn trượt. Một tiếng kêu thoát ra khỏi đôi môi nàng khi lòng bàn tay nàng giờ ra lấm đầy máu.

“Chỉ là một vết rách thôi.”

“Ngài đã nói với ai chưa?” Sophia hỏi, cuống quýt kéo anh về phía giường. “Ngài đã gọi bác sĩ chưa?”

“Tôi tự lo cho mình được,” anh gất gỏng nói. “Chỉ là một vết rách, như tôi đã nói -” Anh gầm gừ vì đau khi Sophia kéo chiếc áo khoác khỏi vai anh xuống cánh tay.

“Nằm xuống!” Nàng hoảng hồn vì lượng máu rỏ từ áo sơ mi của anh, khiến cho toàn bộ phần bên trái thẫm đỏ. Cởi khuy áo, nàng nhấc nó ra khỏi vai anh và hỗn hển trước hình ảnh vết đạn rỉ máu. “Nó không phải là một vết rách, nó là một cái lỗ. Đừng có mà di chuyển. Làm sao nào mà ngài lại không chịu nói cho ai biết hả?”

“Đó chỉ là một vết thương nhỏ thôi,” anh gất gỏng nói.

Sophia vớ lấy chiếc áo sơ mi cũ và ấn nó thật chặt vào dòng máu đang chảy. Ngài Ross rít lên giữa hai hàm răng nghiến chặt.

“Ngài là đồ bướng bỉnh ngoan cố,” Sophia nói, gạt đi lọn tóc đã dính vào cái trán nhợt nhạt mồ hôi của anh. “Ngài không phải là bất khả xâm phạm, bất chấp điều ngài và mọi người khác ở Phố Bow đều tưởng! Giữ cái này ở nguyên đó trong khi tôi đi gọi bác sĩ.”

“Hãy gọi Jacob Linley,” anh lẩm bẩm. “Vào giờ này mỗi tối anh ta thường ở quán của Tom bên kia đường.”

“Quán cà phê của Tom?”

Ngài Ross gật đầu, mắt nhắm lại. “Ernest sẽ tìm thấy anh ta.”

Sophia nhào ra khỏi phòng, kêu gọi giúp đỡ. Những người hầu xuất hiện trong chưa đầy một phút, tất cả bọn họ đều có vẻ choáng váng trước thông tin Ngài Ross bị thương.

Vì người hầu tại Số 4 Phố Bow đã quen với những tình huống khẩn cấp kiểu này hay kiểu khác, họ phản ứng rất nhanh. Ernest chạy đi tìm ông bác sĩ, Eliza đi tìm khăn và ga trải giường sạch, và Lucie chạy sang nhà bên cạnh thông báo tình hình cho Ngài Grant.

Sophia trở lại bên Ngài Ross, tìm nàng đập thình thịch sợ hãi khi nhìn thấy anh nằm yên lặng trên giường. Nàng nhẹ nhàng cầm tay anh ra khỏi tấm băng sũng máu và ấn thêm vào vết thương. Anh phát ra một âm thanh thô ráp, đôi mắt hé mở.

“Đã nhiều năm kể từ lần cuối tôi bị bắn,” anh lầm rầm. “Quên mất nó đau đến thế nào.”

Sophia lo lắng cực độ. “Tôi hi vọng nó đau,” nàng dữ dội nói. “Có thể thì ngài mới không còn chạy lung tung trên mái nhà nữa! Cái gì ám vào ngài mà ngài lại làm một việc như thế chứ?”

Ngài Ross dành cho nàng cái nhìn nhăn nhó. “Vì một lý do nào đó mà tên nghi phạm không muốn xuống dưới mặt đất để tôi có thể bắt hắn dễ dàng hơn.”

“Tôi tưởng là cảnh sát mới là người truy đuổi chứ,” nàng đánh đá đốp lại. “Trong khi ngài được cho là phải ngồi ở nơi an toàn và bảo họ phải làm thế nào.”

“Không phải lúc nào mọi chuyện cũng diễn ra như thế.”

Sophia nuốt lại một câu đáp trả gay gắt khác và cúi xuống để mở khuy tay áo. “Tôi sẽ cởi áo sơ mi cho ngài. Ngài nghĩ là có thể kéo tay ra khỏi áo được không, hay tôi nên tìm một cây kéo?”

Ngài Ross đưa tay ra thay cho câu trả lời, và Sophia cẩn thận kéo tay áo. Nàng kéo áo ra khỏi bên người lạnh lặn, hé lộ bộ ngực rậm lông của anh. Anh còn cơ bắp hơn nàng tưởng, đôi vai và ngực nở nang, bụng hằn múi với những cơ thịt gọn ghẽ chắc nịch. Sophia chưa từng trông thấy một cơ thể nam tính như thế. Nàng cảm thấy má mình râm ran vì e thẹn khi cúi người phía trên anh. Nàng nhẹ nhàng trượt cánh tay ra sau đầu anh. “Tôi sẽ nâng ngài lên đủ để kéo chiếc áo khỏi lưng ngài,” nàng nói.

“Tôi tự làm được.” Đôi mắt dại đi vì đau của anh nhìn chằm chằm vào mắt nàng, trong khi cổ anh cứng ngắc trên tay nàng.

“Hãy để tôi làm cho,” nàng khẳng khái, “nếu không ngài sẽ bị chảy máu nặng hơn.”

Nàng từ tốn nâng đầu anh lên và kéo áo khỏi người anh. Hơi thở của Ngài Ross phả vào cằm nàng. “Khi tôi mừng tượng ở trên giường cùng em,” anh lầm bầm, “thì nó không giống như thế này.”

Một điệu cười ngạc nhiên thoát ra khỏi cổ họng nàng. “Tôi sẽ bỏ qua câu nhận xét ấy, vì chắc chắn là ngài đã mê sảng vì mất máu.”

Sophia biết ơn sự xuất hiện của Eliza, chị ta mang lên một bình nước nóng và một đồng khăn sạch, gấp cẩn thận. Ngài Ross gầm gừ nhưng không đụng đây khi hai người phụ nữ lau sạch những vết máu trên ngực và cổ họng anh.

“Có vẻ như viên đạn vẫn còn nằm trong vai của ngài ấy,” Eliza nói về thực tế, lấy đi miếng bông băng để thay bằng một miếng sạch. “Thật đáng tiếc, vì Bác sĩ Linley sẽ phải lấy nó ra. Nhưng vết thương không gần với tim.”

Sophia cúi qua người Ngài Ross để điều chỉnh chiếc gối sau đầu anh. Viên đạn có thể dễ dàng xé nát tim anh, nếu tên nghi phạm nhắm chuẩn hơn. Nàng thấy ngạc nhiên trước phản ứng của nàng với ý tưởng ấy, cảm giác hỗn độn giữa sợ hãi và đau đớn trùn lên nàng.

“Tôi không sao,” Ngài Ross nói giọng khàn khàn, bằng cách nào đó đã đọc được ý nghĩ không ra lời của nàng. “Tôi sẽ trở dậy và đi lại trong một hoặc hai ngày thôi.”

“Ồ, không, ngài không được đâu,” nàng trả lời. “Ngài sẽ phải nằm trên giường cho đến khi hoàn toàn khỏe lại - bất kể tôi phải làm gì để giữ ngài ở đó.”

Sophia không hề ý thức được bất kỳ ẩn ý tình dục nào có thể bị gắn vào lời hứa của nàng cho đến khi nàng đột ngột nhìn thấy ánh mắt chế giễu của Ngài Ross. Nàng lườm anh trong lời cảnh cáo âm thầm, và anh ngoan ngoãn giữ im lặng, mặc dù môi anh nhếch lên trong niềm thích thú. Gần đó, Eliza đột nhiên quan tâm tới việc gấp tất cả đồng khăn sạch thành những hình vuông ngăn nắp.

Sự căng thẳng trong căn phòng bị phá vỡ bởi sự xuất hiện được chào đón của vị bác sĩ, Jacob Linley. Anh ta là người gọn ghẽ và đẹp trai, với mái tóc vàng sáng và nụ cười dễ dãi. Sophia đã nghe về anh ta từ trước, vì anh ta thường được triệu tới Phố Bow khi cần tới sự chăm sóc y tế hay các lời khuyên chuyên môn. Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên nàng thực sự nhìn thấy Bác sĩ Linley.

“Cannon,” anh ta vui vẻ nói, nhấc cái túi da nâu nặng nề lên và đặt nó trên chiếc ghế cạnh giường. “Có vẻ như đêm nay anh đã phiêu lưu một tí nhĩ.” Anh ta đi ngay tới chỗ Ngài Ross, sự chú ý tập trung vào vết

thương. “Hừm. Một vết đạn bắn thẳng ở cự ly khá gần, bằng vào những đốm thuốc súng quanh vết thương. Chuyện xảy ra thế nào?”

Ngài Ross khẽ cau mày. “Tôi tham gia vào một vụ truy đuổi nghi can giết người.”

“Ngài ấy đã đuổi theo hắn trên một mái nhà,” Sophia nói thêm, không thể giữ im lặng.

Vị bác sĩ quay sang phía nàng. Đôi mắt nâu của anh ta chứa ánh nhìn thân thiện. “Một mái nhà ấy hả? Chà, tôi nghĩ từ nay trở đi Ngài Ross tốt hơn nên ở trên mặt đất, phải không nào?”

Sophia trả lời bằng một cái gật hùng hồn.

Vẫn còn cười, Bác sĩ Linley thực hiện một cái cúi chào ngắn gọn nhưng lịch thiệp. “Tôi cho rằng cô là Cô Sydney, người phụ tá tôi đã được nghe kể rất nhiều? Tôi thừa nhận rằng tôi đã nghĩ những lời mô tả say mê của các cảnh sát về cô đã bị thổi phồng. Giờ thì tôi thấy là họ thực tế còn đánh giá thấp.”

Trước khi Sophia có thể trả lời, giọng nói chua chát của Ngài Ross đã vang lên từ phía giường. “Anh định chuyện phiếm suốt đêm hay là gấp viên đạn ra hả Linley?”

Vị bác sĩ nháy mắt với Sophia rồi trở lại giọng làm việc. “Tôi sẽ cần một lượng lớn nước nóng, ít xà phòng mạnh, một bình mật ong và một ly brandy. Và tôi sẽ cần thêm ánh sáng ở đây.”

Sophia nhanh chóng đi lấy những thứ được yêu cầu, và Eliza mang thêm đèn và nến.

Tới khi Sophia trở lại từ nhà bếp, căn phòng đã sáng như giữa ban ngày. Nàng sắp xếp bình nước, xà phòng, mật ong và brandy gọn ghẽ trên bồn rửa mặt. Đi tới cạnh giường, nàng thấy vị bác sĩ đang cẩn thận lau vài dụng cụ bằng bạc bằng chiếc khăn vải nỉ.

Linley mỉm cười trước sự quan tâm rõ ràng của nàng. “Một vết thương thường không bị phân huỷ và bốc mùi nếu nó được giữ sạch sẽ, mặc dù không ai giải thích được tại sao lại thế. Vì thế tôi phải để dụng cụ và tay tôi sạch nhất có thể.”

“Mật ong để làm gì ạ?”

“Nó tạo một lớp bao vết thương hoàn hảo và dường như kích thích việc liền da. Nó cũng giữ cho da không bị dính vào vải khi thay quần áo.”

“Còn rượu brandy?”

“Tôi hỏi cái đó vì tôi đang khát,” (anh bác sĩ này chịu chơi quá, khát thì uống rượu, vả lại uống trước khi gấp đạn cho người ta) Linley vui vẻ trả lời, và uống một hớp to từ chỗ rượu vang. “Nào, Cô Sydney, sau khi tôi đã rửa tay, tôi sẽ dò viên đạn - một tiến trình không thoải mái chút nào và sẽ làm Ngài Ross chửi thề như một thủy thủ. Tôi khuyên cô nên chờ ở phòng khác nếu cô có một cái dạ dày yếu ớt.”

“Tôi không có,” Sophia nói ngay. “Tôi muốn ở lại.”

“Rất tốt.” Linley nhặt một cái que dài, mảnh lên và đặt nó cạnh giường. “Cố nằm im nhé,” anh ta khẽ cảnh cáo Ngài Ross. “Nếu thấy khó chịu quá, tôi có thể gọi Ngài Grant tới để giúp ôm anh -”

“Tôi sẽ không cử động,” Ross bảm đảm với anh ta một cách gay gắt.

Trước yêu cầu của bác sĩ, Sophia cầm một cây đèn trên vai anh ta. Nàng để mắt đến khuôn mặt căng cứng của Ngài Ross thay vì việc làm tỉ mỉ của bác sĩ Linley. Dấu hiệu duy nhất thể hiện cơn đau anh phải chịu là những cú co giật thi thoảng của một thớ thịt trên má, hay hơi thở thoáng nghẹn lại khi que thăm bị ấn vào sâu hơn. Cuối cùng dụng cụ đó khẽ chạm vào viên đạn đang bị ghim vào một cái xương.

“Nó đây rồi,” Linley bình tĩnh nói, một lớp mồ hôi khi khuôn mặt anh ta lấp lánh. “Thật tiếc vì anh có một thể trạng khỏe mạnh như thế, Cannon ạ. Anh sẽ đỡ hơn nhiều nếu ngất xỉu trước khi tôi gấp cái này ra.”

“Tôi không bao giờ xỉu,” Ross lẩm bẩm. Ánh mắt anh tìm kiếm khuôn mặt của Sophia, và nàng mỉm cười trấn an với đôi mắt thăm lại vì đau đớn của anh.

“Cô Sydney,” Lindley lẩm bẩm, “giữ que thăm ở đúng vị trí này, và đừng có thay đổi góc độ.”

“Vâng.” Nàng làm theo ngay lập tức, và anh ta lôi ra một dụng cụ thanh mảnh có hai ngành trông như là một cái nhỏ đinh.”

“Bàn tay vững chắc,” anh ta nhận xét một cách ngưỡng mộ và cầm lại chiếc que thăm. Anh ta bắt đầu lặng im kéo viên đạn ra. “Và một khuôn mặt dễ thương để ngắm nghía. Nếu cô có bao giờ mệt mỏi với công việc ở Phố Bow, Cô Sydney à, tôi sẽ thuê cô làm phụ tá của tôi.”

Trước khi Sophia có thể trả lời, Ngài Ross đã xen ngang. “Không,” anh gầm gừ. “Cô ấy là của tôi.” Và với câu đó anh nhanh chóng ngắt xủ, hai hàng lông mi đen che bóng gò má nhợt nhạt.

Khi đầu đạn được kéo ra khỏi vai của Ngài Ross, một dòng máu đỏ tươi đáng báo động lại trào ra. Sophia cắn môi khi nàng nhìn Bác sĩ Linley ấn miếng vải sạch vào vết thương. Những lời gầm gừ của Ngài Ross Cô ấy là của tôi dường như treo lơ lửng trong không khí. Sophia ngại ngùng tìm cách giải thích câu nói đó. “Ngài Ross thật là - tử tế khi thể hiện việc ngài đánh giá cao công việc của tôi đến thế.”

“Đó không phải là ý của anh ta, Cô Sydney,” Bác sĩ Linley trả lời khô khan, vẫn còn tập trung vào công việc. “Tin tôi đi, tôi hiểu khá rõ anh ta muốn thể hiện cái gì.”

Khi vị bác sĩ kết thúc việc băng vai cho Ngài Ross, anh ta liếc vào Sophia trước, rồi đến Eliza, người đang thu thập những miếng vải bẩn mang đi giặt. “Ai sẽ chăm sóc Ngài Ross?”

Câu hỏi được chào đón bằng sự im lặng khi cả hai người phụ nữ nhìn vào nhau. Sophia cắn môi, tuyệt vọng muốn được chăm sóc anh. Đồng thời, nàng cũng thấy báo động trước sự dịu dàng kinh khủng đang phồng lên trong lòng nàng. Niềm căm ghét nàng đã từng dành cho Ngài Ross đang vụn vỡ nhanh chóng. Có vẻ như nàng không tài nào làm tăng niềm hận thù được, và nhận thức đó khiến lòng nàng đầy tuyệt vọng. Chị xin lỗi, John, nàng đau đớn nghĩ. Chị đã làm em thất vọng. Em đáng được hơn thế này. Nhưng vào lúc này, nàng sẽ phải gạt sang một bên những kế hoạch trả thù của mình. Nàng không có lựa chọn nào. Sau này nàng sẽ nghĩ về mọi việc và quyết định phải làm gì.

6. Chương 6

“Tôi sẽ chăm sóc ngài ấy,” Sophia nói. “Hãy cho tôi biết các chỉ dẫn của ông, Bác sĩ Linley.”

Anh ta trả lời ngay lập tức. “Băng phải được thay hai lần một ngày. Đặt nó vào vùng vết thương y như cô đã thấy tôi làm đêm nay. Nếu cô để ý thấy chất mủ hay là mùi hôi, hay nếu vùng vai chuyển sang màu đỏ và bị sưng tấy thì gọi tôi. Và nếu khu vực xung quanh vết thương trở nên nóng bỏng khi chạm vào so với các vùng da xung quanh thì tôi cũng muốn được biết ngay.” Anh ta dừng lại để cười với Ngài Ross, người đang bắt đầu cựa quậy và chớp mắt. “Hãy cho anh ta ăn những loại thức ăn loãng thông thường cho người ốm - nước thịt bò hầm, bánh mỳ nướng, trứng nghiền - và vì Chúa, hãy hạn chế lượng cà phê để anh ta có thể nghỉ ngơi.” Vẫn còn cười, Linley cúi xuống đặt một bàn tay lên bên vai lành của Ngài Ross. “Đêm nay tôi xong chuyện với anh rồi, anh bạn ạ, mặc dù một hai ngày tới tôi sẽ trở lại để hành hạ anh thêm nữa. Giờ tôi sẽ đi nói với Ngài Grant là anh ta được phép thăm anh. Tôi nghĩ là anh ta đang chờ một cách hết sức sốt ruột ở dưới lầu.”

Vị bác sĩ rời khỏi phòng, bước chân rất im lặng so với một người cao to như anh ta. “Thật là một quý ông dễ chịu,” Sophia nhận xét.

“Vâng,” Eliza đồng ý với tiếng cười khúc khích, “và Bác sĩ Linley cũng chưa kết hôn. Rất nhiều quý cô ở London muốn được anh ấy phục vụ, cả về mặt chuyên môn và cá nhân. Bất kỳ ai đang hoàng chiếm được anh ấy đều là người may mắn.”

“Ý chị nói phục vụ về mặt cá nhân là sao?” Sophia bối rối hỏi. “Chắc chị không có ý là -”

“Ồ, vâng,” cô đầu bếp ranh ma nói. “Họ nói rằng kỹ năng phòng the của Bác sĩ Linley cũng tuyệt như là -”

“Eliza,” Ngài Ross gắt gỏng chen ngang, “nếu cô cứ nhất thiết phải buôn chuyện tầm phào, làm ơn đi tới một phòng mà tôi không bị buộc phải lắng nghe.” Anh lườm cả hai người phụ nữ, ánh mắt anh đặt vào Sophia. “Chắc chắn phải có việc gì đó tốt hơn cho hai cô làm ngoài ”nghệ thuật phòng the” chứ.”

Ánh mắt cười cợt của Sophia bắt gặp mắt Eliza. “Ngài ấy nói đúng đấy,” nàng nói. “Chúng ta không nên hạ mình buôn chuyện trước mặt Ngài Ross.” Nàng dừng lại trước khi thêm vào một cách quỵ quyet, “Cô có thể kể cho tôi phần còn lại về Bác sĩ Linley khi chúng ta ở trong bếp.”

Khi cơn đau ở vai anh đã chuyển thành âm ỉ, Ross chấp nhận sự giúp đỡ của Sophia trong việc thay quần áo. Anh tự mình làm nhiều nhất, nhưng nỗ lực đó nhanh chóng làm cho anh kiệt sức. Tới lúc nàng đặt một chiếc áo ngủ lanh trắng trên đầu anh và giúp anh xỏ cánh tay bị thương qua ống tay áo thì anh đã đau đớn và mệt phờ. “Cảm ơn,” anh lầm bầm, lún sâu vào gối với một tiếng gừ đau đớn.

Sophia vuốt thẳng tấm ga giường và đắp nó đến bụng anh. Ánh mắt nàng tìm kiếm mắt anh, đôi mắt tối đi vì lo lắng và một thứ tình cảm gì đó khác, không định nghĩa được. “Ngài Grant đang chờ ở ngay bên ngoài cửa. Ngài sẽ gặp ngài ấy bây giờ hay là để tôi bảo ngài ấy quay lại sau?”

“Tôi sẽ gặp anh ta.” Một tiếng thở dài thoát ra từ Ross. Anh không muốn nói chuyện với Morgan hay bất kì ai khác. Anh muốn sự yên tĩnh, thanh bình, và sự hiện diện dịu dàng của Sophia bên mình.

Nàng bắt đầu với tới anh một cách bản năng, rồi do dự. Không phải là lần đầu tiên, Ross cảm nhận cuộc đấu tranh nội tâm của nàng, một sự xung đột giữa thân tình và căm ghét, như thể nàng đã quyết tâm từ chối mình một cái gì đó mà nàng vô cùng mong muốn. Nàng vươn tay ra để vuốt ve trán anh và cào tóc anh ra sau bằng những đầu ngón tay mát lạnh. “Đừng nói chuyện với ngài ấy lâu quá,” nàng lầm bầm. “Ngài cần nghỉ ngơi. Tôi sẽ trở lại ngay với một khay thức ăn khuya.”

“Tôi không đói.”

Nàng lờ câu nói của anh khi đi ra, và Ross cười rầu rĩ vì biết chắc chắn rằng nàng sẽ không chịu thôi cho đến khi anh phải ăn cái gì đó.

Ngài Grant Morgan đi vào trong phòng ngủ, cúi đầu dưới khung cửa. Ánh mắt anh ta lướt khắp người Ross, chần chừ nơi tấm băng to cộm dính trên vai anh. “Anh thế nào?” anh ta khẽ hỏi, hạ mình xuống chiếc ghế cạnh giường.

“Chưa từng tốt hơn,” Ross nói. “Chỉ là vết thương vật thôi. Tôi sẽ trở lại làm việc nội trong ngày mai, hoặc ngày kia là trễ nhất.”

Vì lý do gì đó Morgan cười gằn. “Đồ chết tiệt, Cannon. Tôi muốn biết anh sẽ nói gì với tôi, nếu tôi là kẻ đã làm điều mạo hiểm ngu ngốc mà anh làm đêm nay.”

“Nếu tôi không tham gia truy đuổi thì Butler có thể đã chạy mất.”

“Ồ, vâng,” Morgan nói mỉa mai. “Sayer nói anh đúng là một cảnh án tượng chết tiệt. Theo lời cậu ta, anh đã trèo lên mái nhà như một con mèo khốn kiếp và nhảy ngay theo Butler sang nhà bên cạnh. Một cú nhảy xa năm foot giữa hai bức tường, với cái chết chắc chắn đón chờ anh nếu anh sảy chân. Và sau khi Butler nổ súng, không ai biết anh đã bị dính đạn, bởi vì anh vẫn tiếp tục chạy cho đến khi bắt được hắn ta. Sayer coi anh là một người hùng chết tiệt.” Giọng điệu của Morgan cho thấy rõ rằng anh ta không đồng ý với nhận định ấy.

“Tôi đã không ngã,” Ross chỉ ra, “và mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp. Hãy dừng lại ở đó đi.”

“Dừng lại hả?” Mặc dù Morgan vẫn kiểm soát cơn giận của mình khá tốt, khuôn mặt anh ta đỏ ửng đã hé lộ tất cả. “Anh có quyền gì mà mạo hiểm mạng sống của mình theo cách đó hả? Anh có biết Phó Bow sẽ ra thế nào nếu anh chết đêm nay không? Tôi không cần phải nhắc cho anh biết tất cả những kẻ sẽ quá sức hạnh phúc được sử dụng cái chết của anh như một cái cớ để giải tán đội cảnh sát và dâng toàn bộ London này vào tay bọn săn bắt trộm tư nhân và những tên chúa tội phạm như là Nick Gentry.”

“Cậu sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

“Tôi không thể ngăn được,” Morgan đáp lại. “Tôi không có kỹ năng của anh, kiến thức của anh, hay là ảnh hưởng chính trị của anh - dù trên mặt nào cũng chưa có. Cái chết của anh sẽ huỷ hoại mọi thứ mà chúng ta đang phấn đấu - và anh lại mạo hiểm nhiều đến thế chỉ vì một người đàn bà, vì Chúa -”

“Cậu nói gì?” Ross hỏi. “Cậu nghĩ tôi trèo lên cái mái nhà đó là vì một người đàn bà sao?”

“Vì Cô Sydney.” Đôi mắt xanh kiên định của Morgan tập trung vào anh. “Anh đã thay đổi kể từ khi cô ấy tới đây, và đêm nay là một minh chứng rõ nét cho điều đó. Mặc dù tôi sẽ không giả vờ hiểu anh đang nghĩ cái gì -”

“Cảm ơn,” Ross lầm bầm bực tức.

” - rõ ràng là anh đang vật lộn với một vấn đề gì đó. Dự đoán của tôi là nó dính dáng tới mối quan tâm của anh dành cho Cô Sydney.” Hai bắp thịt cứng rắn trên khuôn mặt Morgan giãn ra khi anh ta nhìn Ross bằng ánh mắt am hiểu. “Nếu anh muốn cô ta thì hãy chiếm lấy cô ta,” anh ta khẽ nói. “Có Chúa biết cô ta sẽ chấp nhận anh. Thực tế đó rõ ràng với tất cả mọi người.”

Ross trầm ngâm và không trả lời. Anh không phải là người hiểu rõ bản thân nhất, thích nghiên cứu những động cơ và tình cảm của người khác thay vì của chính mình. Trước sự ngạc nhiên khó chịu của anh, Ross nhận ra rằng Morgan đã đúng. Anh thực sự đã hành động liều lĩnh, xuất phát từ nỗi thất vọng và khao khát và có khi còn là một chút cảm giác tội lỗi. Có vẻ như vợ anh qua đời đã từ quá lâu rồi, và nỗi đau anh mang suốt năm năm qua đã phai nhạt. Gần đây đã có lúc hàng nhiều ngày trời anh thậm chí không nghĩ về nàng, nhưng anh đã yêu Eleanor thực lòng. Tuy nhiên, những kỉ ức đã trở nên xa vời và nhợt nhạt kể từ khi Sophia bước vào cuộc đời anh. Ross không thể nhớ được anh đã từng cảm thấy đam mê như thế với vợ mình không. Chắc chắn là rất không thích hợp khi so sánh họ, nhưng anh không thể ngăn mình. Eleanor, quá yếu điệu, xanh xao, mong manh... và Sophia, với vẻ đẹp rực rỡ và sức sống đầy nữ tính của nàng.

Anh quay khuôn mặt vô cảm sang Grant Morgan. “Mối quan tâm của tôi với Cô Sydney là vấn đề của riêng tôi,” anh nói cộc lốc. “Và về cái có phần là những hành động bất thường của tôi đêm nay, kể từ nay tôi sẽ cố hạn chế những hoạt động của mình trong một phạm vi thiên về trí não hơn.”

“Và để việc bắt trộm cho những cảnh sát - như là tôi đã học cách làm,” Morgan kiên quyết nói.

“Phải. Tuy nhiên, tôi mong sửa sai cậu ở một điểm - tôi không phải là người không thể thay thế. Chẳng bao lâu nữa sẽ đến lúc cậu dễ dàng thay thế tôi.”

Morgan đột nhiên cười toe toét, liếc xuống đôi chân khổng lồ của mình. “Có lẽ anh đúng. Chính là cái gã sẽ phải thay thế tôi mới gặp vấn đề khó khăn nhất.”

Một tiếng gõ nhẹ nơi cánh cửa, và Sophia thận trọng bước vào. Nàng trông bù xù và hấp dẫn, tóc nàng xoả tung khỏi búi. Nàng mang theo một chiếc khay nhỏ với đĩa thức ăn có nắp đậy, và một cốc gì đó trông như là nước lúa mạch. Bất chấp sự cảnh giác của Ross, anh vẫn thấy tinh thần mình phấn chấn hẳn trước sự hiện diện của nàng.

Sophia mỉm cười lịch sự với Morgan. “Chào buổi tối, Ngài Grant. Nếu ngài muốn dùng bữa khuya, tôi sẽ nhanh chóng mang thêm một khay nữa.”

“Không, cảm ơn,” Morgan lịch sự trả lời. “Tôi sẽ về nhà với vợ, vì cô ấy đang mong tôi.” Chào tạm biệt cả hai người, Morgan rời đi. Anh dừng ở cửa, ánh mắt gặp mắt Ross qua đầu Sophia. “Hãy cân nhắc điều tôi nói,” anh nhận xét đầy ẩn ý.

Cơn đau trên vai Ross khiến cho việc nghỉ ngơi rất khó khăn. Anh thức dậy thường và nghĩ tới việc uống một thìa nước thuốc phiện được để lại trên bàn cạnh giường cho anh.

Nhưng anh từ chối ý tưởng đó, vì anh không thích để đầu óc u mê. Anh nghĩ về Sophia đang ngủ cách anh vài phòng, rồi gọi lên một vài cái có anh có thể dùng để gọi nàng tới bên giường. Anh chán nản và khó chịu, và anh muốn nàng. Điều duy nhất ngăn anh khỏi gọi nàng là vì anh hiểu rằng nàng cần phải nghỉ ngơi.

Khi bình minh bên lên trườn qua thành phố và gửi ánh sáng xám nhờ nhợt nhạt của nó qua những tấm rèm nửa kín nửa hở, Ross nhẹ nhõm khi nghe thấy âm thanh của mọi người gợn lên trong nhà. Bước đi nhẹ

tên của Sophia khi nàng đi vào căn phòng gác mái nhỏ xinh của Ernest để đánh thức nó... những cô hầu mang những thùng than đá và nhóm lò... Bước chân tập tễnh của Eliza khi cô ta đi vào trong bếp.

Cuối cùng Sophia cũng vào trong phòng, khuôn mặt nàng sạch sẽ toả sáng, tóc được chải hết ra sau thành một cuộn được búi chặt và ghim vào sau gáy. Nàng mang một khay đồ để thay, đặt chúng lên bàn đầu giường, và tới bên giường.

“Buổi sáng tốt lành.” Nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay lên trán anh, rồi để tay vào phần da rám nắng vì râu chưa cạo bên dưới cằm. “Ngài hơi bị sốt,” nàng nhận xét. “Tôi sẽ thay băng, rồi gọi người hầu đổ đầy bồn nước ấm. Bác sĩ Linley nói rằng ngài có thể tắm được chừng nào không làm ướt băng.”

“Em có định giúp tôi tắm không?” Ross hỏi, thích thú với đợt màu sắc đột ngột quét qua mặt nàng.

“Những nghĩa vụ y tá của tôi không rộng tới mức đó,” Sophia nghiêm trang trả lời, mặc dù vẻ hài hước làm cong khoé miệng nàng. “Nếu ngài cần trợ giúp trong lúc tắm, Ernest sẽ giúp ngài.” Nàng nhìn chăm chăm vào anh, rõ ràng là thấy thích thú với hình ảnh khuôn mặt râu ria lởm chởm của anh. “Tôi chưa từng nhìn thấy ngài chưa cạo râu trước đây.”

Ross chà một bàn tay khắp cái cằm thô ráp của mình. “Vào các buổi sáng tôi cũng xù xì như một cái hàng rào vậy.”

Nàng nhìn ngắm anh một cách tán dương. “Thực ra trông ngài hơi táo bạo. Như một tên cướp biển.”

Anh theo dõi khi Sophia tự làm mình bận rộn, kéo các tấm rèm sang một bên để cho ánh sáng ban mai ủa vào, rót nước nóng vào bồn rửa mặt, và cẩn thận rửa tay. Mặc dù nàng cố tỏ ra chuyện-chẳng-có-gì trong lúc này, rõ ràng là nàng không quen với việc ở một mình với một người đàn ông trong phòng ngủ của anh ta. Nàng không nhìn thẳng vào mắt anh khi nàng trở lại bên cạnh giường và lấy ra quần áo mới để thay.

“Sophia,” anh lẩm bẩm, “nếu em không thoải mái...”

“Không,” nàng thành thực nói, ánh mắt nàng bay đến với anh. “Tôi muốn giúp ngài.”

Ross không thể nén nổi một nụ cười mỉa mai. “Mặt em đang đỏ kìa.”

Vẻ ửng hồng vẫn còn, nhưng một lúm đồng tiền xuất hiện trên má nàng trong khi nàng mở lọ mặt ong và quét chất lỏng màu hổ phách lên một tấm nỉ vuông. “Nếu tôi là ngài, Ngài Ross à, tôi sẽ không trêu chọc một người sắp sửa làm y tá cho ngài.”

Ross buộc phải im lặng khi nàng vươn tay tới những cúc áo trên bộ áo ngủ của anh và bắt đầu cởi chúng. Với mỗi inch trên tấm ngực lông lá được lộ ra thì sắc màu mách lẻo trên mặt Sophia lại càng nở rộ. Nàng làm việc cẩn thận, hơi lóng ngóng một chút với các cúc áo. Ross đột nhiên nghe thấy rõ ràng âm thanh từng hơi thở của mình. Anh chiến đấu để giữ nhịp thở chậm và đều đặn, mặc dù mạch đập của anh đã xông thẳng lên một nhịp điệu đau tim. Anh không thể nhớ nổi lần cuối cùng một người phụ nữ cởi đồ cho anh. Đường như đây là kinh nghiệm gợi tình nhất mà anh từng có, khi Sophia cúi người trên anh trong căn phòng im ắng, lông mày của nàng nhấn lại tập trung. Mùi mặt ong treo trong không khí, hoà lẫn với mùi hương sạch sẽ, nữ tính của Sophia.

Nàng tháo cúc áo bằng xương cuối cùng ra khỏi áo ngủ của anh và kéo nó sang một bên, để lộ bên vai bị băng của anh. Sophia liếc vào phần ngực trần rộng lớn của anh, nhưng mặt nàng không hề biểu hiện phản ứng gì. Ross tự hỏi liệu nàng có thích người đàn ông ngực trần trụi hơn không. Người tình của nàng đã là một gã tóc vàng và trích dẫn thơ ca... chà, anh thì đen như là thần rừng và anh sẽ bị nguyên rửa nếu có nhớ được một dòng thơ thần nào. Anh cựa quậy không thoải mái, bầu không khí trở nên nóng bức và căng thẳng. Những tấm ga giường che giấu phần dưới cơ thể anh, nhưng kể cả khi đó, vật cương cứng của anh cũng tạo nên một đỉnh đồi rõ rệt đến nỗi Sophia sẽ dễ dàng nhận ra nếu chẳng may nàng liếc đi đúng hướng.

Ross nghe thấy hơi thở đột ngột không đều của nàng khi nàng bắt đầu với tấm băng, vươn tay xuống dưới vai anh để tìm phần thắt nút của nó. Đột nhiên tất cả trở nên quá nhiều với anh - người phụ nữ mềm mại, thơm ngát, chiếc giường, tình trạng nửa khoả thân của anh. Trí khôn của anh bị những thôi thúc bản năng của nam giới gạt đi. Lòng anh chất đầy ham muốn chiếm lĩnh, đòi hỏi, và kiểm soát. Anh phát ra một âm thanh bức bối và tóm quanh eo Sophia và kéo nàng lên giường với anh.

Nàng hổn hển khi anh vịn nửa mình và ấn nàng xuống dưới anh. “Ồi... Ngài Ross, sao...” Bàn tay nàng đặt lên ngực anh, run rẩy như cánh của một chú chim hoảng hốt. Nàng muốn đẩy bật anh ra, nhưng nàng không muốn làm bên vai bị thương của anh đau thêm nữa. “Tôi - tôi không muốn làm ngài đau -”

“Vậy thì đừng có cử động,” anh khàn giọng nói, và cúi đầu xuống.

Môi anh bắt được môi nàng, tìm kiếm mùi vị bên trong của nàng. Đầu tiên có vẻ như Sophia bị tê liệt. Anh thích thú với ngọn lửa ngon lành trong miệng nàng, nghiêng nghiêng môi mình, nụ hôn trở nên ẩm ướt và mềm mại. Nàng rên rỉ và đầu hàng gần như tuyệt diệu, hôn anh như thể nàng muốn nuốt chửng lấy anh.

Bộ váy lùm lùm của nàng phồng lên giữa họ, và anh sốt ruột kéo chúng, rồi trượt chân mình vào giữa hai chân nàng. Bàn tay, ngón tay nàng đặt trên ngực anh, vuốt ve lớp lông đen xoăn, tìm kiếm tấm thịt bên dưới.

Cử động đó, cho dù đơn giản, đã cho anh một niềm khoái cảm gần với đau đớn. Ross đói khát giật miệng mình khỏi nàng và hôn một bên cổ họng nàng, di chuyển từ hõm dưới tai nàng tới điểm giao giữa cổ và vai. Nàng cong người vào anh, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt đỏ bừng. “A-ai đó sẽ tới-”

“Không ai tới cả,” anh nói, làm nàng sao lãng bằng những nụ hôn trong khi ngón tay anh ráo riết di chuyển dọc theo những cúc áo trên bộ váy của nàng. (khôn dễ sợ) “Nếu ai đó tới thì tôi sẽ nghe thấy tiếng sàn nhà kêu kệt.”

Trong khi nàng nằm thõ thốc bên dưới anh, anh gỡ váy nàng ra và kéo dải ruy-băng ở áo sơ mi của nàng. Bàn tay to lớn trượt vào giữa những đường may của vải áo và tìm thấy làn da mềm mại không tin nổi, đường viền êm dịu của ngực nàng. Anh xoa ngón tay cái quanh đỉnh cho đến khi nó cứng lại thành một nụ hồng chúm chím.

Sophia xoay mặt nàng vào cổ anh, hơi thở rối loạn của nàng phủ và da anh. “Ross...”

Âm thanh tên anh trên môi nàng kích thích điên cuồng. Ross cúi đầu xuống ngực nàng. Sự đụng đầu lưỡi của mình, anh dò một vòng ẩm ướt quanh đỉnh nơi vòng tròn hồng trên ngực nàng giao với vùng da trắng nhạt xung quanh. Nụ hoa nhỏ trở nên sẫm hơn, cứng hơn, và toàn bộ cơ thể Sophia căng thẳng. Anh chậm rãi liếm phần đỉnh đồi bằng những cú vuốt ve hào phóng khiến cho nàng phải nâng mình hơn nữa về phía anh.

“Làm ơn...” Bàn tay nàng nắm chặt gáy anh, đẩy anh tới trước. “Xin anh, Ross.”

“Em có muốn nữa không?”

“Có. Làm lại đi, ôi, có -”

Nàng thút thít khi anh cúi xuống và lại ngậm nàng vào miệng mình. Anh mút đều đặn, cắn nhẹ bằng răng mình, trong khi những ngón tay anh đùa giỡn với phần đỉnh cứng dần ở ngực bên kia. Những ngón tay Sophia nắm chặt tóc anh, và nàng mang đầu anh trở lại với nàng. Nàng hôn anh với sự mạnh bạo gần như choáng váng, như thể không còn gì tồn tại ngoài hai người bọn họ ở trên giường. Bàn tay nàng lang thang khắp lưng anh, khám phá mọi đường gân thớ thịt.

“Sophia,” Ross hào hển nói. “Tôi đã đợi em biết bao nhiêu năm ròng đơn độc.”

Đôi mắt xanh mê mụ của nàng nhìn sâu vào mắt anh, đồng tử nở rộng khi nàng cảm thấy anh kéo đồng áo sống của nàng lên. Anh tìm thấy đầu gối nàng, sợi dây nịt bít tất buộc chặt để giữ đôi tất chân, viền quần trong bằng vải mút-xơ-lin xù xì. Lòng bàn tay anh quét lên trên, định vị nơi đỉnh của hai đùi. Da thịt cọ vào vải sột soạt, và Ross nhẹ nhàng bao trọn nàng trước khi chuyển lên đường cong nơi bụng. Anh tìm thấy dải rút của quần trong, kéo chúng ra và khê luồn tay xuống dưới lớp vải. Anh đặt những lời lẽ trấn an trên da thịt nàng, đầu ngón tay di chuyển vào trong tam giác ẩm ướt giữa hai đùi. “Đẹp quá, Sophia, thật ngọt ngào... em mềm quá. Mở ra cho tôi. Phải rồi.”

Anh cẩn trọng lách phần da thịt sưng phồng và khê khàng vuốt ve giữa chúng. Sophia giật nảy người lên, và bàn tay anh vẫn ở trong quần nàng. “Không, không,” anh thì thào. “Tôi sẽ không làm em đau. Để tôi.”

Anh hôn nàng một lúc lâu cho đến khi nàng thư giãn một lần nữa, và ngón tay anh trượt trở lại giữa hai chân nàng. Lần này nàng không phản đối. Anh đặt những nụ hôn khắp đôi môi hé nở của nàng, rồi chuyển tới tai và cắn phần thịt xinh xắn. “Tôi muốn làm tình với em,” anh lẩm bẩm.

Nàng giấu mặt vào cổ anh trong khi bàn tay anh tiếp tục trêu đùa nhẹ nhàng. “Vâng,” nàng nói, và oà khóc.

Sự bùng nổ đột ngột của cảm xúc làm anh chết lặng. Cho rằng nàng sợ hãi, rằng nàng nghĩ kinh nghiệm lần này cũng sẽ kết thúc như lần trước, anh ôm nàng vào lòng và hôn những giọt nước mắt mặn trên má nàng. Giọng anh khàn đi vì hối hận. “Đừng khóc. Em có muốn chờ không? Không sao cả, Sophia.”

Nàng ôm anh bằng sức mạnh đáng ngạc nhiên, ấn cơ thể mình vào anh một cách liều lĩnh. “Em không muốn chờ. Làm ngay bây giờ đi. Ngay bây giờ.”

Những sợi lông vàng sốt ruột đẩy vào tay anh, đốt cháy anh, và anh đáp ứng bằng một tiếng rên của nhu cầu. Anh đưa ngón tay mình vào cửa mình của nàng và đâm sâu, trong khi da thịt ướt đầm của nàng thắt chặt lấy anh. Sophia thốn thức và vặn vẹo, miệng nàng ấn chặt vào cổ anh những nụ hôn nóng bỏng, bạo dạn. Ngón tay anh rút ra khỏi da thịt mềm mại giữa hai đùi nàng, và nàng giật lên với âm thanh phản đối. “Từ từ nào,” anh thì thầm. “Hãy kiên nhẫn, em yêu.”

“Làm ơn,” nàng thì thào. “Em cần anh. Làm ơn.”

Đầu nhọn của anh khẽ nhún vào khi anh nằm lên trên nàng. Anh ấn phần da thịt căng phồng vào những lọn xoắn mời gọi, trái tim anh đập điên cuồng khi anh bắt đầu đi vào trong nàng. “Đặt tay em quanh tôi đi,” anh nói bằng giọng khàn đặc.

Đột nhiên anh nghe thấy một âm thanh khe khẽ... tiếng cọt kẹt phản trắc ở sàn hành lang, báo hiệu ai đó đang đi về phía phòng ngủ của anh.

Ross điên cuồng nghĩ đến việc giết chết bất kể ai đang đến. Sau nhiều năm trời chờ đợi, cuối cùng anh đã tìm thấy người phụ nữ của mình, bạn tình của mình, và nàng đang nằm trên giường với anh. Anh không mong muốn bị cắt ngang một chút nào. Anh lẩn người nằm nghiêng, và cơn đau ác liệt đâm xuyên qua vai anh. Anh chào đón nỗi đau đón thể xác, vì nó sẽ giúp làm anh quên đi cơn co giật tra tấn ở bên dưới.

Sophia bám vào anh một cách tuyệt vọng. “Đừng dừng lại, đừng, đừng -”

Ross kéo nàng lại gần và ấn mạnh môi anh vào trán nàng. Khi anh có thể nói được, giọng anh thô ráp vì tuyệt vọng. “Sophia, ai đó đang đến. Cửa không khóa. Nếu em không muốn bị nhìn thấy cùng với tôi thế này thì em phải ra khỏi giường.”

Phải mất vài giây nàng mới hiểu được lời anh nói. Đột nhiên máu trên mặt nàng rút hết cả. Nàng lồm cồm bò ra khỏi giường trong cơn hoảng loạn giữa nào là ga giường, chăn và váy áo lộn xộn.

Giật tằm ga lên tới eo, Ross nằm úp mặt xuống. Anh nén một tiếng gầm gừ tức giận vào đệm. Trong lúc anh dùng ý chí ép sự khuấy động ghê gớm của mình dịu lại - mà không chút thành công - anh nghe thấy tiếng Sophia chỉnh đốn lại áo quần của nàng. Nàng ào tới bên bồn rửa và bắt đầu trưng ra một màn rửa tay ồn ào, như thể nàng đang bận rộn chuẩn bị thay băng.

Một tiếng gõ cửa ngắn tới, và khuôn mặt vui vẻ của Ernest xuất hiện. Cậu bé rõ ràng là không biết gì về sự căng thẳng trong căn phòng. “Buổi sáng tốt lành, thưa Ngài Ross! Chị Eliza sai cháu tới báo với ngài là mẹ ngài sẽ đến ngay. Một người hầu vừa mới báo tin.”

“Tuyệt vời,” Ross nói qua hai hàm răng nghiến chặt. “Cảm ơn, Ernest.”

“Không có chi thưa ngài!”

Cậu bé chạy việc lao vụt đi, cánh cửa mở toang hoác sau lưng cậu.

Ross nâng đầu lên nhìn vào Sophia, nàng từ chối không quay lại đối mặt với anh. Tay nàng đã thôi không vỗ nước, và nàng nói trong khi nhìn chăm chăm vào mặt nước xáo động. “E-em vừa mới nhận ra là sẽ hợp lý hơn nếu em thay băng cho ngài sau khi ngài đã tắm. Em sẽ bảo Ernest mang ít đồ ăn sáng lên, và Lucie sẽ đổ đầy bồn tắm.”

“Sophia,” anh khẽ nói. “Tôi đây.”

Nàng lờ đi mệnh lệnh và bỏ chạy, giọng nói cao vói của nàng trôi nổi đằng sau. “Em sẽ sớm trở lại...”

Bất chấp nỗi thất vọng cùng cực của anh, Ross không thể ngăn một tràng cười khùng khục trong ngực mình. “Vậy thì cứ đi đi,” anh nói, thả đầu xuống gối. “Em không thể tránh tôi suốt đời.”

Sophia chạy vụt về phòng và đóng cửa, trái tim nàng đập mạnh tới nỗi ngực nàng phát đau. “Ôi, lạy Chúa,” nàng thì thầm. Nàng đi vợ vắn mớ màng tới bên chiếc gương nhỏ hình chữ nhật trên tủ áo. Tóc nàng rối nùi, môi sưng mọng. Có một vết nhỏ ở một bên cổ nàng. Chạm vào nó đầy tò mò, Sophia nhận ra đó là vết trầy do bộ râu một đêm của Ngài Ross gây ra. Thật kì lạ làm sao da nàng lại bị đánh dấu bởi những nụ hôn của một người đàn ông, một dấu vết thể xác của việc anh đòi quyền sở hữu nàng như thế nào.

Tỳ tay lên nóc tủ áo, Sophia nhắm mắt lại và rên lên. Nàng chưa từng cảm thấy bị tra tấn như thế, cơ thể phát sốt lên như thế vì những ham muốn không được lấp đầy, trái tim nàng nhức nhối với nhận thức rằng nàng là một kẻ phản bội yếu bóng vía. Một khi Ross bắt đầu hôn nàng, nàng liền đầu hàng vô điều kiện. Nàng đã định sẽ thành người tình của anh, nhưng mong muốn trả thù của nàng đã bị dội ngược lại hoàn toàn. Nàng không còn muốn trừng phạt anh nữa, bất kể anh đáng bị đến thế nào. Nàng muốn yêu anh, muốn cho anh mọi phần của nàng... và việc đó sẽ không mang lại sự huỷ diệt cho anh, mà là cho chính nàng.

Khi Ross kết thúc bữa sáng và tắm rửa, Sophia lại mạo hiểm lên gác lần nữa. Anh đã về lại giường, trông có vẻ sốt ruột, những ngón tay vầy vò lớp ga giường mới thay. Nàng sưng người vì hình ảnh anh râu ria nhẵn nhụi và người vẫn còn ướt, mái tóc chải ra sau, làn da rám nắng đối chọi với những chiếc gối trắng như tuyết. Màu xanh xám của bộ áo ngủ bằng nhung khiến cho đôi mắt anh như ánh trăng ngưng tụ.

Anh bắt gặp ánh mắt nàng mà không cười. “Tôi không biết mình còn chịu đựng được bao lâu nữa.”

Đầu tiên Sophia tưởng rằng anh đang nói tới sự thân mật giữa họ, và nàng đỏ mặt bừng bừng. Rồi nàng nhận ra anh đang tức tối với tình trạng nằm liệt giường của mình. “Sự nghỉ ngơi này sẽ có lợi cho ngài,” nàng nói. “Ngài không dành đủ thời gian ở trên giường.”

“Tôi có thể khắc phục chuyện đó.”

“Ý em là để ngủ” Một tiếng cười lo lắng thoát ra khỏi nàng. “Ngài Ross, nếu ngài cứ nhất định làm em xấu hổ, em sẽ bảo Eliza tới thay băng cho ngài.”

“Không, đừng.” Môi anh cong lên một nụ cười thoáng qua. “Tôi sẽ đàng hoàng.”

Anh giữ lời hứa của mình, ở yên khi nàng thay băng mới. Sophia cau mày khi nàng kết thúc công việc tỉ mỉ, nàng đã để ý thấy vết thương có vẻ đỏ và sưng, mặc dù không có dấu hiệu gì của mủ. Nàng chạm vào vầng trán khô và nóng của Ross. “Cơ sốt của ngài hơi cao hơn trước. Ngài thấy sao ạ?”

“Tôi muốn ra khỏi giường và làm cái gì đó.”

Sophia lắc đầu. “Ngài sẽ ở đây cho đến khi Bác sĩ Linley khuyên khác đi. Trong thời gian đó, em nghĩ ngài đừng nên để cho các vị khách làm ngài mệt nhọc.”

“Tốt,” anh nói cộc lốc. “Đó là một cái cơ tiện lợi để thoát khỏi gia đình tôi, nếu không họ sẽ ngồi đây và lải nhải cả ngày mất.”

“Em có nên chuẩn bị ít đồ ăn không ạ?” nàng hỏi.

“Trời đất, không. Thế sẽ giữ họ lại lâu hơn.”

“Vâng, thưa ngài.” Mặc dù Sophia không nhìn vào Ross, nàng vẫn cảm thấy ánh mắt chăm chú của anh trên nàng.

“Sophia,” anh khẽ hỏi, “có chuyện gì thế?”

Nàng buộc môi mình nhoẻn nụ cười rạng rỡ, cứng ngắt. “Không có gì!”

“Về chuyện xảy ra khi nãy -”

Trước sự vui mừng tột độ của Sophia, anh bị chen ngang bởi tiếng bước chân và những giọng nói ngân nga giàu âm điệu nơi tiền sảnh. Đột nhiên Eliza xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Ngài Ross,” chị ta nói, “Bà Cannon và Cậu chủ Matthew đã tới -”

“Con yêu!” Một người phụ nữ cao lớn, tóc xám len qua Eliza và đi tới cạnh giường. Cơ thể mảnh mai của bà được bọc trong bộ váy lụa màu lục lam; một thoáng nước hoa quỳnh rũ vương lại đằng sau bà. Khi bàn tay dài của bà âu yếm một bên mặt Ross, những chiếc nhẫn trang sức trên các ngón tay lấp lánh rực rỡ. Rút lui về một góc phòng, Sophia nhìn Bà Catherine Cannon với niềm thích thú bí mật. Mẹ của Ross không chính xác là đẹp, nhưng bà rất thời trang và tự tin đến nỗi hiệu quả tổng thể là rất đáng kể. Ross thì thầm lời gì đó với mẹ, và bà cười lớn khi ngồi lên mép giường. “Con trai yêu ơi, ta những tưởng sẽ thấy con hốc hác và xanh xao,” bà kêu lên. “Thay vào đó trông con khoẻ như mọi lúc ta trông thấy con. Sao thế, con còn lên cân nữa - gần đến một stone (6.3kg)! Rất hợp với con đấy.”

“Mẹ có thể cảm ơn Cô Sydney về chuyện đó,” Ross nhận xét, ánh mắt anh tìm kiếm Sophia. “Bước lên đi - tôi muốn giới thiệu em với mẹ tôi.”

Sophia đứng em ở góc phòng nhưng kính cẩn nhún gối, dành cho Catherine một nụ cười e thẹn. “Xin chào bà, thưa bà Cannon.”

Người phụ nữ dành cho nàng một cái nhìn xem xét thân thiện. “Thật là một cô gái trẻ quỳnh rũ,” bà nhận xét, liếc về phía Ross với hàng lông mày cong lên. “Hơi quá xinh để làm việc tại một nơi như là Phố Bow.”

“Đúng vậy thật,” một giọng nói giễu cợt tới từ ngưỡng cửa. “Người ta sẽ tự hỏi ông anh thánh thiện của tôi có những động cơ nào trong việc thuê một cô gái duyên dáng đến thế.”

Em trai của Ross, Matthew đứng ở đó với dáng vẻ lão luyện, trọng lượng dồn lên một chân, vai tựa vào khung cửa. Một người có thể dễ dàng nhận thấy những nét tương đồng về hình dáng giữa hai người đàn ông, họ có cùng màu tóc đen và thân hình cao to, mạnh khoẻ. Tuy nhiên, đường nét của Matthew thiếu góc cạnh hơn của Ross, mũi anh ta nhỏ hơn, cằm kém kiên định hơn. Có lẽ vài người phụ nữ sẽ gọi Matthew là người đẹp trai hơn trong số hai người, vì anh ta có nét trẻ con tạo vẻ hấp dẫn nhất định. Tuy nhiên, Sophia thì nghĩ trông anh ta chỉ là một bản sao nửa vời của anh trai mình. (chuyện, chết ông anh dứ dừ dừ rồi còn gì, hí hí) Ross là một người đàn ông hoàn toàn, lịch lãm và dày dạn và cứng rắn. Matthew chỉ là một kiểu bắt chước hời hợt.

Liếc về phía tên trai trẻ xác lác trên ngưỡng cửa, Sophia cúi đầu trong một cái gật nhẹ nhất. “Ông Cannon,” nàng lẩm bẩm.

Ross nhăn nhó nhìn em trai. “Thôi há hốc miệng đi, Matthew, và vào trong phòng. Vợ chú đâu?”

Mẹ anh trả lời. “Iona tội nghiệp bị đau đầu, và nó sợ sẽ làm cho con ốm. Nó gửi tới những lời chúc mong con chóng bình phục.”

Đi theo rìa phòng, Sophia nhún gối lần nữa. “Tôi sẽ để các vị chút riêng tư,” nàng lẩm bẩm. “Xin cứ nhấn chuông nếu ngài cần gì, thưa Ngài Ross.”

Khi Sophia rời khỏi phòng, Ross liếc nhìn dò đoán em trai. Anh không thích cái cách Matthew nói về nàng, hay cách cậu ta nhìn nàng. Cấu tiết, anh tự hỏi khi nào thì Matthew thôi nhìn mọi phụ nữ cậu ta gặp như một cuộc chinh phục đầy hứa hẹn.

Mặc dù Iona, vợ Matthew, là một cô gái đáng yêu, rõ ràng là cậu ta đã không hề từ bỏ mối quan tâm của mình với các phụ nữ khác. Việc cậu ta có từng ngủ với ai ngoài hôn nhân hay chưa thì vẫn còn phải đặt câu hỏi. Nhưng nếu có một điều khả dĩ giữ cậu ta trong lần ranh, thì đó là nhận thức chắc chắn về việc Ross sẽ không nương nhẹ với tội thông dâm. Ross điều hành tài chính của toàn bộ gia đình Cannon, và anh giữ khoản tiền trợ cấp cho em trai mình. Nếu Ross có bao giờ có bằng chứng về tội thông dâm của Matthew, anh sẽ không do dự đưa cậu ta vào khuôn phép bằng mọi phương tiện có trong tay, kể cả việc nhanh chóng thắt chặt túi tiền.

“Cô ta đã làm ở đây bao lâu rồi?” Matthew hỏi.

“Khoảng hai tháng.”

“Hơi không thích hợp, không phải sao, khi anh thuê một người phụ nữ như thế? Anh biết người ta sẽ nói gì rồi đây - rằng cô ta còn phục vụ anh nhiều hơn là chỉ một cách.”

“Matthew,” mẹ của họ phản đối bằng giọng bàng hoàng, “những lời bóng gió ám chỉ như thế là không cần thiết.”

Matthew phản ứng bằng một điệu cười nhếch mép. “Mẹ à, có vài điều mà một người đàn ông biết chắc chỉ bằng cách nhìn vào một phụ nữ. Rõ ràng là bên dưới vẻ ngoài của Cô Sydney, cô ta là một con điểm thông thường.”

Ross cảm thấy khó mà kiềm chế được lửa giận. Bàn tay anh nắm chặt quanh tấm vải trải giường. “Chú luôn luôn là một người kém về nhận xét tính cách, Matthew ạ. Tôi khuyên chú nên giữ mồm giữ miệng - và nhớ rằng chú là một người đã có vợ.”

Matthew nhìn chằm chằm vào anh cảnh giác. “Ý anh là thế quái nào thế?”

“Ý tôi là có vẻ như chú quan tâm quá mức tới trợ lý của tôi.”

“Tôi không quan tâm,” là câu trả lời phẫn nộ của Matthew. “Tôi chỉ nói rằng -”

“Cả hai anh, thôi đi, tôi xin các anh,” Catherine can thiệp với một tiếng cười lớn. “Tôi vô cùng mệt mỏi phải nghe các anh cãi nhau.”

Ross bắn cái nhìn lạnh như thép về phía em trai. “Con sẽ không cho phép Matthew sỉ nhục thành viên trong nhà con.”

Matthew phản ứng với một cú lườm. “Nói cho tôi biết đi, mối quan hệ của anh với Cô Sydney là gì, để đến nỗi anh sẵn sàng nhảy ra bảo vệ cô ta thế?”

Trước khi Ross có thể trả lời, Catherine đã phát ra một âm thanh khó chịu. “Matthew, mẹ đã bị thuyết phục là con đang cố ý chọc tức Ross! Mối quan hệ của anh con với cô Sydney là chuyện riêng của anh con, không phải của chúng ta. Nào, con làm ơn chờ ở bên ngoài đi, và để chúng ta vài phút yên bình.”

“Rất vui mừng,” Matthew trả lời bằng giọng giận dữ. “Dù sao con cũng chưa từng thích thú gì phòng bệnh.”

Ngay khi anh ta rút ra khỏi phòng, Catherine cúi xuống trước một cách chăm chú. “Nào, Ross, mối quan hệ của con với Cô Sydney là thế nào?”

Ross không thể ngăn một tràng cười khoái trá. “Mẹ vừa mới nói đó là vấn đề của riêng con!”

“À, phải, nhưng mẹ là mẹ con, và mẹ có quyền được biết con đang quan tâm tới ai.”

Anh cười trước vẻ tò mò khao khát của mẹ. “Con không thừa nhận gì cả.”

“Ross,” bà phản đối. Bà đảo tròn mắt và cười. “Chà, đã lâu lắm rồi mẹ không nghe con cười. Mẹ đã bắt đầu nghĩ là con quên mất cách đấy. Nhưng thực sự, con yêu... một gia nhân ư? Trong khi con có thể lựa chọn trong số tất cả những nữ thừa kế dòng dõi nhất ở nước Anh?”

Ross bắt gặp ánh mắt bà một cách trực diện, biết rằng chỉ riêng ý tưởng kết hôn với một thành viên trong đám gia nhân đã bị coi là một tội lỗi kinh khủng rồi. Các mối quan hệ tình ái với gia nhân được chấp nhận, nhưng một quý ông không bao giờ kết hôn với gia nhân. Ross chẳng thèm để tâm mấy may. Nhiều năm trời giao tế với mọi thành phần từ hoàng tộc tới những kẻ nghèo kiết xác đã chỉ cho anh thấy rằng ý thức giai cấp trong tầng lớp của chính mình chỉ là đạo đức giả thuần túy. Anh đã nhìn thấy nhiều quý tộc có thể phạm tội ác, và thậm chí những người khổ rách áo ôm nhất vẫn đôi khi hành xử với lòng tự trọng.

“Cô Sydney là con gái của một tử tước,” anh kể với mẹ. “Mặc dù con không quan tâm nếu cha cô ấy có là một người bán vải đi nữa.”

Mẹ anh làm điệu bộ. “Mẹ sợ rằng làm việc quá lâu ở Phố Bow đã khiến cho con hơi có tư tưởng dân chủ một chút.” Rõ ràng, lời nhận xét đó không mang hàm ý khen ngợi. “Tuy nhiên... con gái một tử tước ư? Mẹ cho là người ta còn có thể làm tệ hơn thế.”

“Mẹ đang phỏng đoán thôi, thưa Mẹ,” Ross nói cộc lốc. “Con chưa hề nói rằng con có bất kì ý định gì với cô ấy.”

“Nhưng con có,” bà đáp trả một cách tự mãn. “Một người mẹ thường biết những việc như thế. Nào, kể cho mẹ làm thế nào một người con gái dòng dõi tốt như thế lại tới làm việc ở Phố Bow.”

Cặp lông mày của anh cong lên thành một đường mĩa mai. “Mẹ không hỏi về vết thương của con à?”

“Mẹ thề là sẽ cho con một vết thương nữa nếu con không chịu kể cho mẹ thêm về Cô Sydney!”

7. Chương 7

Sophia không tới phòng của Ross vài giờ sau khi mẹ và em trai anh đã về. Anh không ngớt bận rộn, tự hỏi những công việc nhà nào lại quan trọng hơn cả anh. Nàng sai Lucie lên lầu với khay đồ ăn tối và thuốc của anh, cả vài cuốn sách để anh giải trí. Tuy nhiên, anh chẳng muốn ăn chút nào, và đầu anh bắt đầu đau. Khi mặt trời lặn và những bức tường tối đen, Ross lăn lộn vật vã trong căn phòng ngột ngạt. Anh thấy khô và nóng và đau nhức khắp mọi nơi, đặc biệt là ở vai. Điên tiết hơn cả là anh thấy bị cô lập. Phần còn lại của thể giới vẫn tiếp diễn mà không cần tới anh, trong khi anh thì bị giam trên giường bệnh. Anh lúng túng cởi bộ áo ngủ và nằm đắp chăn tới bụng, bị hầm nhừ vì bức tức.

Tới lúc Sophia xuất hiện vào khoảng tám giờ, Ross đã cúi gập người và kiệt sức, nằm úp mặt xuống đệm bất chấp cơn đau do việc đó gây ra.

“Ngài Ross?” Nàng bật đèn sáng lên một chút. “Ngài đã ngủ chưa? Em tới để thay băng.”

“Không, tôi chưa ngủ,” anh cầu nhàu. “Tôi nóng và vai thì đau, và tôi chán việc phải nằm trên chiếc giường đáng nguyên rửa này lắm rồi.”

Nàng cúi xuống và sờ vào trán anh. “Vẫn còn sốt. Đây, để em lật người ngài lại. Chẳng trách mà vai ngài lại đau khi nằm với tư thế này.” Hai cánh tay mảnh mai nhưng khỏe mạnh của nàng giúp anh nhấc người lên. Ross lật người với âm thanh giòn ghẹt, ga giường bị trượt xuống dưới hông anh. Giữ một cánh tay dưới cổ anh, Sophia kê ly nước vào môi và anh uống dòng nước lạnh, ngọt ngào từng hơi một. Mùi hương sạch sẽ của nàng dường như cắt qua bầu không khí ngột ngạt của căn phòng.

“Ai đóng cửa sổ vậy?” nàng hỏi.

“Mẹ tôi đấy. Bà nói không khí bên ngoài không tốt cho người bị sốt.”

“Em không nghĩ không khí ban đêm có hại gì cả.” Nàng tới mở cửa sổ và đón chào một làn gió tươi mới.

Ross dựa đầu vào gối, tận hưởng sự giải thoát khỏi bầu không khí phòng bệnh khó thở.

“Em đã đi suốt cả ngày,” anh gắt gỏng nói. Anh kéo tấm chăn trở lên ngực, tự hỏi nàng có nhận ra anh đang khoả thân ở bên dưới không. “Em đã làm gì hả?”

“Mấy cô gái và em lau dọn đồ làm bếp và ống khói, và bôi tro vào đồ sắt, và rồi chúng em giặt quần áo và khâu vá một chút. Rồi em dành hầu hết buổi chiều làm mứt lý chua với Eliza.”

“Ngày mai cứ để Eliza làm những việc đó. Em ở đây với tôi.”

“Vâng thưa ngài,” Sophia lẩm bẩm, mỉm cười với giọng độc đoán của anh. “Nếu ngài muốn em ở cùng thì chỉ việc bảo thôi.”

Ross lờ mờ và im lặng khi nàng thay miếng băng trên vai anh. Sự bức tức của anh đã được xoa dịu bởi hình ảnh khuôn mặt bình thản của Sophia, hàng lông mi tối màu che khuất đôi mắt xanh dương khi nàng tập trung vào công việc. Nhớ lại sự hưởng ứng mãnh liệt ngọt ngào của nàng, Ross cảm thấy một niềm đắc thắng. Bất chấp những nỗi sợ của mình, nàng đã sẵn sàng để anh ân ái với nàng. Lúc này anh sẽ không thúc ép, chưa cho đến khi anh khỏe lại. Nhưng khi đó thì... ô ô, khi đó thì...

Sophia làm nốt việc buộc các nút của miếng băng và nhúng tấm khăn vào trong bát nước. “Không có dấu hiệu mưng mủ,” nàng nói, vắt sạch tấm khăn. “Em nghĩ vết thương đang lành. Có thể ngài sẽ nhanh chóng hết sốt, và sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

Tấm khăn mát lạnh di chuyển khắp mặt và cái trán nóng bừng của anh. Một cơn gió nhẹ từ cửa sổ thổi mát làn da ẩm, khiến anh run rẩy vì thích thú. “Ngài bị lạnh à?” giọng nói nhẹ nhàng của Sophia hỏi.

Ross lắc đầu, mắt nhắm nghiền. “Không,” anh thì thầm. “Đừng dừng lại. Cảm giác tuyệt lắm.”

Nàng nhúng nước tấm khăn một lần nữa. Anh thở ra một hơi ngắn trong khi tấm khăn lạnh trượt trên cổ họng và ngực. Đã bao lâu kể từ khi có ai đó chăm sóc anh rồi? Anh không thể nhớ được. Lòng đầy biết ơn, anh lắng nghe giọng nói du dương của Sophia khi nàng ngâm nga một khúc nhạc. “Em có biết lời bài hát đó không?” anh mơ màng hỏi.

“Một chút.”

“Hát cho tôi nghe.”

“Giọng em không có gì là xuất chúng,” nàng nói. “Ngài sẽ cực kì thất vọng nếu đang trông chờ cái gì đó nhiều hơn là sự xoàng xĩnh.”

Anh túm những ngón tay thanh mảnh trên ngực mình. “Em không bao giờ có thể làm tôi thất vọng.”

Sophia im lặng một lúc lâu, những ngón tay nàng không di chuyển dưới tay anh. Dần dần nàng hát bằng một giọng thì thầm có âm điệu, dịu êm.

Khi tôi tìm thấy tình yêu và niềm vui đích thực của mình

Tôi sẽ hạnh phúc đón chào chàng ngày cũng như đêm

Vì chuông sẽ ngân, và trống sẽ vang tiếng

Để chào đón tình yêu đích thực của tôi bằng vạn nụ cười

Khi Sophia rơi vào im lặng, Ross mở mắt và thấy nàng đang mang một biểu cảm cay đắng như thể nàng đang nghĩ về nỗi đau trong quá khứ. Cả ghen tị và lo lắng cuộn lên trong lòng anh như nhau, và anh tìm một cách để kéo nàng ra khỏi những kí ức khổ sở. “Em nói đúng,” anh nói. “Giọng em không xuất chúng.” Anh mỉm cười khi nàng có ngay vẻ cau có đe dọa. “Nhưng tôi rất thích,” anh nói thêm. (giờ thì có hát giọng khàn như Cher anh vẫn thích như thường)

Sophia đặt tấm khăn ẩm lên trán anh. “Giờ đến lượt ngài giải trí cho em,” nàng ranh mãnh nói. “Ngài có thể bắt đầu bất kì lúc nào.”

“Tôi không biết hát.”

“À, đúng. Em không mong là ngài biết, với cái giọng như của ngài.”

“Giọng tôi thì làm sao?”

“Sàn sạn. Không ai trông mong ngài sở hữu một giọng nam cao oanh vàng đâu.” Nàng khẽ cười khi nhìn thấy vẻ không bằng lòng của anh. Nàng trượt bàn tay xuống dưới cổ anh và mang ly nước lúa mạch kề vào miệng. “Đây, hãy uống thêm một ít.”

Anh uống thứ nước cất dành cho người ốm với khuôn mặt nhăn nhó. “Đã hàng năm rồi tôi không phải uống nước lúa mạch,” anh nói.

“Eliza nói ngài chưa bao giờ ốm.” Sophia đặt ly nước sang bên. “Thực tế, hầu hết cảnh sát viên đều thấy kinh ngạc khi biết ngài bị thương. Dường như họ cho rằng chỉ đạn thôi thì sẽ bị bật nảy ra khỏi ngài như là nước mưa vậy.”

Ross cười ử rử. “Tôi chưa từng nhận mình là siêu nhân.”

“Tuy nhiên, tất cả bọn họ đều tin như thế.” Nàng quan sát anh thật gần khi nói tiếp. “Vượt trên nhu cầu và sự yếu đuối của con người. Bất khả xâm phạm.”

Cả hai người đều bất động, ánh mắt họ khoá chặt vào nhau, và Ross đột nhiên hiểu rằng nàng đang hỏi một câu hỏi nào đấy. “Không phải,” cuối cùng anh nói. “Tôi có những nhu cầu. Và yếu đuối.”

Ánh mắt Sophia hạ xuống tấm chăn phủ, và nàng vô cùng tỉ mỉ vuốt phẳng những nếp nhăn. “Nhưng ngài không đầu hàng chúng.”

Anh tóm những ngón tay nàng trong tay mình, chà ngón cái trên bề mặt mịn như nhung của đầu ngón tay nàng. “Em muốn biết điều gì, Sophia?”

Hai hàng lông mi của nàng mở lên. “Tại sao ngài không tái hôn kể từ khi vợ ngài qua đời? Đã lâu lắm rồi. Và ngài vẫn còn khá trẻ.”

“Khá thôi à?” anh nhắc lại với một cú lườm.

Nàng mỉm cười. “Nói cho em biết tại sao người ta gọi ngài là Tu sĩ của Phố Bow trong khi ngài có thể dễ dàng tìm ai đó để kết hôn.”

“Tôi không muốn tái hôn. Tôi tự lo cho mình cũng đủ rồi.”

“Ngài có yêu vợ mình không?” nàng hỏi.

“Eleanor là người rất dễ được yêu.” Ross cố gắng triệu hồi hình ảnh vợ mình, khuôn mặt thanh tú, xanh xao của nàng, mái tóc vàng mượt như lụa. Nhưng dường như là anh biết nàng trong một kiếp sống khác. Anh ngạc nhiên nhận ra rằng Eleanor không còn quá thật với anh nữa. “Cô ấy tao nhã... thông minh... rất tốt bụng. Không bao giờ nói xấu về ai.” Một nụ cười hồi tưởng chạm tới môi anh. “Eleanor ghét phải nghe người khác chửi thề. Cô ấy đã cần mẫn làm việc để chữa trị cái thói đó cho tôi.”

“Cô ấy chắc phải là một người phụ nữ đặc biệt.”

“Phải,” anh đồng ý. “Nhưng Eleanor rất yếu đuối về mặt thể chất - yếu đuối khác thường. Thực tế, gia đình cô ấy không muốn cô ấy kết hôn chút nào.”

“Không bao giờ ư? Tại sao?”

“Eleanor rất dễ bị bệnh. Sau lần tôi đưa cô ấy đi dạo chơi bằng xe ngựa ở công viên vào một chiều thu, cô ấy đã bị nhiễm lạnh và phải nghỉ trên giường suốt một tuần. Thể tạng của cô ấy rất mong manh. Cha mẹ cô ấy lo rằng cô ấy có thể bị quá sức trước các nhu cầu của cuộc hôn nhân, đó là chưa kể tới những nhu cầu làm chồng của tôi. Họ sợ rằng việc mang thai sẽ giết chết cô ấy.” Mặc cảm tội lỗi làm giọng anh nặng nề khi anh nói tiếp. “Tôi đã thành công thuyết phục họ rằng tôi sẽ bảo vệ Eleanor, và rằng sẽ không bao giờ có nguy hiểm nào với cô ấy.” Ross không nhìn vào Sophia khi nàng lật tấm khăn trên trán anh. “Chúng tôi đã sống hạnh phúc trong gần bốn năm. Chúng tôi tưởng rằng cô ấy vô sinh, bởi vì cô ấy chưa bao giờ thụ thai. Tôi đã thực sự vui mừng trước ý nghĩ ấy.”

“Ngài không muốn có con sao?”

“Việc đó không quan trọng với tôi. Tất cả những gì tôi muốn là Eleanor khoẻ mạnh và an toàn. Nhưng một ngày cô ấy nói với tôi rằng cô ấy đang mang thai. Cô ấy vô cùng vui sướng. Cô ấy nói rằng cô ấy chưa từng thấy khoẻ như vậy. Và vì thế tôi tự thuyết phục mình rằng cô ấy và đứa bé sẽ ổn cả.”

Ross ngừng nói, quá khổ sở để tiếp tục. Bất kì lời nhắc nhở nào về Eleanor cũng là khó khăn quá sức chịu đựng và là riêng tư. Nhưng anh không muốn giữ lại bất kì phần nào trong quá khứ của mình với Sophia.

“Chuyện gì đã xảy ra?” nàng thì thầm.

Ross cảm thấy một cái gì đó bật mở trong đầu mình. Tất cả sự tự kiểm soát cứng rắn của anh dường như bay mất. Anh bắt đầu kể cho nàng nghe những điều mà anh đã không bao giờ thú nhận với bất kì ai - anh thấy không thể nào giữ kín điều gì với nàng.

“Cái ngày mà những cơn đau lâm bồn của cô ấy bắt đầu, tôi đã biết có cái gì rất sai. Eleanor không chịu nổi đau đớn. Cô ấy quá yếu không rặn nổi. Việc lâm bồn kéo dài hai mươi tư giờ, và khi ngày thứ hai bắt đầu... Lạy Chúa, đó là cơn ác mộng từ địa ngục. Tôi cho gọi nhiều bác sĩ tới, và cả bốn người bọn họ cãi nhau về chuyện nên làm gì với tôi. Cô ấy đau đớn không chịu nổi - cô ấy van xin tôi giúp. Tôi sẽ làm bất kì điều gì. Bất kì điều gì.” Anh không hề biết hai bàn tay mình đã nắm chặt cho đến khi cảm thấy tay

Sophia khẽ chà lên mu bàn tay anh, xoa dịu những khớp và dây chằng căng cứng. “Điều duy nhất mà các bác sĩ đồng ý với nhau là đứa bé quá lớn. Tôi phải lựa chọn... Tất nhiên tôi bảo với họ hãy cứu Eleanor... nhưng như thế có nghĩa là họ phải -” Anh nghẹn lời, nín thở. Anh không thể nào kể cho nàng nghe chuyện họ đã làm sau đó. Không có lời lẽ nào tả nổi. “Có quá nhiều máu. Eleanor gào thét và van xin tôi hãy ngăn họ lại. Cô ấy muốn chết, cho đứa bé cơ hội để sống, nhưng tôi không thể để cô ấy ra đi. Và vì vậy cả hai người họ đã...” Ross dừng lời và chiến đấu để tìm lại hơi thở hỗn hển của mình.

Không có cử động hay âm thanh nào từ Sophia. Anh tưởng rằng anh đã làm nàng ghê tởm khi nói nhiều đến thế. Nàng chắc phải sợ hãi lắm.

“Tôi đã chọn sai,” anh lầm rầm. “Cả hai người đều đã chết vì tôi.” Sự lạnh lẽo trong căn phòng lúc trước thích thú là thế, giờ khiến anh run rẩy. Anh bị tê liệt, phát ốm, đông cứng.

Tấm khăn được bỏ ra khỏi trán anh, và Sophia vuốt ve mặt anh. “Đó không phải lỗi của ngài,” nàng nói. “Chắc chắn ngài biết điều ấy chứ.”

Rõ ràng, nàng không hiểu toàn bộ câu chuyện. Ross cố làm nàng hiểu được chiều sâu sự ích kỷ của mình. “Đáng lẽ tôi không nên cưới Eleanor. Cô ấy có thể vẫn còn sống nếu tôi để cô ấy yên.”

“Ngài không biết chắc chuyện đó. Nhưng nếu điều đó là thật, và ngài chưa từng cưới cô ấy, vậy thì cuộc sống của cô ấy sẽ ra sao? Bị bọc trong kén, tách biệt với thế giới, không hoàn chỉnh, không được yêu thương.” Sophia kéo chăn lên cao hơn xung quanh anh và đi tới lấy một chiếc chăn khác ở ngăn kéo cuối cùng trong tủ áo. Nàng đặt lớp vải nặng lên người anh và trở lại chỗ bên cạnh giường. “Ngài đã không ép Eleanor cưới ngài. Em chắc chắn rằng vào lúc hai người kết hôn, cô ấy đã rất hạnh phúc và được yêu thương. Cô ấy đã sống như mình mong muốn. Chắc chắn cô ấy sẽ không mong ngài tự đổ lỗi cho mình vì chuyện đã xảy ra.”

“Việc cô ấy không đổ lỗi cho tôi không thành vấn đề,” anh cộc cằn nói. “Tôi biết ai là người có lỗi - chính là tôi đây.”

“Tất nhiên ngài sẽ nghĩ như thế rồi,” là câu trả lời chế giễu của Sophia. “Có vẻ như ngài tin rằng mình quyền năng vô thượng, và rằng mọi điều tốt xấu gì cũng đều là do ngài cả. Với ngài thật khó khăn làm sao để chấp nhận rằng có những thứ đơn giản nằm ngoài tầm ảnh hưởng của ngài.”

Lời trách cứ nhẹ nhàng của nàng có tác dụng xoa dịu kì lạ. Khi Ross nhìn sâu vào mắt nàng, anh nhận ra một chút nhẹ lòng đang tới. Mặc dù anh không muốn chấp nhận cảm giác đó, anh vẫn không hoàn toàn phủ nhận nó được.

“Rốt cuộc ngài chỉ là một người đàn ông mà thôi,” nàng nói thêm. “Không phải là một vị thánh nào đó.”

Chỉ là một người đàn ông.

Tất nhiên anh biết điều đó. Tuy nhiên, mãi đến tận giây phút này Ross mới nhận ra cái gánh nặng anh đã cảm thấy là phải thuyết phục cả thế giới khác đi. Anh đã làm tất cả những điều một con người có thể làm để chứng tỏ mình bất khả xâm phạm, và trong nhiều mặt, anh đã thành công. Đó gần như là một điều kiện cần cho vị trí của anh. Mọi người muốn tin rằng Chánh Án của Phổ Bow quyền lực cao vợi; họ muốn biết rằng trong lúc họ nghỉ ngơi trên giường mỗi đêm thì anh đang lao động không ngừng nghỉ để bảo vệ họ. Và kết quả là trong nhiều năm liền Ross đã sống trong cô độc. Không ai thực sự biết hay hiểu anh. Nhưng lần đầu tiên trong suốt cuộc đời trưởng thành của mình, anh đã tìm được ai đó không nhìn anh kính sợ. Nàng đối xử với anh như thể anh là một người đàn ông bình thường.

Sophia rời khỏi chiếc giường và di chuyển khắp phòng, lặng lẽ xếp đặt lại đồ đạc trên bồn rửa mặt, gấp lại những chiếc khăn mặt và khăn tắm đã dùng. Ross theo dõi nàng với sự chú mục của con thú săn mồi, nghĩ về những việc anh sẽ làm cho nàng, với nàng, khi anh đã hồi phục sức lực. Chắc chắn nàng không hề biết ý nghĩ của anh đã xoay chuyển thế nào, nếu không nàng sẽ không thể bình tĩnh đến thế.

8. Chương 8

“Ngài là một bệnh nhân kinh khủng,” Sophia kêu lên khi nàng trông thấy Ross đã mặc quần áo và ra khỏi giường. “Bác sĩ Lindley nói rằng ngài nên ở trên giường ít nhất thêm một ngày nữa.”

“Không phải cái gì anh ta cũng biết,” Ross trả lời, xỏ chân vào giày.

“Cả ngài cũng thế!” Bực tức và lo lắng, nàng theo dõi mỗi cử động của anh khi anh đi tới tủ quần áo và tìm chiếc cà vạt sạch ở ngăn kéo trên cùng. “Ngài định làm gì?”

“Tôi sẽ tới văn phòng khoảng một hai giờ gì đó.”

“Chắc chắn ngài sẽ dành cả ngày làm việc ở đó!” Trong bốn ngày qua kể từ khi Ross bị bắn, mỗi ngày Sophia lại thấy khó khăn hơn trong việc giữ anh nghỉ ngơi. Khi sức khỏe của anh trở lại và vai anh lành dần, anh muốn khôi phục tốc độ làm việc chóng mặt của mình. Để giữ anh ở yên, Sophia đã phải mang hàng đống công việc giấy tờ về từ văn phòng của anh, và đã phải chép vô số bức thư trong khi anh đọc từ trên giường, hay là từ chiếc ghế bên cạnh lò sưởi. Nàng đã mang các bữa ăn đến cho anh và dành nhiều giờ đọc cho anh. Nàng thường quan sát anh lúc anh gà gât, ánh mắt bắt lấy từng chi tiết trên khuôn mặt dịu đi trong giấc ngủ của anh, cái cách tóc anh loà xoà trên trán, những đường nét thư giãn nơi khoé miệng.

Sophia đã trở nên quen thuộc với mùi của anh, cách cổ họng anh chuyển động khi uống cà phê, những thớ thịt chắc nịch bên dưới ngón tay nàng khi nàng thay băng cho anh. Về xù xì của cảm anh trước khi anh cạo râu. Giọng cười đùng đục, như thể anh không quen phát ra âm thanh ấy. Cách anh làm nàng ngạc nhiên bằng những nụ hôn khi nàng thu dọn khay đồ ăn của anh hay vuốt phẳng gối đằng sau anh... những nụ hôn giống như hành vi thông đồng đen tối, ngọt ngào, đôi tay anh nắm lấy nàng với sự kiên quyết dịu dàng.

Và thay vì chống cự anh, nàng hưởng ứng bất chấp hậu quả.

Trước sự hổ thẹn của mình, Sophia đã bắt đầu có những mơ tưởng gợi tình về anh. Một đêm nàng đã mơ thấy nàng trèo vào giường Ross và duỗi hết chiều dài cơ thể trần truồng trên người anh. Nàng tỉnh dậy phát hiện ra vải trải giường ướt đầm mồ hôi, tim đập thình thịch và chỗ giữa hai chân nàng sưng đỏ vì cảm xúc.*

Úp mặt xuống giường, Sophia nằm đó hoang mang và bối rối. Cảm xúc rút đi và cơ thể nàng trở nên nặng nề một cách dễ chịu, và nàng tự hỏi làm sao ngày mai nàng có thể đối mặt với Ross. Nàng chưa từng biết tới một thứ tình cảm như thế, một nhu cầu thể xác đáng báo động vì mức độ cấp thiết của nó.

Ngoài việc Ross hấp dẫn nàng về mặt thể xác, Sophia còn cảm thấy một niềm yêu thích không thể tránh được với anh. Nàng bị hấp dẫn bởi những nét trong tính cách anh. Khi đối mặt với một nhiệm vụ không dễ chịu, anh không cố né tránh mà lao mình vào đó với một quyết tâm khác thường. Nhiệm vụ là tất cả đối với anh. Nếu nhiệm vụ yêu cầu anh phải mặc một chiếc áo lông vì lợi ích của những người trông cây vào anh thì anh cũng sẽ làm mà không hề hỏi han.

Nàng thấy buồn cười trước thực tế là mặc dù Ross không bao giờ nói dối, anh làm mờ sự thật để hợp với mục đích của mình. Chẳng hạn nếu anh có cao giọng thì anh sẽ bào chữa rằng anh không phải đang hét lên mà là đang “nhấn mạnh.” Anh chối chuyện mình ngang bướng mà thay vào đó tự mô tả mình là “kiên định.” Anh cũng không hề gia trưởng, anh chỉ “quyết đoán.” Sophia đã phá ra cười trước những câu tuyên bố đó của anh và thích thú phát hiện ra rằng anh không chắc phải làm gì tiếp theo. Anh không phải là một người đàn ông để cho người khác đùa cợt và Sophia cảm thấy sự yêu thích dè dặt của anh với lời trêu chọc của nàng.

Khi họ nói chuyện với nhau trong những đêm thanh vắng, Sophia đã chia sẻ vài kí ức nàng có về tuổi thơ của chính nàng: cảm giác về bộ râu của cha nàng khi ông hôn nàng chúc ngủ ngon... một buổi pic-nic gia đình...những câu chuyện mẹ nàng đã đọc cho nàng. Và khoảng thời gian khi nàng và em trai nhỏ trộn nước vào bột phấn của mẹ và chơi với cây cọ, và họ đã bị bắt đi ngủ mà không được ăn tối ra sao.

Ross có khả năng lôi ra nhiều lời thú tội hơn nữa bất chấp những nỗ lực ngăn mình lại của nàng. Trước khi nàng thực sự nhận ra, nàng thấy mình đang kể cho anh nghe về những tháng sau cái chết của cha mẹ nàng, khi nàng và John đã chạy rong trong làng. “Chúng em là những nhóc con kinh khủng,” nàng nói, ngồi trên chiếc ghế cạnh giường với đầu gối cuộn lên và hai cánh tay vòng quanh chúng. “Chúng em bày những trò

ngịch ngợm, và cố ý phá hoại nhà cửa, cửa hàng và ăn cắp...” Nàng dừng lời và xoa trán để làm dịu đi cơn đau đầu bất ngờ.

“Em đã ăn cắp cái gì?”

“Chủ yếu là thức ăn. Chúng em luôn luôn đói. Những gia đình cố gắng chăm sóc chúng em không có nhiều để mà cho. Khi những hành vi của chúng em trở nên quá mức không thể chịu nổi, họ rũ bỏ chúng em.” Nàng ôm đầu gối chặt hơn. “Đó là lỗi của em. John quá nhỏ không hiểu chuyện, nhưng em thì chẳng còn gì để nói. Đáng lẽ em phải dạy bảo nó, chăm sóc nó...”

“Em chỉ là một đứa trẻ.” Ross nói với sự cẩn trọng rõ ràng, như thể anh hiểu được gánh nặng tội lỗi đang đe dọa nghiền nát nàng. “Đó không phải là lỗi tại em.”

Nàng cười không chút hài hước, không chấp nhận lời an ủi.

“Sophia,” anh khẽ hỏi, “John đã chết như thế nào?”

Nàng đông cứng khi đấu tranh chống lại thôi thúc kể cho anh. Giọng nói trầm, nhẹ đó đang đòi hỏi chìa khóa tới tâm hồn nàng. Và nếu nàng trao nó cho anh, anh sẽ khinh bỉ và trừng phạt nàng, và nàng sẽ vỡ vụn không còn lại gì.

Thay vì trả lời anh, nàng đã cười và kiêu cỏi ra khỏi phòng.

Bây giờ, khi Ross đang lôi ra một chiếc cà vạt từ ngăn kéo, những ý nghĩ của Sophia bị buộc phải trở lại hiện tại. Thực tế Ross đang ép mình phải rời khỏi giường bệnh đã cho nàng một sự sao lãng đáng mừng, và nàng hăm hở nhảy bổ vào đó.

“Ngài sẽ tự làm mình kiệt sức và gục mất,” nàng tiên đoán. “Và ngài sẽ chẳng được em tiếc thương gì đâu. Ngài nên nghe lời khuyên của bác sĩ và nghỉ ngơi!”

Đứng trước chiếc gương, Ross thất cả vạt với một chút xúu bất tiện. “Tôi sẽ không gục,” anh nói bình thản. “Nhưng tôi phải rời khỏi căn phòng này, nếu không sẽ phát điên.” Ánh mắt màu bạc của anh gặp mắt nàng trong hình phản chiếu trên gương. “Chỉ có một cách duy nhất để em lôi tôi trở lại chiếc giường đó - và tôi không nghĩ là em đã sẵn sàng cho việc đó.”

Sophia lập tức nhìn đi chỗ khác với khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Đó là một dấu hiệu cho thấy họ đã thân quen tới mức nào, vì anh đã thừa nhận ham muốn dành cho nàng quá công khai. “Ít nhất ngài cũng phải ăn chút gì cho bữa sáng,” nàng nói. “Em sẽ đi xuống bếp bảo Eliza pha cà phê.”

“Cám ơn.” Khoé miệng anh nhếch lên trong nụ cười quỷ quyệt, và anh kết thúc việc thất cả vạt bằng một cú giạt êm ái.

Sau đó Sophia sắp xếp các báo cáo và lời khai trong phòng hồ sơ tội phạm trong khi Ross họp trong văn phòng anh. Xếp hàng chồng giấy thẳng thớm trước mặt, Sophia thở dài chán nản. Trong suốt tháng làm việc đầu tiên của nàng, nàng đã bắt đầu chép lại các thông tin nàng tin rằng sẽ gây thiệt hại cho văn phòng Phó Bow, từ những lỗi thủ tục cho đến việc xử lý sai vật chứng. Ross đã chọn cách phạt người của anh trong bí mật, vì việc cuối cùng mà một văn phòng cảnh sát cần là một vụ rùm beng do cố ý gây rối.

Sophia biết nàng phải thu thập thêm nhiều thông tin nữa nếu nàng muốn huỷ hoại Ross và các cảnh sát của anh một cách hiệu quả. Tuy nhiên, trong ba tuần qua nàng đã chẳng làm được gì cho mục tiêu của nàng. Nàng tự ghê tởm bản thân nhưng nàng không có khả năng làm thế. Nàng không còn muốn hại Ross nữa. Nàng khinh bỉ mình vì sự yếu đuối đó, nhưng nàng không thể ép buộc mình phản bội anh. Nàng đã bắt đầu quan tâm đến anh một cách sâu sắc bất chấp những nỗ lực của nàng để tránh việc đó. Như thể có nghĩa là cái chết của đứa em trai tội nghiệp của nàng sẽ không bao giờ đòi lại được công bằng, và cuộc sống ngăn ngừ của em nàng vì thế sẽ chẳng có chút ý nghĩa nào.

Sophia ủ ê khụt khịt trong đồng tài liệu cho đến khi Ernest đột ngột xuất hiện và cắt ngang công việc của nàng. “Cô Sydney, Ngài Ross muốn gặp cô.”

Nàng nhìn chăm chăm vào cậu bé chạy việc với vẻ lo lắng tức thời. “Tại sao?”

“Em không biết, thưa cô.”

“Ngài Ross đang ở đâu? Ngài ấy có ổn không?”

“Ngài đang ở trong văn phòng, thưa cô.” Cậu bé rời đi trong vẻ vội vã thường lệ, mãi đi làm thêm nhiều việc nữa.

Dạ dày Sophia chộn rộn vì lo lắng khi nàng tự hỏi có phải Ross đã ép mình quá sức hay không. Có thể bằng cách nào đó anh đã làm rách miệng vết thương, hay lại lên cơn sốt, hay kiệt sức vì hoạt động quá nhiều. Nàng chạy cả quãng đường dài đến văn phòng, lơ đi khuôn mặt ngơ ngác của những luật sư và công chức mà nàng xô đẩy trên hành lang hẹp.

Cánh cửa tới văn phòng Chánh Án đang mở. Sophia lao qua ngưỡng cửa với những bước chân nhanh nhẹn. Ross đang ngồi bên bàn mình, trông có vẻ xanh xao và hơi mệt mỏi, ánh mắt anh ngược lên khi nhìn thấy nàng. “Sophia, sao -”

“Em đã biết là quá sớm để ngài trở lại làm việc mà!” nàng kêu lên khi vươn người tới anh. Trong cơn bốc đồng nàng đặt hai bàn tay lên người anh, sờ trán anh, hai bên mặt anh. “Ngài có bị sốt không? Có chuyện gì? Vai ngài bắt đầu chảy máu lại phải không, hay là -”

“Sophia,” anh ngắt lời. Hai bàn tay to lớn của anh phủ ngoài tay nàng, ngón tay cái đặt trên lòng bàn tay mềm mại. Một nụ cười trấn an chạm vào môi anh. “Tôi không sao. Không cần thiết phải lo lắng.”

Nàng nhìn chăm chăm vào anh gần hơn để đảm bảo với mình rằng anh không sao. “Vậy thì sao ngài lại cho người gọi em?” nàng bối rối hỏi.

Ánh mắt Ross chuyển tới một điểm ở sau vai nàng. Trước sự kinh hoàng của Sophia, nàng đột ngột nhận ra rằng họ không ở một mình. Xoay người, nàng liếc ra sau và nhìn thấy Ngài Grant đang ngồi trên chiếc ghế da lớn dành cho khách. Gã khổng lồ đang nhìn hai người bọn họ với vẻ thích thú bất ngờ. Sophia giật phắt tay nàng ra khỏi tay Ross và nhắm mắt vì hổ thẹn.

“Em xin lỗi,” nàng thì thào, ước mong bằng cách nào đó có thể biến mất. “Em - em đã vượt qua ranh giới bốn phận của mình, Ngài Ross. Xin tha lỗi cho em.”

Anh cười toe trước sự xấu hổ của nàng và nói với Ngài Grant. “Morgan, tôi có vài việc cần bàn với Cô Sydney.”

“Rõ ràng là vậy rồi,” câu trả lời khô khan của Morgan vang tới. Anh ta nhanh chóng cúi đầu, đôi mắt xanh lục ánh lên khi liếc nhìn Sophia. Cánh cửa đóng lại sau lưng anh ta.

Sophia dùng hai bàn tay che bộ mặt đỏ rần của mình. Giọng nàng lọt ra qua các ngón tay cứng đờ. “Ôi, ngài ấy sẽ nghĩ gì về em?”

Ross đi từ sau bàn ra và đứng trước mặt nàng. “Chắc chắn cậu ta sẽ nghĩ rằng em là một người phụ nữ tốt bụng và chu đáo.”

“Em xin lỗi,” nàng lại nói. “Em không nhận ra có Ngài Grant ở đây. Đáng lẽ em không nên cuống cuống chạy đến với ngài như thế, em cũng không nên... chỉ là em đã quen thói...”

“Chạm vào tôi?”

Nàng co rúm lại không thoải mái. “Em đã trở nên quá quen với ngài. Giờ khi ngài đã lại khỏe mạnh, mọi việc cần phải trở lại như trước đây.”

“Tôi hi vọng là không,” anh khẽ trả lời. “Tôi yêu thích sự thân thuộc của chúng ta, Sophia.” Anh vươn tay cho nàng, nhưng Sophia vội vã lùi lại.

Ngoảng mặt đi, nàng hỏi bằng giọng trầm xuống, “Tại sao ngài cho gọi em?”

Một lúc lâu sau anh mới trả lời. “Tôi vừa mới nhận được tin nhắn của mẹ tôi về việc mà bà đảm bảo là cuộc khủng hoảng tồi tệ nhất trong nhà bà.”

“Em hi vọng không ai bị bệnh chứ?”

“Tôi e rằng việc này còn nghiêm trọng hơn thế nhiều,” anh nói về mĩa mai. “Nó liên quan đến bữa tiệc mừng sinh nhật sắp tới bà dành cho ông nội tôi.”

Khó hiểu, Sophia nhìn vào khuôn mặt sẫm màu của anh khi anh nói tiếp.

“Rõ ràng là quản gia của mẹ tôi, Bà Bridgewell đã kết hôn bất ngờ. Bà ta đã hẹn hò với một hạ sĩ quan, người đã cầu hôn bà ta khi biết trung đoàn của mình sắp bị chuyển sang Ai-len. Tất nhiên Bà Bridgewell mong thắp từng phu quân mới của mình tới địa điểm đóng quân mới. Gia đình chúc phúc cho bà ta nhưng không may sự vắng mặt của bà ta xảy đến giữa lúc chuẩn bị tiệc sinh nhật lần thứ chín mươi cho ông nội tôi.”

“Ôi trời. Khi nào thì tổ chức tiệc?”

“Chính xác một tuần nữa.”

“Ôi trời,” Sophia lại nói, từ dinh thự mà nàng từng làm việc ở Shrophshire nàng nhớ rằng những hoạt động lớn như thế đòi hỏi một kế hoạch tỉ mỉ và việc triển khai gần như phải hoàn hảo. Thức ăn, hoa, chỗ ở cho khách... tất cả sẽ là một đồng việc khổng lồ. Sophia cảm thấy tiếc cho những gia nhân bên dưới, những người sẽ bị yêu cầu phải đảm nhận công việc này.

“Vậy thì ai sẽ sắp xếp mọi việc cho mẹ ngài?”

“Em,” Ross lẩm bẩm với cái cau mày. “Bà muốn em. Xe ngựa của gia đình đang chờ ở ngoài. Nếu em sẵn lòng, em sẽ phải rời đi Berkshire ngay lập tức.”

“Em sao?” Sophia choáng váng. “Nhưng chắc phải có ai khác có thể nhận vị trí của bà Bridgewell chứ!”

“Theo lời mẹ tôi là không. Bà đã yêu cầu em giúp đỡ.”

“Em không thể! Tức là, em không có kinh nghiệm quản lý những việc như thế này.”

“Em quản lý gia nhân ở đây khá ổn.”

“Ba gia nhân,” Sophia nói trong tâm trạng rối bời. “Trong khi mẹ ngài chắc phải có đến hàng tá.”

“Khoảng năm mươi,” anh nói với nàng bằng vẻ cố tình phũ phàng, như thể con số đó chẳng đáng kể gì.

“Năm mươi! Em không thể phụ trách năm mươi người! Chắc chắn phải có ai đó thích hợp hơn em nhiều.”

“Có thể nếu người quản gia không ra đi vội vã như thế họ sẽ tìm được người thay thế. Nhưng vì bà ta đã đi, nên em là hi vọng tốt nhất của mẹ tôi.”

“Vậy thì em tiếc cho bà,” nàng nhận xét náo nức.

Anh đột ngột cười lớn. “Đó chỉ là một bữa tiệc thôi mà, Sophia. Nếu mọi chuyện đều ổn, chắc chắn mẹ tôi sẽ nhận hết về phần mình. Nếu đó là một thảm họa thì chúng ta sẽ đổ lỗi cho Bà Bridgewell không có mặt. Em chẳng có gì phải lo lắng cả.”

“Nhưng còn ngài thì sao? Ai sẽ chăm sóc ngài và quản lý mọi chuyện ở đây khi em đi vắng?”

Anh vươn tay ra và chạm vào cổ áo trắng trên chiếc váy xanh đậm của nàng, ngón tay anh chà vào đường viền êm ái dưới cằm nàng. “Có vẻ như tôi sẽ phải cầm cự khi không có em.” Giọng anh hạ xuống tới một mức độ tình cảm gần gũi. “Thực sự tôi cũng nghĩ đó là một tuần dài đằng đẳng.”

Đứng quá gần với anh, Sophia có thể ngửi thấy mùi xà phòng cạo râu, hơi hướm cà phê trong hơi thở anh. “Toàn bộ gia đình ngài sẽ ở đó à?” nàng cảnh giác hỏi. “Bao gồm cả em trai ngài và vợ anh ta?” Viên cảnh lưu lại dưới cùng một mái nhà với Matthew đặc biệt không hấp dẫn chút nào.

“Tôi không nghĩ vậy. Matthew và Iona thích cuộc sống thành thị hơn - vùng thôn quê quá yên tĩnh với họ. Tôi nghĩ họ sẽ chờ đến dịp cuối tuần, và đến cùng lúc với các vị khách khác.”

Sophia cẩn thận xem xét tình huống. Dường như không có cách nào để từ chối khéo lời yêu cầu của mẹ Ross. Nàng thở dài thất kinh trước nhiệm vụ vô cùng khó khăn đặt ra trước mắt. “Em sẽ đi,” nàng nói gọn lỏn. “Em sẽ làm mọi việc có thể để khiến bữa tiệc cho ông nội ngài thành công.”

“Cám ơn em.”

Bàn tay anh trượt qua phía sau cổ nàng, và những ngón tay chạm vào búi tóc buộc nơi gáy. Đầu ngón tay anh tìm thấy một lọn tóc mảnh và khẽ vuốt ve.

Sophia hít vào một hơi run rẩy. “Em sẽ đi thu dọn đồ đạc.”

Ngón cái của anh di một vòng tròn chậm rãi, nhỏ xíu ở một bên cổ nàng. “Em không định hôn tạm biệt tôi à?”

Nàng liếm đôi môi khô. “Em không nghĩ việc chúng ta... tiếp tục làm thế là khôn ngoan đâu. Nó không thích hợp. Sự chia cắt này đến rất đúng lúc, vì nó sẽ cho chúng ta thời gian quay trở lại giống như -”

“Em không thích hôn tôi sao?” Anh cầm một lọn tóc trên cổ nàng lên và khẽ xoắn nó.

“Chuyện đó không liên quan,” Sophia nghe thấy mình nói. “Vấn đề là chúng ta không nên.”

Đôi mắt anh ánh lên thách thức. “Tại sao?”

“Bởi vì em nghĩ... em e là...” Nàng thu can đảm trước khi buột ra, “Em không thể lãng nhãng với ngài.”

“Tôi không đòi hỏi một vụ lãng nhãng tình ái. Điều tôi muốn từ em là -”

Sophia chột đặt bàn tay lên môi anh. Nàng không biết anh định nói gì, nhưng nàng không muốn nghe. Bất kể những ý định của anh là gì, nàng cũng sẽ chết nếu anh biến chúng thành lời. “Đừng nói gì cả,” nàng cầu xin. “Hãy xa nhau một tuần. Sau khi ngài có thời gian suy nghĩ lại, em chắc chắn những ý định của ngài sẽ thay đổi.”

Lưỡi anh chạm vào đường kẻ giữa hai ngón tay nàng, và nàng giật tay ra. “Em thì sao?” anh hỏi, cúi đầu xuống.

Môi anh chà vào môi nàng trong một cuộc hợp nhất của hơi ẩm và hơi nóng lấp đầy trong nàng một niềm vui khôn tả. Nàng cảm thấy đầu lưỡi anh trên môi dưới của nàng, khẽ trêu đùa, và sự phản kháng của nàng tan chảy đi mất. Hồn hể, nàng vươn người lên, và bị ấn vào giữa cơ thể cứng rắn của anh, một trong hai tay anh đặt dưới mông nàng. Cánh tay nàng quàng quanh cổ anh, và nàng hôn anh một cách đói khát. Nàng không thể nào khước từ sức quyến rũ giữa họ, và đó tất nhiên là điểm mà giờ Ross có ý định chỉ ra. Anh tưởng thưởng cho sự hưởng ứng của nàng bằng một nụ hôn còn sâu hơn, lưỡi anh trượt qua hàm răng nàng, cho đến khi nàng nghẹt thở trong niềm khoái lạc bất tận.

Đột nhiên nàng được thả ra. Choáng váng, Sophia đặt bàn tay lên bờ môi ướt át của mình.

Ross có vẻ kiêu ngạo và buồn cười, khuôn mặt của chính anh cũng ửng đỏ. “Tạm biệt, Sophia,” anh nói, giọng anh chắc nịch. “Gặp lại em sau một tuần.”

Cổ xe của nhà Cannon xa hoa hơn bất kì chiếc xe nào Sophia từng đi, với những cửa sổ kiểu Pháp và rèm nhung, phần vỏ xe bên ngoài màu xanh đậm được trang trí bằng những dây leo thiếp vàng, nội thất bên trong được bọc trong lớp da nâu bóng loáng. Cổ xe ngựa có giám sát nhún nhảy đi qua quãng đường hai mươi dặm dăm giữa London và Berkshire.

Mặc dù viễn cảnh sắp xếp một bữa tiệc vào cuối tuần thật đáng lo ngại, nhưng Sophia háo hức được nhìn thấy trang viên thôn quê nơi Ross đã trải qua thời thơ ấu. Vùng thôn quê Berkshire và khu vực quanh đó đúng như anh đã miêu tả, với những đồng cỏ chăn thả thừa mứa, những cánh rừng rậm rạp và những thị trấn nhỏ với chiếc cầu cong cong bắc qua sông Kennet và sông Thames. Mùi cỏ mới, gió sông và cỏ trộn lẫn với nhau tạo nên một mùi hương đất dễ chịu.

Cổ xe rời khỏi đường lớn vào một con đường nhỏ hơn nhiều, bánh xe xóc nảy khi con đường trở nên cũ kĩ và không bằng phẳng. Khi họ đi tới thị trấn Silverhill, khung cảnh trở nên thơ mộng hơn, với những con cừu béo mập đang gặm cỏ trên cánh đồng và đây đó những ngôi nhà nửa gỗ nửa đá nằm trên con đường quê xanh rờn. Con đường dẫn qua một dãy những cánh cổng mòn màu thời gian bị tường vi và hoa hồng bao phủ. Cổ xe chạy nhanh qua ngoại vi Silverhill và bắt đầu đi xuống một lối đi riêng biệt. Họ vượt qua cánh cổng đá vào điền trang nhà Cannon, nơi Ross đã mô tả với nàng là rộng khoảng 1500 acre. (~609ha)

Sophia bị ấn tượng bởi vẻ đẹp của vùng đất này, với những khu rừng sỏi và một cái hồ xinh đẹp lấp lánh dưới bầu trời xanh mát mẻ. Cuối cùng thì hình dáng toà dinh thự kiểu Jacob của hiện lên trước mặt nàng,

đường viền mái cong cong đầy những tháp canh và cột trụ. Mặt tiền ốp gạch của toà nhà hùng vĩ đến nỗi Sophia cảm thấy một cơn đau nhói lên trong lòng.

“Ôi, Chúa ơi,” nàng thì thầm. Lối vào sảnh sảnh của Dinh thự SilverhillPark được che chắn bởi một hàng rào cây cao mười lăm feet và bao quanh bằng một lối đi bộ được trang trí bằng những cụm hoa anh thảo và đỗ quyên. Một hàng cây tiêu huyền phương Đông to lớn dẫn đường tới một vườn cam ở phía nam của lối đi bộ. Trong những giấc mơ hoang đường nhất của Sophia nàng cũng chưa từng trông đợi dinh thự thôn quê của nhà Cannon lại ấn tượng đến thế này.

Hai ý nghĩ ập đến với nàng cùng lúc. Thứ nhất, tại sao một người đàn ông giàu có nhường này lại buộc mình phải sống trong cái căn hộ góc ngách ở phố Bow? Và thứ hai, làm sao mà nàng sống sót được sau bảy ngày sắp tới? Rõ ràng nàng hoàn toàn không thích hợp với nhiệm vụ đặt ra cho nàng. Nàng quá thiếu kinh nghiệm để quản lý cả một tập đoàn gia nhân. Họ sẽ không tôn trọng nàng. Họ sẽ không nghe lời nàng.

Sophia ấn chặt hai tay vào bụng, cảm thấy phát ốm.

Cỗ xe dừng trước cửa chính. Trắng bệch nhưng quyết tâm, Sophia chấp nhận sự giúp đỡ của người hầu để bước xuống xe và đi cùng anh ta đến cửa. Một vài cái gõ từ bàn tay đeo găng và cánh cửa gỗ sồi được chăm sóc kỹ lưỡng mở ra hết sức êm ái.

Tiền sảnh lát đá rất rộng, với cầu thang trung tâm chia làm hai nhánh và dẫn tới hai cánh đông - tây của dinh thự. Những bức tường được bao phủ bằng những tấm màn khổng lồ dệt màu mơ chín, vàng sẫm và màu xanh dương nhạt. Sophia thích thú quan sát thấy hai phòng tiếp khách ở hai bên tiền sảnh. Phòng bên trái được trang trí theo kiểu cách rất nam tính, với những đồ gỗ sẫm màu lịch sự và tông màu xanh, trong khi đó phòng ở bên phải lại đầy nữ tính, các bức tường được bao phủ bởi lụa màu đào, đồ đạc thanh nhã và uốn lượn.

Một người hầu chỉ Sophia đi vào căn phòng tiếp khách màu đào, nơi mẹ của Ross đang chờ.

Bà Catherine Cannon là một người phụ nữ cao ráo và thanh lịch trong bộ váy ban ngày đơn giản, với những chiếc lược thạch anh lấp lánh cài trên mái tóc bạc được chải lên cao. Khuôn mặt bà xương xương, nhưng đôi mắt xanh thì phúc hậu. “Cô Sydney,” bà kêu lên, tiến tới trước. “Chào mừng đến SilverhillPark. Cảm ơn vì đã cứu tôi khỏi một thảm họa khủng khiếp.”

“Tôi hi vọng tôi giúp được chút gì,” Sophia nói khi người phụ nữ lớn tuổi cầm lấy tay nàng và nồng nhiệt siết chặt. “Tuy nhiên tôi đã giải thích với Ngài Ross là tôi có rất ít kinh nghiệm trong những vấn đề này -”

“Ôi, tôi hoàn toàn tin tưởng vào cô, cô Sydney! Cô tạo ấn tượng cho tôi là một cô gái trẻ rất có khả năng.”

“Vâng, nhưng tôi -”

“Giờ, một trong các cô hầu gái sẽ chỉ cho cô phòng của cô để cô rửa ráy sau chuyến đi xe dài. Rồi chúng ta sẽ đi xem cả ngôi nhà, và tôi sẽ giới thiệu cô với các gia nhân.”

Sophia được chỉ tới một căn phòng nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi từng thuộc về người quản gia trước của Silverhill. Nàng thay chiếc cổ áo trắng trên bộ váy đen sang một cái cổ áo sạch, vuốt lại váy áo và rũ bụi khỏi chúng, và rửa mặt bằng nước mát. Khi nàng trở xuống lầu, nàng háo hức trước vẻ đáng yêu của khung cảnh xung quanh; trần nhà trang trí bằng những tranh vẽ và rèm ruy băng, hành lang đầy những bức tượng điêu khắc và một hàng dài bất tận những khung cửa sổ cung cấp tầm nhìn đẹp mắt ra khu vườn bên ngoài.

Gặp lại Catherine Cannon, Sophia đi cùng bà trong một chuyến tham quan khắp dinh thự, làm hết sức mình để ghi nhớ mọi chi tiết của toà nhà. Nàng cực kì bối rối trước cách mẹ của Ross đối xử với nàng, trịnh trọng hơn rất nhiều so với mức một gia nhân đáng được hưởng. Khi họ đi bộ quanh toà nhà, Bà Cannon kể với nàng những câu chuyện về Ross - rằng khi còn là một cậu bé, anh đã bày nhiều trò chơi khăm với người hầu và lái các bạn đi vòng quanh trong chiếc xe găm thấp của người làm vườn.

“Có vẻ như không phải lúc nào Ngài Ross cũng nghiêm túc và trang trọng như vậy,” Sophia nhận xét.

“Trời đất ơi, không đâu! Việc đó chỉ đến sau khi vợ nó mất thôi.” Tâm trạng của bà Cannon đột nhiên thay đổi, môi bà đượm vẻ tiếc nuối. “Thật là một thảm kịch. Huỷ hoại tất cả chúng tôi.”

“Vâng,” Sophia khẽ nói. “Ngài Ross đã kể cho tôi nghe về chuyện đó.”

“Thật sao?” Catherine dừng phắt lại giữa một phòng khách khổng lồ phủ giấy dán tường màu trắng và vàng theo kiểu Pháp. Bà nhìn chăm chăm không dứt mắt khỏi Sophia.

Sophia đáp lại cái nhìn của bà một cách không chắc chắn, tự hỏi có phải mình vừa nói gì sai chẳng.

“Chà,” bà Cannon lẩm bẩm với nụ cười nhạt. “Tôi chưa từng biết chuyện con trai tôi hờ ra một lời về Eleanor cho bất kì ai. Ross là một người đàn ông kín đáo khác thường.”

Cảm thấy có lẽ bà Cannon đã đi tới một kết luận nào đó không nên, Sophia cố gắng giải thích sự hiểu lầm của bà ta. “Ngài Ross có nhắc tới vài điều về quá khứ của ngài ấy trong lúc lên cơn sốt. Đó chỉ là vì ngài ấy rất mệt và ốm -”

“Không, đừng gì,” câu trả lời nhẹ nhàng của Catherine. “Con trai tôi rõ ràng là rất tin tưởng cô, và đánh giá cao sự bầu bạn của cô.” Bà dừng lại và nói thêm một cách bí ẩn, “Và bất kì người phụ nữ nào có khả năng kéo con trai tôi khỏi cái thế giới nhộp nhúa ở Phố Bow cũng đều được tôi chúc phúc.”

“Bà không hài lòng với chức vụ Chánh Án của ngài ấy sao, thưa bà Cannon?”

Họ tiếp tục đi ngang qua phòng khách khi mẹ Ross trả lời, “Con trai tôi đã cống hiến mười năm cuộc đời phục vụ cho cộng đồng và đã khá thành công. Tất nhiên tôi tự hào về nó. Nhưng tôi cảm thấy đã đến lúc Ross nên chuyển sang chú ý tới những vấn đề khác. Nó cần phải tái hôn, và sinh con. Ôi, tôi biết ấn tượng Ross để lại cho mọi người là hơi lạnh lùng, nhưng tôi đảm bảo với cô rằng nó cũng có những nhu cầu như bất kì người đàn ông nào. Nhu cầu được yêu. Được có một gia đình của riêng mình.”

“Ồ, ngài ấy không hề lạnh lùng một chút nào cả. Bất kì đứa trẻ nào cũng sẽ rất may mắn khi có một người cha như thế. Và tôi chắc rằng Ngài Ross sẽ là một người chồng rất -” Đột nhiên nhận ra mình đang luyện thuyên như một con vẹt, Sophia ngậm chặt miệng lại.

“Phải,” Catherine nói với một nụ cười. “Nó đã là một người chồng tuyệt vời với Eleanor. Khi nó kết hôn lần nữa, tôi khá chắc chắn rằng cô dâu của nó sẽ không có gì phải phàn nàn.” Nhìn thấy sự khó chịu của Sophia, bà nói bằng giọng chắc nịch. “Chúng ta đi đến phòng ăn chứ? Bên cạnh nó là một phòng phục vụ - khá là tiện lợi để giữ thức ăn nóng sốt trong một bữa tối kéo dài.”

Suốt ngày hôm đó, Sophia bận rộn tới nỗi nàng chỉ có rất ít thời gian để nghĩ đến Ross. Tuy nhiên, không cách nào nàng thoát được nỗi nhớ mong và cô độc lấp đầy những giờ khuya tĩnh lặng của nàng. Hoàn toàn bị đánh bại, nàng thú nhận với bản thân rằng nàng đã phải lòng người đàn ông nàng muốn huỷ hoại. Nàng đã bị đánh bại bởi chính trái tim mình. Chẳng còn việc gì để làm ngoại trừ từ bỏ kế hoạch trả thù của nàng. Sẽ không có vụ quyến rũ nào... cũng không có chiến thắng như bản nào. Nàng sẽ từ nhiệm ở Phố Bow ngay khi nào có thể và cố gắng sống tiếp cuộc đời mình.

Giải pháp mới của nàng khiến nàng kiệt quệ nhưng thanh thản, và nàng tập trung và bữa tiệc cuối tuần sắp tới với quyết tâm khác thường.

Hai mươi lăm phòng ngủ trong nhà chính sẽ được dùng cho khách, cũng như một tá phòng khác ở khu vực gần cổng được dành riêng cho những khách độc thân. Các gia đình từ Windsor, Reading, và các thị trấn xung quanh sẽ tham dự vụ hội hoá trang vào đêm thứ Bảy, khiến cho khách khứa lên tới con số ba trăm năm mươi.

Không may những ghi chú và kế hoạch do người quản gia trước, bà Bridgewell, để lại chẳng giúp ích được gì. Sophia ngán ngẩm nghĩ rằng bà Bridgewell có thể đã quá lưu tâm đến cuộc tình lãng mạn của mình hơn là đến bữa tiệc sắp tới. Sophia túi bụi với việc mua đồ sứ và dao đĩa dự trữ, đồ cho người phục vụ nam và người hầu rượu, chạn thức ăn và khăn ăn. Tham khảo ý kiến của cả đầu bếp và bà Cannon, Sophia ghi lại những thực đơn gợi ý và đồ sứ thích hợp dùng cho từng món. Người đưa thịt, người bán thực phẩm và sữa trong làng tới gặp và nhận những đơn đặt hàng viết tay của nàng cho sự kiện sắp tới.

Giữa lúc làm những việc này, Sophia làm quen với Ông Robert Cannon, chính là người có sinh nhật lần thứ chín mươi gây ra tất cả những sự náo loạn này. Mẹ Ross đã cố chuẩn bị tinh thần cho Sophia trước sự thẳng tính của ông. “Khi cô gặp bố chồng tôi, tôi không mong cô bị tư cách của ông làm cho bối rối. Càng về già ông cụ lại càng thẳng thừng. Đừng nản lòng vì bất kì điều gì ông nói. Ông là người dễ thương tuy hơi thiếu suy xét một chút.”

Trở lại từ nhà để đá tách biệt khỏi nhà chính, Sophia nhìn thấy một ông cụ đang ngồi bên dưới tấm bạt che ở vườn hồng. Một chiếc bàn nhỏ đặt nhiều đồ ăn vặt đã được để bên cạnh ông. Ghế của ông được lắp thêm một chỗ gác chân, và Sophia nhớ lại Bà Cannon đã từng nói rằng bố chồng của bà thường bị bệnh gút hoành hành.

“Cô kia,” ông nói giọng hổng hách. “Lại đây. Ta chưa từng thấy cô.”

Sophia vâng lời. “Xin chào ông Cannon,” nàng nói, nhún gối thành một điệu cúi chào lịch thiệp.

Robert Cannon là một ông già đẹp lão với mái tóc bạc và khuôn mặt gồ ghề nhưng đặc sắc. Đôi mắt ông có màu xanh-xám của thép. “Ta nghĩ cô là cô gái mà con dâu ta đã kể cho ta nghe. Người tới từ Phố Bow.”

“Vâng, thưa ông. Cháu rất hi vọng là cháu sẽ giúp cho buổi lễ mừng sinh nhật của ông thành công -”

“Phải phải,” ông sốt ruột chen ngang, xoa tay để chỉ rằng sự kiện đó cực kì vớ vẩn. “Con dâu ta sẽ chộp lấy mọi cái cơ để mở tiệc. Nào, cô sẽ kể cho ta nghe chính xác chuyện giữa cô và cháu nội ta thế nào.”

Hoàn toàn bị bất ngờ, Sophia há hốc miệng nhìn ông. “Thưa ông,” nàng cảnh giác nói, “Cháu e là cháu không hiểu câu hỏi của ông.”

“Catherine nói rằng nó rất quan tâm tới cô - đó là một tin đáng mừng. Ta muốn nhìn thấy dòng giống nhà ta tiếp nối, và Ross và em trai nó là hai người nam cuối cùng của nhà Cannon. Nó đã lên tới cái khe đó chưa?”

Sophia quá sốc không thể trả lời ngay được. Làm thế quái nào mà ông ta lại đi đến một kết luận như thế? “Ông Cannon, ông hoàn toàn nhầm rồi! Cháu - cháu không có ý định... à... và Ngài Ross sẽ không...” giọng nàng trượt vào im lặng khi trí óc nàng tìm kiếm một cách vô vọng lời để nói.

Cannon nhìn nàng với nụ cười nghi ngờ. “Catherine nói cô là một Sydney,” ông nhận xét. “Ta biết ông nội Frederick của cô khá rõ.”

Nàng càng ngạc nhiên hơn trước hé lộ đó. “Thật sao ạ? Ông đã là bạn của ông nội cháu?”

“Ta không nói bọn ta là bạn,” Cannon trả lời cụt ngắn. “Ta chỉ nói rằng ta biết ông ta khá rõ. Lý do chúng ta không hoà hợp với nhau là vì cả hai ta cùng yêu một người phụ nữ. Cô Sophia Jane Lawrence.”

“Bà nội cháu,” Sophia cuối cùng cũng nói. Nàng lắc đầu kinh ngạc trước mối liên hệ không ngờ này với lịch sử gia đình nàng. “Cháu được đặt tên theo tên bà.”

“Một người phụ nữ dễ thương và toàn hảo. Cô rất giống bà ấy, mặc dù cô có vẻ ngoài hơi nhún nhường. Bà ấy có một vẻ vương giả mà cô không có.”

Sophia đột nhiên mỉm cười. “Khó mà vương giả được khi ông là một người hầu, thưa ông.”

Đôi mắt xanh của ông ta vẫn dừng trên nàng, và khuôn mặt góc cạnh dường như mềm đi. “Cô có nụ cười của bà ấy. Cháu nội của Sophia Jane, một người hầu! Nhà Sydney đã gặp thời vận khó khăn, phải không? Bà nội cô đáng lẽ đã khá hơn nếu cưới ta.”

“Tại sao bà không làm vậy ạ?”

Ông chỉ vào một chiếc ghế ở gần đó. “Tới ngồi với ta, và ta sẽ kể cho cô.”

Sophia liếc mắt lo lắng về phía nhà chính, nghĩ về những việc cần phải được hoàn thành.

Ông già lên giọng giận dữ. “Cái đó có thể chờ, cô gái của ta. Rút cuộc, cuối tuần này là dành cho ta, và ta đang ở đây, bị gạt ra bãi cỏ. Ta mong có vài phút bầu bạn của cô - như thế có phải là đòi hỏi quá nhiều không?”

Sophia nhanh chóng ngồi xuống.

Cannon dựa ra sau ghế của ông. “Bà nội Sophia Jane của cô là cô gái đáng yêu nhất mà ta từng gặp. Gia đình của bà ấy không giàu có, nhưng họ có dòng dõi tốt, và họ mong cho đứa con gái duy nhất của họ được gả nơi danh giá. Sau khi Sophia ra mắt, ta đã quyết cưới được bà ấy. Việc bà ấy không có của hồi môn đáng giá chẳng hề là vật cản, vì Cannon là một gia đình giàu có sẵn rồi. Nhưng trước khi ta có thể thuyết phục

nhà Lawrence đồng ý với cuộc hôn nhân này, ông nội cô là Tử tước Sydney đã cầu hôn bà ấy. Ta không thể nào cạnh tranh nổi với sức hấp dẫn từ tước vị của ông ta. Mặc dù cái tên Cannon cũng nổi danh, nhưng ta còn không phải là quý tộc. Và thế là Sophia Jane cưới Tử tước Sydney.”

“Vậy bà nội cháu yêu ai trong hai người?” Sophia hỏi, bị thu hút bởi phần lịch sử gia đình mà nàng chưa hề biết tới này.

“Ta không chắc lắm,” Cannon đắm chiêu suy nghĩ, làm nàng ngạc nhiên. “Có lẽ là chẳng ai trong hai ta cả. Nhưng ta nghi là cùng với thời gian, Sophia Jane có thể đã hối hận vì sự lựa chọn của mình. Tử tước Sydney là một gã khá tử tế, nhưng chẳng có gì nhiều hơn thế bên dưới vẻ bề ngoài. Ta là một mối tốt hơn nhiều.”

“Và cũng khiêm tốn hơn nhiều,” Sophia nói, đột nhiên cười lớn.

Cannon dường như thích thú về xác xược của nàng. “Nói cho ta biết, nhóc, ông bà nội cô có hài lòng với cuộc hôn nhân của họ không?”

“Cháu nghĩ vậy,” Sophia chậm rãi nói. “Mặc dù cháu không nhớ được đã thấy họ bên nhau nhiều lắm. Dường như hai người có cuộc sống tách biệt nhau.” Nàng rơi vào im lặng, nhớ lại quá khứ. Trong kí ức của nàng, ông bà nội nàng dường như không đặc biệt yêu thương nhau. “Rất may, ông đã tìm được một tình yêu khác,” nàng nhận xét, cố gắng đặt một cái kết có hậu cho câu chuyện.

“Không, ta đã không tìm thấy,” Cannon thẳng thừng trả lời. “Ta ngưỡng mộ vợ ta, nhưng trái tim ta luôn ở cùng với Sophia Jane.” Đôi mắt ông đột nhiên long lanh. “Ta vẫn còn yêu bà ấy, mặc dù bà ấy đã ra đi từ lâu rồi.”

Sophia cảm thấy một nỗi buồn dâng lên khi nghĩ về lời tuyên bố ấy. Chắc là Ngài Ross cũng sẽ luôn luôn cảm thấy như vậy về vợ anh, Eleanor.

Nàng không nhận ra mình đã nói to lên câu ấy cho đến khi Robert Cannon trả lời nàng với một cái khịt mũi khó chịu. “Cái bông hoa eo ẹt đó! Ta chưa bao giờ hiểu được cháu trai ta thấy cô ta hấp dẫn chỗ nào. Eleanor là một cô gái đẹp, nhưng cháu trai ta cần một người phụ nữ tràn đầy sinh lực, người có thể sinh cho nó những đứa con trai khỏe mạnh cơ.” Ông dành cho Sophia một cái nhìn đánh giá. “Trông cô có vẻ sẽ hoàn thành được nhiệm vụ đó.”

Cảnh giác trước hướng xoay chuyển của cuộc nói chuyện, Sophia vội vã đứng dậy. “Chà, Ông Cannon, thật vui được gặp ông. Tuy nhiên, nếu cháu không đi làm nhiệm vụ của mình bây giờ, cháu lo cho bữa tiệc của ông lắm.” Nàng thêm vào chút bốn cột trong giọng nói của mình. “Mặc dù rất tiếc nhưng cháu không được trả tiền để chuyện gẫu với các quý ông đẹp trai, mà là để làm việc.”

Rõ ràng là ông Cannon cố giữ vẻ cau có, nhưng ông buột ra tiếng cười khúc khích. “Cô đúng là giống bà nội cô,” ông nhận xét. “Rất hiếm có người phụ nữ nào có thể nói không với một người đàn ông bằng cách nịnh bợ lòng tự phụ của anh ta.”

Sophia nhún gối chào ông lần nữa. “Cháu chúc ông một ngày tốt lành, thưa ông. Nhưng cháu phải nói với ông lần nữa, ông đã nhầm về Ngài Ross. Chắc chắn không có khả năng cho một lời cầu hôn nào cả, và cháu cũng sẽ không chấp nhận lời cầu hôn của ngài ấy.”

“Phải xem đã,” ông lẩm bẩm, và cầm ly nước chanh của mình lên khi nàng vội vã bỏ đi.

9. Chương 9

Sophia dụi đôi mắt mệt mỏi của mình khi nàng nhìn xuống cuốn sổ ghi chú. Bây giờ là sáng thứ Sáu, và chẳng bao lâu nữa các vị khách sẽ kéo tới. Gia nhân từ các dinh thự khác nhau đã tới trước với nào là hòm xiềng và va li để chuẩn bị cho các vị chủ nhân và nữ chủ nhân của họ. Phòng chừng cất lúc trước vốn được

dùng để nghiền thuốc cho người trong nhà, nhưng bây giờ dùng để cất trữ thảo mộc khô, bột bánh, bánh mì mận, và mứt hoa quả.

“Nào, Lottie,” Sophia nói với trưởng nhóm hầu gái, người chịu trách nhiệm nói lại những hướng dẫn của nàng tới các cô hầu khác, “tôi đã cho cô biết lịch về thời gian và địa điểm dọn phòng sau khi các vị khách ngủ dậy mỗi sáng.”

“Vâng, thưa cô.”

“Chỉ cần nhớ rằng khi các cô đi vào khu phòng nghỉ của những người độc thân ở gần cổng vào, đừng để cô hầu gái nào đi vào trong phòng một mình. Họ phải đi từng đôi.”

“Tại sao thưa cô?”

“Bởi vì một trong những anh chàng độc thân có thể đang trải qua cái mà người ta từng mô tả với tôi là ”dục vọng lúc sáng sớm.” Rất có thể họ sẽ lợi dụng một cô hầu gái và buông những lời tán tỉnh không được hoan nghênh, hay thậm chí tệ hơn. Việc đó sẽ ít khả năng xảy ra hơn nếu các cô gái làm việc cùng nhau.”

“Vâng, thưa cô.”

“Giờ, vì vài vị khách sẽ đến vào sáng nay, cô phải đặt những tấm thẻ mới trong phòng để thẻ. Tôi cho là có vài quý ông sẽ muốn thăm khu câu cá ở hồ - cô làm ơn bảo Hordle đặt sẵn bàn ghế và ít rượu ra được không?”

“Cô Sydney...” Lottie bắt đầu nói, rồi nhìn qua vai Sophia và cười khúc khích. “Ôi trời!” Đặt một bàn tay lên miệng, cô ta cười khúc khích cả thẹn.

“Cái gì thế?” Sophia hỏi. Nàng xoay người trên ghế, rồi đứng bật dậy khi nhìn thấy dáng người cao to của Ngài Ross nơi ngưỡng cửa phòng chùng cất. Trái tim nàng nảy lên trước hình ảnh ấy. Trông anh rắn rỏi và đẹp trai không thể tưởng trong chiếc áo khoác màu xanh đậm và quần màu nâu.

“Tôi sẽ đi nói chuyện với ông Hordle,” cô hầu gái nói, vẫn còn cười khúc khích khi ào ra khỏi phòng.

Nhìn đắm đắm vào đôi mắt xám tươi cười của Ross, Sophia liếm môi. Không có chuyện anh đã ở SiverhillPark lâu rồi - chắc hẳn là anh chạy ngay đi tìm nàng khi vừa mới tới. Sự chia cách suốt một tuần lễ dài đằng đẳng chỉ càng làm tăng thêm cảm xúc nàng dành cho anh, và nàng phải ưỡn thẳng lưng để không tự ném mình vào anh. “Chào buổi sáng, Ngài Ross,” nàng nói hụt hơi. “Trông... trông ngài rất khỏe.”

Ross tiến lại gần nàng, một bàn tay to lớn đặt lên mặt nàng. Những đầu ngón tay khê dừng lại trên đường viền ở má. “Em thậm chí còn dễ thương hơn cả tôi nhớ,” anh lẩm bẩm. “Em thế nào rồi, Sophia?”

“Khá tốt,” cuối cùng nàng cũng nói.

“Mẹ tôi không thể nào thôi ca tụng em. Bà rất hài lòng vì những nỗ lực của em.”

“Cảm ơn ngài.” Sophia hạ mắt xuống, sợ rằng nỗi khao khát mãnh liệt của nàng hiện quá rõ. Cảm thấy khổ sở, nàng quay mặt đi và vòng tay ôm quanh mình. “Ngài đã biết gì về chiếc váy chưa?” nàng hỏi, hi vọng phục hồi được sự tự chủ của mình.

Anh hiểu ngay lập tức rằng nàng đang nói tới bộ váy màu oải hương. “Chưa. Từ kiểu cách và chất vải mà đoán, Sayer đã khoanh vùng lại ở ba nhà may. Tôi sẽ đích thân hỏi từng người khi trở lại London.”

“Cám ơn.” Nàng dành cho anh một nụ cười nhỏ. “Em phải đáp trả ngài chút gì đó. Ngài có thể trừ tiền lương của em, hoặc -”

“Sophia,” anh ngắt lời với một cái cau mày, như thể nàng đang sỉ nhục anh. “Tôi sẽ không chấp nhận bất kỳ sự trả công nào từ em. Tôi có trách nhiệm phải bảo vệ em và những người khác làm việc cho tôi.”

Sophia gằn như gục ngã trước lời lẽ của anh. “Em phải quay lại với công việc thôi,” nàng nghiêm trang nói. “Trước khi em đi, ngài có cần gì không, Ngài Ross? Ít đồ ăn hay có lẽ là cà phê?”

“Chỉ mình em thôi.”

Câu tuyên bố lặng lẽ khiến cho đầu gối nàng bủn rủn. Sophia vật lộn để giữ giọng điềm tĩnh. Như là miệng nàng không khô đi vì ham muốn. Như là cơ thể nàng không thoi thóp vì khát khao. Nàng cố gắng thay đổi đề tài câu chuyện. “Vai ngài thế nào rồi, thưa ngài?”

“Nó đang lành lại rất tốt. Em có muốn xem không?” (tán tỉnh thật là tinh tế - đúng là cao thủ =)) Những ngón tay anh vươn tới cà vạt, như thể anh sẵn lòng cởi đồ cho nàng xem ngay tại chỗ. Sophia thẳng thốt liếc nhìn anh, và từ vẻ lấp lánh trong mắt anh nàng biết anh chỉ đang đùa.

Nếu nàng có khi nào đặt dấu chấm hết cho sự cuốn hút đã phát triển giữa họ thì sẽ phải là lúc này. “Ngài Ross, giờ khi ngài đã khoẻ lại, và em đã có vài ngày để cân nhắc... cân nhắc...”

“Mối quan hệ của chúng ta?” anh mớm lời.

“Vâng. Em đã đi tới một kết luận.”

“Kết luận đó là gì?”

“Một... mối quan hệ thân mật sẽ là điều không khôn ngoan cho cả hai ta. Em hài lòng với việc làm gia nhân cho ngài, không gì hơn nữa.” Nàng chỉ hơi lạc giọng một chút khi kết thúc tràng độc thoại. “Kể từ giờ, em sẽ không hoan nghênh bất kì sự tán tỉnh nào của ngài.”

Ánh mắt xám của anh giữ mắt nàng. Cuối cùng anh nói bằng giọng thì thầm khe khẽ. “Chúng ta sẽ bàn về vấn đề đó sau. Sau cuối tuần này. Và rồi tôi và em sẽ đi tới một sự hiểu biết chung.”

Hít thở từng hơi, Sophia quay đi để tự làm mình bận rộn với những đồ vật trên chiếc giá gần đó. Những ngón tay của nàng chạm phải một bó thảo mộc, và ngón tay nàng dò dẫm trong đám lá sệt sọt, vô tình vò nhàu chúng. “Em sẽ không đổi ý.”

“Tôi nghĩ em sẽ đổi,” anh nói khẽ, và đi ra.

Các nhà quý tộc, chính trị gia và những quan chức di chuyển qua dãy các phòng sinh hoạt chung và ra ngoài vườn sau. Các nhóm phụ nữ chơi bài, tán gẫu trong lúc khâu vá và đọc sách báo, hay đi dạo dọc theo những lối đi rải sỏi gọn ghẽ ở bên ngoài. Các quý ông tập trung trong phòng bi-a, đọc báo trong thư viện, hay đi bộ tới nhà lều ở hồ. Đó là một ngày tháng Sáu ấm áp, cơn gió nhẹ không đủ sức đền bù cho sức nóng khác thường của mặt trời.

Đằng sau các khung cảnh ấy, gia nhân bận rộn chuẩn bị thức ăn, và là lượt và hong khô những bộ quần áo sẽ được dùng mỗi ngày ở bữa tiệc trong nhà. Nhà bếp bốc khói và toả mùi thơm, các lò nướng bánh mỳ nhồi đầy bột bánh, xiềng nướng xoay xoay những con gia cầm, hàng tảng thịt bò và rất nhiều chân giò muối. Dưới sự chỉ đạo của đầu bếp, các cô hầu trong bếp quần những con chim cút với lá nho và thịt lợn xông khói, rồi xâu chúng thành chuỗi trên que xiên.

Chim cút sẽ được phục vụ như một bữa nhẹ buổi chiều để thoả mãn khẩu vị của các vị khách trước khi bữa khuya được dọn ra lúc mười giờ.

Hài lòng vì mọi thứ đã đầu vào đấy, Sophia tới bên hai cánh cửa sổ lớn trên đỉnh cầu thang nhìn các vị khách tập trung trên thảm cỏ bên dưới. Nàng nhận ra Ross ngay lập tức. Hình dáng đậm màu của anh rất dễ phân biệt trong đám đông. Mặc dù anh mang vẻ thoải mái uy quyền của mình, anh là một người đàn ông có những thành tựu gần như huyền thoại, và rõ ràng các vị khách đều kính trọng anh.

Sophia cảm thấy một chút xú ghê tức khi nàng nhìn cái cách mà phụ nữ lượn lờ xung quanh anh trong vẻ háo hức hồi hộp, cách họ tán gẫu và mỉm cười và gửi cho anh những cái liếc mắt đưa tình. Rõ ràng danh tiếng của một quý ông sống chay tịnh không hề làm giảm nhiệt tình của giới nữ, mà thay vào đó lại càng thổi bùng lòng quyết tâm đó thành ngọn lửa mãnh liệt. Sophia chắc chắn rằng rất nhiều phụ nữ có mặt ở đây, bất kể tuổi tác hay tình trạng hôn nhân của họ, đều sẽ rất thích được khoe rằng họ đã giành được sự quan tâm của một người đàn ông góa vợ khó nắm bắt.

Những ý nghĩ của Sophia bị chen ngang bởi tiếng bước chân trên cầu thang đá cẩm thạch. Nàng quay từ cửa sổ sang để nhìn thấy hai người hầu nam mang một cái rương cực lớn, mặt họ đỏ lựng vì dụng sức. Matthew Cannon đi theo họ, hộ tống một cô gái mảnh dẻ và rất xinh đẹp. Dường như cả hai người họ đều không để ý đến Sophia cho tới khi họ tới bậc ngẩng.

Nhún cúi cúi chào, Sophia nói nhỏ, “Xin chào, ông Cannon.”

Matthew nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên rõ ràng. Sophia thích thú nhận ra rằng anh ta không được bảo chuyện nàng ở đây. Nhưng tất nhiên, chắc chắn anh ta chẳng bận tâm tới những vấn đề liên quan đến gia nhân.

“Cô làm gì ở đây?” anh ta thô lỗ hỏi.

Nàng giữ ánh mắt thấp vẻ phục tùng khi trả lời, “Tôi được Bà Cannon triệu tới để giúp chuẩn bị buổi tiệc, vì người quản gia trước đây đã ra đi hơi vội vã.”

Người phụ nữ tóc vàng trẻ tuổi nhìn lên Matthew. “Cô ta là ai?”

Anh ta nhún vai qua loa. “Chỉ là người hầu của anh cả thôi. Đi nào, Iona, ”Thật không thích đáng với địa vị của chúng ta khi đứng lại ở bậc nghỉ cầu thang.”

Khi hai người bỏ đi, Sophia thích thú quan sát họ. Vợ của Matthew là một người đẹp Anh điển hình, tóc vàng và da trắng, đôi mắt màu xanh dương nhạt, miệng nhỏ và đỏ như nụ hồng. Iona có vẻ lạnh nhạt và xa cách, như là cô ta không thể tức giận được vậy. Sophia cảm thấy thương cho cô ta. Hôn nhân với một tên nhai hư hỏng như Matthew chắc hẳn không dễ dàng gì.

Tối muộn hôm đó, các vị khách tiến bước vào phòng tiệc, một chiếc lò sưởi góc bằng đá cẩm thạch ngự trị căn phòng. Những khung tò vò bằng đá to lớn đóng khung một dãy cửa sổ kính thời tiền Raphael, các khung cửa kính toả sáng lung linh trong ánh nến. Sophia giấu mình khỏi tầm nhìn nhiều nhất có thể, thi thoảng hội ý với những người hầu nam khi họ phục vụ bữa ăn tám món bao gồm thịt bò hầm, cá John Dory, thỏ và mòng két nướng, và xúc xích gà lôi. Sau một hồi chuyển ra chuyển vào, các món thạch, bánh ngọt và kem được mang ra phục vụ.

Ở cuối bữa ăn, người hầu chuyển toàn bộ chén đĩa và dùng những con dao bạc sạch sẽ để chà thức ăn dầy ra khăn trải bàn. Các quý bà rút lui vào phòng khách uống cà phê. Mặc dù hầu hết quý ông đều ở lại bàn để dùng rượu vang hoặc để nói chuyện giữa cánh đàn ông với nhau, một vài người đã hướng về phòng bi-a để hút thuốc. Sau khoảng nửa tiếng tách ra, toàn bộ khách khứa tập hợp lại trong phòng khách để uống trà và giải trí.

Sophia bí mật đi vào trong phòng và liếc về phía Catherine Cannon để xem bà có hài lòng không. Khi ánh mắt họ gặp nhau, Catherine mỉm cười và ra hiệu cho Sophia đến bên bà.

Sophia nhanh chóng tuân lệnh. “Vâng, bà Cannon?”

“Sophia, các vị khách muốn chơi trò sát nhân.”

“Sao ạ?” Sophia hỏi, hơi ngạc nhiên.

Catherine cười phá lên trước biểu hiện của nàng. “Sát nhân đang là một thịnh hành ngày nay - cô không nghe sao? Người chơi rút các tờ bốc thăm từ một cái bát để xem mình sẽ đóng vai gì. Một tờ thăm sẽ ghi ”sát nhân,” tờ còn lại ghi “thám tử,” và phần còn lại là các nạn nhân tiềm tàng. Phải tắt hết đèn trong nhà, và mọi người đi trốn hết. Tên sát nhân sẽ đi quanh để tìm các nạn nhân của hắn, trong khi thám tử cố gắng khám phá nhân dạng của hắn - hay cô ta.”

“Giống trò trốn tìm.”

“Chính xác! Nào, Sophia, hãy cử một hoặc hai người hầu đi tắt đèn đi. Và bảo với các gia nhân cứ làm việc của họ mà không được cản đường người chơi.”

“Vâng, bà Cannon. Tôi có thể hỏi những khu vực nào trong nhà phải tắt đèn không ạ?”

Một trong những bà bạn của Catherine, một người phụ nữ trung tuổi với mái tóc vàng - đỏ thanh lịch khinh khỉnh trả lời. “Tất nhiên là toàn bộ ngôi nhà rồi! Trò chơi sẽ chẳng còn thú vị gì nếu chúng ta không thể dùng toàn bộ ngôi nhà.”

Lờ người phụ nữ kia đi, Sophia cúi đầu và thì thầm với Catherine, “Bà Cannon, tôi xin gợi ý là ta cứ để đèn nhà bếp, vì các cô hầu rửa bát có rất nhiều việc cần làm.”

Đôi mắt xanh lục của Catherine sáng lên vẻ hài hước. “Một gợi ý thông minh, Sophia. Cô có thể để đèn ở nhà bếp. Giờ thì làm ơn nhanh lên, vì tôi sợ là rất nhiều vị khách đã sốt ruột muốn bắt đầu rồi.”

“Vâng thưa bà.”

Khi Sophia quay đi, nàng nghe thấy người phụ nữ tóc đỏ nói với Catherine, “Tôi không ưa tư cách của cô ta, Cathy à. Hơi kiêu, nếu chị có hỏi tôi. Không thích hợp với một quản gia chút nào.”

Hai tai Sophia đỏ bừng khi nghe thấy chính mình bị chê trách. “Không ai hỏi ý kiến của bà,” nàng khẽ lầm bầm. Cố hết sức có thể, nàng vẫn không sao ngăn mình khỏi suy nghĩ một cách cay đắng rằng nếu số mệnh tử tế hơn, có thể nàng sẽ là khách của chính bữa tiệc tối nay. Nàng đã được sinh ra trong cùng đẳng cấp xã hội với họ, và nàng có rất ít nhần nại với sự đạo đức giả của họ. Thực tế, dòng dõi của nàng còn chính thống hơn cả nhà Cannon, mặc dù giờ đây thì việc đó cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Sau khi hướng dẫn các cô hầu đi tắt đèn trong các phòng, Sophia đi tới tắt đèn trong một phòng nhận ở trên lầu. Ánh trăng sáng qua khung cửa sổ, và nàng bắt đầu kéo tấm màn nhung che khung kính.

Ai đó vào trong phòng. Sophia do dự đứng trong ánh sáng trăng khi nàng quay về phía vị khách. Đầu tiên, bóng người đàn ông nhắc nàng nhớ tới Ross, và trái tim nàng đập rộn vì háo hức. Nhưng âm thanh giọng nói của anh ta khiến lòng nàng đột ngột trùng xuống.

“Cô đúng là một con mèo cái nhỏ thông minh,” Matthew Cannon khinh bỉ tuyên bố. “Luồn lách vào cuộc sống của anh trai tôi, và giờ là vào tư dinh của gia đình tôi. Chắc hẳn cô phải bằng lòng với mình lắm.”

Sophia cố gắng để nghe có vẻ vô cảm bất chấp cơn giận đang bùng lên. Anh ta có quyền gì mà theo nàng lên đây và sỉ nhục nàng chứ? “Tôi không biết ý ông là gì, ông Cannon. Tôi chỉ hi vọng rằng tôi đã làm hài lòng mẹ ông.”

Hắn ta cười khùng khục. “Tôi chắc là cô đã làm được. Không nghi ngờ gì chuyện cô cũng đã làm anh tôi hài lòng, theo nhiều cách.”

“Sao ạ?” Nàng giả vờ không hiểu ý anh ta và bắt đầu bỏ đi. “Xin thứ lỗi -”

Tuy nhiên, anh ta lại di chuyển ra trước ngưỡng cửa, chắn lối ra của nàng. Khuôn mặt anh ta nhăn nhó một nụ cười xấu xa. “Ross chắc là một mục tiêu dễ dàng,” anh ta nhận xét. “Sau biết bao năm sống như một tu sĩ, anh trai tôi chắc đã ngã vào lòng cô như một con chó đói gặp khúc xương.”

“Ông nhầm rồi,” nàng khẽ nói. “Xin cho tôi qua, Ông Cannon.”

“Và giờ thì có vẻ như cô nắm anh ấy trong lòng bàn tay rồi,” anh ta chế nhạo. “Đó là câu chuyện trong gia đình. Mẹ tôi thậm chí còn cho là... chà, đừng bận tâm. Tôi sẽ không vinh danh những dự đoán ngốc nghếch của bà ấy bằng cách nói thành lời. Chỉ cần hiểu một điều này thôi, đồ lẳng lơ - cô sẽ không bao giờ là một thành viên của gia đình này.” Khi anh ta di chuyển tới gần hơn, những cái bóng ngả trên hai bàn tay giơ lên của anh ta trông như những móng vuốt.

“Tôi chưa từng bao giờ có ý nghĩ như thế,” Sophia nói. “Tôi tin rằng ông đang say rồi, thưa ông.”

Lời khước từ của nàng có vẻ làm anh ta dịu đi. “Chừng nào mà cô còn không mơ tưởng tới việc trở thành một Cannon thì tôi chẳng có gì phản đối cô cả. Thực tế...” Anh ta dành cho nàng một cái liếc mắt đầy ngụ ý, miệng trề ra. “Cô sẽ sớm chán với sự quan tâm của anh tôi thôi, nếu đến lúc này mà còn chưa chán. Anh ta quá thánh thiện không thể dâng hiến đam mê thực sự cho một người đàn bà. Tôi cá là chẳng có gì thích thú khi lên giường với một người đơn giản đến vậy. Tại sao không thử cùng một người đàn ông có thể đem lại cho cô chút ít thay đổi?”

“Tôi cho người đó sẽ là ông chẳng,” Sophia chua ngoa trả lời.

Matthew xoè rộng hai bàn tay và dành cho nàng một nụ cười hiểu biết. “Không giống như con người mẫu mực mà cô làm thuê cho, tôi biết cách làm một phụ nữ hài lòng.” Anh ta cười sâu từ trong cổ họng, rồi nói bằng lời thì thầm về bí mật. “Tôi có thể làm cho em cảm nhận những điều em chưa từng mơ tới. Và nếu em làm tôi hài lòng, tôi sẽ thưởng cho em tất cả những đồ trang sức mà một người đàn bà có thể mong muốn. Như thế còn tốt hơn nhiều so với thứ em đang có bây giờ, phải không nào?”

“Ông làm tôi ghê tởm.”

“Thế ư?” Anh ta tiến tới trước hai bước và nắm gáy nàng, những ngón tay anh ta cắm sâu vào mái tóc buộc gọn của nàng một cách đau đớn. “Vậy thì tại sao cô lại đang run rẩy?” anh ta thì thầm, miệng lớn vờn phía trên miệng nàng. “Cô đang háo hức, phải không nào?”

Nàng vận người đi, phát ra âm thanh ghê sợ. Họ vật lộn một lúc, rồi Matthew cứng đờ khi ai đó khác bước vào phòng. Trước sự kinh hoàng của Sophia, nàng nhận ra người vừa vào là Ross. Mặc dù căn phòng mờ tối, đôi mắt sáng của anh trông như mắt mèo. Ánh mắt anh chạm vào Matthew trước, rồi tới Sophia. “Chú đang làm gì ở đây?” anh sáng giọng hỏi.

“Tôi đang tìm chỗ để trốn,” Matthew đáp lại, lập tức thả Sophia ra. “Thật không may, Cô Sydney quý giá của anh quyết định lôi kéo sự chú ý của tôi. Đúng như tôi dự đoán, cô ta chẳng là gì hơn một con điếm. Tôi chúc anh vui vẻ với cô ta.” Anh ta bỏ đi ngay lập tức, cánh cửa khép hờ sau lưng.

Sophia vẫn còn đứng bất động, nhìn chăm chăm vào thân hình to lớn, đen tối của Ross. Sự im lặng căng thẳng được nhấn mạnh bởi tiếng khúc khích cười của những người đi dự tiệc khi họ lang thang khắp căn nhà để tìm chỗ trốn.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Ross khê hỏi.

Nàng mở miệng định nói với anh sự thật, nhưng đột nhiên một ý nghĩ lạnh giá xuất hiện trong đầu nàng. Matthew Cannon vừa mới cho nàng một cái cớ hoàn hảo để cắt đứt mọi chuyện giữa nàng và Ross. Một cách gọn ghẽ. Triệt để. Nếu Ross tin rằng nàng đã cố quyến rũ em trai anh, anh sẽ không còn ham thích gì với nàng nữa. Anh sẽ để nàng đi mà không thèm nhìn lại lần thứ hai. Và việc đó chắc chắn sẽ dễ dàng hơn tình huống còn lại - những cuộc cãi vã, những lời thú tội về quá khứ và việc nàng đã lên kế hoạch huỷ hoại anh như thế nào, nỗi đau trên khuôn mặt Ross khi anh nhận ra anh đã đẩy em trai nàng tới chỗ chết. Có lẽ tốt nhất là nên khiến anh nghĩ rằng anh chưa bao giờ thực sự hiểu nàng, rằng nàng chẳng đáng để anh yêu thương hay tin tưởng. Rằng anh thật may mắn vì đã rũ bỏ được nàng.

Triệu hồi tất cả sức mạnh của mình, Sophia khiến cho giọng nàng lạnh lùng và vững vàng. “Em trai ngài vừa mới nói đó.”

“Em cố quyến rũ nó?” Ross hỏi vẻ không thể tin được.

“Phải.”

“Chết tiệt đi nếu phải!” Anh tóm lấy nàng y như em trai anh đã làm, bàn tay anh nắm quanh cổ nàng, bàn tay còn lại tóm phần lưng váy. “Có chuyện gì đã xảy ra? Tôi không thích chơi đùa, và tôi không thể chịu nổi việc em làm thế.”

Nàng bắt lực trong vòng kim kẹp của anh, quay mặt đi. “Để em đi. Chuyện ngài tin điều gì không quan trọng. Sự thật là em không muốn ngài! Giờ hãy bỏ tay ra khỏi người em!” Nàng đẩy tấm vai đồ sộ cuộn cuộn cơ bắp của anh, rồi nhận ra nàng đang ấn vào bên vai bị thương. Ross gầm gừ vì khó chịu nhưng không rời lỏng vòng tay. Hơi thở thoang mùi rượu của anh đốt cháy nàng như hơi nước sôi.

“Ai đó sẽ vào đây mất,” nàng hỗn hển.

Ross dường như không thèm để ý. Bàn tay anh kéo đầu nàng ra sau, để lộ cái cổ dài trắng ngần. Khi cơ thể họ tì vào nhau, Sophia cảm nhận được vật cương cứng của anh qua cả lần vải váy nặng nề. Anh liếm môi nàng, rồi gấn môi mình lên đó và ngấu nghiến nàng với một nụ hôn gợi dục công khai. Niềm khoái lạc nó mang tới cho nàng quét qua như một ngọn thủy triều nóng bỏng. Tiếng rên rỉ dâng lên trong cổ họng nàng, và nàng bắt lực vận vẹo trong người anh.

Ross ôm lấy ngực nàng qua lần cổ áo chật căng. “Em không thể nói dối tôi,” anh lẩm bẩm trên tai nàng. “Tôi biết em quá rõ. Nói sự thật đi, Sophia.”

Sophia xịu xuống người anh trong tuyệt vọng, hoàn toàn thua cuộc. Nàng không còn kiểm soát được lời lẽ hay hành động của mình nữa. Cảm xúc đè bẹp nàng, đập tan tâm hồn nàng cho đến khi nó bị gột sạch như một bãi biển chỉ toàn cát trắng. “Em không thể,” nàng nói, giọng vụn vỡ. “Bởi vì sự thật sẽ khiến ngài ghét em, và em không thể chịu được điều đó.”

“Ghét em ư?” anh khàn giọng hỏi. “Chúa ơi, làm sao em có thể nghĩ thế? Sophia -”

Ross dừng lại và hít vào thật mạnh khi anh nhìn thấy những giọt nước mắt đọng đầy trong mắt nàng. Đột nhiên miệng anh ở trên miệng nàng, cứng rắn và đòi hỏi, và anh lóng ngóng với áo váy của nàng như thể muốn xé toang mọi rào cản giữa họ. Nàng ngừng kháng cự môi và tay anh, chìm trong cảm xúc, mọi ý nghĩ bị áp đảo trong sự đầu hàng đầy kích động. Anh kéo lưỡi nàng vào miệng mình, chơi đùa với nó ở bên trong. Mất thăng bằng, Sophia bám lấy cổ anh chặt hơn. Anh là thứ duy nhất chắc chắn trong cả một thế giới giờ đã trở nên bất định và chòng chành. Đột nhiên nàng cảm thấy sàn nhà trải thảm dưới lưng mình, và nàng nhận ra anh sắp sửa làm gì. “Ồi, không,” nàng thì thầm, nhưng anh làm nàng im lặng bằng một trong những nụ hôn ngọt ngào, choáng váng đó trong khi cơ thể to lớn của anh phủ trên nàng.

Anh đẩy vật váy của nàng lên tới eo và kéo quần trong của nàng. Sophia quặn quai khi nàng cảm thấy bàn tay Ross gần với đỉnh đùi nàng, phía trên phần nịt bít tất buộc chặt. Ngón tay cái của anh vuốt ve làn da mỏng manh, nóng bỏng, di chuyển cao hơn và cao hơn nữa cho đến khi nó chạm phải lớp lông xoắn mềm.

Ở đâu đó trong nhà, một người phụ nữ ré lên giả vờ sợ hãi khi tên sát nhân bắt đầu di chuyển. Tiếng kêu nhỏ gây ra một tràng cười ngặt nghèo từ những người chơi.

“Họ sẽ thấy chúng ta mất,” Sophia nói, điên cuồng vặn vẹo bên dưới anh. “Dừng, anh không được...”

Những ngón tay anh khê trượt vào giữa hai đùi nàng, ngón tay dò lên trước để chạm vào đỉnh nhạy cảm. Nàng rên rỉ và run rẩy trong khi những ngón tay anh đi vào trong nàng với kỹ năng dịu dàng, và miệng anh ngấu nghiến miệng nàng với sự đói khát tuyệt vọng.

“Chúng ta không thể,” Sophia rên lên. “Không phải ở đây -”

Anh suýt nàng bằng miệng mình và giữ đầu nàng bằng một cánh tay. Những ngón tay anh rút lui, và nàng cảm thấy anh đang mở khoá quần. Anh trèo lên người nàng, sử dụng hai đùi mình để giãn rộng hai chân nàng. Xoay mặt vào bắp thịt trên cánh tay anh, Sophia hỗn hển thở, cơ thể nàng cứng đờ vì sự dự đoán.

Bàn tay to lớn của anh trượt xuống dưới mông nàng. “Thư giãn nào,” anh thì thầm. “Anh sẽ nhẹ nhàng. Chỉ cần mở ra cho anh. Thế... phải...” Và anh bắt đầu đi vào trong nàng với sự chăm sóc tuyệt vời, nói rộng nàng, lấp đầy nàng bằng sự mượt mà và nóng bỏng và cảm xúc không thể tin được.

Những bước chân vội vã đi qua cửa... âm thanh tiếng cười nói vui vẻ... các vị khách đang tìm chỗ trốn mới.

Họ sắp bị bắt gặp. Sophia giật lên trước trong cơn hoảng loạn, điên cuồng chiến đấu trong nỗ lực tự giải thoát. Ross rời khỏi nàng, vật cương cứng của anh trườn khỏi người nàng có cảm giác ướt. Thở hỗn hển, anh ấn hai cổ tay nàng xuống thảm. “Suýt,” anh thở vào tai nàng.

“... chúng ta có nên vào đây không?” một người phụ nữ hỏi khi bà ta dừng lại ngay trước cửa phòng.

“Không,” một giọng nam trả lời. “Quá dễ thấy. Hãy đi xuống hành lang nào...”

Bước chân của họ rời xa ngưỡng cửa, và Sophia trườn ra khỏi Ross ngay khoảnh khắc anh thả cổ tay nàng. Nàng lảo đảo đứng dậy và buộc lại những dải rút lỏng lẻo ở eo. Tay chân nàng bủn rủn vừa vì lo lắng vừa vì sợ. Cơ thể nàng nhức nhối vì niềm dục cảm chưa thoả. Nàng chưa từng biết tới một thứ nhu cầu như thế, một ngọn lửa không tài nào dập tắt được bùng cháy với sự điên cuồng mãnh liệt.

Ross cài cúc quần và tiến tới nàng từ phía sau. Những ngón tay anh bóp nhẹ trên vai khiến nàng nhắm mắt. Nàng muốn nắm chặt tay anh và kéo chúng lên ngực mình và cầu xin anh ban cho nàng sự giải thoát mà nàng hằng khao khát. Thay vào đó nàng đứng bất động như một pho tượng trong khi anh dụi mặt vào mái tóc rối của nàng.

“Rõ ràng là đã lâu anh không làm chuyện này.” Giọng anh chứa đầy mỉa mai. “Cảm giác thời gian của anh thường tốt hơn thế này nhiều.”

“Đáng lẽ chúng ta không nên đi xa đến thế,” nàng nói qua đôi môi sưng phồng. “Thật m-may là chúng ta đã không thể kết thúc.” (đến nước này rồi thì finish hay không có thành vấn đề không ta?)

Hai bàn tay anh siết chặt trên vai nàng. “Vì Chúa, anh sẽ kết thúc sớm thôi. Lát nữa anh sẽ tới phòng em.”

“Không,” nàng nói ngay. “Em sẽ khoá cửa. E-em không muốn bàn bạc gì nữa, không bao giờ. Với em, chuyện đó chưa từng xảy ra.”

“Sophia,” anh thì thầm, “chỉ có một việc em làm được để ngăn anh khỏi giường của em - và đó là nói với anh em không muốn anh.”

Ross chờ đợi trong sự kiên nhẫn có tính toán trong khi Sophia đấu tranh tới khi ngực nàng trùng xuống như thể nó sắp nổ tung. Mỗi lần nàng cố gắng nói, cổ họng nàng lại thít lại, và vai nàng run rẩy trong vòng tay bảo vệ của anh. “Làm ơn,” cuối cùng nàng nói, mặc dù nàng không hề biết nàng đang cầu xin anh điều gì.

Lòng bàn tay anh trượt ngang qua xương đòn của nàng và ấn vào giữa ngực nàng, nơi có thể cảm nhận nhịp đập tim nàng qua làn vải dày. “Chúng ta sẽ sớm được đền bù,” anh khẽ nói. “Không có gì phải sợ cả, Sophia.”

Nàng đột ngột giật người ra khỏi anh. “Có đấy,” nàng khàn giọng nói, cất bước bỏ đi. “Anh chỉ chưa biết thôi.”

10. Chương 10

Sophia chạy về phòng mình và cố gắng chấn chỉnh bản thân. Nàng rửa mặt bằng nước lạnh, lau cho đến khi da hồng lên. Sau khi chải đầu và quần tóc thành một búi chặt cứng, nàng trở về với công việc của mình, cảm thấy choáng váng và bồn loạn.

Trò chơi sát nhân nhanh chóng kết thúc, và các vị khách tiếp tục mua vui với trò ước đoán, trong đó họ đóng giả các bức tượng nổi tiếng. Những tràng cười rủ rượi chào đón từng nỗ lực bất chước. Vì chẳng được học hành gì về lịch sử nghệ thuật, Sophia không thể hiểu được tại sao mọi người lại thấy trò này buồn cười đến thế. Nàng lơ đãng yêu cầu người hầu thu dọn chén uống trà và bình thủy tinh. Phòng rửa bát chặt kín các cô hầu gái rửa dọn dao đĩa, đồ pha lê và hàng trăm chiếc đĩa. Cảm tạ trời đất, những người hầu khác dường như quá bận để chú ý tới đáng về ngăn ngó của Sophia.

Lúc gần hai giờ, hầu hết khách khứa đã mệt mỏi sau cả buổi tối, hướng về phòng họ nơi những người hầu riêng đang chờ để phục vụ.

Kiệt sức, Sophia giám sát việc lau dọn phòng sinh hoạt chung, và khen ngợi các gia nhân vì đã làm việc rất tốt. Cuối cùng nàng cũng về phòng, mang theo một chiếc đèn lồng trắng thiếc với vỏ ngoài hình chiếc cúp và được đục lỗ. Mặc dù nàng mang về ngoài bình thần kì lạ, bàn tay nàng lại run rẩy cho đến khi chiếc đèn chiếu những đốm sáng rừng rính trên tường như một bầy đom đóm.

Khi tới phòng mình, nàng đóng cửa và cẩn thận đặt chiếc đèn lên cái bàn nhỏ mộc mạc ở góc phòng. Chỉ đến lúc này, trong căn phòng ngủ riêng tư, nàng mới cho phép những cảm xúc bị đèn nén chặt chẻ thoát ra. Nắm lấy mép bàn tìm trợ lực, nàng cúi đầu xuống và run rẩy thở dài. Nàng nhìn chăm chăm vào ánh sáng nhức mắt phía trước mình, sống lại những giây phút thân mật mê mẩn trong vòng tay Ross.

“Ross,” nàng thì thầm, “làm sao em rời bỏ anh được?”

Một giọng nói tới từ bóng đêm. “Anh sẽ không bao giờ để em rời bỏ anh.”

Nàng quay ngoắt lại, tiếng kêu tắc trong cổ họng. Luồng sáng mờ tỏ từ chiếc đèn lồng chiếu trên khắp những đường nét cứng rắn của mặt Ross. Anh nằm dài trên chiếc giường nhỏ, bất động và lặng lẽ đến nỗi nàng đã không nhìn thấy anh lúc mới bước vào phòng.

“Anh làm em sợ chết khiếp!” nàng kêu lên.

Anh khẽ cười, nhấc người ra khỏi giường. “Anh xin lỗi,” anh lẩm bẩm, đi về phía nàng. Những ngón tay anh vẽ một đường dọc theo dòng nước mắt trên má nàng. “Tại sao lại nói đến chuyện ra đi? Lúc tối anh không định làm em buồn. Vẫn còn quá sớm - đáng lẽ anh không nên tiếp cận em theo cách đó.”

Lời nhận xét ấy lại khiến một đợt nước mắt mới, nhứt nhối và mằn mặn dâng lên trong mắt nàng. “Không phải thế.”

Anh vươn tay ra sau đầu nàng và tháo tung tóc nàng, thả những chiếc kẹp xuống nền nhà. “Vậy thì là cái gì? Em có thể kể với anh mọi thứ.” Những ngón tay anh xoa bóp đầu nàng và trải rộng tóc nàng trên hai vai thành một dòng suối tóc. “Đến giờ em phải nhận ra rồi chứ. Nói với anh, và anh sẽ khiến mọi chuyện tốt đẹp hơn.”

Những lời lẽ ấy khiến Sophia muốn quăng mình vào anh và khóc lóc và rên rỉ. Thay vào đó nàng khép chặt biểu cảm của mình và liếc đi chỗ khác. Nàng buộc lời nói thoát ra khỏi đôi môi khô cứng. “Có vài chuyện không thể nào làm cho tốt đẹp hơn được.”

“Chuyện gì?”

Nàng dùng lòng bàn tay chùi má và nghiêng răng để cảm khỏi rung rung. “Xin đừng chạm vào em,” nàng nói bằng giọng thì thào khàn khàn.

Anh lờ đi lời cầu xin của nàng và trượt cánh tay anh quanh nàng, mang nàng tới bên bờ ngực rộng của anh. “Em biết anh cứng đầu thế nào rồi đấy, Sophia.” Bàn tay anh đặt trên hõm lưng nàng. Mặc dù vòng tay anh rất lỏng, nàng biết rằng nàng không cách nào thoát ra khỏi đó được. Mỗi anh chà lên trán nàng khi anh nói. “Sớm hay muộn anh cũng tìm ra sự thật từ em. Hãy tiết kiệm thời gian cho cả hai ta và kể với anh ngay bây giờ.”

Tuyệt vọng, nàng nhận ra Ross sẽ thúc ép cho đến khi nào anh có được những câu trả lời anh muốn, trừ khi nàng tìm ra cách ngăn anh lại. “Xin anh rời khỏi phòng em,” nàng nói rành rọt. “Nếu không em sẽ hét lên và kể với tất cả mọi người là anh cưỡng ép em.” (chiêu này cũ rích ai thêm sợ, hí hí)

“Cứ làm đi.” Ross chờ đợi, thư giãn và bình thản, trong khi nàng run lên vì căng thẳng. Một nụ cười kiêu ngạo khẽ chạm vào môi anh. “Đáng lẽ đến giờ em cũng nên học được là cố gắng dọa dẫm anh chẳng được tích sự gì.”

“Đồ chết tiệt,” nàng thì thầm.

“Anh nghĩ em muốn nói với anh.” Anh dụi vào đỉnh đầu nàng. “Anh biết em có nhiều bí mật muốn giữ kín với anh kể từ lần đầu tiên em đến Phố Bow. Giờ là lúc mang chúng ra ánh sáng, Sophia. Sau đó sẽ chẳng còn gì để sợ nữa.”

Sophia nắm chặt những cơ bắp cứng chắc trên cánh tay anh và thở đứt quãng. Cuối cùng cũng đến lúc phải thú nhận. Nàng sẽ kể cho Ross mọi chuyện, và đối mặt với hậu quả. Những đợt nức nở dữ dội trào lên cổ họng nàng... những tiếng khóc thân cho lòng thù hận không còn nữa và một tình yêu tuyệt vọng.

“Đừng,” Ross lẩm bẩm, ôm nàng chắc chắn trên ngực anh. “Đừng Sophia. Em yêu. Mọi chuyện đều ổn mà.”

Sự dịu dàng của anh quá sức chịu đựng của nàng. Sophia chiến đấu để thoát khỏi vòng tay anh và lao đảo đến bên giường. Nàng ngồi xuống và giơ một bàn tay lên để ngăn anh mà không ngược nhìn. Cử chỉ ấy, cho dù có yếu ớt, cũng vẫn ngăn được anh lại. Anh đứng trong bóng tối, thân hình to lớn gần như chắn hết ánh sáng lập loè của chiếc đèn lồng.

“Em không thể kể nếu anh chạm vào em,” nàng khàn giọng nói. “Xin anh ở yên đó.”

Ross đứng yên và im lặng.

“Anh biết những tháng sau khi cha mẹ em mất rồi,” Sophia nói bằng giọng thì thào khốn khổ, “khi John và em bị bắt quả tang ăn cắp. Và em được chị họ Ernestine mang đi.”

“Ừ.”

“Nhưng John thì không. Thay vào đó nó chạy trốn tới London. Nó tiếp tục... ăn cắp và làm nhiều chuyện xấu, nó...” Nàng nhắm chặt hai mắt, nhưng nước mắt cứ tiếp tục rỉ ra qua hàng lông mi. “Nó rơi vào tay một băng móc túi. Dần dà nó bị bắt và bị kết tội ăn cắp vặt.” Nàng úp hai bàn tay lên khuôn mặt đầm nước và sụt sịt.

“Đây,” Ross thì thầm, và từ khoe mắt nàng thấy rằng anh đang đưa ra một chiếc khăn tay. Khuôn mặt anh nghiêm nghị, thể hiện việc chứng kiến nàng khổ sở mà không thể chạm vào nàng đối với anh khó khăn như thế nào.

Chấp nhận chiếc khăn tay, Sophia lau mặt và hỉ mũi. Nàng mệt mỏi tiếp tục câu chuyện. “Nó đã được đưa đến một vị quan toà tuyên án nó một năm trong tàu khổ sai. Đó là một hình phạt nặng khác thường đối với một tội nhẹ như thế. Khi em biết được chuyện gì đã xảy ra cho em trai em, em đã nghĩ tới việc đi London để gặp vị quan toà đó và cầu xin ông ta giảm nhẹ hình phạt. Nhưng tới lúc em đến được thành phố thì John đã bị giải vào nhà tù rồi.”

Một sự tê liệt kì lạ bao phủ người nàng, khiến cho nàng dễ nói chuyện hơn. Như thể nàng đột nhiên trở nên tách biệt với hoạt cảnh này, nhìn xuống nó như một vở kịch đang được trình diễn trước mắt nàng. “Em vật vờ hàng tháng trời, từng giây từng phút nghĩ đến em trai em, tự hỏi nó phải chịu đựng những gì. Em không được bảo bọc nhiều đến mức không biết những gì xảy ra trong tàu khổ sai. Nhưng bất kể điều gì đã xảy ra cho nó trong đó, em tự hứa với mình rằng em sẽ chăm sóc nó và chữa lành cho nó sau đó. Chỉ cần nó còn sống.”

Một sự im lặng rất dài, nén chặt cảm xúc trôi qua.

“Nhưng nó đã không sống sót,” cuối cùng Ross cũng nói.

Sophia lắc đầu. “Bệnh tả. Tàu khổ sai luôn luôn có dịch bệnh này hay bệnh khác... chỉ là vấn đề thời gian trước khi John bị bệnh. Nó đã không sống sót. Nó được chôn trong một ngôi mộ tập thể gần con tàu, mà không có một tấm bia hay cột mốc nào. Em... em đã không bao giờ còn như xưa kể từ khi được nghe chuyện. Cái chết của John đã chế ngự mọi cảm xúc, mọi kinh nghiệm, mọi ý nghĩ và mong ước em từng có trong suốt cuộc đời trưởng thành. Em sống biết bao năm với lòng thù hận không suy chuyển.”

“Thù hận ai?”

Lúc đó nàng nhìn thẳng vào anh, khuôn mặt đầy hoài nghi. “Hận người đàn ông đã tống nó vào đó. Vị quan toà đã không chút xót thương một cậu bé mồ côi và tuyên án tử hình cho nó.”

Bóng tối che khuất phần lớn khuôn mặt Ross, trừ vệt lấp lánh trong đôi mắt nhắm lại của anh. “Tên ông ta,” anh hỏi bằng một giọng rít róng lộ rõ những hoài nghi bí mật của anh.

Sự tê liệt của Sophia biến mất, để lại nàng đau đớn như một vết thương hở. “Đó là anh, Ross,” nàng thì thào. “Anh đã tống John vào tàu khổ sai.”

Mặc dù anh vẫn đứng im, nàng cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp từ những lời nói của nàng, nỗi đau đớn bàng hoàng bên dưới vẻ mặt của anh. Nàng biết rằng anh đang cố gắng rà soát quá khứ thật nhanh, để nhớ ra một trong hàng ngàn trường hợp đã được đưa đến trước mặt anh trong toà án.

Phần còn lại của lời thú tội thoát ra khỏi nàng như chất độc. “Em đã muốn trả thù anh,” nàng dờ dẩn nói. “Em đã nghĩ rằng nếu em có thể thuyết phục anh thuê em, em sẽ tìm được cách để đào xới chỗ anh. Trong một thời gian em đã ghi lại các phần hồ sơ khác nhau trong phòng hồ sơ tội phạm, tìm kiếm bất kì điều gì có thể làm anh và các cảnh sát mất tín nhiệm. Nhưng đó không phải là tất cả kế hoạch của em. Em cũng muốn làm anh tổn thương một cách sâu sắc nhất có thể. Bề... bề gây tinh thần anh giống như của em. Em đã muốn làm cho anh phải lòng em để em có thể làm anh tổn thương theo cách sẽ khiến anh không bao giờ hồi phục lại được. Nhưng rốt cuộc...” Một tiếng cười rào rạo phát ra khỏi nàng. “Bằng cách nào đó tất cả sự thù hận đã biến mất. Và em đã thất bại hoàn toàn.”

Nàng rơi vào im lặng, nhắm mắt lại để tránh nhìn vào mặt anh. Nàng chờ đợi sự khinh bỉ, sự giận dữ, và tệ hơn cả là sự chối bỏ của anh. Im lặng khê khàng vây kín quanh nàng. Đau đớn, suy sụp, nàng chờ số mệnh phân phát cú đấm cuối cùng của nó. Khi sự im lặng vẫn tiếp tục, nàng cảm thấy gần như trong mộng, tự hỏi có phải Ross chỉ đơn giản rời khỏi căn phòng và để mặc nàng rúm rỏ trong tuyệt vọng hay không.

Nàng không nhận ra một cử động nào, nhưng đột nhiên Ross đang đứng bên cạnh nàng, hai bàn tay anh đặt lên vai nàng, những đầu ngón tay chạm vào cuống họng. Anh có thể bóp cổ nàng đến chết mà không cần một chút nỗ lực nào. Nàng gần như muốn anh làm thế. Bất kì điều gì để thoát khỏi sự cô độc này cũng

làm nàng thoả mãn. Ngoan ngoãn và tuyệt vọng, nàng nuốt nước bọt trước áp lực nhẹ như lông tơ của ngón tay anh.

“Sophia,” anh nói đều đều, “em còn muốn trả thù không?”

Một hơi thở nghẹn nơi cổ họng nàng. “Không.”

Những ngón tay anh bắt đầu di chuyển, vuốt ve hai bên và phía trước cổ nàng, kéo xúc cảm trời lên bề mặt da nàng. Nàng bắt đầu hỗn hển bên dưới sự đụng chạm mang lại sức sống ấy, đầu nàng bắt lực ngửa ra sau cho đến khi nó tựa lên bụng anh. Giống như một con rối, nàng dường như không thể cử động mà không có sự điều khiển của tay anh.

Anh lại nói. “Em thay đổi ý định từ khi nào?”

Chúa giúp nàng, giờ nàng không thể giấu anh điều gì nữa. Anh sẽ lột bỏ hết cả tự tôn của nàng và bỏ lại nàng bị huỷ hoại hoàn toàn. Sophia chiến đấu để giữ im lặng, nhưng những ngón tay vuốt ve của anh dường như đang lôi kéo từ ngữ thoát ra từ cổ họng không sẵn sàng của nàng. “Khi anh bị thương,” nàng nói. “Em đã muốn giúp anh... em đã ước sao anh không bao giờ bị tổn hại nữa. Đặc biệt là từ em.” Nàng hít thở khó khăn đến không nói nổi. Một tiếng thút thít dâng lên từ đáy phổi khi nàng cảm nhận những ngón tay ấm áp của anh trượt vào trong cổ áo nàng. Anh ôm ngực nàng và khẽ vòng quanh núm vú cho đến khi nó cứng lại. Dường như anh đang chạm vào nàng không phải để khuấy động, mà là để gợi nhớ sự thân mật đã từng tồn tại giữa họ chỉ vài giờ trước đó. Hơi nóng nhảy nhót khắp da thịt nàng, và nàng dựa ra sau vào người anh nhiều hơn, cơ thể nàng không còn chút sức lực nào.

Ross ngồi xuống giường và cẩn thận xoay nàng về phía anh. Khi Sophia ngược nhìn lên, nàng thấy môi anh mím chặt vì đau đớn, như thể anh đã phải chịu một cú thoi sơn. “Anh không biết chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ,” anh nói khàn khàn. “Anh không nhớ em trai em. Nhưng anh hứa với em rằng anh sẽ tìm ra chính xác chuyện gì đã xảy ra. Nếu đúng là anh có lỗi như em đã nói, anh sẽ chấp nhận lời buộc tội, và mọi điều đi kèm với nó.” Bàn tay anh tiếp tục chơi đùa với ngực nàng, như là anh không thể ngăn mình chạm vào nàng. “Nhưng bây giờ, anh chỉ đòi hỏi em một điều thôi. Hãy ở lại với anh cho đến khi anh tìm ra sự thật. Em sẽ làm thế chứ, Sophia?”

Nàng gật đầu với một âm thanh rùng mình tán đồng.

Anh gạt lọn tóc ướt ra khỏi má nàng. Vươn người tới, anh bao phủ miệng nàng bằng nụ hôn mạnh mẽ, ấm áp của anh. Sophia cố suy nghĩ vượt lên trên nhịp tim thành thịch của mình. “Nhưng mà em đã lừa dối anh...” nàng hỗn hển nói. “Giờ anh không thể nào còn muốn em.”

“Điều gì khiến em nghĩ rằng anh chủ động được trong chuyện này nhiều hơn em?” anh lẩm bẩm. Anh kéo nàng lại gần, ôm nàng vào thân thể khoẻ mạnh của mình, và nàng run rẩy vì sự nhẹ nhõm khôn cùng tràn ngập lòng nàng. Ross đã biết sự thật, và anh đã không khước từ nàng. Đầu óc nặng nề khó mà chứa đựng được thực tế đó. Nàng vui mừng nhìn trong áo anh, chiếc áo vẫn còn vương mùi thuốc lá trong căn phòng bi-a sặc sụa khói thuốc.

Anh khẽ ôm nàng. “Những cảm xúc đã đi cùng em hàng năm trời ... sẽ không dễ dàng từ bỏ chúng.”

“Chúng đã mất rồi.” Thở dài, nàng tựa đầu lên vai anh. “Suốt thời gian ấy em đã muốn trả thù một người không tồn tại. Anh chẳng có gì giống người đàn ông mà em trông đợi sẽ gặp.”

“Béo tốt và già cả, với bộ tóc giả và một chiếc tàu,” anh nói, nhớ lại điều nàng đã nói ngày đầu tiên hai người gặp nhau.

Sophia mỉm cười mệt mỏi. “Anh đã phá hoại kế hoạch của em hoàn toàn bằng cách khiến cho em không tài nào mà không quan tâm đến anh được.”

Lời tuyên bố dường như không đem lại cho Ross chút hài lòng nào. “Lỡ như đúng là anh đã đẩy em trai em đến chỗ chết thì sao?” Đôi mắt anh tối lại và lo lắng. “Khi anh mới trở thành một thành viên của giới hành pháp mười năm trước đây, anh đã không hề có kinh nghiệm thực hành. Trong một thời gian anh đã dập khuôn các phán quyết của mình theo các vị quan toàn đi trước anh. Anh nghĩ rằng tốt nhất là đi theo lối mòn mà họ đã khởi tạo. Chỉ đến sau này anh mới nghe theo bản năng của mình và bắt đầu điều hành toà án theo ý anh. Trong những ngày đầu ấy chắc chắn anh đã quá nghiêm khắc với rất nhiều bị can tới

trước mặt anh.” Ngực anh di chuyển với một tiếng thở dài. “Cho dù là vậy, anh vẫn không thể nào hiểu được chuyện anh lại đưa vào tàu khổ sai chỉ một tên ăn cắp vặt.”

Sophia im lặng không nói được gì.

Ngón tay anh khẽ dò theo đường cong trên lưng nàng. “Anh không bao giờ cho phép mình ước rằng anh có thể thay đổi quá khứ. Những ý nghĩ như thế là viển vông, và nỗi hối hận sẽ khiến anh phát điên. Nhưng đây là lần đầu tiên toàn bộ tương lai về sau của anh đang bị đặt lên bàn cân, tùy thuộc vào một lỗi lầm mà anh đã phạm phải từ rất nhiều năm trước.” Anh chống một khuỷu tay lên, một lọn tóc đen xoà xuống trán khi anh nhìn vào nàng.

“Làm sao anh có thể yêu cầu em tha thứ cho anh về cái chết của em trai em? Không cách nào anh đền được tội đó. Nhưng ý nghĩ mất em là một điều anh không thể chịu đựng nổi.”

“Em đã tha thứ cho anh rồi,” nàng thì thào. “Em biết anh là người như thế nào. Anh trừng phạt bản thân mình còn dữ dội hơn bất kì ai khác có thể. Hơn nữa, làm sao em có thể giữ lại sự tha thứ của mình khi mà anh đã cho đi quá dễ dàng?”

Anh lắc đầu với nụ cười ỉu rù. “Bất kể ý định ban đầu của em là gì, việc em đã làm chỉ là chăm sóc anh mà thôi.”

“Em đã cố làm cho anh yêu em,” nàng nói. “Rồi em sẽ làm tan vỡ trái tim anh.”

“Anh không có gì phản đối với nửa đầu của kế hoạch,” anh thông báo với nàng. “Mặc dù anh cũng không quan tâm lắm tới nửa sau.”

Một nụ cười run run làm cong môi nàng. Nàng quàng hai tay quanh cổ anh và vùi mặt vào cổ họng anh. “Em cũng không.”

Ross hôn nàng nhẹ nhàng, và dường như niềm đam mê giữa họ đã bị lấp dưới hiểu biết rằng con đường tới hạnh phúc sẽ không dễ dàng đối với họ. Nó sẽ đòi hỏi sự tha thứ và nhượng bộ, và lòng tin mù quáng. Sophia cố gắng tăng cường nụ hôn, nhưng anh lùi lại và ôm đầu nàng trong tay.

“Anh sẽ không ở lại với em đêm nay, anh thì thào, ngón cái vuốt ve thái dương nàng. ”Khi cuối cùng chúng ta cùng nhau, anh không muốn có chút hối hận nào sau đó.”

“Em sẽ không hối hận gì cả,” Sophia thành thực nói với anh. “Giờ em đã biết là anh sẽ không đổ lỗi cho em vì những việc em đã cố làm với anh. Đó là điều em sợ nhất. Hãy ở lại đây với em đêm nay.”

Anh lắc đầu. “Không cho đến khi anh tìm ra sự thật về cái chết của em trai em. Một khi chúng ta đã có đầy đủ thông tin, chúng ta sẽ quyết định xem cần phải làm gì.”

Nàng xoay đầu vào bàn tay anh và hôn phần ấm nóng trong lòng bàn tay. “Làm tình với em. Hãy làm cho em quên đi từng giây phút trong đời em trước anh.”

“Ôi, Chúa ơi.” Ross thả nàng ra với một tiếng rên hoang dại và bật khỏi giường như thể đó là một cái rãnh tra tấn. “Anh muốn em nhiều hơn mức anh có thể chịu đựng được. Đừng làm cho việc này khó khăn thêm.”

Sophia biết nàng nên giúp anh trong quyết định này, nhưng dường như nàng không thể ngăn mình khỏi nói ra một cách bất cần, “Tối nằm với em. Chúng ta sẽ không ngủ với nhau, nếu đó là điều anh muốn. Chỉ cần ôm em một lúc thôi.”

Anh kêu lên tuyệt vọng và hướng ra cửa. “Em biết điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta thử làm thế. Trong vòng năm phút anh sẽ đè em nằm ngửa và kéo chân em lên không.”

Hình ảnh hoang dã khiến hco dạ dày nàng thắt lại vui sướng. “Ross -”

“Hãy khoá cửa lại sau anh,” anh lẩm bẩm, mở cửa và bước qua ngưỡng cửa mà không nhìn lại sau.

*

Sau giấc ngủ tới tận gần trưa, em trai Ross quyết định dành cả ngày chơi bài trong nhà lều bên hồ. Tuy nhiên, trước khi Matthew có thể ra ngoài qua khung cửa kiểu Pháp ở sau nhà, Ross đã ngăn anh ta.

“Chào Matthew,” Ross ôn tồn nói, đặt một bàn tay lên vai em trai. Khi Matthew cố gắng thoát ra, nắm tay anh siết lại thành một gọng kìm không phá vỡ nổi. “Tôi thấy là cuối cùng chú cũng chịu dậy. Tại sao không gặp tôi trong phòng làm việc nhỉ? Tôi đột nhiên mong có chú bầu bạn.”

Matthew nhìn chằm chằm vào anh cảnh giác. “Có lẽ để sau, anh cả. Tôi phải tiếp đãi bạn bè tôi. Tôi chắc là anh không muốn biến tôi thành kẻ thô lỗ.”

Ross dành cho anh ta một nụ cười lạnh gáy. “Họ có thể tạm thời không có chú một lúc.” Ánh mắt lạnh lùng của anh thỉnh thoảng hướng sang ba chàng trai trẻ đi cùng Matthew. “Cứ tiếp tục với kế hoạch của các bạn đi, các quý ngài. Em trai tôi sẽ tham gia sau.” Kéo một Matthew miễn cưỡng trở vào trong, Ross áp tải anh ta xuống dưới hành lang dẫn vào phòng làm việc.

“Có chuyện quái quỷ gì thế?” Matthew hỏi, cố giật ra khỏi gọng kìm của Ross mà không thành công. “Chết tiệt, bỏ ra - anh đang làm hỏng cái áo của tôi!”

“Vào trong,” Ross ra lệnh, đẩy anh ta vào trong phòng làm việc và đóng cánh cửa gỗ sồi nặng nề để cho họ chút riêng tư.

Tức giận rành rành, Matthew huênh hoang vuốt lại ve áo và tay áo.

Ross liếc quanh phòng làm việc đã được để lại y như cha họ đã xếp đặt. Căn phòng ấm cúng mang hơi hướng nam tính, nhỏ bé và chất đầy giá sách gỗ sồi. Một chiếc bàn lá rơi kiểu Pháp và một bàn viết được đặt ở phía trước cửa sổ ba cánh. Nhớ lại anh đã thường thấy ông già Cannon viết thư hay để đầy các sổ sách kế toán lên bàn như thế nào, Ross cau có. Anh không thể không cảm thấy mình đã làm cha thất vọng khi cho phép Matthew trở nên một sinh vật hư hỏng, ích kỷ như bây giờ.

Matthew nhú mày. “Anh đang nhìn vào tôi như thể tôi là tên móc túi nào đó anh sắp cho giải đến Newgate ấy.”

“Newgate sẽ là một cung điện dễ chịu nếu so với nơi mà tôi muốn gửi chú tôi.”

Nghe thấy cơn giận tím tái trong giọng Ross, Matthew thở ra một hơi dài thượt. “Được rồi, tôi xin lỗi chuyện đêm qua - tôi cho là Cô Sydney đã kể câu chuyện của mình, mô tả cô ta như một nạn nhân trinh nữ. Và tôi sẽ thừa nhận, tôi đã hơi say. Bạn tôi Hatfield đã mở một chai brandy ngon chết tiệt, và tôi đã uống nhiều.” Khoác vào vẻ mặt tảng lờ, Matthew đi tới chỗ quả cầu cũ kỹ ở góc phòng và lơ đãng xoay nó.

“Không đủ tốt đâu, Matthew. Đúng, tôi định sẽ bàn về hành vi của chú đêm qua, nhưng đầu tiên chúng ta phải xử lý một vấn đề khác vừa mới xuất hiện đây.”

Matthew có vẻ ngạc nhiên. “Ý anh là gì?”

“Tôi đã gặp ông Tanner sáng nay.”

“Ai là Tanner?”

Ross lắc đầu khó chịu. “Người quản lý sự sản. Người đàn ông đã điều hành đất đai và tài sản cho chúng ta suốt mười năm qua.”

“Và sáng sớm nay anh đã gặp ông ta? Chúa nhân từ, anh có lúc nào nghỉ ngơi không hả? Điều cuối cùng tôi muốn bàn bạc là một vấn đề kinh doanh vụn vặt nào đó -”

“Nó không vụn vặt,” Ross cắt lời cụt lủn. “Và nó không phải chuyện kinh doanh. Có vẻ như một trong những tá điền của chúng ta đã tới gặp Tanner với lời tố cáo là cô con gái chưa chồng của ông ta đã có chửa vài tháng.”

Khuôn mặt Matthew trở nên đề phòng. “Một đứa con gái thường dân nào đó ôm rở thì liên quan gì đến tôi?”

“Gia đình cô ta cho rằng chú là cha đứa bé.” Ross quan sát khuôn mặt em trai tỉ mỉ, và tìm anh trùng xuống khi anh nhìn thấy vẻ tội lỗi trong đôi mắt xanh-xám của Matthew. Một câu chữ thể thoát ra khỏi môi anh. “Tên của họ là Rann. Chú có quyền rũ đứa con gái hay không?”

Khuôn mặt Matthew nhăn nhúm trong cái cau mày chua chát. “Đó không phải là quyền rũ. Đó là ham muốn của đôi bên. Cô ta muốn tôi, tôi chiều cô ta, và chẳng ai có lỗi cả.”

“Không ai có lỗi cả?” Ross nhắc lại vẻ hoài nghi. “Tanner nói rằng cô gái chưa tới mười sáu tuổi, Matthew! Chú đã cướp sự trong trắng của con bé và cho nó một đứa con hoang - và phản bội Iona.”

Trông Matthew vẫn không hối cải. “Ai mà chẳng làm thế. Tôi có thể kể cho anh một tá đàn ông tìm vui bên ngoài chiếc giường hôn nhân. Một đứa con hoang chỉ là hậu quả không may - nhưng đó là chuyện của cô ta, không phải của tôi.” (muốn uỳnh thằng này quá)

Đâu đó giữa cơn giận của mình, Ross bị kinh ngạc trước sự chai lì của em trai anh. Anh cũng nhận ra rằng Matthew đã làm đúng cái việc mà người tình của Sophia đã làm với nàng - sử dụng nàng, lừa dối nàng và rũ bỏ nàng. “Lạy Chúa,” anh khẽ nói. “Tôi phải làm gì với chú đây? Chú không có lương tâm ư? Không có mấy may tinh thần trách nhiệm ư?” (chắc bị chó tha roài)

“Lương tâm và trách nhiệm là đức tính của anh, anh cả.” Matthew lại quay quả cầu; nó gần như trượt khỏi trục. “Lúc nào anh cũng được giơ ra trước mặt tôi như là mẫu hình đạo đức siêu việt. Ngài Ross, tuyệt phẩm của nam tính. Không ai trên đời này có thể sống với những tiêu chuẩn mà anh đã đặt ra, và tôi sẽ bị nguyên rửa nếu tôi thậm chí là thử. Hơn nữa, tôi chẳng hề ghen tị với cuộc sống khô cằn, không niềm vui của anh. Không như anh, tôi có niềm đam mê - và những nhu cầu của đàn ông - và, thề có Chúa, tôi sẽ thoả mãn chúng cho đến khi nào xuống mộ!”

“Tại sao chú không thoả mãn với vợ mình?” Ross chua chát gợi ý.

Matthew đảo mắt. “Tôi chán ngán Iona chỉ một tháng sau khi cưới. Người ta không thể trông mong một người đàn ông thoả mãn với chỉ một phụ nữ suốt đời. Như người ta nói, sự đa dạng là gia vị của cuộc sống.”

Ross chỉ mong có thể làm phòng rộp tai anh ta bằng một bài thuyết giảng sôi sùng sục. Tuy nhiên, cái cảm ương bướng của Matthew cho thấy rõ là anh ta sẽ còn ngoan cố không hối cải. Anh ta sẽ không bao giờ tự nguyện đối mặt với hậu quả hành động của mình.

“Chính xác thì chú đã thưởng bao nhiêu sự ”đa dạng” rồi?” Nhìn thấy cái nhìn trống rỗng của Matthew, Ross làm rõ câu hỏi của mình một cách sứt ruột. “Ngoài con gái nhà Rann chú đã quyến rũ bao nhiêu đàn bà rồi?”

Biểu cảm cực kì tự mãn hiện trên mặt Matthew. “Tôi không thể chắc được... chín mười người gì đó.”

“Tôi muốn một danh sách.”

“Tại sao?”

“Để xem chú còn là cha của đứa con hoang nào khác nữa không. Và nếu có, chú sẽ phải trả tiền để nuôi dưỡng và cho chúng học hành.”

Người đàn ông trẻ tuổi hơn thở dài cộc cằn. “Tôi chẳng còn chút tiền nào dư cả - trừ khi anh cho tôi thêm tiền trợ cấp.” (mặt dày mày dạn thiệt)

“Matthew” Ross nói, ánh mắt hăm dọa.

Matthew giơ hai bàn tay lên chế giễu. “Được rồi, tôi đầu hàng. Cứ lục tung khắp vùng quê để tìm những đứa con ngoài giá thú của tôi đi. Cứ lấy chút tiền còm của tôi đi đi. Giờ, tôi tham gia cùng bạn tôi được chưa?”

“Chưa được. Còn một điều nữa tôi muốn chú biết. Từ giờ trở đi, tôi sẽ đảm bảo lối sống biếng nhác của chú chấm dứt. Không còn chuyện lang thang ở câu lạc bộ và rượu chè suốt ngày nữa; không cờ bạc và gái gú nữa. Nếu chú vẫn ngựa quen đường cũ, chú sẽ thấy mình không còn được đón chào. Và chú cũng sẽ bị từ chối ghi nợ ở bất kì nơi nào chú đến, vì tôi sẽ đảm bảo với các chủ cửa hàng cũng như người quản lý rằng tôi không còn chịu trách nhiệm các khoản nợ của chú nữa.”

“Anh không thể làm thế!” Matthew kêu lên.

“Ồ, nhưng tôi có thể,” Ross đảm bảo với anh ta. “Kể từ giờ, chú sẽ phải làm việc để kiếm tiền tiêu.”

“Làm việc?” Từ đó dường như xa lạ với Matthew. “Làm cái gì? Tôi không thích hợp để làm việc - tôi là một quý ông!”

“Tôi sẽ tìm việc gì đó thích hợp với chú,” Ross nghiêm nghị hứa. “Tôi sẽ dạy chú biết chịu trách nhiệm, Matthew ạ, bằng bất cứ giá nào.”

“Nếu Cha còn sống thì chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra!”

“Nếu Cha vẫn còn sống thì việc này phải xảy ra từ nhiều năm trước rồi,” Ross lẩm bẩm. “Không may, phần lớn lỗi là do tôi. Tôi đã quá bận rộn ở Phố Bow nên không chú ý tới hoạt động của chú được. Tuy nhiên, việc đó sẽ thay đổi.”

Một tràng cười thề phát ra từ môi Matthew khi anh ta đi tới tủ rượu và lục lọi tìm ly cùng một chai rượu. Rót cho mình một ly brandy, anh ta nuốt nó ừng ực như thể nó là thuốc, rồi rót thêm một ly nữa. Chắt rượu dường như làm anh ta can đảm ra. Hít vài hơi dài, anh ta lờm vào khuôn mặt không gì lay chuyển nổi của Ross. “Anh có định kể với Iona không?”

“Không. Nhưng tôi cũng sẽ không nói dối nếu cô ấy tới hỏi tôi về chuyện thông dâm của chú.”

“Vậy thì tốt. Vợ tôi sẽ không bao giờ hỏi - cô ta không muốn nghe câu trả lời.”

“Chúa giúp cô ấy,” Ross lẩm bẩm.

Sau khi nuốt một hụm rượu nữa, Matthew xoay chất lỏng trong ly của mình và phát ra một tiếng thở dài đầy tâm trạng. “Hết rồi chứ?”

“Chưa,” Ross nói. “Tôi còn một vấn đề nữa cần nói - hành vi của chú với Cô Sydney.”

“Tôi đã xin lỗi rồi đó. Tôi không thể làm hơn thế đâu... hay anh muốn tôi rạch tay ra?”

“Không cần thiết phải thế. Điều tôi muốn nhấn mạnh là từ giờ trở đi chú phải đối xử tôn trọng với cô ấy.”

“Tôi sẽ không tôn trọng một người hầu, anh trai.”

“Cô ấy sẽ không còn là gia nhân lâu nữa đâu.”

Matthew nhướn mày lên hơi quan tâm. “Vậy là anh định đuổi cô ta hả?”

Ross bắn cho anh ta cái nhìn gay gắt, đầy ngụ ý. “Tôi sẽ cưới cô ấy. Nếu cô ấy chấp thuận.”

Matthew nhìn chằm chằm lại anh không hiểu gì hết. “Lạy Đức mẹ của tôi,” anh ta khò khè nói và lảo đảo tới chiếc ghế gần nhất. Anh ta ngồi phịch xuống, trông trắng trong mắt lộ hết cả ra khi nhìn vào Ross. “Anh nghiêm túc đấy à. Nhưng đó là việc điên rồ. Anh sẽ thành trò cười cho thiên hạ. Một Cannon kết hôn với một người hầu. Vì lợi ích của gia đình, hay tìm người khác đi. Cô ta chỉ là một người đàn bà - có cả hàng trăm người khác dễ dàng thay thế cô ta.”

Ross phải cần đến tất cả ý chí của mình để khỏi gây tổn hại về mặt thể xác cho em trai anh. Thay vào đó anh chống hai bàn tay trên bàn, nhắm mắt lại một lúc, và đè nén cơn giận của mình xuống. Rồi anh quay sang bắn cho Matthew cái nhìn bốc đầy lửa giận. “Sau ngần ấy năm tôi sống vô một mình, chú yêu cầu tôi chối bỏ người phụ nữ duy nhất khiến tôi hoàn thiện hay sao?”

Matthew bám lấy lời anh. “Ý tôi là thế đấy. Sau quá nhiều năm khắc khổ, anh đã gần phát điên vì kiêng khem rồi. Bất kì người phụ nữ nào cũng có vẻ đáng thèm muốn. Tin tôi đi, cái sinh vật đó không đáng được anh yêu đâu. Cô ta không thạo đời, không có tư cách, không danh gia thế tộc. Hãy lấy cô ta làm tình nhân nếu anh thích cô ta. Nhưng tôi khuyên anh không nên cưới cô ta, bởi vì tôi đoán chắc rằng anh sẽ nhanh chóng mệt mỏi vì cô ta, và rồi anh sẽ thấy bị cầm tù và thực sự bị gông cùm.”

Đột nhiên cơn giận của Ross tiêu tan. Anh không cảm thấy gì với em trai mình ngoại trừ lòng thương hại. Matthew sẽ không bao giờ có thể tìm thấy tình yêu đích thực hay là niềm đam mê, chỉ có những thứ giả dối hơi hợt mà thôi. Anh ta sẽ dành phần đời còn lại cảm thấy không thoả mãn, không bao giờ biết làm sao để lấp đầy sự trống rỗng bên trong. Và thế là anh ta sẽ quay sang những niềm vui giả vờ, và cố thuyết phục mình rằng anh ta đã thoả mãn.

“Tôi không thêm thuyết phục chú về giá trị của Sophia,” Ross khẽ nói. “Tuy nhiên, nếu chú nói thêm một lời với cô ấy mà có thể cho là lời chỉ trích hay hạ nhục thì tôi sẽ từng xẻo chú. Từng tí một.”

11. Chương 11

Những chiếc mặt nạ bằng lụa màu đen hoặc trắng đơn giản được cung cấp cho các vị khách không mang mặt nạ theo cho vũ hội đêm thứ Bảy. Nhưng phần lớn khách khứa đều mang theo những mặt nạ đẹp để được thiết kế đặc biệt cho sự kiện này. Sophia bị choáng trước hàng trăm những chiếc mặt nạ được trang trí bằng lông vũ, đá quý, viên ngọc và những họa tiết vẽ bằng tay. Mọi người hoà vào đám đông và tán tỉnh nhau một cách công khai, thích thú với sự bí ẩn do lớp giả trang mang lại. Sự kiện tháo mặt nạ sẽ diễn ra vào nửa đêm, sau đó một bữa tiệc hoành tráng sẽ được phục vụ.

Nhìn lên qua khe cửa phòng khách, Sophia mỉm cười hài lòng trước hình ảnh khách khứa lộng lẫy cùng khiêu vũ trong một điệu múa lịch sự, thực hiện những cái cúi đầu và nhún gối với vẻ duyên dáng thành thạo. Các bà các cô đều mặc những bộ váy thời trang màu sắc sống động, trong khi hầu hết các quý ông thật bảnh bao trong bộ phục đen trắng. Sàn nhà mới được bôi sáp và đánh bóng phản chiếu vẻ lấp lánh của những cây nến, tấm toàn bộ cảnh trí trong một thứ gần như ánh sáng nhiệm màu. Bầu không khí đậm mùi hoa và nước hoa, được làm dịu đi bởi ngọn gió buổi tối thổi vào từ nhà kính và phòng chờ.

Một loạt các căn phòng bên trên phòng khách đều có đầy khách khứa chơi bài hay chơi bi-a, uống sâm-panh, và ăn những món ăn nhẹ như là hàu, bánh tạc tôm hùm, và bánh ngọt nhúng rượu rum. (mẹ ơi, món ăn nhẹ mà có hàu, tôm hùm, hức hức) Nghĩ về bữa ăn sắp tới, Sophia trở lại nhà bếp và đảm bảo rằng mọi thứ đều diễn ra theo đúng lịch trình. Nàng bí mật chui ra ngoài tới một lối đi dạo vòng quanh một phía toà nhà. Không khí ban đêm mát lạnh và giống mùa xuân, và nàng thở dài nhẹ nhõm, kéo cổ áo kín mít trên bộ váy tối màu xuống.

Đi ngang qua một nhà kính có nhiều cột chống, Sophia ngạc nhiên nhận thấy ông lão Cannon đang ở đó, ngồi trong chiếc xe lăn của mình để quan sát vũ hội qua một cửa sổ rộng. Một người hầu nam đứng chờ gần đó, rõ ràng đã được triệu tới để chăm sóc cho ông lão già nua cộc cằn.

Sophia tiến tới ông với một nụ cười dè dặt. “Xin chào ông Cannon. Cháu có thể hỏi tại sao ông ngồi đây một mình không?”

“Trong đó quá ồn ào và phiền phức,” ông trả lời. “Hơn nữa, pháo hoa sẽ bắt đầu lúc nửa đêm, và đây là địa điểm tốt nhất để xem.” Ông nhìn nàng dò hỏi. “Thực tế, cô sẽ xem với ta.” Quay sang người hầu, ông nói sững sờ. “Đi lấy ít sâm-panh. Hai ly.”

“Thưa ông,” Sophia nói. “Cháu e là cháu không thể -”

“Rồi, ta biết. Cô có trách nhiệm. Nhưng đây là sinh nhật ta, và do đó ta phải được nuông chiều.”

Sophia mỉm cười nhăn nhó khi nàng ngồi xuống ghế đá bên cạnh xe lăn. “Nếu người ta nhìn thấy cháu ngồi uống sâm-panh và xem pháo hoa với ông, cháu có thể sẽ bị đuổi.”

“Vậy thì ta sẽ thuê cô làm bạn đồng hành.”

Vẫn còn cười, Sophia gập tay lại trên đùi. “Ông không định mang mặt nạ sao thưa ông?”

“Tại sao ta phải mang mặt nạ? Ta khó mà lừa được ai khi ngồi trong cái bẫy này.”

Nhìn những người khiêu vũ qua cửa sổ, Cannon khụt khịt chế nhạo. “Ta không thích những vũ hội hoá trang khi chúng còn là một bốn mươi năm trước, và giờ ta càng ít thích chúng hơn.”

“Cháu ước cháu có một cái mặt nạ,” nàng đùa với nụ cười đắm đuối. “Cháu có thể nói hay làm bất kể điều gì cháu thích, và không ai biết cháu là ai cả.”

Ánh mắt của người đàn ông lớn tuổi quét qua nàng. “Tại sao cô lại mặc bộ váy rộng thùng thình giản dị thế kia trong một buổi tối như hôm nay?” đột nhiên ông hỏi.

“Cháu không cần thiết phải mặc một bộ váy đẹp.”

Ông phát ra âm thanh chế nhạo. “Vớ vẩn. Kể cả Bà Bridgewell cũng mặc một chiếc váy sa tanh đen loại tốt trong những dịp đặc biệt thế này.”

“Cháu không còn bộ cánh nào lịch sự hơn thế này, thưa ông.”

“Tại sao không? Chẳng lẽ cháu nội ta không trả cô một mức lương đủ sống sao?”

Câu chuyện của họ bị ngắt quãng khi người hầu trở lại với một khay sâm-panh. “À, tốt,” Cannon nói. “Đó có phải là Rheims không? Để chai rượu ở lại, và đi làm việc có ích cho ai khác trong đó đi. Cô Sydney sẽ ở cùng với ta.”

Người hầu tuân lệnh với một cái cúi đầu ngoan ngoãn. Sophia nhận ly rượu sâm-panh từ tay ông Cannon, cầm nó ở đáy ly và nhìn ngắm chất lỏng lấp lánh màu mật một cách tò mò.

“Cô uống sâm-panh bao giờ chưa?” ông già hỏi.

“Một lần ạ,” Sophia thừa nhận. “Khi cháu sống cùng cô họ ở Shropshire, một người hàng xóm mang cho cháu một chai sâm-panh chưa uống hết. Tới lúc đó nó đã bị nhạt đi rồi, và cháu hơi thất vọng vì vị của nó. Cháu đã mong nó ngọt.”

“Đây là sâm-panh Pháp - cô sẽ thích nó. Thấy bong bóng nổi lên theo chiều thẳng đứng không? Đó là dấu hiệu của thứ rượu ngon.”

Sophia nâng chiếc ly thấp lên mặt và tận hưởng cảm giác mát lạnh, râm ran khi những cái bong bóng khí vỡ gần mũi nàng. “Điều gì làm cho nó lấp lánh thế ạ?” nàng hỏi gần như mơ màng. “Chắc phải là ma thuật.”

“Thực ra, đó là một quá trình lên men kếp,” ông báo cho nàng biết, giọng điệu cộc lốc và khô khan nhắc nàng nhớ tới Ross. Nó được gọi là “rượu của quý,” bởi vì bản chất bùng nổ của nó.”

Sophia nhấp thử một ngụm thứ rượu nho khô, sủi tăm ấy và nhăn mũi. “Cháu vẫn không thích nó,” nàng nói, và người đàn ông lớn tuổi cười khúc khích.

“Thử lại đi. Dần dần cô sẽ quen với vị của nó.”

Mặc dù nàng rất muốn chỉ ra rằng nàng sẽ không bao giờ có cơ hội quen với một thứ như thế, Sophia ngoan ngoãn gật đầu và uống. “Cháu thích hình dáng của chiếc ly,” nàng nhận xét trong khi rượu sâm-panh len lỏi trong cổ họng.

“Thật không?” Một nét ranh mãnh hiện ra trong mắt ông. “Kiểu đó được gọi là cúp. Nó được làm theo mẫu ngực của Marie Antoinette.”

Sophia dành cho ông cái nhìn quở trách. “Ông thật quý quái, ông Cannon à,” nàng nói, và ông già cười rúc rích vui sướng.

Một giọng nói khác chen vào câu chuyện. “Nó không được tạo mẫu theo ngực của Marie Antoinette. Ông nội chỉ đang cố làm em kinh ngạc thôi.” Người nói là Ross, đẹp trai một cách khắc khổ trong bộ dạ phục, một chiếc mặt nạ đen toồng ten trên ngón tay. Răng anh loé sáng trong một nụ cười dễ tính và quyến rũ tới mức ngực Sophia thất lại. Đêm nay không có người đàn ông nào sánh được với anh, không ai sở hữu vẻ phức tạp vừa lịch thiệp lại vừa nam tính xù xì như anh.

Cố gắng che giấu phản ứng của mình với anh, Sophia uống một ngụm lớn sâm-panh lạnh, và bị sốc vì thứ rượu lạnh mà rất bông. “Chào buổi tối, Ngài Ross,” nàng nói hơi khàn khàn, đôi mắt ứa nước. Nàng đứng dậy một cách lúng túng, tìm một nơi để đặt chiếc ly đã vơi một nửa của mình.

“Chà, ông nội,” Ross nói tiếp, “cháu đáng lẽ phải biết ông sẽ là mọi cách để hối lộ Cô Sydney.”

“Ta khó mà gọi một chai Rheims hảo hạng là hối lộ được,” Cannon bào chữa. “Tại sao ư, đó là một liều thuốc bổ! Như người Pháp đã nói, sâm-panh là phương thuốc của vũ trụ.”

“Đó là lần đầu tiên cháu nghe ông đồng tình với người Pháp đó, thưa ông.” Về hài hước lưu luyến trong mắt Ross khi anh nắm cổ tay Sophia, ngăn nàng đi khỏi. “Ồ lại và uống nốt sâm-panh của em đi, cô bé,” anh khẽ nói. “Chừng nào còn có anh, em sẽ có mọi thứ em muốn.”

Trước sự khó tin của nàng, Ross nâng bàn tay nàng lên môi và hôn vào lòng bàn tay, ngay trước mặt ông nội anh. Mỗi quan hệ của họ không thể nào rõ ràng hơn được nữa cho dù anh có đứng lên bục mà phát biểu.

“Ngài Ross,” nàng khẽ nói, choáng váng.

Anh cố ý bắt giữ ánh mắt nàng, âm thầm thông báo với nàng rằng anh sẽ không còn che giấu cảm xúc dành cho nàng nữa.

Bị mất bình tĩnh, Sophia đưa ly rượu của mình cho anh. “Em phải đi,” nàng nói hụt hơi. “Xin thứ lỗi cho em.” Khi nàng cuống cuống rời đi, Ross vẫn ở cùng với ông nội anh, nhìn nàng chăm chú tới mức nàng có thể cảm nhận được sức nóng cái nhìn của anh từ sau lưng.

Liếc nhìn ông nội, Ross nhướn lông mày lên chờ đợi. “Sao ạ?”

“Một mối tốt đấy,” ông già Cannon nói, rót thêm sâm-panh với vẻ hứng thú rõ ràng. “Cô ấy là một cô gái dễ chịu không làm bộ làm tịch. Rất giống bà nội mình. Đã nếm thử sự quyến rũ của cô ấy rồi chứ?”

Ross mỉm cười trước câu hỏi đột ngột. “Nếu có cháu cũng không kể cho ông đâu.”

“Ta nghĩ là rồi,” người đàn ông lớn tuổi nói, quan sát anh qua vành ly. “Và nếu cô bé có giống bà nội mình chút nào thì cháu hẳn đã có một quãng thời gian thú vị.”

“Ông cáo già. Đừng có nói là ông và bà Sophia Jane đã...?”

“Ồ, có chứ.” Kí ức đó có vẻ là một kí ức tuyệt vời. Mãi miết trong những hồi ức của mình, ông già Cannon khẽ xoay chân ly sâm-panh giữ những ngón tay bạc màu thời gian. “Ta đã yêu bà ấy nhiều năm trời,” ông khẽ nói. “Đáng lẽ ta phải cố gắng hơn để giành lấy bà ấy. Đừng để bất kì điều gì chen vào giữa cháu và người đàn bà cháu yêu, cậu bé của ta.”

Nụ cười biến mất khỏi mặt Ross, và anh nghiêm nghị trả lời. “Không, thưa ông.”

Khi Sophia bước qua sàn nhà lát đá cẩm thạch của đại sảnh, nàng nhìn thấy một hình hài tự tách ra khỏi bóng tối của hốc tường mái vòm. Đó là một người đàn ông mang mặt nạ lụa đen, mặc một bộ dạ phục giống như các vị khách khác. Anh ta còn trẻ và vạm vỡ, với bờ vai rộng và eo hẹp - cùng một dáng người mạnh mẽ khác thường giống như hầu hết các cảnh sát ở Phố Bow. Một người đàn ông như thế này làm gì ở cách xa phòng khách đến vậy? Sophia dừng lại không chắc chắn. “Thưa ngài? Tôi giúp gì được ngài chăng?”

Anh ta mất một lúc lâu mới trả lời. Cuối cùng anh ta đi tới, dừng lại trong khoảng cách một sải tay so với nàng. Đôi mắt đằng sau mặt nạ có màu xanh sáng, rất thu hút trong vẻ mãnh liệt của nó. Khi nói chuyện, giọng anh ta trầm và khàn. “Tôi đang tìm cô.”

Lúng túng, Sophia ngẩng đầu lên khi nhìn vào anh ta. Có cái gì đó ở anh ta khiến nàng không thoải mái, các dây thần kinh của nàng rung lên cảnh giác trước nguy hiểm. Mặt nạ che gần hết mặt anh ta, nhưng không có gì che giấu chiếc mũi táo bạo và khuôn miệng khoáng đạt. Mái tóc nâu ngắn và được chải chuốt cẩn thận, và da anh ta ngăm đen khác thường so với một quý ông.

“Tôi giúp gì được ngài chăng?” nàng dè dặt hỏi.

“Tên cô là gì?”

“Sydney, thưa ngài.”

“Cô là quản gia ở đây?”

“Chỉ đêm nay thôi. Tôi làm việc cho Ngài Ross ở Phố Bow.”

“Phố Bow quá nguy hiểm với cô,” anh ta nói, nghe có vẻ khó chịu.

Anh ta đang say, nàng nghĩ, và lùi xa một chút.

“Cô là bà cô ế chồng?” anh ta hỏi, chậm chậm đi theo nàng.

“Tôi chưa kết hôn,” nàng khẳng định.

“Tại sao một người phụ nữ như cô mà vẫn còn chưa kết hôn?”

Câu hỏi thật kì lạ và không thích hợp. Bối rối, Sophia quyết định rằng sẽ khôn ngoan hơn cho nàng khi rời đi nhanh nhất có thể. “Ngài thật tử tế đã quan tâm đến tôi, thưa ngài. Tuy nhiên, tôi có việc phải làm. Nếu ngài thứ lỗi -”

“Sophia,” anh ta thì thầm, nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ như là khao khát.

Giật thót mình, nàng tự hỏi làm sao anh ta biết tên nàng. Nàng nhìn chăm chăm vào anh ta với đôi mắt mở lớn, nhưng rồi một âm thanh đột ngột làm nàng phân tâm. Đó là tiếng cười nói và chúc tụng, theo kèm nó là tiếng âm nhạc nổi lên mạnh mẽ và tràn pháo hoa nổ bùng. Những chùm sáng loé lên trên bầu trời và phản chiếu qua các cửa sổ. Chắc đã tới nửa đêm, Sophia nhận ra. Tới giờ để tháo mặt nạ. Nàng tự động nhìn về phía âm thanh.

Người lạ di chuyển đằng sau nàng, nhanh nhẹn và lặng lẽ tới mức nàng không nhận ra anh ta cho đến khi nàng cảm thấy cái gì mát lạnh rơi trên ngực. Nàng giơ tay lên và chạm vào một vật thể lạ, rồi nghe thấy tiếng cách êm ái của cái gì đó được gài quanh cổ nàng.

“Tạm biệt,” giọng thì thầm ấm áp nơi tai nàng.

Tới lúc nàng quay lại thì anh ta đã đi mất.

Bị tê liệt, Sophia đặt hai bàn tay lên ngực và cảm thấy một tấm lưới đá và kim loại quý. Một chiếc vòng cổ. Nhưng tại sao một người lạ lại làm như thế? Nàng choáng váng và sợ hãi, chân nàng nhanh chóng mang nàng ra ngoài. Nàng kéo sợi dây chuyền nặng nề, tìm nút cài, nhưng dường như không thể tự mình tháo được.

Sophia vội vã ào qua cửa nhà kính mở toang, nơi nàng đã đi khỏi Ross và ông nội anh. Một đám đông đang bao quanh họ, với nhiều người tới từ phòng vũ hội. Tiếng pháo nổ trên bầu trời cùng với hàng chùm màu sắc lấp lánh, tạo nên những hình dạng cây cối và thú vật, trong khi cơn mưa bụi lửa chảy xuống qua làn khói. Cảnh tượng rất hỗn loạn và ồn ào.

Sophia đứng lấp ló bên sườn nhà, hai bàn tay cố che giấu một cách không hiệu quả vật sáng lấp lánh nơi cổ. Mặc dù Ross không thể nào nhìn thấy hay nghe thấy nàng, anh vẫn quay đầu như thể cảm nhận được nàng đang ở đó. Trước hình ảnh khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, anh phản ứng ngay lập tức. Anh di chuyển qua đám đông ồn ào, ánh mắt không hề rời khỏi nàng, và anh tới chỗ nàng chỉ trong vài bước chân. Tiếng ồn khiến họ không tài nào trò chuyện được.

Ross nắm một bàn tay nàng và khẽ kéo nó ra khỏi cổ họng, để lộ đám kim cương. Đôi mắt anh nheo lại trước hình ảnh đó. Sophia bắt lực bám sợi dây nặng nề, cố kéo nó ra. Đột nhiên nàng cảm thấy những ngón tay ấm áp của anh ở sau cổ. Cái lẫy được mở, và sức nặng của vàng và đá quý trượt ra khỏi cổ nàng. Nhét sợi dây chuyền vào túi, Ross nắm tay nàng và kéo nàng vào trong nhà.

Anh không dừng lại cho đến khi họ tới phòng khách màu xanh liền kề với đại sảnh. Sau âm thanh xé tai và ánh sáng loá mắt của pháo hoa, sự tĩnh lặng trong căn phòng gần như làm người ta bị sốc. “Chuyện gì đã xảy ra?” Ross hỏi gọn lỏn, đóng cánh cửa lại.

Sophia cố gắng giải thích bằng một giọng dễ hiểu. “Em đang đi xuống bếp, và một người đàn ông ngăn em lại. Anh ta mang mặt nạ. Anh ta nói đang tìm em. Em chắc chắn chưa từng gặp anh ta trước đây, nhưng bằng cách nào đó anh ta biết tên em.” Nàng run rẩy thuật lại cuộc nói chuyện kì lạ đã xảy ra, và rồi hành động đáng kinh ngạc của người lạ mặt là đeo một sợi dây chuyền kim cương quanh cổ nàng trước khi biến mất.

Khi nàng nói, Ross khẽ vuốt ve một bên cổ nàng, như thể anh đang xoá đi sự đụng chạm của một người đàn ông khác. “Trông hấn ra sao?”

“Anh ta tóc nâu và mắt xanh. Và anh ta cao lớn, mặc dù không cao bằng anh. Đầu tiên em tưởng anh ta là một trong các cảnh sát. Anh ta có thân hình lực lưỡng, và thậm chí anh ta còn di chuyển giống như họ -”

tức là, anh ta dường như nhanh nhẹn khác thường so với kích cỡ của mình. Anh ta mặc quần áo đẹp, y như những vị khách dự tiệc... nhưng em không nghĩ anh ta là một trong số họ.”

“Hắn có vết sẹo hay bớt nào không?”

Sophia lắc đầu. “Theo em thấy thì không.”

Ross nghiêm trang lôi sợi dây chuyền ra khỏi túi quần và trải nó trên chiếc bàn gỗ. Đứng sát bên anh, Sophia nhìn chăm chăm vào sợi dây trong sự khó tin đến tê liệt. Nàng chưa từng nhìn thấy bất kì thứ gì tuyệt vời đến thế, một sợi dây chuyền lấp lánh đính những nụ hoa bằng kim cương và lá bằng ngọc lục bảo. “Nó có phải là thật không?” nàng thì thầm.

“Những viên đá này không phải là giả,” giọng trả lời cộc lốc của anh.

“Nó phải đáng giá cả một gia tài.”

“Anh đoán phải ba hay bốn ngàn bảng,” ánh mắt đánh giá của Ross di chuyển khắp sợi dây chuyền. “Người ái mộ của em hoặc là rất giàu có hoặc là một tên trộm thành công.”

“Tại sao việc này lại xảy ra cho em?” Sophia thì thầm. “Em chẳng làm gì để khuyến khích sự quan tâm của bất kì ai cả. Anh ta muốn gì? Tại sao một người lạ lại làm như thế này?”

Nghe thấy giọng hoảng loạn của nàng, Ross cúi xuống và hôn lên trán nàng để an ủi. “Anh định sẽ tìm ra. Đừng sợ - anh sẽ không để chuyện gì xảy ra cho em.”

Nàng nhắm mắt và hít vào mùi hương quen thuộc, thu lấy sự an tâm từ sức mạnh chắc chắn của anh.

“Tới đây,” anh nắm bắt. “Anh sẽ đưa em xuống bếp.”

“Rồi sau đó?”

“Anh sẽ cử vài người hầu giúp anh rà soát ngoài sân, trong trường hợp người lạ của em vẫn còn lẩn vẩn quanh đây. Mặc dù anh không nghĩ hắn ta ngu ngốc đến thế.” Vươn tay lấy sợi dây, Ross thả lại nó vào trong túi. “Một sợi dây chuyền như thế này không phải từ trên trời rơi xuống... nó rất đặc biệt và có giá trị. Anh nghĩ là sẽ không khó khăn gì trong việc truy ra nguồn gốc của nó. Việc đó lại dẫn tới một kết luận thú vị. Người ái mộ của em muốn em nhận ra hắn ta - nếu không hắn đã chẳng cho em một mảnh vật chứng biết nói như thế này.”

“Anh có nghĩ anh ta là người đã gửi cho em bộ váy tím không?”

“Anh cho là thế.” Miệng Ross mím lại thành một đường sứt ruột, hé lộ việc anh sốt sắng đi săn tìm vị khách bí ẩn. Tuy nhiên, khi anh liếc nhìn khuôn mặt căng thẳng của Sophia, anh dừng lại và ôm nàng vào lòng. Anh kéo nàng vào sát mình cho đến khi chân nàng gần lìa mặt đất. Một cánh tay cơ bắp ôm ngang gáy nàng khi môi anh hạ xuống miệng nàng trong một nụ hôn mang tính sở hữu.

Trước mệnh lệnh âm thầm của anh, Sophia hé môi và dâng hiến cho sự khám phá đầy kích thích. Nụ hôn trở nên đòi hỏi hơn, lưỡi anh từ từ chiếm đoạt, đưa anh chen vào giữa hai chân nàng. Mọi ý nghĩ dần dần biến mất, mọi dấu vết lo lắng chấy thành tro bụi. Chỉ còn có Ross, miệng và bàn tay anh nhắc nhở nàng nhớ tới sự thân mật nóng bỏng mà họ đã chia sẻ với nhau đêm trước. Đầu gối nàng nhũn ra, và nàng bắt đầu hổn hển, bàn tay nàng không ngừng tìm kiếm khắp lưng áo anh. Nàng bị một ham muốn kinh khủng chiếm giữ, thúc giục nàng lột hết quần áo anh, và quần áo nàng, cho đến khi cả hai đều khoả thân.

“Ross,” nàng rên rỉ, cổ nàng ưỡn lên khi lưỡi anh đi một đường ngoằn ngoèo xuống cổ họng nàng.

Anh ngẩng đầu lên và mỉm cười vẻ hài lòng đầy nam tính khi nhìn thấy đôi môi mềm đi vì khát vọng và ánh mắt xanh mơ màng của nàng. “Em là của anh, Sophia... và anh sẽ không bao giờ để bất kì điều gì xảy ra với em. Em có hiểu không?”

Nàng ngơ ngẩn gật đầu, lơ đãng một chút khi anh vòng cánh tay bảo vệ quanh nàng và dẫn nàng đi ra.

Không tài nào tìm thấy người lạ mặt ở đâu trên khắp đất SilverhillPark đúng như Ross đã dự đoán. Tuy nhiên, dấu vết hắn đã để lại chắc chắn sẽ dẫn tới việc hắn bị tóm. Ross sốt ruột muốn trở về Phố Bow sớm và khởi sự điều tra vụ này. Ý nghĩ ai đó đã chọn theo dõi Sophia theo kiểu không bình thường như thế này

làm khơi dậy những bản năng đàn ông ban sơ nhất của anh. Anh sẽ không hài lòng chừng nào chưa lửa được tên khốn tới chân tường, bóp nghẹt cổ hắn, và ép ra từng chi tiết thú tội từ miệng hắn.

Cảm tạ trời đất ngày mai bữa tiệc sẽ kết thúc, Ross ra lệnh cho người hầu riêng của mình đóng gói phần lớn đồ đạc để chuẩn bị xuất phát sớm. Trong khi anh ta đang gấp quần áo và đặt chúng gọn gàng trong rương, Ross lang thang khắp dinh thự tối đen. Một vài hoạt động vẫn còn tiếp diễn: một cặp đôi đang ôm nhau trong góc tối, một ván bài trong phòng bi-a, đàn ông ngồi trong thư viện với những điều xì gà cháy dở.

Giờ có thể Sophia đang ở trong phòng. Ross khao khát tới với nàng. Anh chưa từng ở trong một tình huống nan giải như thế này trước đây, đã làm tổn thương người mà anh quan tâm, tự hỏi làm sao để sửa chữa, nhận ra rằng chẳng có việc gì anh làm được cả. Không việc gì ngoại trừ dựng John Sydney dậy từ nắm mồ mới có thể làm mọi việc đúng đắn.

Thực tế Sophia đã tha thứ cho anh chẳng làm anh nhẹ lòng chút nào. Kí ức về những hành động trong quá khứ của anh sẽ luôn tồn tại giữa họ, với một tiếng thở dài thườn thượt, Ross tiếp tục bước chân vô định, mãi suy nghĩ về những sự kiện trong hai mươi tư giờ qua. Cảm xúc của anh dành cho Sophia mạnh đến nỗi anh không thể hài lòng với bất kì cái gì ít hơn việc sở hữu nàng một cách tuyệt đối. Anh muốn có nàng mãi mãi, không thể thay đổi được. Nếu nàng chấp nhận, anh sẽ cố gắng làm cho nàng hạnh phúc tới mức kí ức về em trai nàng sẽ không chen ngang vào những tình cảm họ dành cho nhau.

Anh thấy mình đứng trước cửa phòng người quản gia ở gần nhà bếp, đây là căn phòng nhỏ mà Sophia đang ở. Hai lần bàn tay anh giơ lên để gõ vào cánh cửa gỗ, rồi lại hạ xuống mà không gõ. Anh biết rằng anh nên trở về phòng mình và kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi anh đã tìm hiểu được sự thật trong quá khứ. Anh nên nghĩ về những nhu cầu của nàng hơn là của chính anh. Nhưng anh muốn nàng vô cùng tới nỗi những đắn đo và lương tâm chẳng còn quan trọng nữa. Bị giằng xé giữa nghĩa vụ và ham muốn, anh đứng ngoài cửa với hai bàn tay nắm chặt, cơ thể toát ra sức nóng nhục cảm.

Ngay khi lương tâm cắn rứt của anh buộc anh phải rời bước thì cánh cửa mở, và đôi mắt xanh sục mị của Sophia nhìn chằm chằm vào mắt anh. Nàng đang mặc một bộ váy ngủ đoan trang, cổ cao với hàng cúc áo. Anh muốn chậm rãi cởi từng cúc, đưa lưỡi theo từng inch làn da màu ngọc trai kia.

“Anh định đứng ở đây suốt đêm à?” Sophia khẽ hỏi.

Ross tì bàn tay lên khung cửa, ánh mắt anh quét khắp người nàng. Ham muốn thổi bùng trong anh, khiến cho anh khó mà suy nghĩ mạch lạc. “Anh muốn xem xem em có ổn không.”

“Em không ổn,” nàng nói, một bàn tay nhỏ túm lấy vạt áo chèn của anh và kéo anh tới trước. “Em cô đơn.”

Thở mạnh, Ross để nàng kéo anh vào trong phòng. (Không để là có vấn đề cần xem lại à nha.) Anh đóng cánh cửa và nhìn xuống khuôn mặt nghiêm túc của Sophia. Môi nàng có màu mận chín và mượt như nhung dưới ánh nến. “Có nhiều lý do vì sao chúng ta nên chờ,” anh khàn khàn bắt đầu, cho nàng cơ hội cuối cùng để rút lui. Nhưng những lời lẽ bị tắc trong cổ họng anh khi nàng ấn cơ thể mảnh mai vào người anh, đứng kiễng hết chân ép mình vào trong anh.

“Chỉ một lần thôi, đừng làm việc đúng đắn,” Sophia thì thầm, hai cánh tay mịn màng vòng quanh cổ anh. Anh cảm thấy rằng nàng cắn nhẹ vào da tai ngay trước khi nàng thì thầm khe khẽ, “Em thách anh đấy.”

Một vài kí ức về người tình đầu tiên của Sophia nhanh chóng tan biến như khói bay khi nàng bị ngọn lửa từ những cú vuốt ve của Ross thêu rui. Anh thông thả cởi quần áo cho cả hai người, dừng lại nhiều lần để chiếm giữ miệng nàng trong những nụ hôn chậm chạp. Sophia thích thú tự hỏi làm sao mà một người đàn ông sống với nhịp độ chóng mặt như thế lại làm tình chậm rãi đến vậy, như thể thời gian đã mất hết ý nghĩa của nó. Khi cuối cùng anh cũng cởi áo sơ mi của nàng và nàng đã khoả thân, nàng ấn cơ thể mình vào anh với một tiếng rên hài lòng. Da anh ẩm áp và trơn như sa tanh, ngực anh phủ đầy lông đen dày chầm chích vào ngực nàng. Nàng cảm thấy vật đàn ông của anh thúc vào bụng mình, và nàng cắn trọng chằm vào nó, vẫn còn rất ấu trĩ trong nghệ thuật ái ân.

Nó chẳng chịt những mạch máu, lớp da mỏng như lụa phủ bên ngoài sự cứng rắn như thép. Trước cử động dè dặt của ngón tay nàng, vật ấy di chuyển như thể nó có ý chí của riêng mình. Sophia bật hơi. “Ồi.”

Giọng Ross khàn đi vì dục vọng và điều gì đó nghe rất giống tiếng cười. “Đừng sợ.” Anh hướng dẫn ngón tay nàng tới phần đỉnh. “Đây là nơi nhạy cảm nhất.”

Nàng vuốt ve và trêu đùa cho đến khi cảm nhận một giọt chất lỏng ứa ra. Nó khiến cho da anh trơn láng, và nàng xoay vờ phần đầu bằng ngón tay mình trước khi trượt xuống khám phá phần căng hơn, mát lạnh hơn bên dưới.

Đột nhiên anh nhẹ nhàng tóm tay nàng. “Giờ thì thế là đủ rồi,” anh khàn giọng nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh sắp mất kiểm soát rồi.”

“Đó là ý định của em mà,” nàng nói, và anh cười khe khẽ trong họng.

“Chúng ta sẽ làm theo cách của anh,” anh lẩm bẩm, bế nàng lên và đặt nàng trên chiếc giường hẹp. “Và anh định sẽ làm thật là lâu.”

Cơ thể Ross nằm xuống bên cạnh nàng, hơi sáu feet chiều dài cơ bắp đàn ông cứng rắn, mạnh mẽ, và nàng lăn người về phía anh với sự háo hức run rẩy. Anh đẩy nàng nằm xuống và cúi xuống nàng, hơi thở nóng bỏng phả trên ngực nàng. Đầu lưỡi anh đùa giỡn với núm vú của nàng, và nàng tóm lấy bờ vai rộng, vươn người tới trước để dâng hiến. Anh cẩn nhẹ và mút phần đỉnh săn chắc, rồi chuyển sang bên kia, khiến cho nàng quần quai bên dưới anh.

“Ross,” nàng tuyệt vọng nói.

“Hửm?”

“Em cần nữa... nhiều hơn...” Nàng cảm thấy bàn tay anh hạ xuống bụng, và hông nàng nâng lên trong một đường cung sinh động.

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy đam mê sáng lấp lánh vì hài lòng khi trông thấy hai má nàng bừng đỏ. Nàng rên lên cảm kích khi những ngón tay anh trượt vào trong tam giác mềm mại, tìm kiếm phần nữ tính đang nhức nhối quá sức ngọt ngào. Trước sự thất vọng của nàng, cú chạm chỉ là để đùa giỡn. “Ôi, Ross, đừng dừng lại, xin anh -”

“Anh muốn thứ khác cơ.” Anh trườn xuống thấp hơn nhiều, trải những nụ hôn dọc theo cơ thể nàng cho đến khi vai anh chạm vào đùi nàng.

Sophia cảm thấy môi anh hạ xuống đùi non của nàng. Đột ngột nhận ra điều anh định làm, nàng giật bắn và vật lộn để chuôi lên vị trí nửa nằm nửa ngồi. “Chờ đã,” nàng hỗn hển, giữ đầu anh. “Chờ đã. Không phải thế.”

Bàn tay anh vuốt ve phía đùi bên ngoài. “Em chưa từng làm thế à?”

“Tất nhiên là chưa - thậm chí em còn không tưởng tượng được ai đó có thể -” Nàng nghẹn lời và nhìn anh với cái cau mày bối rối. “Em nghĩ là Anthony thậm chí còn không biết một điều như thế.”

Tiếng cười khùng khục trong ngực anh, và anh hôn vào đầu gối nàng. “Anh đã muốn làm điều này với em từ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

“Thật sao?” nàng hoàn toàn sững sốt hỏi.

“Ngay trong văn phòng anh. Anh đã muốn ném em lên bàn và chui đầu vào trong váy em.”

“Không,” Sophia tỏ vẻ nghi ngờ, không thể nào tin được rằng dưới vẻ điềm tĩnh ngoài mặt, anh có thể nghĩ đến một điều như thế. (28 tuổi mà gây thơ ghê, đàn ông capable of anything) “Nhưng trông anh quá đạo mạo!”

“Đạo mạo hết mức mà một người đàn ông với con gà trống trời dậy có thể làm được.”

“Thật ư? Nhưng làm sao -” nàng thở hỗn hển khi đầu anh hạ xuống giữa hai đùi nàng lần nữa. “Ôi, Ross, chờ đã -”

“Sau đêm nay,” giọng thì thầm êm ái của anh, “em sẽ quên hết mọi điều về Anthony.”

*

“Ôi Chúa ơi,” Sophia thì thào, bị để lại ở ngưỡng cửa cực khoái. “Làm ơn, xin anh -”

Anh đi vào nàng bằng một cú thúc mạnh của hai hông. Sophia kêu lên, những thớ thịt bên trong tự động thắt lại, dù nhẹ bằng nhưng không ngừng nghỉ, trước sự xâm nhập. Nàng bị giãn hết mức, không thể nào nhận thêm được nữa. Nàng tuyệt vọng chiến đấu để nhận hết anh, nhưng dường như không thể làm được.

Miệng anh chà qua miệng nàng, và anh thì thầm. “Từ từ nào. Anh sẽ không làm em đau. Hãy thư giãn đi, em yêu.” Bàn tay anh trượt vào giữa cơ thể họ và nàng cảm thấy anh vuốt ve nàng trong khi chậm chậm ấn vào, từng cử động của anh đều cẩn thận và khoan thai. Mỗi cú thúc của anh đều khiến nàng rên lên, và nàng cắn chặt môi để ngăn tiếng kêu. Đột nhiên anh đã hoàn toàn ở trong nàng, sâu và khít, chôn vùi toàn bộ vật đàn ông của mình.

Anh rút ra gần hết rồi lại tung toàn bộ chiều dài vào trong với sự chậm rãi chết người, lồng ngực anh chà vào ngực nàng, cái bụng phẳng quét qua bụng nàng. Nàng giật người lên trên, hông đẩy vào theo nhịp đâm dài, chậm rãi của anh cho đến khi nàng điên cuồng van xin, “Xin anh đừng nhẹ nữa, đừng, đừng, mạnh hơn đi mà -”

Miệng anh bao phủ miệng nàng, lấp tiếng kêu của nàng. Cơ thể nàng rung động trong cơn cực khoái mãnh liệt, thắt chặt bộ phận cứng cáp bên trong nàng cho đến khi Ross phải rên lên và nắm chặt hai hông nàng, tuôn chảy niềm đam mê của chính anh.

Khi cơ thể họ vẫn còn co giật trong khoái lạc, Ross ôm nàng trong vòng tay anh và hôn nàng lần nữa. Chìm ngập trong hương vị và thân thể anh, nàng cảm thấy một đợt sóng cảm xúc mới trào qua, và nàng rên rỉ và run rẩy trong lần lên đỉnh thứ hai.

Một lúc lâu sau Ross nằm sang bên giường của mình, cẩn thận không đè lên nàng. Sophia duỗi dài thoải mái trên người anh. “Ross...” nàng lẩm bẩm trong ngái ngủ. “Em muốn nói với anh một chuyện. Có lẽ anh sẽ không tin đâu, nhưng đó là thật đấy.”

“Sao?”

“Em sẽ không thể làm tới cùng được.”

“Ý em là, làm tan vỡ trái tim anh? Có, anh biết rồi.”

“Anh biết à?”

Anh vuốt mái tóc rối bù nổi loạn của nàng và trải nó trên ngực mình. “Em không có bản chất làm hại người khác. Em sẽ không bao giờ có thể ép mình phải bội anh được.”

Sophia ngạc nhiên trước niềm tin anh dành cho nàng. “Làm sao anh lại chắc chắn thế được?”

“Em rất dễ đoán.” Anh chơi đùa nhẹ nhàng với mái tóc nàng. “Anh đã biết em quan tâm tới anh được một thời gian rồi. Nhưng anh không chắc nó mạnh đến đâu cho đến sáng hôm qua, khi em nhìn thấy anh sau một tuần chia cắt. Khuôn mặt em biểu lộ tất cả.”

Cả thẹn khi khám phá ra chuyện đó, Sophia ngồi dậy và cúi xuống nhìn anh, khuôn ngực trần nửa bị mái tóc che khuất. “Nếu em dễ hiểu đến thế thì em đang nghĩ gì nào?”

Ross quan sát nàng một phút, và một nụ cười chậm rãi làm cong khóe miệng anh. “Em đang tự hỏi bao lâu nữa thì anh lại làm tình với em.” Trước khi nàng có thể trả lời, anh kéo nàng lên hẳn người anh, đặt hai chân nàng ở hai bên hông anh. Trước sự ngạc nhiên của nàng, vật đàn ông của anh bùng tỉnh, đâm thẳng vào da thịt mềm yếu của nàng. “Và đây là câu trả lời,” anh lẩm bẩm, kéo đầu nàng xuống cho anh.

Kiệt sức vì một cuối tuần bận rộn, Sophia nằm gọn trên đùi Ross và ngủ gà gật trong hầu hết chuyến đi xe ngựa trở về London. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang say ngủ trên vai anh, Ross hân hoan trước sự thay đổi vĩ đại trong đời anh. Anh đã quá quen thuộc với sự cô độc đến nỗi quên mất cảm giác cần một ai đó theo cách này là như thế nào. Giờ đây mọi ham muốn đã bị anh đè nén quá lâu - ham muốn cho sex, cho tình yêu thương và sự bầu bạn - đã vùng thoát với sức mạnh báo thù. Anh thấy lo lắng vì Sophia đã có

quyền lực lớn lao đến vậy đối với anh, một quyền lực mà chính anh đã cho nàng. Chúa giúp anh khi nàng nhận ra điều đó. Nhưng anh không tài nào giữ lại điều gì không cho nàng.

Cơ thể nàng nảy trên đùi anh với mỗi cú xóc của cỗ xe ngựa, làm anh khuấy động và lấp đầy đầu óc anh với những ảo tưởng mộng lung. Anh khẽ ôm đầu Sophia vào sát ngực mình và theo dõi những biểu hiện thay đổi trên mặt nàng khi nàng ngủ: cái cau mày nhỏ ở giữa hai lông mày, sự cong lên hạ xuống không ngớt nơi khoé miệng. Có vẻ như những giấc mơ của nàng không hề êm ái. Anh vuốt ve một bên mặt nàng và thì thầm khe khẽ, và lông mày nàng liền phẳng trở lại. Không thể ngăn mình, Ross trượt một bàn tay lên ngực nàng và ôm lấy đường cong nở nang. Thậm chí cả trong giấc ngủ nàng cũng đáp ứng lại anh, cong người lên với một câu rì rầm ngái ngủ. Anh ấn môi vào trán nàng, và ôm nàng khi nàng vươn người và ngáp.

“Anh xin lỗi,” anh nói, nhìn đắm đuối vào đôi mắt sâu mơ màng. “Anh không định đánh thức em.”

Nàng chớp mắt ngái ngủ. “Chúng ta gần tới nơi chưa?”

“Nhiều nhất là nửa giờ nữa.”

Ánh mắt nàng trở nên lo ngại. “Ngày mai sẽ ra sao?” nàng hỏi.

“Anh sẽ tìm xem có phải anh là người đã đẩy em trai em vào tàu khổ sai nhiều năm trước hay không.”

Những ngón tay nàng thọc vào trong áo chên của anh, tìm kiếm hơi ấm. “Bất kể anh khám phá ra điều gì cũng không thành vấn đề.”

“Tất nhiên là có,” anh gay gắt nói.

“Không.” Nàng ngồi thẳng người dậy. Bàn tay vòng quanh cổ anh, và nàng đặt môi vào môi anh, rụt rè khám phá, lưỡi nàng lách vào trong hơi ấm của miệng anh. Ross giữ vững tinh thần được đúng năm giây, rồi anh hưởng ứng lại sự khiêu khích nhẹ nhàng của nàng với một tiếng rên khẽ. Hơi thở hai người hoà trộn vào nhau, nụ hôn trở nên hoàn thiện và sâu khi anh nhấn chìm mình trong sự ngọt ngào của nàng.

“Sophia,” anh nói, tách miệng mình ra. Mặc dù đây không hẳn là thời gian và địa điểm anh đã dự kiến, anh không thể ngăn lời lẽ thoát ra khỏi miệng mình. “Anh muốn cưới em.”

Nàng bất động, khuôn mặt cách mặt anh chỉ vài inch. Rõ ràng nàng không trông đợi một lời cầu hôn như thế này. Tâm trạng rối bời khiến cho lông mi nàng chớp chớp, và nàng liếm môi trên bằng đầu lưỡi. “Những quý ông ở vào địa vị anh không cưới gia nhân.”

“Việc đó đã từng xảy ra.”

“Vâng, và những người đàn ông phạm phải sai lầm như thế đều bị đưa ra chế giễu và đôi khi còn bị tẩy chay. Và anh thì chịu búa rìu dư luận quá nhiều - ôi, sự chỉ trích dành cho anh sẽ không thể nào chịu nổi!”

“Anh đã từng bị dư luận công kích vô số lần rồi,” Ross cứng rắn nói. “Giờ anh đã quá quen với nó. Và em đang nói cứ như anh là một quý tộc cha truyền con nối vậy, trong khi anh chẳng qua chỉ là một quan chức nhà nước.”

“Một quan chức nhà nước xuất thân từ một gia đình giàu có với nhiều ràng buộc với giới quý tộc.”

“Chà, nếu chúng ta sắp bắt đầu tra phả hệ của mình, thì anh nên chỉ ra rằng em là con gái của một tử tước.”

“Nhưng em không sống như là một cô con gái tử tước. Sau khi cha mẹ em qua đời, em chẳng có sự giáo dục nào nữa cả. Em không biết cưới ngựa, hay khiêu vũ, hay chơi nhạc cụ. Và em chẳng được dạy dỗ tí nào về phép xã giao và các hành xử của giới quý tộc -”

“Chẳng có gì quan trọng.”

Nàng cười vẻ không tin nổi. “Có thể là không với anh, nhưng có với em!”

“Vậy thì em sẽ học bất kể điều gì cần thiết.”

Sophia vẫy vò một viên áo sơ mi của anh. “Em không thể lấy anh.”

“Như thế có phải là em không muốn không?” Môi anh lướt qua viền tóc nàng và chuyển tới thái dương.

“Gia đình anh sẽ không chấp thuận cuộc hôn nhân của chúng ta.”

“Có, họ sẽ chấp nhận.” Anh hôn cổ nàng. “Mẹ anh đã nói rất rõ rằng bà sẽ dang rộng vòng tay đón em. Phần còn lại trong gia đình - cô dì chú bác và đám anh em họ - cũng sẽ theo bà. Và ông nội anh thực tế đã ra lệnh cho anh cầu hôn em.”

“Không!” Sophia kêu lên, kinh ngạc.

“Ông nói rằng em là một cô gái xinh đẹp khó tìm thấy ở bất kì đâu khác. Theo lời ông, em là một mảnh đất màu mỡ để cày cấy, và tốt hơn hết là anh nên bắt đầu ngay bây giờ.”

“Ôi trời ơi!” Sophia bị giằng xé giữa sự buồn cười và nỗi tuyệt vọng. “Em không thể tưởng tượng được ông còn nói gì nữa.”

“Ông kể với anh về mối tình trọn đời ông dành cho bà nội em, và ông đã ước ao biết bao chỉ đơn giản bắt cóc bà Sophia Jane và đi trốn cùng bà. Ông đã sống với nỗi hối hận đó hàng nhiều thập kỉ. Chúa cứu giúp anh không phải làm điều tương tự.”

Khuôn mặt thanh tú của Sophia trở nên trầm ngâm. “Em sẽ ở bên anh lâu chừng nào anh còn muốn em. Có lẽ giải pháp tốt nhất là em trở thành tình nhân của anh.”

Ross lắc đầu kiên quyết. “Đó không phải là điều anh cần, Sophia. Anh không phải loại đàn ông giữ tình nhân. Và em không phải loại phụ nữ sẽ hạnh phúc với sự sắp đặt như thế. Chẳng có lý do gì để khiến mối quan hệ của chúng ta trở nên đáng xấu hổ. Anh muốn em làm vợ anh.” (I fell in love with him b’cos of these words - nhớ lại anh Stephen trong Until you, đoạn ảnh đề nghị người con gái vừa mới trao sự trong trắng cho mình làm tình nhân, thấy ghét ảnh ghê rúm)

“Ross, em không thể -”

“Chờ đã,” anh thì thầm, cảm thấy anh đã đẩy vận may của mình đi quá sớm. Đáng lẽ anh nên chờ tới đúng thời điểm. “Đừng trả lời anh vội. Hãy cân nhắc chuyện này một thời gian.”

“Em không cần cân nhắc,” nàng trả lời. “Em thực sự không nghĩ -”

Anh bao phủ miệng nàng bằng miệng mình, buộc nàng im lặng một lúc lâu để cho nàng quên mất điều định nói.

12. Chương 12

Ross đi tới số 3 Phố Bow ngay khi họ vừa về nhà. Morgan đã đồng ý tạm thời quản lý văn phòng trong kì nghỉ ba ngày của Ross, và đèn trên bàn làm việc của anh ta vẫn còn sáng khi bóng tối đã phủ xuống London. Khi Ross đi qua ngưỡng cửa, Morgan liếc lên từ đồng giấy tờ và thở dài nhẹ nhõm.

“Cảm tạ Chúa anh đã về.”

“Tệ đến thế kia ư?” Ross nhìn anh ta với nụ cười nhạt, đứng đút hai tay vào túi áo khoác ngoài của anh. “Có việc gì khác thường xảy ra không?”

“Không, chỉ như ngày thường thôi.” Morgan dùng mu bàn tay dụi hai mắt, trông có vẻ kiệt sức. “Chúng ta đã chấp nhận mười vụ bảo lãnh, bắt một kẻ đào ngũ, và điều tra một vụ giết người trong căn bếp của bọn trộm ở phía đông Vườn Covent. Và đang xem xét vụ tẩu thoát của một chú cá tuyết trong cửa hàng Lannigan.”

“Một cái gì?”

Bất chấp vẻ mệt mỏi của Morgan, một nụ cười vẫn nở trên cái miệng rộng của anh ta. “Có vẻ như một cậu trai trẻ tên Dickie Sloper đã đặc biệt yêu thích một chú cá tuyết trong cửa hàng. Dickie móc một lưỡi câu vào chú cá, buộc đầu dây còn lại và chiếc khay của thứ không nên nói ra, và đi về. Có thể hiểu được người

bán cá đã choáng như thế nào khi thấy con cá tuyết nhảy ra khỏi bàn và trượt ra ngoài cửa, trông như là tự đi theo ý nó. Khi cậu chàng Dickie bị bắt, cậu ta thề rằng mình vô tội và con cá đã tự nguyện đi theo cậu ta.”

Ross khịt khịt vì cười. “Lannigan có kiện không?”

“Không. Con cá đã được trả về nguyên trạng và Lannigan đã hài lòng sau khi Dickie phải trải qua một đêm trong khám của Phó Bow.”

Ross nhìn Grant với nụ cười không kiềm nén được. “Chà, có vẻ như là Phó Bow có thể vận hành mà chẳng cần đến tôi chút nào.”

Vị phụ tá chánh án dành cho anh cái nhìn chế nhạo. “Anh sẽ không nói thế nếu anh nhìn thấy số việc đã bị dồn đống trên bàn anh. Cái đống ấy cao tới tận ngực tôi. Tôi đã làm hết sức mình rồi, nhưng tôi không thể làm xuể. Và giờ anh đã về, tôi đi về nhà đây. Tôi mệt, tôi đói, và tôi đã không ngủ với vợ tôi mấy ngày nay rồi. Nói cách khác, tôi đã sống y hệt như anh, và tôi không thể chịu nổi cuộc sống ấy thêm một phút chết tiệt nào nữa.” (thế mới biết anh Ross siêu nhân tới cỡ nào)

“Chờ đã,” Ross nói, trở nên nghiêm túc. “Tôi tới để yêu cầu cậu một ân huệ cá nhân.”

Ross chưa từng có một yêu cầu như thế trước đây. Morgan nhìn chằm chằm vào anh với sự cảnh giác ngờ ngàng, anh ta ngồi lại trên ghế. “Tất nhiên,” anh ta nói mà không do dự.

Tiến tới bàn, Ross lấy sợi dây chuyền kim cương và ngọc lục bảo ra khỏi túi áo và khế đặt nó lên bề mặt gỗ mòn xơ xác. Thậm chí cả trong ánh đèn mờ昧, sợi dây cũng ánh lên vẻ lấp lánh khác thường.

Ánh mắt choáng váng của Morgan gặp mắt anh trước khi trở về với sợi dây. Môi anh ta cong lên trong điệu huyt sáo không thành tiếng. “Chúa ơi. Cái đó từ đâu ra?”

“Đó chính xác là việc tôi muốn cậu tìm ra.”

“Tại sao không cử một trong các cảnh sát? Sayer có thể dễ dàng làm được việc này.”

“Không nhanh bằng cậu,” Ross trả lời. “Và tôi muốn câu trả lời sớm.” Mặc dù Morgan đã dành gần một năm trên ghế quan toà, anh ta vẫn có nhiều kinh nghiệm và khả năng hơn bất kì cảnh sát nào. Không ai rành đường đi nước bước ở London hơn Grant Morgan, và Ross tin tưởng anh ta sẽ chăm sóc vấn đề này một cách thuyết phục.

“Làm sao mà anh có sợi dây chuyền này?” Grant hỏi, và Ross giải thích các chi tiết. Người phụ tá chánh án dành cho anh cái nhìn thật lâu, đầy ý nghĩa. “Cô Sydney không làm sao chứ?”

“Cô ấy ổn, ngoài việc có thể hiểu được là rất lo lắng. Tôi muốn vấn đề này được giải quyết ngay lập tức, để tránh cho cô ấy những mối lo không cần thiết.”

“Tất nhiên.” Nhặt một cái ống cầm bút lên, Morgan liên tiếp gõ nó vào bàn trong một nhịp điệu nhanh trái ngược với vẻ ngoài không thay đổi của anh ta. “Cannon,” anh ta khẽ nói, “tôi cho là anh đã cân nhắc khả năng cô Sydney dính dáng với ai đó. Những món quà thế này rất có thể tới từ một tình nhân.”

Ross lắc đầu thậm chí trước cả khi người kia kết thúc câu nói. “Không,” anh cứng rắn nói. “Cô ấy không có tình nhân nào cả.”

“Làm sao anh chắc được?”

Bực mình vì sự ngoan cố của bạn, Ross cau có. “Bởi vì tôi ở vào vị trí có thể biết được.”

“À.” Grant dường như thư giãn, đặt cái ống bút xuống và đan những ngón tay anh ta vào nhau để trên bụng. Anh nhắm vào Ross cái nhìn vừa đánh giá vừa cười cợt. “Vậy là cuối cùng anh cũng ngủ với cô ấy hả.”

Ross khép chặt mọi biểu cảm trên mặt anh. “Việc đó chẳng liên quan gì đến vấn đề sợi dây chuyền cả.”

“Không,” Morgan dễ dãi nói, dường như đang thích thú sự khó chịu của Ross. “Nhưng với anh đã lâu lắm rồi, phải không?”

“Tôi không nói là tôi đã ngủ với cô ấy,” Ross nói cộc lốc. (Chối làm gì anh hai ơi, càng chối càng lộ, ha ha)
“Tôi cực kì tôn trọng cô Sydney. Hơn nữa, sẽ là không thích hợp khi tôi lợi dụng một người phụ nữ làm thuê cho tôi.”

“Vâng, thưa ngài.” Grant dừng lại trước khi hỏi bằng bộ mặt nghiêm trang, “Vây... nó thế nào?” Anh ta cười toe toét khi Ross bắn cho anh cái nhìn cảnh cáo.

Trước sự bất bình của Ross, điều Morgan nói về đồng công việc trên bàn anh chỉ là nói giảm thôi. Các báo cáo, hồ sơ, thư từ và hàng loạt tài liệu tạo thành một núi giấy tờ. Anh thở dài nặng nề khi đi vào trong văn phòng mình. Không lâu trước đây anh sẽ chẳng nghĩ gì về cái đồng này. Giờ có vẻ như thật lố bịch khi chỉ một người phải làm từng ấy việc. Một năm trước, anh đã chấp nhận uỷ thác để làm quan toà cho hạt Essex, Kent, Herthfordshire và Surrey ngoài những phận sự anh đã có với hạt Westminster và Middlesex (tên buồn cười quá). Việc đó đã khiến anh trở thành vị quan toà quyền lực nhất ở nước Anh, và anh đã thấy hài lòng khi phạm vi quyền hạn của mình gia tăng. Cho đến lúc này. Giờ anh muốn lùi bước trước cơn lũ trách nhiệm không ngừng nghỉ và có một cuộc sống riêng. Anh muốn một người vợ, một gia đình... thậm chí là những đứa con trong tương lai.

Anh không biết bất kì người nào sẽ sẵn lòng nhận vị trí của anh tại Phố Bow, kể cả Grant. Mặc dù Morgan có tham vọng và lòng cống hiến, anh ta sẽ không bao giờ cho phép nghề nghiệp của mình chiếm vị trí quan trọng hơn hôn nhân. Ross đơn giản sẽ phải tìm kiếm thêm sự giúp đỡ trong việc điều hành văn phòng Phố Bow, vì có quá nhiều công việc một người không thể nào giải quyết hết được. Ít nhất anh sẽ phải chia sẻ nhiệm vụ của mình cho ba quan toà khác, và thuê thêm nửa tá cảnh sát. Thêm vào đó, anh cần phải mở thêm hai hay ba văn phòng thẩm phán ở Westminster. Tưởng tượng ra việc đó sẽ nhận được phản ứng gì ở Quốc hội, cùng với một loạt yêu cầu gia tăng chi phí, Ross mỉm cười chua chát.

Nụ cười của anh nhạt đi khi anh lục lọi bàn mình để tìm chìa khoá phòng hồ sơ tội phạm. Tìm được nó, anh đi xuống sảnh và mở khoá căn phòng, rồi đi vào và đặt một ngọn đèn lên bàn. Căn phòng có mùi bụi bặm và da dê, những hạt bụi nhàn nhả lơ lửng trước ánh đèn. Sau một cuộc tìm kiếm ngắn ngủi, Ross tìm thấy ngăn kéo rất có khả năng chứa hồ sơ về John Sydney. Lòng tràn ngập cảm giác vừa sợ hãi vừa quyết tâm, anh lướt qua từng tệp hồ sơ, nhưng anh chẳng tìm được gì liên quan đến trường hợp một kẻ móc túi tên Sydney cả.

Đóng ngăn kéo lại, Ross đắm chiêu xem xét hàng tủ hồ sơ. Rõ ràng trường hợp của Sydney quá nhỏ không được đóng hẳn thành một hồ sơ. Tuy nhiên, chắc hẳn cậu bé có được nhắc tới trong các ghi chép của toà án. Một cái rãnh hiện ra giữa hai hàng lông mày của Ross khi anh quay sang một tủ hồ sơ khác và kiên quyết mở nó ra.

Một giọng nói lạnh lẽo cắt ngang cuộc tìm kiếm của anh. “Em đã tìm ở đó rồi.”

Anh liếc ra cửa và thấy hình dáng mảnh dẻ của Sophia. Nàng tiến tới trước, ánh sáng đèn giõn trên những đường nét hấp dẫn của nàng. Một nụ cười u sầu làm bờ môi nàng cong lên. “Em đã tìm hết mọi ngăn kéo và hồ sơ trong căn phòng này rồi,” nàng thì thầm. “Không có gì nhắc đến John cả.”

Tội lỗi và lo lắng tấn công anh, nhưng Ross giữ khuôn mặt bình thản trong khi anh cân nhắc vấn đề. “Những ghi chép của toà án từ hơn mười năm trước đã được chuyển sang phòng kho ở tầng trên cùng. Giờ anh sẽ đi tìm chúng.”

“Để sau,” Sophia khẽ nói. “Ngày mai anh có thể bảo ông Vickery tìm chúng.”

Hiểu rằng nàng chẳng háo hức gì hơn anh trong việc tìm ra thông tin ấy, Ross đi tới bên nàng và vòng một cánh tay qua eo nàng. Nàng khuất phục ngay lập tức khi anh đưa cặp hông nàng dựa vào hông mình. Anh cúi xuống cổ họng nàng và dùng lưỡi tìm kiếm cho đến khi cảm nhận được mạch đập nơi cổ nàng. “Và trong lúc đó?” anh hỏi, ấn nàng vào phần căng cứng như đá của mình.

Nàng vòng cánh tay quanh cổ anh và chà môi mình lên môi anh trong sự ám chỉ nhẹ nhàng nhất của một nụ hôn. “Trong lúc ấy, em sẽ khiến anh bận rộn.”

“Trong phòng anh hay phòng em?” anh hỏi.

Sophia phát ra tiếng cười hột hơi khi nàng nhớ lại lần cuối anh hỏi nàng câu đó, ngay ở trong văn phòng anh. “Anh thích nơi nào hơn?”

Hạ miệng anh xuống tai nàng, anh thì thầm, “Giường của anh rộng hơn.”

oOo

Ánh mặt trời lộng lẫy chiếu thẳng vào phòng vì buổi tối hôm trước họ đã quên kéo rèm. Vẫn còn ngái ngủ, Sophia nghĩ rằng mặt trời chắc phải mạnh lắm mới xuyên qua được đám khói than bao phủ khắp thành phố.

Có một chuyển động bên cạnh nàng, và nàng xoay người sang bên, chống người trên một khuỷu tay. Ross nhàn nhã đuổi người khi anh thức dậy, hàng lông mi đen nhấc lên để lộ đôi mắt xám mơ màng. Anh quá sức đẹp trai với mái tóc rối và khuôn mặt vẫn còn hồng hồng ngái ngủ tới nỗi Sophia gần như nghẹn thở.

Suốt đêm qua Ross gần như không thoả mãn nổi. Anh đã chạm vào nàng, hôn và nếm mọi inch trên cơ thể nàng, bàn tay anh dịu dàng, miệng anh nài nỉ. Những kí ức thân mật lấp đầy nàng trong hạnh phúc, và nàng cảm thấy mặt mình chuyển sang màu hồng. Thử cử động, nàng phát hiện ra những cơ thịt phía trong đùi hơi đau, cũng như vai và phần gáy của nàng.

Nhìn thấy nàng hơi nhăn mặt, Ross ngồi dậy và cúi xuống nàng, trán anh nhăn lại. “Đêm qua anh đã làm em đau à?”

Nàng đặt bàn tay lên cánh tay anh, vuốt ve bề mặt da phủ lông cứng. “Không có gì mà một lần tắm nước nóng không chữa được.”

Sẽ không có ai nhận ra được vị chánh án kín đáo, quyền uy của Phó Bow nếu người ta trông thấy anh nhìn nàng dịu dàng như thế này. “Dưới ánh sáng mặt trời trông em đẹp quá,” anh khàn giọng nói.

Nụ cười của Sophia lập tức biến mất khi nàng hoàn toàn tỉnh táo và thấy mặt trời phản chiếu ánh sáng chói rục trên tấm ga giường. Một sự sợ hãi ớn lạnh phủ chụp lấy nàng. “Chúng ta ngủ quá trễ rồi,” nàng nói trong cơn kinh hoảng. “Em không thể tin được. Cả hai chúng ta đều luôn dậy trước tất cả mọi người, vào lúc bình minh, và giờ... Ôi Chúa ơi, giờ là nửa ngày rồi!”

Nàng bật dậy hoảng hốt nhưng anh ấn lưng nàng xuống đệm lại. “Yên nào,” anh lẩm bẩm. “Hít thở sâu nào.”

“Mọi người đều dậy hết rồi,” nàng nói, nhìn chằm chằm vào anh bằng đôi mắt mở lớn. “Đã quá giờ ăn sáng lâu rồi. Ôi, Chúa ơi, em chưa từng ngủ trễ thế này bao giờ!”

“Anh cũng chưa.”

“Chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Anh cho là chúng ta có thể ra khỏi giường và mặc quần áo vào.” Anh không có vẻ đặc biệt thích cái ý tưởng đó.

Sophia rên lên vì càng thấy khổ sở hơn. “Gia nhân, nhân viên, các cảnh sát và thám tử - tất cả họ đều biết chúng ta đã ở cùng nhau trong phòng anh.” Chộp lấy góc vải trải giường, nàng kéo nó che mặt mình, ước chi có thể trốn suốt đời. “Họ đều biết việc chúng ta đã làm. Ôi, cảm anh cười đấy!”

Ross làm hết sức mình để nghe lời nàng, nhưng đôi mắt anh sáng lên vì buồn cười. “Không may chúng ta đã huỷ hoại cơ may giữ bí mật rồi. Cách duy nhất còn lại là cứ làm việc của chúng ta như thường ngày thôi.” (em nghĩ anh này cố tình quá, cưới vợ phải cưới liền tay mà, đánh dấu lãnh thổ ngay)

“Em không thể,” Sophia nói, giọng nàng nghèn nghẹt. “Ý nghĩ đối mặt với tất cả mọi người...”

Ross không thể kéo tấm vải ra nổi mặc dù anh đã ép buộc mấy ngón tay nàng thả nó ra. “Em không cần phải đối mặt với ai cả,” anh bảo nàng. “Chúng ta sẽ chỉ việc ở lại đây cả ngày.”

Nàng nhướn mày với anh. “Em ước gì anh nói nghiêm túc!”

Một tiếng cười khúc khích làm rung cổ họng anh. “Anh đang nghiêm túc,” anh nói với nàng, và nàng ngo ngoáy sốt ruột bên dưới anh.

“Ross, chúng ta phải dừng ngay thôi!”

“Anh đã dừng rồi,” anh đảm bảo với nàng, đưa tay nàng lại gần chiều dài khuỷu động của anh.

Nàng thở hổn hển và giật tay mình ra. “Nếu anh nghĩ là em sẽ làm chuyện ấy với anh bây giờ, trong ánh sáng ban ngày, trong khi tất cả mọi người đều biết chúng ta đang ở trên này -”

Anh phát ra một tiếng cười lớn và đuổi nàng nằm thẳng bên dưới anh.

“Khê thôi chứ!” Sophia thì thào đánh đá, cố gắng trườn ra để bò tới mép giường. “Ai đó sẽ nghe thấy - ối!” Nàng hổn hển khi cảm thấy miếng cắn yêu của răng anh ở hông bên phải.

Túm eo nàng lại, Ross kéo nàng lùi về sau và bắt đầu hôn lên phần xương sống trần trụi của nàng, từ phần hông lưng đẩy dần lên trên.

“Em đau lắm,” nàng phản đối, mặc dù một luồng khoan khoái đã chạy suốt cơ thể nàng khi anh gặm nhấm phần nhạy cảm bên dưới bả vai.

Lặng mình lên cao hơn, anh thì thào vào gáy nàng, “anh sẽ nhẹ nhàng mà. Chỉ một lần nữa thôi, Sophia.”

Cảm giác của miệng anh khiến nàng run rẩy yếu ớt. “Em... em hi vọng thế này không phải là thói quen của anh. Ba lần đêm qua, và lần nữa vào sáng nay... không phải lúc nào cũng thế đúng không anh?”

“Không.” Anh kéo một chiếc gối xuống dưới hông nàng để tăng chúng lên cao hơn. “Anh đã sống chay tịnh một thời gian rồi. Dần dần anh sẽ no đủ, và giảm xuống còn một lần một đêm thôi.”

“Dần dần là bao lâu?” nàng hỏi, và anh khẽ cười.

Má nàng ấn vào đệm và mắt nàng nhắm lại. “Ross,” nàng rên, nhắm mắt khi anh trượt hai ngón tay vào phần da thịt sưng phồng của nàng. Anh thậm chí còn nhẹ nhàng hơn nữa, những ngón tay gần như không di chuyển trong khi chúng vẫn ở sâu bên trong nàng. Mỗi anh lang thang từ gáy tới một bên cổ họng nàng, những nụ hôn của anh nhẹ như cánh bướm, hơi thở nồng ấm phủ trên da nàng theo cách khiến cho nàng run rẩy. Cảm xúc tập hợp lại và tăng lên, cho đến khi Sophia thả ra một hơi thở run rẩy và cố xoay mình lại.

“Dừng cử động.” Lời thì thầm nóng bỏng của anh lơ lửng trong tai nàng.

“Nhưng em muốn anh,” Sophia nói, thở hắt ra khi những ngón tay anh đi vào sâu hơn. Thật giống như một sự tra tấn khi nàng phải nằm im một chỗ trong lúc cơ thể anh phủ trên nàng, cảm nhận những cú chạm đùa bỡn của lông ngực anh trên lưng nàng. Đầu lưỡi anh lang thang tới cái hõm bên dưới dải tai nàng, và nàng rên rỉ, những cơ thịt bên trong đói khát bọc lấy ngón tay anh. Bàn tay còn lại của nàng tìm kiếm chỗ bám, bám được vào tấm đệm và nghiêng chặt cho đến khi những ngón tay trắng bệch.

Đột nhiên nàng cảm thấy chân anh chen vào giữa hai chân nàng. “Mở đùi em ra,” Ross thì thầm. “Rộng hơn... đúng rồi, thật ngọt ngào...”

Những ngón tay anh rút ra và vật ấy đưa vào. Chiều dài cứng cáp của anh lấp đầy nàng hoàn toàn, trong khi bàn tay anh kéo hông nàng lên cao hơn, tỉ mỉ điều chỉnh chúng. Một khi đã ở bên trong nàng, anh gần như không tiến tới chút nào, chỉ giữ mình thật sâu và chặt trong khi bàn tay anh trượt xuống dưới cơ thể nàng. Tìm kiếm phần ẩm ướt giữa hai đùi, anh tìm ra cái núm đang thoi thóp sẵn sàng.

Anh chuyển động bằng những cú thúc sâu kết hợp với nhịp độ vuốt ve của ngón tay, từ chối cho nàng những cú thúc dài mà nàng hằng khao khát. Sự kiềm chế của anh khiến nàng phát điên. Vui mất vào đệm, nàng chen những tiếng kêu tự động phát ra khi hông nàng bị đẩy tới trước. Hơi nóng cuộn trong bụng nàng và phát tiết ra ngoài thành những đợt sóng cuồng nhiệt. Từng phần cơ thể nàng đều tập trung vào nơi anh kết hợp với nàng, phần cơ thể đẩy dần co bóp đang thoả mãn nàng cho đến khi những cảm xúc của nàng tuôn ra trong một vụ nổ cực khoái.

Những co bóp run rẩy thít lấy anh, và Ross rên lên thành tiếng trên lưng nàng, để cho cực khoái vui lấp anh, rút cạn anh và truyền tới anh. Hít thở khó nhọc, anh phục trên người nàng cho đến khi cánh tay anh run rẩy. Đổ gục xuống một bên, anh mang nàng theo cùng, vẫn còn ở sâu trong người nàng. Tắm trong ánh mặt trời, họ nằm giữa chiếc giường đầm mùi ân ái.

Một lúc lâu sau Ross mới nói. “Anh sẽ gọi người mang nước tắm. Cả hai chúng ta đều cần.”

Sophia quay sang vui mặt mình vào ngực anh. “Cứ với đà này, chúng ta sẽ ở đây suốt ngày mất,” nàng thì thầm rầu rĩ.

“Anh chỉ có thể hi vọng như thế,” anh trả lời, dùng ngón tay ngứa mặt nàng lên để cướp một nụ hôn khác.

Trước sự ngạc nhiên của Sophia, những người làm công ở phố Bow kiên quyết tỏ vẻ như không có gì bất thường cả. Không ai có thể nhìn thẳng vào mắt nàng, và rõ ràng là tất cả bọn họ đều sôi sục tò mò. Tuy nhiên, lòng tôn trọng của họ dành cho Ross - chưa nói đến nỗi sợ làm anh phật ý - đã ngăn họ không hở ra dù chỉ một lời về việc Sophia rõ ràng đã chia sẻ chiếc giường với anh.

Ông Vickery đã được giao nhiệm vụ tìm kiếm bất kì điều gì liên quan đến John Sydney trong các ghi chép của toà án từ mười năm trở lại đây, mặc dù Ross không giải thích bất kì chi tiết nào của yêu cầu này với ông ta. Công việc rất vất vả, đòi hỏi người thư kí phải lùng sục hết trang ghi chép mờ mịt này đến trang khác, và có thể ông ta sẽ phải mất vài ngày mới tìm hết được mọi ghi chép. “Ngài Ross,” Vickery nhận xét với sự quan tâm sâu sắc, “người ta không thể không chú ý tới họ của bị can. Liệu tôi có thể biết người này có liên quan gì đến Cô Sydney không ạ?”

“Tôi không nói được,” Ross khẽ trả lời. “Và tôi sẽ yêu cầu ông giữ cái tên này bí mật, và không nhắc nhở về việc tìm kiếm tài liệu này với bất kì ai khác ở Phố Bow.”

“Kể cả ngài Grant ư?” Sự ngạc nhiên của Vickery hiện ra rành rành.

“Không ai hết,” Ross nhấn mạnh, dành cho viên thư kí một cái nhìn nhiều ý nghĩa.

Trong khi Vickery tiến hành cuộc tìm kiếm, Sophia giúp Ross với đồng việc của anh. Ngoài những nhiệm vụ thường lệ, anh còn phải lên kế hoạch cho một loạt các vụ truy bắt ở vùng ngoại ô London để quét sạch đám dân lang thang. Thêm vào đó, anh đã bất ngờ được yêu cầu làm trọng tài phân giải trong một vụ đình công mạnh mẽ đòi tăng lương của số đông các thợ may ở London.

Buồn cười và thương cảm, Sophia lắng nghe những lời cầu nhàu của Ross khi anh chuẩn bị rời văn phòng. “Có mất nhiều thời gian để giải quyết vụ tranh cãi không?” nàng hỏi.

“Tốt nhất là không,” anh trả lời u ám. “Anh chẳng có tâm trạng nào mà đi chịu đựng hàng giờ cãi nhãi.”

Nàng mỉm cười với khuôn mặt cau có của anh. “Anh sẽ thành công thôi. Em không nghi ngờ gì việc anh có thể thuyết phục bất kì ai đồng ý bất kì điều gì.”

Biểu hiện của anh mềm đi khi anh kéo nàng lại gần thân hình cao lớn của mình và cúi xuống hôn nàng. “Em là bằng chứng của việc đó, phải không nào?” anh lẩm bẩm.

Tuy nhiên, ngay khi Ross bắt đầu đi ra, ông Vickery đã gõ cửa. Sophia tới mở cửa, và dạ dày nàng nhộn nhạo khi nàng trông thấy vẻ đắc thắng trên gương mặt viên thư kí. Ông ta giờ ra một tệp hồ sơ màu vàng trong tay mình. “Ngài Ross,” ông ta nói với sự hài lòng trông thấy, “nhờ may mắn, tôi đã tìm được thông tin mà ngài yêu cầu. Đáng lẽ phải mất hàng tuần cơ, nhưng vì lý do gì đó mà tôi đã vô tình mở đúng cái hộp trước khi tôi thậm chí xem được hết một phần tư chỗ hồ sơ. Giờ, có lẽ ngài có thể cho tôi biết vì sao -”

“Cảm ơn,” Ross nói đều đều, bước tới trước để nhận tệp giấy. “Thế là xong rồi, Vickery. Ông đã làm rất tốt.”

Khuôn mặt viên thư kí rành rành thất vọng khi ông ta nhận ra rằng sẽ chẳng có thêm thông tin gì nữa. “Vâng, thưa Ngài Ross. Tôi cho là ngài sẽ đọc nó sau khi trở về từ vụ đình công của thợ may -”

“Các thợ may có thể chờ,” Ross kiên quyết nói. “Đóng cửa khi ông đi ra, Ông Vickery.”

Rõ ràng là khó hiểu tại sao một tập ghi chép cũ của toà án lại được ưu tiên hơn vụ đình công của thợ may, viên thư kí vẫn từ từ rút lui.

Tiếng cích nhẹ nhàng nơi cửa khiến cho Sophia nhăn mặt. Nàng nhìn chăm chăm đau khổ vào tệp giấy trong tay Ross, mặt không còn một giọt máu. “Anh không cần phải đọc ngay bây giờ,” nàng nghiêng răng nói. “Anh nên làm nhiệm vụ trước.”

“Ngồi xuống,” Ross lẩm bẩm, đi tới đặt một bàn tay anh trên vai nàng. Tuân theo mệnh lệnh dịu dàng, nàng phục xuống chiếc ghế gần nhất và nắm chặt tay ghế. Ánh mắt nàng khoá vào khuôn mặt không biểu cảm của anh khi anh đi tới chiếc bàn và trải tập giấy rách bươm ra bề mặt gỗ mòn xơ xác. Vẫn đứng, Ross gồng mình trên hai bàn tay ở mỗi bên của tập ghi chép và cúi xuống.

Sự im lặng trong căn phòng chấy âm ỉ trong khi ánh mắt anh lướt qua các trang giấy. Sophia đấu tranh để giữ hơi thở điều hoà, và tự hỏi tại sao nàng lại phải lo lắng. Rốt cuộc, nàng đã khá chắc chắn những điều ghi trên hồ sơ rồi, và như nàng đã nói với Ross, nó chẳng còn quan trọng nữa. Nàng đã tha thứ cho anh, và đã tìm được sự thanh thản trong quá trình đó. Tuy nhiên, cơ thể nàng có cảm giác như một chiếc đồng hồ bị ép quá mức, và nàng cảm móng tay vào thành ghế khi nàng trông thấy cái cau mày trên trán Ross.

Ngay khi Sophia nghĩ nàng sắp phát điên vì căng thẳng, Ross nói mà mắt vẫn còn để trên tập ghi chép của toà án. “Giờ thì anh nhớ rồi. Anh đã làm thẩm phán ngày hôm đó. Sau khi nghe cáo trạng, anh đã tuyên John Sydney mười tháng trong tù khổ sai. Xét đến tội ác của cậu ta, đó là án phạt nhẹ nhất mà anh có thể đưa ra. Bất kì án nào nhẹ hơn thế sẽ đều đẩy lên một vụ âm ỉ trong công chúng khiến anh bị buộc phải từ nhiệm.”

“Mười tháng trong tù khổ sai chỉ vì đã móc túi người khác ư?” Sophia hỏi vẻ không thể tin được. “Chắc chắn là án phạt đó quá nặng so với tội!”

Ross không nhìn vào nàng. “Em trai em không phải là tên móc túi, Sophia. Nó cũng không rơi vào tay một băng cướp vặt. Nó là một tên cướp đường.”

“Một tên cướp đường?” Nàng lắc đầu choáng váng. “Không. Không thể nào. Cô họ của em đã nói...”

“Hoặc cô họ em không biết sự thật, hoặc bà ấy đã nghĩ sẽ tốt hơn nếu giấu em.”

“Nhưng John chỉ mới mười bốn!”

“Nó đã gia nhập một băng cướp đường và dính vào một chuỗi các vụ cướp ngày càng bạo lực hơn, cho đến khi cả bốn bị giải đến trước mặt anh và bị kết tội giết người. Vì lý do nào đấy Sydney chưa từng nhắc tới tước hiệu của mình - nó tự nhận mình là thường dân.”

Sophia nhìn chăm chăm vào anh trống rỗng.

Ross bắt gặp ánh mắt nàng, khuôn mặt anh vô cảm khi anh tiếp tục độc thoại. “Chúng đã cần một chiếc xe ngựa tư chở hai người phụ nữ, một đứa bé và một ông già. Chúng không chỉ cướp đồng hồ và đồ trang sức của các bà, mà một trong bọn chúng - Hawkins - còn giật chai sữa bằng bạc của đứa bé. Theo lời khai của người phụ nữ, đứa bé bắt đầu kêu gào thảm thương đến nỗi ông nội nó đòi hấn trả lại cái chai. Một cuộc ẩu đả diễn ra, và Hawkins đã đánh ông già bằng báng súng của hắn. Ông già ngã xuống mặt đất, và việc ông ấy chết vì bị thương hay do bị kích động thì không ai biết. Nhưng tới lúc băng cướp bị bắt và mang tới trước mặt anh, sự tức giận của công chúng đã nhắm hết vào chúng. Anh đưa ba tên cướp lớn tuổi hơn ra toà, và chúng bị kết án và xử tử không lâu sau đó. Tuy nhiên, vì John Sydney còn quá trẻ và thực tế là cậu ta không trực tiếp tấn công ông lão, anh đã có thể cho cậu ta một mức án nhẹ nhàng hơn. Anh đã đưa cậu ta vào tù khổ sai - việc đó đã gây ra rất nhiều tức tối và chỉ trích của đám đông, vì hầu hết mọi người đều đòi tử hình cậu ta.”

“Không có gì giống với em trai em cả,” Sophia thì thầm. “Em không nghĩ John có thể gây ra những tội ác như thế.”

Ross hết sức cẩn trọng trả lời. “Một đứa trẻ sẽ không thể sống sót ở thế giới ngầm của London mà vẫn còn nguyên vẹn. Anh cho rằng em trai em đã bị tôi luyện từ các kinh nghiệm của nó trong khu ổ chuột và tụ điểm tội phạm. Bất kì ai cũng sẽ bị hư hỏng với một cuộc sống như thế.”

Sophia cảm thấy buồn nôn trước khám phá ấy, chưa nói đến sự hổ thẹn đau đớn. “Biết bao nhiêu năm em đã đổ lỗi cho anh là không công bằng,” nàng cuối cùng cũng nói, “trong khi anh thực ra đã làm tất cả những gì có thể để giúp nó.”

Ross nhìn đắm đắm tập giấy mỏng manh trước mặt anh, những ngón tay dài chà trên lớp mực đã phai mờ. “Anh nhớ lại đã thấy dường như có điều gì đó trong nó vẫn còn đáng cứu vớt,” anh lơ đãng nói. “Rõ ràng nó đã dính vào một thứ vượt ngoài tầm kiểm soát của nó.” Đôi mắt xám của Ross nheo lại khi anh tiếp tục

nhìn chăm chăm vào tài liệu. “Có điều gì đó trong trường hợp này làm anh không yên,” anh lẩm bẩm, “anh đã bỏ qua điều gì đó... Anh cảm thấy có mối dây liên hệ nào đó nhưng vẫn chưa biết là gì, nhưng anh thì là anh sẽ tìm ra.”

Sophia chậm chậm lắc đầu. “Em xin lỗi.”

Lông mi anh ngược lên và ánh mắt trở nên âm áp. “Vì cái gì?”

“Vì đã xâm nhập vào cuộc sống của anh... để tìm kiếm sự trả thù không thích đáng... vì đã đặt anh vào một vị trí khó khăn không tưởng.” Nàng đứng dậy bằng nỗ lực tuyệt vời, đầu nàng ong ong, cổ họng nghẹn ứ đến nỗi khó mà thở nổi.

Ross tới từ đằng sau bàn làm việc của anh và cố vòng cánh tay anh quanh nàng, nhưng nàng khê chống lại. Nàng nói, “việc tốt nhất mà em có thể làm cho anh là biến mất.”

Những ngón tay dài của anh tóm quanh cánh tay nàng, và anh khê rung lắc người nàng. “Sophia, nhìn vào anh,” anh khẩn thiết yêu cầu. Một sự sỗ sàng, giống như tức giận hay sợ hãi, len lỏi vào giọng anh. “Nhìn vào anh đi, chết tiệt! Nếu em biến mất, anh sẽ đi tìm em. Bất kể em đi nhanh bao nhiêu hay đi bao xa. Vì thế hãy gạt ngay ý nghĩ ấy ra khỏi đầu đi.”

Đờ đẫn nhìn vào đôi mắt xám mãnh liệt của anh, nàng gạt đầu trong khi trí óc quay cuồng với những ý nghĩ đau đớn.

“Giờ hãy hứa với anh,” anh tiếp tục nói, “trong lúc anh đi ra ngoài hôm nay, em sẽ không làm bất kì việc gì ngu ngốc. Ở lại đây, và khi anh trở về chúng ta sẽ tìm cách giải quyết mọi chuyện. Được không?” Khi nàng không trả lời, anh nhắc nàng lên cho đến khi ngón chân nàng gần lia sàn nhà. “Được không?” anh nhắc lại bằng giọng đầy ý nghĩa.

“Vâng,” nàng thì thầm. “Em sẽ chờ anh.”

13. Chương 13

Với việc Ross đi vắng cả ngày, Sophia chẳng làm được gì trong văn phòng, vì thế nàng quyết định đi mua thêm hàng dự trữ trong bếp. Thông tin mới về em trai nàng và quá khứ tì vết của cậu ta khiến nàng bất ngờ và phát ốm; nàng gần như không thể suy nghĩ mạch lạc được. Nàng máy móc làm việc của mình, cảm thấy thất bại và kiệt sức, cho đến khi cuối cùng cũng có điều gì đó lôi nàng ra khỏi sự tê liệt.

Một mùi hôi bốc lên từ trên giá để đồ tươi, và Sophia hớn hể ghê tởm khi nàng tìm kiếm nguồn phát ra thứ mùi đó. “Ôi Chúa ơi, cái gì thế?” nàng hỏi. Eliza ghé đầu vào cửa chặn để nhìn nàng.

Chẳng bao lâu Sophia đã khám phá ra thứ mùi ghê tởm đó thuộc về một con cá hồi đã không còn tươi từ rất lâu rồi. “Chúng ta có thể ngâm nó trong rượu vang và nước chanh,” Eliza đề nghị. “Thế sẽ át gần hết mùi - đó là nếu nó vẫn còn chưa ươn lắm.”

Sophia buồn nôn khi nàng ném một miếng vải lên đồng lộn xộn bèo nhèo và nhặt nó lên khỏi giá. “Eliza, không gì có thể cứu nổi con cá ươn này. ”Ươn” là từ lâu rồi cơ... con cá này bị thối từ đầu đến đuôi.”

“Để tôi quán nó lại,” chị đầu bếp lẩm bẩm, vớ lấy một tờ báo cũ. Chị ta thành thạo quán con cá hồi cho đến khi mùi của nó không còn thoát ra nữa.

Sophia theo dõi chị ta với vẻ bức bối. “Lucie đã mua con cá này ở cửa hàng của Lannigan mới sáng nay thôi phải không?”

Eliza gạt đầu. “Ông ta đã bảo cô ấy nó vẫn còn tươi.”

“Tươi!” Sophia la lên với một tiếng khịt hoài nghi.

“Vậy tôi sẽ bảo cô ấy đi trả lại nó.” Eliza cau mày. “Nhưng mà tôi lại vừa mới sai cô ấy đi mua hạt sen về ngâm dấm rồi.”

“Tôi sẽ tự đi trả lại,” Sophia quả quyết nói, biết rằng đầu gối Eliza vẫn chưa hoàn toàn lành lại để có thể đi bộ tới cửa hàng người bán cá. Nàng hoan nghênh cơ hội được tập dượt đôi chân và có thể là để thư giãn đầu óc nữa. “Tôi có vài việc cần nói với Ông Lannigan. Làm sao ông ta dám gửi cái thứ cá hồi như thế đến nhà Ngài Ross chứ!”

“Cô Sydney, tôi nghĩ cô phải chờ thôi. Ernest không thể đi cùng cô vì nó đã đi làm việc gì đó cho ngài Grant rồi.”

“Vậy tôi sẽ đi một mình. Không xa lắm và tôi sẽ về trước khi ai đó biết là tôi đã đi.”

Nhưng ngài Ross đã nói rất nhiều lần là cô luôn phải đi cùng một ai đó khi ra ngoài. Nếu có việc gì xảy ra cho cô...” Eliza gần như rùng mình.

“Không có gì đâu. Không phải là tôi đi vào khu ổ chuột. Tôi chỉ đi tới cửa hàng cá thôi mà.”

“Nhưng ngài Ross-”

“Chị cứ để tôi lo chuyện ngài Ross,” Sophia lẩm bẩm khi nàng đi tới lấy chiếc mũ.

oOo

Đối mặt với cơn thịnh nộ của Sophia và những lời nhắc nhở của nàng về tất cả những điều ngài Ross đã làm cho ông ta trong quá khứ, ông Lannigan phải xin lỗi rồi rít. “Đó là một sự nhầm lẫn,” ông ta nói nhún nhùng bằng chất giọng Cockney, ánh mắt lác khắp cửa hiệu để tránh mắt nàng. Sự ngượng ngịu hằn lên khuôn mặt đầy đặn. “Tại sao ư, tôi sẽ không bao giờ gửi một con cá hồi ương tới Phố Bow! Cố gắng lừa gạt ngài Ross ư...tôi sẽ mất đầu nếu làm một việc như thế!” Khuôn mặt ông ta sáng lên khi một cách giải thích khả dĩ xuất hiện. “Chắc là do cái cô Lucie đầu óc trên mây ấy rồi... cô ta đã lấy nhầm con cá, chắc rồi!”

“Chà, vậy thì,” Sophia trả lời quả quyết, “làm ơn cho tôi đổi nó lấy con cá đúng.”

“Vâng, thưa cô.” Đỡ lấy cuộn giấy báo gói cá từ tay nàng, ông ta sốt sắng chạy ra sau cửa hiệu, lẩm bẩm với chính mình. “Chỉ có thứ tốt nhất cho ngài Ross, đó là điều tôi luôn luôn nói...”

Trong khi nàng chờ con cá hồi mới được gói ghém, Sophia đột nhiên chú ý đến sự xáo động nhỏ ở bên ngoài cửa hiệu. Tò mò, nàng bước ra khung cửa sổ nhỏ che rèm dày khừ và theo dõi một đám đông háo hức tụ tập quanh lối vào toà nhà bên kia đường.

“Tôi tự hỏi họ đang xem cái gì.”

Lannigan trả lời với giọng nghe hơi tự hào. “Gentry lại đi săn đấy.”

“Nick Gentry ư?” Sophia liếc qua vai mình về phía ông hàng cá, lông mày nàng nhướn lên ngạc nhiên. “Ông nói là anh ta đang cố bắt ai đó ư?”

Lannigan trải một tờ giấy hình chữ nhật màu nâu ra và cung kính đặt con cá ở một đầu. “Giống như cáo vậy, Gentry là người săn bắt thông minh nhất và lanh lẹ nhất kể từ thời Morgan, và đó là sự thực.” Ông ta thành thạo quấn con cá gọn ghẽ trong cuộn giấy.

Quay trở lại chú ý vào quang cảnh bên ngoài cửa sổ, Sophia ước đoán đám đông đang chờ để thấy ngài Gentry nổi danh ra khỏi toà nhà. “Ông Gentry có thể là người săn bắt trộm,” nàng sõ sòng nói, “nhưng anh ta cũng là một tội phạm. Tôi sẽ không sĩ nhục ngài Grant bằng cách so sánh họ, vì ngài ấy là người đàn ông đáng trọng nhất.”

“Vâng, thưa cô.” Lannigan buộc một sợi dây quanh cái gói và thắt nơ. “Nhưng Gentry là một gã mạnh lắm, y như vậy.”

Sophia thấy khó hiểu trước sự ngưỡng mộ mạnh mẽ của công chúng đối với gã đàn ông. Làm thế nào mà sức hút và vẻ quyền rũ nổi tiếng của anh ta lại che mắt công chúng trước tội lỗi được nhỉ?

Đi tới bên cửa sổ, Lannigan đưa cho nàng con cá đã bọc. “Cô Sydney, cô có nhìn thấy Gentry khi anh ta bị đưa tới Phố Bow không?”

“Không thực sự.” Sophia trầm ngâm cau mày, nhớ lại cơn giận của Ross khi nàng ào vào trong phòng thẩm vấn, nơi nàng chỉ nhìn được cái lưng của tên chúa tội phạm nổi tiếng mà thôi. “Mặc dù lúc ấy tôi cũng ở đó, tôi chưa từng thấy anh ta.”

“Xe ngựa của anh ta dừng ngay ở góc quành kia,” Lannigan khôn khéo thông báo cho nàng. “Nếu cô chờ ở đây thì cô có thể thoáng thấy anh ta.”

Sophia buộc mình phải cười nhạt. “Ồ, tôi còn có nhiều thứ tốt hơn để làm ngoài việc đứng chờ được nhìn thấy kẻ xấu xa như Nick Gentry.”

Nhưng sau khi nàng rời khỏi cửa hàng, nàng do dự và liếc xuống dưới phố, ánh mắt rơi vào chiếc xe ngựa màu đen viền vàng nặng nề. (phụ nữ chết cái tội tò mò) Chiếc xe ngựa sáu con trông chính xác như loại khoe mẽ nhưng không có chút khiêu khích nào mà người ta vẫn mua bằng đồng tiền bất chính. Một người lái xe ngồi chờ trên xe, khuôn mặt anh ta buồn tẻ và mệt mỏi bên dưới chiếc mũ cao, trong khi một người hầu nam mang vũ khí đứng bên cạnh xe.

Sophia không chắc tại sao sự tò mò của nàng về Nick Gentry lại mạnh đến thế. Có lẽ đó là vì thực tế Ross ghét người đàn ông này thậm tệ. Gentry là phần đối ngược của mọi thứ mà Ross đặt niềm tin. Mặc dù người đàn ông này mang danh là người săn bắt trộm, và do đó đứng về phe luật pháp, nhưng thực ra anh ta lại là một tên tội phạm máu lạnh. Tổng tiền, tổ giặc, tổ chức phạm tội, che giấu và trực tiếp trộm cắp - đó là tất cả những tội ác Nick Gentry phạm phải. Anh ta là sự sỉ nhục đối với đạo đức. Vậy mà hầu hết mọi người đều coi anh ta là người hùng, và những người không nghĩ vậy thì lại sợ hãi phải đi qua trước mặt anh ta.

Trong khi Sophia nghĩ lại tất cả những tội lỗi bị quy cho Gentry, nàng thấy đám đông bên kia đường đang giãn ra để cho một hình thù cao lớn đi qua. Anh ta có kiểu bước đi rất kiêu hãnh, một sự tự tin thoải mái thể hiện trên đường bờ vai và trong sải bước thả lỏng, dễ dàng của anh ta. Khi anh ta đi qua những người đứng xem, bàn tay họ giơ ra để vỗ vào vai hay lưng anh ta, và họ ném những lời chúc mừng về phía anh ta.

“Khá lắm, Gentry của chúng tôi!”

“Chó Đen muôn năm!”

Chó Đen à? Sophia nhăn mũi ghê tởm trước biệt hiệu đó. Ép sát vào một bên cửa toà nhà, nàng theo dõi người ta đi theo Gentry trên đường về cỗ xe của anh ta. Khi tên bắt trộm đi tới, Sophia ngạc nhiên nhận ra anh ta còn trẻ và đẹp trai, với cái mũi dài, thẳng và lịch lãm, đường nét gọn ghẽ và đôi mắt xanh sống động. Rất giống các cảnh sát Phố Bow, anh ta sở hữu sự tự tin đặc biệt về mặt thể chất. Rõ ràng là trong anh ta tràn ngập thứ được nhắc đến một cách lịch sự là “tinh thần loài vật.” Tóc anh ta có màu nâu sẫm, và làn da rám nắng, khiến cho hàm răng anh ta trông trắng loé mỗi khi anh ta cười. Tuy nhiên, với tất cả khiêu khích hiển hiện đó, vẫn có một sự lạnh lùng kì lạ nơi anh ta... một khả năng tàn bạo tiềm ẩn khiến cho Sophia run rẩy bất chấp hơi nóng ban ngày.

Người hầu mang vũ khí mở cánh cửa xe và Gentry di chuyển tới trước với những sải chân chắc chắn. Nhưng vì lí do gì đó anh ta dừng lại trước khi bước vào bên trong, bàn tay anh ta khẽ chống vào cỗ xe đen. Anh ta đứng bất động, như thể anh ta đang lắng nghe một âm thanh mà không người nào khác nghe được. Vai anh ta cứng đờ, và anh ta từ từ xoay lại, ánh mắt rút thẳng xuống người Sophia. Giật mình, nàng nhìn trả lại anh ta, bị sập bẫy trong biểu hiện dữ dội của anh ta.

Đám đông, đường phố, bầu trời - dường như tất cả đều biến mất, chỉ còn lại hai người bọn họ. Đột nhiên Sophia nhận ra anh ta chính là người lạ mặt ở SilverhillPark, người đã cho nàng sợi dây chuyền kim cương. Nhưng làm sao có thể? Một người đàn ông như Nick Gentry muốn gì ở nàng? Con cá rút khỏi bàn tay vô lực của nàng, và nàng thở một cách khó nhọc.

Đông cứng, nàng chỉ biết đứng nhìn khi anh ta đi về phía nàng, khuôn mặt nhợt nhạt dưới làn da rám nắng. Anh ta dừng trước mặt nàng, bắt đầu vươn tay về phía nàng, rồi do dự, trong khi ánh mắt anh ta vẫn khoá mắt nàng. Rồi có vẻ như anh ta đã quyết định. Anh ta tóm cổ tay nàng bằng bàn tay to lớn của mình, những ngón tay xiết quanh mạch đập như sấm của nàng.

“Đi cùng tôi,” anh ta nói, giọng nói nhỏ xuyên qua âm thanh náo động của đám đông. “Tôi sẽ không hại chị.”

Choáng váng vì anh ta đã dám chạm vào nàng, Sophia chống đối lại lời thúc giục nhẹ nhàng, máu rút hết khỏi mặt nàng. Nàng giật cánh tay bị nắm của mình. “Bỏ ra,” nàng nói sáng. “Nếu có chuyện gì xảy ra cho tôi, Ngài Ross sẽ giết anh.”

Anh ta tiến đến gần hơn, môi đặt ở tai nàng. “Chị có muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho John Sydney không?”

Nàng giật người lùi lại, gần như động đầu vào tường. “Anh biết gì về em trai tôi?”

Một bên khoé miệng anh ta nhếch lên trong vẻ cười cợt chế nhạo. “Đi nào.”

Hình ảnh Nick Gentry kéo một phụ nữ xinh đẹp từ trong đám đông khiến cho họ cực kì vui sướng. Cười nói và vỗ tay, họ ào lên quanh xe ngựa khi Gentry kéo Sophia vào trong. Sợ hãi nhưng vẫn cực kì tò mò, nàng nửa ngồi, nửa ngã xuống chỗ ghế bọc da. Cánh cửa đóng lại và chiếc xe lúc lắc khi đội sáu con ngựa đi tới trước. Cỗ xe vòng qua góc phố và tăng tốc, chạy nhanh qua các con phố.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Sophia căng thẳng hỏi. “Và tại sao anh lại nhắc tới tên em trai tôi? Và tại sao anh lại tặng cho tôi bộ váy và sợi dây chuyền, và -”

Gentry giờ hai bàn tay lên trong cử chỉ giả vờ phòng thủ. “Chờ đã. Tôi sẽ giải thích. Chỉ cần... chờ.”

Anh ta với tay tới một khoang gỗ bóng loáng bên cạnh cửa và lôi ra một chiếc ly và một chai rượu nhỏ màu vàng. Hoặc độ rung lắc của cỗ xe ngựa khiến anh ta khó rót rượu, hoặc là do bàn tay anh ta đang run rẩy kì lạ, vì dường như anh ta không tài nào làm xong được. Bỏ cuộc với một tiếng chửi thề, anh ta nâng chai rượu lên miệng và uống thẳng từ đó.

Anh ta cẩn thận đặt hai thứ trở vào trong khoang và để hai bàn tay to lớn trên đùi. “Chúng ta đang tới nhà tôi ở Phố Tây. Gần Fleet Ditch.”

Sophia không thể ngăn một cơn rùng mình ghê tởm. Địa điểm đó là một trong những nơi xấu và nguy hiểm nhất ở London, là nhà của những tên cướp và những kẻ trốn chạy, tiện lợi làm sao nó lại rất gần các nhà tù ở Newgate, Ludgate và Fleet. Khu vực cống rãnh khổng lồ tên Fleet Ditch rải mùi hôi thối quái gở của nó khắp những con đường và dãy phố nghèo nghèo bao quanh nó.

“Chị sẽ an toàn với tôi,” Gentry nói ngắn gọn. “Tất cả những gì tôi muốn là nói chuyện riêng với chị.”

“Tại sao lại là tôi?” nàng hỏi. “Tôi đã làm gì để lôi kéo sự chú ý của anh? Chúng ta chưa từng gặp nhau, và tôi chắc là chúng ta chẳng có người quen chung nào hết.”

“Chị sẽ hiểu sau khi tôi giải thích vài chuyện.”

Nép và một góc ghế, Sophia bắn cho anh ta cái nhìn lạnh lẽo. “Vậy thì giải thích đi. Và sau đó anh sẽ đưa tôi về Phố Bow an toàn lành lặn.”

Hàm răng trắng của Gentry nháng lên khi anh ta có vẻ vừa buồn cười lại vừa ngưỡng mộ sự dũng cảm không biết sợ của nàng. “Đồng ý,” anh ta khẽ nói. “Rất tốt. Điều tôi muốn nói là về những ngày tháng cuối cùng của John Sydney.”

“Anh biết em trai tôi?” Sophia cảnh giác hỏi.

Anh ta gật đầu. “Tôi cùng ở trên chiếc tàu khổ sai nơi cậu ấy chết.”

“Tại sao tôi lại phải tin điều đó?”

“Tôi có lý do gì để nói dối về chuyện đó?” Điều gì đó trong mắt anh ta buộc nàng phải chấp nhận lý lẽ này. Những lời nói châm vào vết thương lòng nơi cái chết của John đã để lại một cách đau đớn. Chưa ai từng nói với nàng về những chuyện mà đứa em trai yêu dấu đã phải chịu đựng trên chiếc tàu khổ sai, hay nó đã chết như thế nào. Nàng đã luôn mong mỗi được biết, nhưng giờ khi thông tin đó dường như sắp có, lòng nàng lại đầy sợ hãi.

“Tiếp đi,” nàng khàn giọng nói.

Gentry kể từ tốn, cho phép nàng thời gian để tiêu hoá thông tin. “Chúng tôi ở trên con tàu Scarborough, neo trên sông Thames. Sáu trăm tội nhân bị nhốt dưới khoang tàu, vài người trong khoang tù bằng sắt, vài

người bị cùm trong những sợi xích sắt chôn vào tấm ván gỗ sồi. Hầu hết chúng tôi bị đeo dính một quả tạ và sợi xích quanh một chân. Những tên trộm, những kẻ sát nhân, những tên móc túi - bất kể tội nặng nhẹ thế nào, tất cả chúng tôi đều bị đối xử như nhau. Những thằng bé nhỏ tuổi hơn, chẳng hạn như John và chính tôi, phải lãnh phần tệ hại nhất.”

“Như thế nào?” Sophia buột miệng phải hỏi.

“Chúng tôi bị xích bên cạnh những gã đàn ông đã lâu không được ...” Anh ta dừng lời, rõ ràng đang tìm kiếm một từ thích hợp mà nàng có thể hiểu được. “Những gã đàn ông đã không được ”gần” phụ nữ một thời gian dài. Chị có hiểu điều tôi nói không?”

Nàng thận trọng gật đầu.

“Khi một gã đàn ông đã bị đẩy đến bước đó thì hẳn sẵn sàng làm những việc mà thường ngày hẳn không làm. Chẳng hạn như tấn công những sinh vật yếu đuối hơn hẳn... và ép buộc chúng...” Anh ta ngừng lời, miệng cong lên. Ánh mắt anh ta trở nên rất xa xăm, như thể anh ta đang nhìn qua một cửa sổ vào hình ảnh nào đó rất khó chịu. Đường như anh ta đã được tách ra khỏi kí ức, bàng quan và hơi trầm mặc. “Làm những chuyện không thể nói ra được,” anh ta lẩm bẩm.

Sophia im lặng với nỗi kinh hoàng đau đớn, trong khi một phần trí óc nàng gợi lên một câu hỏi... Tại sao Nick Gentry lại thú nhận điều gì đó quá sức riêng tư và kinh ngạc như thế này với một người phụ nữ không quen biết?

Anh ta tiếp tục, giọng nói trầm và thản nhiên.

“Các tù nhân đều đói khát, bẩn thỉu, hít thở không khí thối rữa, mê sảng vì cơn sốt trong tù. Họ giam tất cả chúng tôi chung với nhau - người sống, người hấp hối, người chết. Mỗi buổi sáng xác của những người không qua nổi đêm hôm trước được mang lên boong tàu, mang lên bờ, và chôn.”

“Hãy nói cho tôi biết về em trai tôi,” Sophia nói, chiến đấu để giữ giọng mình khỏi run.

Ánh mắt Gentry bắt gặp mắt nàng, và nàng bị choáng vì màu xanh dương chấn động và tuyệt vọng trong đôi mắt ấy. “John đã kết bạn với một cậu bé xấp xỉ tuổi nó. Chúng cố gắng bảo vệ lẫn nhau, giúp nhau khi nào có thể, và nói về ngày mà chúng sẽ được thả ra. Mặc dù việc đó là ích kỉ, nhưng John sợ chết khiếp cái ngày cậu bé kia được thả. Ngày đó không còn xa. Và khi bạn nó được thả ra, John biết rằng nó sẽ lại cô đơn một lần nữa.”

Dừng lời, anh ta thọc một bàn tay qua mớ tóc nâu dày, làm những lọn tóc bóng mượt rối bời. Có vẻ như càng ngày anh ta càng khó kể chuyện hơn. “Nhưng định mệnh đã xảy ra, hai tuần trước khi bạn của John được thả, có một đợt bùng phát dịch tả trên tàu. Bạn của John bị ốm, và bất chấp những nỗ lực chăm sóc của nó, cậu bé vẫn chết. Việc đó đã khiến John lâm vào một tình huống thú vị. Nó lập luận rằng vì bạn nó đã chết rồi, chẳng hạn gì trong việc chiếm lấy vị trí của cậu bé.”

Sophia cực kì choáng váng. “Cái gì?” nàng khẽ hỏi.

Anh ta không nhìn vào nàng. “Nếu John nhận lấy danh tính của bạn nó, nó có thể được thả trong vài ngày, hơn là ở lại thêm một năm nữa trên tàu khổ sai. Và chắc chắn là John sẽ không thể sống sót lâu đến thế. Vì thế trong đêm đó, nó đã đổi quần áo với cái xác của cậu bé kia, và khi mặt trời lên, nó tình nguyện khai cái xác thuộc về John Sydney.”

Cỗ xe ngựa thắng lại, và mùi hôi thối của Fleet Ditch bắt đầu thấm vào trong. Trái tim Sophia đập với một lực khủng khiếp, dường như đang lái không khí ra khỏi phổi nàng. “Nhưng việc đó thật vô lý,” nàng máy móc nói. “Nếu câu chuyện của anh là thật, vậy thì -” Nàng đột ngột nghẹn lời, nhận thức được tiếng ong ong cao độ trong tai mình.

Khi Gentry nhìn đắm đắm vào nàng, sự lạnh lùng dường như đã rời bỏ khuôn mặt anh ta, và cảm anh ta run run như thể anh ta đang vật lộn để điều khiển những cảm xúc mạnh mẽ. Anh ta nghiêng rãnh và buột lời nói tuôn ra. “Tên của cậu bé đã chết là Nick Gentry.”

Đột nhiên Sophia bật khóc dữ dội. “Không,” nàng thốt thức. “Đó không phải sự thật. Tại sao anh lại làm thế này với tôi? Mang tôi về Phố Bow ngay!”

Qua làn nước mắt nóng bỏng, mờ mịt, nàng thấy khuôn mặt anh ta lại gần hơn. “Chị không biết em sao, Sophia?” cậu ta thì thầm đau đớn. Cậu ta làm nàng kinh ngạc bằng cách sụm xuống sàn và nắm lấy váy này, mái đầu sẫm màu chôn vùi trong hai đầu gối nàng.

Nàng chết đứng khi nhìn vào đôi bàn tay đang nắm chặt váy nàng. Một tiếng thổn thức bị nghẹn trong cổ họng khi nàng chạm vào mu bàn tay trái. Có một vết sẹo rất nhỏ, hình ngôi sao ở chính giữa. Nó giống hệt như vết sẹo John có từ hồi nhỏ, khi thằng bé vô ý dí tay vào thanh sắt trong lò sưởi vẫn còn nóng. Những giọt nước mắt tiếp tục rơi xuống má nàng, và nàng phủ lên vết sẹo bằng bàn tay của chính mình.

Đầu cậu ngẩng lên, và cậu nhìn chăm chăm vào nàng với đôi mắt mà giờ nàng đã nhận ra là giống hệt như mắt mình. “Xin chị,” cậu thì thầm.

“Được rồi,” nàng run rẩy nói. “Chị tin em, John. Chị có biết em. Đáng lẽ chị phải nhận ra ngay, nhưng em đã thay đổi nhiều quá.”

Cậu ta đáp lại bằng một tiếng gầm ghè buồn bã, đấu tranh để kiểm soát cảm xúc của mình.

Sophia cảm thấy mặt mình căng ra vừa vì một niềm vui bối rối vừa vì tình trạng khổ sở. “Tại sao em không về với chị từ nhiều năm trước? Chị đã cô đơn quá lâu. Tại sao em lại trốn tránh và để chị than khóc cho em?”

Cậu ta dụi gấu tay áo vào mắt và thở phào một hơi run rẩy. “Chúng ta sẽ nói chuyện ở trong nhà.”

Người hầu mở cửa xe, và Gentry - John - dễ dàng nhảy xuống và đưa tay cho Sophia. Nàng đặt bàn tay lên hai vai cậu, cảm thấy cậu nắm lấy eo nàng, và hạ nàng hết sức cẩn thận xuống đất. Tuy nhiên, đầu gối nàng nhũn như thạch, và nàng thực sự ngạc nhiên khi chân nàng bắt đầu khuyu.

Gentry tóm được nàng ngay, hai bàn tay cậu ta vòng dưới cánh tay nàng. “Đứng yên. Em đỡ được chị rồi. Em xin lỗi - chắc chị sốc lắm.”

“Chị ổn,” nàng nói, run rẩy gạt tay cậu ta.

Vẫn đặt một bàn tay trợ giúp dưới lưng nàng, Gentry dẫn nàng về phía căn nhà. Nó là một căn nhà được chuyển đổi từ quán rượu. Sophia không thể không nhìn chăm chăm vào cảnh quan xung quanh, nó giống như từ trong cơn ác mộng vậy. Ở London đây là khu vực mà ngay cả những cảnh sát dũng cảm nhất cũng tránh vào bằng mọi giá. Những con người len lỏi trong các con phố ngoằn ngoèo khúc khuỷu ở đây gần như không giống người nữa. Mặt họ xám xịt và bẩn thỉu, trông như ma trong những bộ quần áo rách rưới.

Sâu bọ xúm vào hàng đồng rác thải trên phố, trong khi hỗn hợp mùi xú uế kết hợp với mùi của các lò mổ gần đó sặc sụa đến nỗi làm nàng thực sự chảy nước mắt. Tiếng ồn và náo động ở khắp mọi nơi; những tiếng van lơn của người ăn xin và trẻ con lang thang, âm thanh của lợn và gà, những gã say chửi bới, thậm chí đôi khi còn có cả tiếng cạch của súng ngắn.

Liếc nhìn nàng, Gentry khẽ mỉm cười trước phản ứng của nàng với khu vực này. “Nó không phải là Mayfair, đúng không? Đừng lo, chẳng mấy chốc chị sẽ quen với cái mùi này ngay thôi. Giờ em hiếm khi để ý đến nó.”

“Sao em lại chọn sống ở đây?” nàng hỏi, gần như phát nôn vì mùi hôi thối. “Mọi người nói em có tiền mà. Em đáng lẽ có thể chi trả cho nơi nào đó tốt hơn thế này.”

“Ồ, em có những văn phòng sang trọng trong thành phố chứ,” cậu ta đảm bảo với nàng, “nơi em gặp gỡ các khách hàng giàu có hay chính trị gia hay đại loại thế. Nhưng khu vực này là nơi tất cả những ổ trộm và nhà tù tập trung lại, và em cần dễ dàng xâm nhập vào đó.” Nhìn thấy biểu hiện khó hiểu trên mặt nàng trước từ lóng Cockney, cậu ta giải thích sâu hơn khi dẫn nàng đi lên bậc cầu thang ọp ẹp. “Ổ trộm là nhà của những tên trộm thành công nhất. Chúng sống trong ổ, nơi chúng tương đối an toàn khỏi luật pháp và được tự do đánh bạc, uống rượu và mưu tính.”

“Và em thì là chúa tể tội phạm?” Sophia hỏi, đi cùng cậu ta qua một mê cung đáng kinh ngạc của những hành lang bí mật, những bậc cầu thang và bậc nghỉ tạm tời.

“Vài người sẽ nói vậy,” cậu ta trả lời không mấy may mắn xấu hổ. “Nhưng hầu hết thời gian em là người săn trộm - và là một kẻ săn trộm cực giỏi nữa.”

“Em không được sinh ra để sống như thế này,” nàng lẩm bẩm, kinh hoàng vì em trai mình đã trở nên người như thế.

“Và chị thì sinh ra để làm người hầu đầy à?” anh ta chế giễu chỉ ra. “Dùng có ngồi đó mà phán xét, Sophia. Cả hai chúng ta đều làm những việc cần thiết để tồn tại.”

Họ đi tới một cánh cửa nặng nề cuối hành lang chật hẹp, và Gentry với tay ra mở cho nàng.

Khi Sophia bước vào bên trong, nàng choáng váng trước những căn phòng được trang hoàng lịch sự. Những chiếc gương Baroque khung vàng và những bức tranh đẹp treo trên tường dán giấy. Đồ gỗ kiểu Pháp nhồi đệm và viền kim tuyến, cửa sổ được treo rèm nhung xanh-xám.

Ngạc nhiên khi tìm thấy những căn phòng cao cấp như thế trong một toà nhà xập xệ, Sophia liếc về phía em trai mình với đôi mắt mở to.

Cậu ta bình thản mỉm cười. “Chỉ vì em sống ở Phố Tây không có nghĩa là em phải sống khổ sở.”

Cảm thấy yếu đuối sau khi đón nhận điều chắc chắn là cú sốc lớn nhất đời nàng, Sophia tìm đường đến một chiếc ghế nhồi êm ái. Gentry đi đến tủ kính, rót hai ly rượu, và mang đến cho nàng một ly. “Uống một ít cái này đi,” cậu ta nói, ấn ly rượu vào tay nàng.

Nàng nghe theo, biết ơn cảm giác đốt cháy cổ họng của rượu brandy khi nó trôi dần xuống cổ. Em trai nàng ngồi bên cạnh nàng, ừng ực nuốt rượu như thể nó là nước lọc. Ánh mắt cậu ta dõi theo nàng, và cậu ta lắc đầu với vẻ ngạc nhiên rõ ràng. “Em không thể tin chị thực sự ở đây. Nhiều năm trời em đã nghĩ về chị, không bao giờ biết chị đã lớn lên thành ra thế nào.”

“Đáng lẽ em có thể cho chị biết em vẫn còn sống,” nàng nghiêng răng nói.

Khuôn mặt cậu ta đột nhiên không còn chút cảm xúc. “Phải, đáng lẽ em có thể.”

“Tại sao em không làm thế?”

Cậu ta nhìn chằm chằm vào giọt brandy chảy ra ngoài trên cái ly rỗng của mình, nhẹ nhàng xoay vẩn nó trong những ngón tay dài. “Lý do chính là vì sẽ tốt hơn cho chị nếu không biết. Cuộc sống của em rất nguy hiểm, chưa nói đến trái đạo đức, và em không muốn chị phải chịu nỗi nhục có một thằng em trai như em. Em chắc chắn rằng chị đã kết hôn từ lâu, với một người đàn ông tử tế trong làng. Em tưởng chị giờ đã có con rồi.” Giọng cậu ta trở nên sắc nhọn với cơn thịnh nộ độc địa. “Vây mà thay vào đó chị lại thành một bà cô!” Cậu ta làm cho những lời đó nghe như một lời nguyên rủa. “Vì Chúa, Sophia, tại sao chị lại làm một người hầu chết tiệt thế hả? Lại còn ở Phố Bow, trong số biết bao nhiêu nơi!”

“Ai sẽ muốn lấy chị, hả John?” nàng hỏi một cách chế nhạo. “Chị không có cửa hồi môn, không gia đình, chẳng có gì đáng giá ngoài khuôn mặt ưa nhìn, mà chị đảm bảo với em là chẳng có chút giá trị nào với nông dân hay những người đàn ông làm việc trong làng. Lời cầu hôn duy nhất chị nhận được là từ người làm bánh địa phương, một ông già béo ú gần gấp đôi tuổi chị. Làm việc cho Cô Ernestine còn hấp dẫn hơn nhiều. Và về chuyện Phố Bow... chị thích ở đó.”

Nàng rất muốn kể cho em trai về cuộc tình ngắn ngủi với Anthony, về việc nàng đã bị sử dụng và bội phản ra sao. Tuy nhiên, trước danh tiếng ác nghiệt của cậu ta, nàng quyết định giữ vẩn đề đó trong vòng bí mật. Vì theo những gì nàng biết, cậu ta sẽ sắp xếp để giết chết Anthony hay tra tấn anh ta một cách nào đấy.

Gentry phát ra một âm thanh khinh khỉnh trước lời nhận xét về Phố Bow. “Đó không phải chỗ dành cho chị,” cậu ta gắt. “Những tay cảnh sát chẳng tốt đẹp gì hơn những kẻ làm việc cho em. Và nếu cái tên Cannon máu lạnh kia mà đối xử không tốt với chị, em sẽ -”

“Không,” Sophia vội vã cắt lời. “Không ai đối xử tệ với chị cả, John. Và ngài Ross rất tốt.”

“Ồ, tất nhiên là tốt rồi,” Gentry nói với vẻ nhạo báng rõ ràng nhất.

Nhớ đến người yêu và em trai nàng là hai kẻ thù không đội trời chung khiến cho ngực nàng đau nhói như bị đâm. Việc này sẽ thay đổi mọi chuyện, nàng nghĩ với sự lo lắng đến phát ốm. Ross đã bỏ qua quá nhiều chuyện cho nàng. Nhưng thực tế em trai nàng là Nick Gentry, người đàn ông Ross căm ghét nhất...chà, việc

đó không thể nào bỏ qua được. Tình huống đáng sợ và kì lạ đến nỗi nàng cảm thấy một nụ cười run rẩy nở trên môi mình.

“Chị đang nghĩ gì?” Gentry hỏi.

Nàng lắc đầu, nụ cười biến mất. Cậu ta không cần biết mối quan hệ lãng mạn của nàng với viên Chánh án Phố Bow. Không khi mà mối quan hệ đó rất có thể sẽ chấm dứt. Cố gạt những ý nghĩ tuyệt vọng vào tận sâu trong lòng, nàng chăm chú quan sát em trai.

Vẻ đẹp trai tiềm tàng mà nàng nhìn thấy ở cậu bé trong thời niên thiếu đã được phát triển toàn diện. Ở tuổi hai mươi lăm, cậu ta sở hữu sự duyên dáng quý quý, cứng cáp nhắc nhở nàng tới một con hổ. Những đường nét của cậu ta rất sắc, đặc biệt góc cạnh, cằm cực kì mạnh mẽ, mũi ghồ lên một đường thẳng tắp, khoẻ mạnh. Hàng lông mày cong cong sẫm màu phủ trên cặp mắt rất đáng chú ý. Chúng có một sắc xanh thắm đến mức con ngươi gần như chìm vào trong hai đồng tử quyết liệt đó. Tuy nhiên, vẻ đẹp nam tính cao ngạo của khuôn mặt cậu không che được sự tàn bạo làm nàng lo lắng sâu sắc. Gentry dường như có khả năng làm bất kì việc gì, như thể cậu ta biết nói dối, trộm cắp, hay thậm chí giết người mà không mảy may hối hận. Không hề có sự mềm mại trong cậu, và Sophia đoán rằng bất kì cảm xúc xót thương hay yêu đương nào cũng đã bị gạt ra khỏi cậu ta từ lâu. Nhưng cậu ta vẫn là em trai nàng.

Lo lắng, nàng đặt bàn tay lên một bên mặt cậu. Cậu ta vẫn để yên dưới những ngón tay ôm ấp của nàng. “John, chị chưa bao giờ cho phép mình hi vọng rằng em vẫn còn sống.”

Cậu ta khê khàng cầm bàn tay nàng trên mặt mình, như thể cậu thấy khó mà chịu đựng được sự đụng chạm của người khác. “Em đã bị sốc khi nhìn thấy chị trong phòng thẩm vấn ở Phố Bow,” cậu lầm bầm. “Em biết chị là ai ngay lập tức, thậm chí trước cả khi nghe tên chị.” Cầm cậu nghiêng lại.

“Khi tên khốn Cannon đó hét vào mặt chị, em phải cố gắng lắm mới không xé cổ họng hắn ra -”

“Không,” nàng nhanh chóng cắt lời. “Anh ấy chỉ lo cho chị thôi. Anh ấy đã cố gắng bảo vệ chị.”

Ánh sáng độc ác vẫn còn lưu trong mắt cậu ta. “Chị đã được sinh ra để làm một quý bà, Sophia. Không ai được quyền đối xử với chị như người hầu cả.”

Một nụ cười mệt mỏi, buồn bã làm cong môi nàng. “Phải, sinh ra làm quý bà... và em được sinh ra để làm một quý ông. Nhưng giờ chẳng có ai nhằm lẫn coi chúng ta là thành viên của tầng lớp trên nữa, đúng không nào?” Khi cậu ta từ chối trả lời, nàng nói tiếp. “Chị đã nghe những việc kinh khủng về em. Hay đúng hơn là về Nick Gentry.”

“Hãy gọi em là Nick,” cậu nói cộc lốc. “John Sydney đã không còn tồn tại nữa. Em nhớ rất ít về cuộc sống của mình trước khi bị tống vào tàu khổ sai. Em không muốn nhớ lại nữa.” Một nụ cười lạnh lẽo nháng qua mặt cậu. “Em không có lỗi trong một nửa những tội người ta gán cho em. Nhưng em khuyến khích những tin đồn, và em thậm chí không bao giờ chối những lời buộc tội tệ hại nhất. Có một danh tiếng độc ác rất hợp với em. Em muốn mọi người nhìn em với sự sợ hãi và tôn trọng. Tốt cho việc kinh doanh.”

“Em đang nói rằng em không ăn cắp, không che giấu và phản bội và tống tiền người ta -”

Gentry cắt ngang lời nàng với một âm thanh thể hiện sự khó chịu thuần túy. “Em không phải là một vị thánh.

Bất chấp sự thất vọng, Sophia gần như muốn cười phá lên trước câu nói tránh.

Đôi mắt cậu ta nheo lại. “Em chỉ lợi dụng những kẻ đầu óc phì nộn đến độ chúng đáng bị lợi dụng thậm tệ. Hơn nữa, em chưa bao giờ huênh hoang những việc tốt mình làm.”

“Chẳng hạn như?”

“Em là một tay bắt trộm cực giỏi. Người của em và em đã bắt gần như gấp đôi số tội phạm Ngài Ross và người của hắn bắt được.”

“Người ta nói rằng đôi khi em tạo ra chứng cứ giả. Em sử dụng những phương pháp quỷ quái để ép cung sai sự thật.”

“Em làm những việc cần phải làm,” cậu ta nói cộc lốc. “Và nếu tội phạm em bắt không phạm một tội cụ thể nào đó, thì chúng cũng thường phạm vào nửa tá tội khác.”

“Nhưng sao em không -”

“Đủ rồi,” cậu ta nói nhanh, đứng lên và bước trở lại tủ rượu. “Em không muốn nói về công việc của em.”

Sophia theo dõi cậu ta rót thêm một ly brandy nữa và uống cạn trong vòng vài ngụm vội vã. Nàng khó có thể tin được rằng người lạ mặt ngỗ ngược này chính là em trai nàng. “Nick,” nàng nói, gọi thử tên cậu ta trên đầu lưỡi. “Tại sao em lại cho chị những món quà đó? Chị gần như phát điên vì tự hỏi ai đã gửi chúng. Và chị đã rất sợ Ngài Ross sẽ nghĩ chị đang dấn dít với một người tình bí mật.”

“Xin lỗi,” cậu ta lẩm bẩm, dành cho nàng nụ cười ăn năn loé sáng. “Em chỉ muốn là - một mảnh thường quân. Để cho chị những thứ chị đáng được có. Em chưa từng định gặp chị. Nhưng nhu cầu gặp chị trở nên mạnh mẽ đến nỗi em không thể chịu đựng thêm nữa.”

“Và đó là lý do em tiếp cận chị ở SilverhillPark?”

Cậu ta cười với nàng như một cậu học trò nghịch ngợm. “Em thích cái ý tưởng làm việc đó ngay dưới mũi Cannon. Và em biết em có thể lên ra lên vào một đám đông mà không bị bắt. Vũ hội hoá trang đã làm cho việc đó quá dễ dàng.”

“Sợi dây chuyền đó có phải đồ ăn cắp không?”

“Tất nhiên là không,” cậu ta nói một cách phẫn nộ. “Em đã mua nó cho chị.”

“Nhưng chị làm gì với một sợi dây chuyền như thế? Chị không bao giờ có thể mang nó!”

“Chị sẽ mang nó,” cậu ta nói. “Em có một gia tài, Sophia. Em sẽ mua cho chị một ngôi nhà ở đâu đó... Pháp hay là Ý... nơi chị có thể sống như một quý bà. Em sẽ cho chị một tài khoản để chị không bao giờ còn phải lo đến tiền nữa.”

Miệng nàng há hốc khi nhìn chằm chằm vào cậu ta. “John... Nick... chị không muốn ra nước ngoài sống! Mọi thứ có giá trị với chị đều ở đây.”

“Ồ?” Giọng cậu ta trở nên mềm mỏng một cách nguy hiểm. “Cái gì giữ chị ở lại?”

14. Chương 14

Tiếng ồn giận dữ của đám đình công len vào tận bên trong các bức tường của quán rượu Sư tử đỏ trên Threadneedle. Một đám ngấp nghé ở bên ngoài, cổ rướn hết lên để có tầm nhìn tốt nhất vào chiếc bàn nơi Ross đang ngồi với đám thợ may và đại diện bên chủ thuê. Trong suốt giờ đầu tiên của các cuộc đàm phán nhằm đưa ra một cấu trúc trả lương mới, Ross đã phải lắng nghe những lời than vãn từ cả hai bên. Khi các bên ngày càng nóng giận hơn, Ross suy ra rằng cuộc cãi vã sẽ kéo dài hết cả buổi chiều, có khi còn lan cả sang buổi tối. Trong giây lát nghĩ đến Sophia và việc anh muốn về nhà với nàng nhiều thế nào, anh phải chiến đấu để dằn nổi sốt ruột của mình.

Một cô hầu bàn đẩy đĩa sắc mùi nước hoa để át đi các thứ mùi khác nồng nặc hơn đã len lỏi đến chỗ Ross với một cốc cà phê như anh yêu cầu. “Của ngài đây, thưa ngài Ross,” cô ta rên rỉ, cố ý chà một bên ngực vĩ đại vào vai anh khi cúi xuống. “Ngài còn muốn gì nữa, thưa ngài? Ít thổ xứ Welsh hay bánh táo nhé?” Cô ta đặt bộ mặt bự chẳng cạnh mặt anh và nói một cách đầy ý nghĩa, “Ngài có thể có bất kì thứ gì ngài muốn, thưa ngài Ross.”

Vì đã quen với những kiểu mời mọc như thế này trong vài năm trở lại đây, Ross dành cho cô ta một nụ cười lịch sự nhưng lạnh nhạt. “Cô rất tử tế, nhưng không.”

Cô ta làm điệu làm bộ, tỏ vẻ thất vọng. “Có lẽ để sau.” Khi cô ta bỏ đi, hông ngúng ngoa ngúng nguẩy.

Một trong các đại diện của thợ may, một anh chàng tên Brewer, nhìn anh với nụ cười tinh quái. “Tôi thấy ngài làm thế nào rồi, Ngài Ross. Giả vờ ngài không muốn đàn bà, và cô ta sẽ càng phải cố gắng hơn để quyến rũ ngài, phải thế không nào? Đúng là đồ tinh quái... Tôi cá là ngài hiểu họ khá rõ.”

Ross đột nhiên cười toe. “Có hai điều một người đàn ông không bao giờ nên làm, Brewer à - bắt một người phụ nữ chờ đợi, và huênh hoang là hiểu cô ta.”

Khi người thợ may cười khúc khích, một hình dáng khổng lồ đi vào trong quán rượu bỗng thu hút sự chú ý của anh. Đó là ngài Grant Morgan, mái đầu đen của anh ta vượt xa trên đám đông, ánh mắt chăm chú đang quét khắp căn phòng. Tìm được Ross, anh ta thô lỗ gạt mọi người để đi qua. Họ vội vã dạt sang một bên, không hề có mong muốn bị gã khổng lồ mặt u ám kia giẫm phải.

Ngay lập tức biết có điều gì đó khác thường, Ross đứng dậy để gặp người trợ lý chánh án khi anh ta tới nơi. “Morgan,” anh nói cụt lủn, “tại sao cậu ở đây?”

“Sợ dây chuyền,” tay cựu cảnh sát trả lời ngắn gọn, bằng một giọng thấp đến nỗi không ai khác có thể nghe được. “Tôi đã tìm ra tay chế tác làm ra nó - Daniel Highmore, của Phố Bond. Tôi đã ép ông ta kể cho tôi ai mua nó.”

Ross trải qua một cơn hưng phấn hoang dã khi dự đoán trước viễn cảnh cuối cùng cũng nhận dạng được kẻ bám đuổi Sophia. “Ai?”

“Nick Gentry.”

Ross nhìn chăm chăm trống rỗng vào Morgan. Sự ngạc nhiên lúc ban đầu của anh nhanh chóng được thay thế bằng một thôi thúc sát nhân bản năng nhất của con đực. “Gentry chắc đã nhìn thấy Sophia trong khi hẩn ở Phố Bow. Khi cô ấy chạy xuống phòng thẩm vấn. Lạy Chúa, tôi sẽ xé hẩn ra thành từng mảnh vụn!” Nhận thức được mình đang là tâm điểm của những cặp mắt soi mói, rõ ràng là đang cố đoán xem họ bàn về chuyện gì, Ross cố gắng giữ giọng mình thật thấp. “Morgan, nhận trách nhiệm về cuộc đàm phán đi. Tôi phải đến gặp Gentry.”

“Chờ đã,” Morgan phản đối. “Tôi chưa từng làm trọng tài cho một cuộc tranh cãi trong ngành bao giờ.”

“Chà, giờ là lúc cậu sẽ học. Chúc may mắn.” Với câu đó, Ross sải bước qua quán trọ và hướng ra ngoài nơi buộc ngựa của anh.

oOo

Sophia không biết làm gì với em trai mình bây giờ. Khi họ nói chuyện, nàng cố để hiểu người đàn ông John đã biến thành, nhưng cậu ta là một người quá phức tạp, dường như quá xem nhẹ của sống của chính mình và của những người khác. “Vua thua thắng liêu[1]” là câu nói nàng đã được nghe ở Phố Bow - nó giải thích về thách thức thanh thoi của rất nhiều tên tội phạm bị mang ra vành móng ngựa. Và nó chắc chắn cũng mô tả được Nick Gentry. Cậu ta là một tên tội phạm liêu mạng, lúc thì quyến rũ lúc thì chai đá, một người đàn ông tham vọng, kẻ được thừa hưởng dòng máu xanh[2] nhưng không có chút đất đai, sự giáo dục, của cải hay mối quan hệ xã hội nào đi kèm với nó. Thay vào đó cậu ta tìm kiếm quyền lực trên những đại lộ tội ác. Dường như những thành công trong tội lỗi đã biến cậu ta thành người hoang dã cũng như thông minh, độc ác cũng như tự tin.

Nàng dè dặt kể cho cậu ta nghe về những năm tháng nàng ở Shropshire, mong ước trả thù cho “cái chết” của cậu, và kế hoạch tới London và huỷ diệt ngài Ross Cannon.

“Chị định làm việc đó bằng cách quái quỷ nào?” Gentry khê hỏi, ánh mắt cậu sắc sảo khi nó đặt trên mặt chị mình.

Sophia đỏ bừng và trả lời một nửa sự thật. “Chị định sẽ khám phá những thông tin mật trong phòng hồ sơ tội phạm.” Mặc dù nàng thích trả lời hoàn toàn trung thực, bản năng của nàng cảnh báo rằng sẽ thật ngốc nghếch khi kể cho cậu ta nghe về cuộc tình của nàng với ngài Ross. Rất cuộc, họ là những kẻ thù không đội trời chung.

“Cô gái thông minh,” Gentry lẩm bẩm. “Chị có thể đọc những hồ sơ tội phạm ở Phố Bow à?”

“Có, nhưng chị -”

“Tuyệt vời.” Cậu ta ngồi dựa ra sau, lơ đãng nghiên cứu mũi giày mình. “Có vài thứ chị có thể tìm ra cho em. Em sẽ tận dụng sự có mặt của chị ở Phố Bow.”

Lời gợi ý rằng cậu ta muốn sử dụng nàng cho mục đích của mình, có thể là những mục đích phạm pháp, khiến cho Sophia lắc đầu quầy quậy. “John, chị sẽ không làm gián điệp cho em.”

“Chỉ là vài việc nhỏ thôi,” cậu ta lẩm bẩm với nụ cười phỉnh phờ. “Chị muốn giúp em phải không nào? Và em sẽ giúp chị. Hai ta đều trả thù được Cannon.”

Nàng bật ra một tiếng cười khó tin. “Nhưng chị chỉ muốn trả thù bởi vì chị tưởng anh ấy đã đẩy em vào cái chết trên tàu khổ sai.”

Gentry cau có. “À, nhưng chính Cannon đã tống em vào đó, và chẳng phải nhờ hắn mà em mới sống sót được!”

“Bất kì ai khác cũng sẽ giải em đến giá treo cổ mà không thêm nghĩ lại lần thứ hai,” Sophia chỉ ra. “Sau việc em đã làm - đánh cướp chiếc xe, gây ra cái chết của ông già tội nghiệp đó...”

“Không phải em đánh vào đầu ông ta,” Gentry biện hộ. “Em chỉ định cướp của cục pho mát cũ đó thôi, không phải giết ông ta.”

“Bất kể ý định của em là gì, kết quả vẫn như vậy. Em đã đồng phạm tội giết người.” Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh như băng của cậu ta, Sophia hạ giọng khi nàng nói tiếp. “Nhưng ta không thể thay đổi quá khứ được. Tất cả những gì chúng ta có thể làm là hướng tới tương lai. Em không thể nào cứ tiếp tục sống thế này được, John.”

“Sao không?”

“Bởi vì em không phải là bất khả xâm phạm. Sớm hay muộn em cũng sẽ phạm sai lầm, một sai lầm sẽ khiến em bị đưa lên giá treo cổ. Và chị không thể nào chịu đựng được việc mất em lần thứ hai. Hơn nữa, đây không phải là cuộc sống dành cho em. Em được sinh ra là để -”

“Đây chính xác là cuộc sống dành cho em đấy,” cậu ta cắt lời gọn lỏn. “Sophia, bất kể kí ức chị có về em là gì cũng không còn tồn tại nữa. Chị có hiểu không?”

“Không,” nàng bướng bỉnh nói. “Chị không hiểu làm sao em có thể sống như thế này. Em tốt đẹp hơn, xứng đáng hơn thế này rất nhiều.”

Những lời của nàng kiếm được một nụ cười râu rĩ khác thường của cậu ta. “Thế là đủ rõ chị biết những gì rồi.” Cậu ta đứng dậy và đi tới bên lò sưởi, đặt bàn tay to lớn lên bệ lò cẩm thạch trắng. Ánh lửa lò giỡn chơi trên những đường nét cứng rắn trẻ trung của cậu, hắt lên đó những sọc đen và vàng. Sau một thoáng trầm tư, cậu ta quay lại với nàng. Khuôn mặt chăm chú, nhưng giọng điệu lại lười biếng một cách giả dối. “Hãy nói về Phố Bow thêm một chút. Chị nói là chị có thể vào trong phòng hồ sơ tội phạm. Vô tình là em đang cần vài thông tin -”

“Chị đã bảo em là không rồi. Chị sẽ không phản bội lòng tin của ngài Ross với chị.”

“Chị đã phản bội trong suốt hai tháng rồi,” cậu ta bực dọc nói. “Điều gì cản chị bây giờ nào?”

Sophia nhận ra rằng cậu ta sẽ không tha mãi cho đến khi nàng nói ra sự thật.

“Nick,” nàng cẩn trọng nói, “có một... một mối quan hệ nhất định đã phát triển giữa ngài Ross và chị.”

“Lạy Chúa.” Cậu ta điên cuồng vò đầu. “Chị và hắn...” Dường như cậu ta không thốt nên lời.

Hiểu được câu hỏi chưa thốt ra, Sophia cẩn trọng gạt đầu.

“Chị gái tôi và tên thầy tu của Phố Bow,” Gentry lẩm bẩm ghê tởm. “Đúng là một cách trả thù đấy, Sophia! Nhảy vào giường với gã đàn ông đã suýt chút thì giết tôi! Nếu đó là ý tưởng trừng phạt của chị thì tôi có vài điều cần phải giải thích đấy.”

“Anh ấy đã hỏi cưới chị.”

Mắt Gentry sáng rực trước cơn thịnh nộ kinh ngạc, và dường như cậu ta thôi cả thở. “Tôi thà thấy chị chết còn hơn cười cái thứ như hần.”

“Anh ấy là người đàn ông tốt nhất chị từng biết.”

“Ôi, hần là một kẻ hoàn hảo đáng nguyên rủa!” Nick cay độc nói. “Và nếu chị lấy hần, hần sẽ không bao giờ cho chị quên điều đó. Hần sẽ khiến chị tin rằng chị không đủ tốt với hần. Chị sẽ bị nghiền nát bởi danh dự và sự tự tôn chết tiệt của hần. Cannon sẽ khiến chị trả giá gấp ngàn lần vì không hoàn hảo.”

“Em không biết anh ấy,” nàng nói.

“Tôi biết hần còn lâu hơn chị nhiều. Hần không phải là người, Sophia!”

“Ngài Ross là người rộng lượng và tử tế, và anh ấy thừa biết chị không hoàn hảo.”

Đột nhiên em trai nàng nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ toan tính khiến nàng khó chịu, cặp lông mày sẫm màu hạ xuống thành một hình chữ V quỷ quyệt. “Vây là chị rất chắc chắn về hần nhỉ,” cậu ta mướt mà nhận xét.

Nàng đáp trả ánh mắt cậu ta bằng vẻ quả quyết thành thực nhất. “Phải.”

“Vây hãy thử thách lòng tin của chị đi, Sophia.” Nick thản nhiên gác một khuỷu tay lên bệ lò. “Chị sẽ lấy thông tin tôi cần trong phòng hồ sơ tội phạm. Hoặc... tôi sẽ kể cho người tình không dao động, biết-bao-rộng lượng của chị biết rằng hần ta đã cầu hôn cô chị gái của kẻ thù tồi tệ nhất của hần. Rằng Sophia và tên Nick Gentry ti tiện có chung một dòng máu đang chảy trong huyết quản.”

Sophia gần như ngã về sau vì sốc. “Em đang tống tiền chị?” nàng nói bằng lời thì thầm không ra hơi.

“Tùy chị thôi. Chị có thể lấy cho tôi thứ tôi muốn... hoặc chị có thể mạo hiểm mất ngài Ross. Giờ chị có bao nhiêu lòng tin vào sự rộng lượng của hần ta?”

Sophia không thể nói. Một ý nghĩ xuyên qua đầu óc nàng: Lạy Chúa, phải chăng quá khứ luôn trở lại để ám quẻ con?

“Chị có muốn tôi kể cho hần tôi là em trai chị không?” cậu ta khiêu khích.

Nàng không thể chắc chắn. Nàng biết rằng Ross là tất cả những gì nàng muốn và nhiều hơn thế nữa. Và một khi anh biết mối quan hệ của nàng với Nick Gentry, anh sẽ cố tìm một cách để bỏ qua thêm một sự thật khủng khiếp về nàng. Nhưng điều này sẽ là giọt nước làm tràn ly. Có khả năng Ross sẽ không bao giờ có thể nhìn vào mắt nàng mà không nhớ lại nàng là chị gái của kẻ thù anh căm ghét nhất.

Và đột nhiên Sophia nhận ra rằng nàng thà chết còn hơn để điều đó xảy ra. Nàng không thể sống nổi với sự khước từ của Ross, không phải là bây giờ, sau khi họ đã quá gần bó với nhau. Nàng không thể mạo hiểm - nàng có quá nhiều thứ để mất.

Giọng nàng phát ra nghe lạo xạo. “Không.”

Lạ lùng thay, đôi mắt Gentry dường như thoáng vẻ thất vọng, gần như thể cậu ta đã hi vọng rằng nàng sẽ từ chối cậu ta. “Tôi biết mà.”

Sophia chăm chú nhìn vào em trai nàng, tự hỏi có phải cậu ta đang đùa bỡn với nàng không. “Em không thể nào thực sự tống tiền chị được,” nàng nói, mặc dù nàng không thể ngăn vẻ run rẩy không chắc chắn trong giọng mình.

Cậu ta trơ tráo cười với nàng. “Chỉ có một cách để tìm ra, không phải sao?”

Trước khi nàng có thể trả lời, cánh cửa đã rung lên với một tiếng thụp cấp bách, và một giọng nói vắng vắng dội vào trong nhà. Rõ ràng là bậc mình, Gentry đi tới mở cửa cho người đàn ông. Người khách đó là một trong những sinh vật kì dị nhất mà Sophia từng nhìn thấy, một người đàn ông ục ịch với những đường nét phì nộn và vẻ xanh xao nhợt nhạt như màu tử đinh hương đặc trưng. Những điểm xanh-đen sậm trên gò má lõm chồm râu của ông ta càng làm tăng thêm ấn tượng u ám, đen tối cho vẻ ngoài. Sophia tự hỏi có cả thay bao nhiêu sinh vật kì lạ của thế giới ngấm làm việc cho em trai nàng.

“Blueskin (da xanh),” Gentry chào gã tay sai.

“Có người tới tìm cậu,” người đàn ông lẩm bẩm. “Chính là tên Thầy tu.”

“Cannon á?” Gentry hỏi vẻ không thể tin được. “Mẹ kiếp hần, hần chỉ vừa mới càn quét khu này hồi Tháng Hai! Hần hi vọng tìm được cái quái gì chứ?”

“Không phải càn quét,” Blueskin trả lời. “Hần tới một mình.”

Sophia thẳng thốt đứng bật dậy. “Ngài Ross đang ở đây ư?”

“Có vẻ như thế,” Gentry nói một cách ghê tởm, chỉ cho Sophia đi theo cậu ta. “Tôi sẽ phải gặp hần. Chị có thể đi cùng Blueskin ra ngoài trước khi Cannon nhìn thấy chị.”

Blueskin chen ngang. “Cậu có muốn tôi bảo bọn nó ném hần ra ngoài không, Gentry?”

“Không, ngốc ạ. Vậy thì hần sẽ trở lại với một trăm thành cảnh sát khác và xối tung từng viên gạch một ở đây lên. Giờ thì mang người phụ nữ này trở về Phố Bow. Nếu có chuyện gì xảy ra cho cô ta, tôi sẽ cắt đầu ông từ tai này sang tai kia.” Nick quay lại với Sophia. “Về những hồ sơ tội phạm đó - tôi muốn chị tìm xem Cannon đã biết được điều gì từ một gã tên là George Fenton khi hần bị giữ để thẩm tra hai tuần trước đây.”

“Ai là Fenton?”

“Một trong những tay thó cừ của tôi.” Nhìn thấy sự khó hiểu của nàng, cậu ta sốt ruột giải thích. “Một tên trộm được huấn luyện cao cấp. Tôi cần biết Fenton đã kể cho Cannon nghe những gì - liệu hần có trung thành với tôi và giữ mồm giữ miệng hay không.”

“Được, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra cho ông Fenton nếu em biết là -”

“Đó không phải là việc của chị,” cậu ta trả lời, đẩy nàng về phía cửa sau. “Giờ đi nhanh lên, trước khi Cannon tìm thấy chúng ta với nhau. Blueskin sẽ giữ chị an toàn.”

Chưa đầy một phút sau khi Sophia đi ra, Cannon lao vào bên trong nhà. Nick ngồi trên chiếc ghế của cậu ta cạnh lò sưởi, đuổi người trong một tư thế nhàn nhã đến đáng ghét, như thể cậu ta chẳng quan tâm mấy tới việc viên Chánh Án của Phố Bow vừa mới đột nhập vào nhà mình. Cannon đi tới chỗ cậu ta và dừng lại cách đó vài feet, đôi mắt sáng lấp lánh kì lạ trên khuôn mặt tối đi vì giận dữ.

Bất chấp sự thù hằn của cậu ta với Chánh Án, Nick phải thừa nhận một sự tôn trọng trong cảm ghét đối với anh. Cannon thông minh, hiểu lý lẽ, và mạnh mẽ... là đàn ông trong số đàn ông. Và anh ta sở hữu một nền tảng đạo đức không gì xoay chuyển được khiến Nick bị mê hoặc. Một người đàn ông bị các qui tắc bó buộc mà lại đạt được tất cả những thành quả như Cannon đã làm được thì đáng phải được người khác kính trọng.

Bầu không khí sống dậy thách thức và hung hãn, nhưng cả hai đều cố gắng đối thoại bằng một giọng bình thường.

“Mày đã tặng sợi dây chuyền cho cô Sydney,” Cannon nói mà không mào đầu.

Nick cúi đầu trong biểu hiện khen ngợi giễu cợt. “Ông tìm ra nhanh khiếp nhỉ.”

“Tại sao?” Vị quan toà trông như thể anh muốn xé xác cậu ta ra thành từng mảnh.

Nhún vai, Nick thốt ra một lời nói dối thản nhiên. “Tôi đã mơ tưởng về cô gái nhỏ kể từ khi tôi nhìn thấy cô ta ở Phố Bow. Tôi muốn có cơ hội với cô ta sau khi ông đã xong.”

“Tránh xa cô ấy ra.” Lời của Cannon lạnh lẽo nhưng thành thực chết người. “Nếu không tao sẽ giết mày.”

Nick ném cho anh nụ cười lạnh lùng. “Rõ ràng là anh vẫn còn chưa xong với cô ta.”

“Tao sẽ không bao giờ xong với cô ấy. Và lần tới mà mày gửi quà cho cô ấy, tao sẽ đích thân nhét nó vào -”

“Được rồi,” Nick cắt lời khi sự khó chịu tăng lên. “Hiểu lời cảnh cáo rồi. Tôi sẽ không làm phiền vật cưng bé nhỏ của ông. Giờ rút ra khỏi nhà tôi.”

Cannon nhìn chăm chăm vào cậu ta với vẻ căm ghét chết chóc có thể làm bất kì người đàn ông nào thấy đáng báo động. “Chỉ còn là vấn đề thời gian cho đến lúc mày quá trốn,” anh khẽ nói. “Một trong những mưu đồ của mày sẽ đổ. Vài mảnh bằng chứng sẽ chỉ ra mày. Và tao sẽ ở đó để xem mày bị treo cổ.”

Nick khẽ cười, thầm nghĩ rằng Cannon cũng sẽ chẳng vui sướng gì mấy khi biết rằng Sophia chính là chị gái cậu. “Tôi chắc ông sẽ làm thế,” cậu ta lầm bầm. “Nhưng đừng mong đạt được chút mãn nguyện nào trong cái chết của tôi. Thậm chí có khi ông còn hối hận là khác.”

Một cái nhìn bối rối hiện trên mặt người đàn ông lớn tuổi hơn, rồi anh nhìn vào Nick với đôi mắt nheo lại. “Trước khi tao đi,” anh gầm gừ, “tao muốn mày giải thích vài chuyện. Bộ váy mày đã gửi cho cô Sydney... cô ấy nói rằng nó gần giống với cái mà mẹ cô ấy từng mặc.”

“Thế sao?” Nick lười nhác hỏi. “Thật là một sự trùng hợp thú vị.”

Rõ ràng đằng sau khuôn mặt đờ đờ sát khí của Cannon, trí óc anh đang bận rộn dợt qua các câu hỏi. “Phải,” anh đồng ý. “Rất thú vị.”

Và trước sự nhẹ nhõm của Nick, vị chánh án rời khỏi phòng của cậu ta không nói một lời.

oOo

Ngay khi Sophia về đến Phố Bow, nàng tận dụng sự vắng mặt của Ross và đi tới phòng hồ sơ tội phạm. Đây là khoảng thời gian lý tưởng để tìm kiếm các thông tin mà em trai nàng đã yêu cầu, vì Vickery và những viên công chức khác đã tới một quán rượu trong vùng để ăn tối với thịt bò bít-tết và rượu. Các văn phòng sẽ tiếp tục trống trải cho đến khi một trong những trợ lý chánh án trở về để chuẩn bị cho buổi xét xử ban tối.

Những ngón tay thon thả của nàng nhanh chóng lục lọi các ngăn kéo hồ sơ khi nàng tìm kiếm những ghi chép đã được lập trong cuộc thẩm vấn George Fenton. Một ngọn đèn đơn độc chiếu sáng căn phòng nhỏ, chỉ cung cấp vừa đủ ánh sáng cho nàng đọc.

Dần dần một trang giấy đặc biệt thu hút sự chú ý của nàng, và nàng giữ chặt nó. Trên đó vừa nhắc tới Nick Gentry lại vừa có George Fenton. Nhận ra nàng đã tìm được thứ cần tìm, Sophia gấp tờ giấy lại và bắt đầu nhét nó vào ống tay áo.

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng bước chân, và âm thanh gõ cửa. Nàng đã bị bắt quả tang. Trái tim nàng nảy lên một cú ghen thở, và nàng nhét tờ giấy vào lại trong ngăn kéo và đóng sầm nó lại ngay trước khi cánh cửa mở ra.

Ross đứng ở đó, khuôn mặt gầy gò trong bóng tối và bất động. “Sao em ở trong đó?”

Sự sợ hãi bóp chặt lấy nàng, và nàng liếm môi một cách lo lắng. Chắc chắn Ross có thể thấy mặt nàng trắng bệch ra sao. Nàng biết trông nàng rành rành có tội. Nàng tuyệt vọng bám lấy lời nói dối đầu tiên nàng có thể nghĩ ra.

“Em đang... cố trả lại những thông tin mà em đã lấy từ các hồ sơ, từ hồi em còn mong làm anh và các cảnh sát mất uy tín.”

“Anh hiểu.” Khuôn mặt anh dịu đi khi đến gần nàng. Anh giữ cầm nàng trong tay mình, những ngón tay vuốt ve phần mềm mại bên dưới cằm nàng. Sophia buộc mình phải gạt ánh mắt anh, mặc dù linh hồn nàng nhói đau vì phải lừa dối anh. Một nụ cười âu yếm chạm vào môi Ross. “Không cần phải tỏ vẻ tội lỗi như vậy. Em đã không làm hại ai.”

Anh bắt đầu rải những nụ hôn nhẹ nhàng, mơn trớn khắp mặt nàng. “Sophia,” anh lầm bầm, “hôm nay Morgan đã tìm ra ai tặng em sợi dây chuyền.”

Lùi lại, Sophia cố gắng tỏ vẻ như nàng chưa biết câu trả lời. “Là ai vậy?” nàng hỏi hông chắc chắn.

“Nick Gentry.”

Tim nàng bắt đầu đập những nhịp khó chịu. “Tại sao hắn ta lại làm như thế?”

“Chiều nay anh đã tới thăm Gentry, để hỏi hắn câu đó. Rõ ràng hắn đã quan tâm đến em, và mong trở thành người bảo trợ của em sau khi mối quan hệ của chúng ta kết thúc.”

“Ồ.” Không thể nhìn vào mắt anh lâu hơn nữa, Sophia lao vào người anh, giấu mặt dưới vai anh. Giọng nàng bị nghẹt trong áo choàng của anh. “Anh đã nói với hắn là chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra chưa?”

Anh vòng cánh tay quanh nàng. “Gentry sẽ không làm phiền em nữa, Sophia. Anh đã đảm bảo điều đó.”

Giá mà đó là sự thật, nàng đau khổ nghĩ, bị giằng xé trong mớ cảm xúc mãnh liệt. Nàng tức giận vì em trai nàng đã đặt nàng vào một tình huống kinh khủng, nhưng nàng vẫn yêu cậu ta và tin rằng còn chút lương thiện trong cậu. Nàng tin chắc rằng cậu ta vẫn chưa đến mức không cứu vãn nổi. Mặt khác, chẳng có gì nhiều để nói về một người đàn ông sẵn sàng tổng tiền chị ruột mình.

Thôi thúc kể tất cả cho Ross rất mạnh mẽ, và nàng phải cắn môi để ngăn những lời lẽ đang chiến đấu điên cuồng bên trong nàng. Chỉ có nỗi sợ mất anh giữ nàng im lặng. Run rẩy vì buồn khổ và tuyệt vọng, nàng dựa sát hơn vào cơ thể trợ giúp của anh.

Cảm thấy nàng run rẩy trên người anh, Ross phát ra âm thanh xoa dịu. Hơi thở ấm áp của anh phả lên vành tai thanh tú của nàng khi anh dụi mặt vào nàng. “Em không sợ đấy chứ?” Hai cánh tay anh vòng quanh nàng. “Em yêu, chẳng có lý do gì để lo lắng cả. Em an toàn mà.”

“Em biết,” nàng nói, rằng và nhau lập cập. “Chỉ là những ngày qua hơi căng thẳng.”

“Em mệt rồi,” anh lẩm bẩm. “Em cần một cốc brandy nóng, tắm một cái thật thoải mái, và một tối ngủ -”

“Em cần anh.” Sophia hỗn hển vào cổ áo anh và kéo đầu anh xuống, hăng hái vươn thẳng người để với tới môi anh.

Đầu tiên Ross còn miễn cưỡng, đáp trả nụ hôn của nàng với sự kiềm chế. “Thôi nào,” anh thì thầm khi môi họ tách ra. “Em không muốn chuyện đó ngay bây giờ đâu -”

Nàng chà xát môi nàng vào môi anh, ấn lưỡi nàng vào trong vùng tối ngọt ngào của miệng anh, cho đến khi sự miễn cưỡng của anh vỡ vụn và anh bắt đầu thở gấp.

“Đây là điều em muốn,” nàng thì thầm, kéo tay anh vào ngực mình. (đây là người ngây thơ trong lĩnh vực tình ái sao - keke) “Xin anh. Đừng từ chối em. Ross.”

Với những lời từ chối vẫn ngập ngừng trên môi, anh khum lấy ngực nàng và cúi đầu xuống để hôn cổ nàng. Mối lo ngại của anh nhanh chóng được thay thế bằng đam mê. Một tiếng rên rỉ của ham muốn thoát ra khỏi anh, và anh vươn tay xuống để ôm hông nàng. Anh nhắc nàng lên trên nóc tủ đựng hồ sơ, miệng anh tiếp tục ngấu ngiến miệng nàng. Sophia ngồi và dang đôi chân mang tất của nàng với sự hăng hái then thùng, cho phép anh đứng vào giữa chúng.

“Chúng ta không thể làm ở đây,” Ross lẩm bẩm, bàn tay anh tìm kiếm bên trong đồng váy sột soạt của nàng. “Nếu một viên thư kí bước vào và thấy -”

“Em không quan tâm.” Nàng lại kéo đầu anh xuống gần nàng.

Miệng họ quần quít lấy nhau cho đến khi cả hai đều nghẹn thở. Sophia rên rỉ khi những ngón tay anh trượt qua viền quần trong của nàng, khẽ mơn trớn da thịt ẩm ướt của nàng. “Em muốn anh, bàn tay nàng hạ xuống ấn vào của anh.

“Sophia...” Ross nghiêng rằng nói ở một bên cổ nàng. “Hãy đi đến phòng anh...”

“Bây giờ,” nàng khẳng khái. Nàng tham lam bận bịu với phần trước quần anh để trả tự do cho vật cương cứng thẳng đuột.

Từ bỏ mọi nỗ lực thuyết phục nàng, Ross giúp nàng với tiếng cười bị nén lại. “Cô phù thủy không biết thỏa mãn,” anh buộc tội, nâng hai hông nàng lên mép tủ. Anh đi vào trong nàng với một cú thúc trơn tru, mạnh mẽ khiến nàng hụt hơi. “Đó... em thỏa mãn chưa nào?”

“Vâng. Vâng...” Nàng bắt lực dựa người vào cánh tay anh.

Trợ lực cho lưng và hông nàng, Ross nâng nàng lên hẳn khỏi tủ, xuyên qua nàng hoàn toàn. Anh mang nàng tới cánh cửa và đè nàng vào đó, làm cho chân nàng bắt lực quần lấy hai bên hông anh. Sophia rên rỉ khi anh đâm vào đúng góc, vuốt ve bên trong nàng, chà vào phần nhạy cảm nhất của nàng.

“Sophia,” anh gầm ghè, nhịp điệu không ngừng nghỉ. “Anh muốn câu trả lời bây giờ.”

Hỗn hển, nàng chăm chăm nhìn anh mê mụ. “Câu trả lời?”

“Anh muốn em nói em sẽ lấy anh.” (trí tuệ thật đáng sợ - lúc này mà còn chơi trò lấu cá được)

“Ôi, Ross... không phải bây giờ. Em vẫn còn phải nghĩ đã.” (trời ơi thế này rồi còn nghĩ gì nữa)

“Ngay bây giờ,” anh khẳng khái, đột nhiên bất động bên trong nàng. “Em có muốn anh không? Chỉ đơn giản là có hay không thôi.”

Nàng bám chặt lấy vai anh trong lúc cơ thể thoi thóp vì ham muốn. “Đừng dừng lại. Đừng.”

Đôi mắt xám thông minh của anh nhìn xoáy vào mắt nàng khi anh khôi phục những cú thúc chạm rải phát cầu của mình... những lần đâm sâu, kéo dài mà anh biết sẽ khiến nàng phát điên. “Có hay không?”

“Em sẽ không trả lời câu đó vào lúc này,” nàng nói, rít lên không kìm nén được. “Anh sẽ phải chờ.”

“Vậy thì em cũng thế.” Miệng anh bắt lấy miệng nàng trong một nụ hôn mạnh bạo, ướt át. “Chúng ta sẽ chờ như thế này,” anh thì thầm. “Và Sophia à, anh thề là chân em sẽ không chạm sàn chùng nào anh chưa có câu trả lời của anh.” Anh khê thúc, cái của anh thâm nhập vào còn sâu hơn trước.

Một tiếng thổn thức dâng lên cổ họng nàng. Nàng đã quá gần, cơ thể nàng khao khát sự giải thoát, thần kinh nàng căng thẳng quá sức chịu đựng. Không còn gì quan trọng ngoài anh. Trong một giây phút bất cần, tham lam, đau xé tâm can, nàng đã chọn điều nàng mong muốn nhất. Miệng nàng di chuyển cùng miệng anh, ẩn lời nói câm lặng vào môi anh.

“Cái gì?” anh khẩn thiết hỏi, lùi đầu ra sau để nhìn nàng. “Em vừa nói gì?”

“Em nói là vâng,” nàng rên rỉ. “Vâng. Ross, xin hãy giúp em, xin anh -”

“Anh sẽ giúp em,” anh dịu dàng thì thầm, và làm câm nín những tiếng kêu của nàng bằng miệng mình khi anh cho nàng đúng thứ mà nàng cần.

15. Chương 15

Sau một lễ cưới đơn giản trong nhà nguyện riêng ở sự sản SilverhillPark, mẹ của Ross tổ chức một buổi vũ hội với sự tham gia của ít nhất ba hạt. Sophia cố không bị choáng trước quá nhiều sự chú ý. Không biết bao nhiêu tờ báo và tạp chí đã đăng tin liên quan đến cô dâu của ngài Ross Cannon, địa điểm và thời gian sẽ diễn ra lễ cưới, và thậm chí cả nơi họ sẽ sống. Những tin đồn lan khắp các phòng khách, quán cà phê và quán rượu. Việc hé lộ cô dâu mới của ngài Ross là con gái của một tử tước lại càng thêm mắm thêm muối cho câu chuyện, vì người ta cũng biết rằng nàng làm việc cho anh ở Phố Bow.

Sophia biết ơn sự sốt sắng chấp nhận nàng của nhà Cannon, và đặc biệt là vẻ nồng nhiệt mà mẹ anh đã thể hiện. “Các bạn của mẹ đã yêu cầu mẹ tả về con,” Catherine nói với nàng vào ngày trước đám cưới. Đủ các thành phần khách khứa tập trung trong phòng khách, vài người chơi ở bàn chơi bài, vài người tay trong tay đi dạo qua một dãy phòng gia đình. Vài người phụ nữ mãi mê thêu thùa, trong khi các quý ông ngồi đọc báo và bàn luận các sự kiện trong ngày. “Tất nhiên,” Catherine tiếp tục nói, “tất cả họ đều tò mò không chịu nổi về người phụ nữ có thể tóm được trái tim Ross.”

“Trái tim anh ấy không phải là phần cơ thể đã bị chị ta tóm,” Matthew lẩm bẩm gần đó.

Catherine quay sang anh ta dò hỏi. “Con nói gì cơ, con yêu?”

Anh ta cố gắng nặn ra được một nụ cười giả dối. “Con nói rằng anh trai con quả thực đã bị bắt mất hồn. Người ta khó có thể nhận ra anh ấy với cái nụ cười ngớ ngẩn anh ấy đang mang.” Một vài vị khách cười lớn khi nghe lỏm được câu bình luận, vì tất cả mọi người đều đã nhận thấy sự thay đổi nơi một ngài Ross thường xuyên nghiêm nghị. Rất nhiều người đồng ý rằng đã rất lâu rồi kể từ khi ngài Ross có vẻ nhẹ lòng và thư thái đến thế.

Khi Matthew nói, Ross đi vào trong phòng khách và tới bên Sophia. Nàng bàn tay nàng đang đặt trên lưng ghế cong cong lên, anh đưa nó lên môi mình và thì thầm, “Anh có nên nói cho họ biết sao anh lại đang cười không?”

Ánh nhìn quỷ quyệt trong đôi mắt anh nhắc Sophia nhớ đến khoảng thời gian họ đã cùng nhau chia sẻ đêm hôm trước, khi anh lẻn vào trong phòng nàng và ngủ cùng nàng. Nàng cau mày với anh trong khi má nàng đỏ bừng. Cười lớn trước sự lúng túng của nàng, Ross ngồi xuống bên cạnh nàng trên ghế. “Và mẹ đã mô tả hôn thê của con cho bạn mẹ thế nào, thưa Mẹ?” anh hỏi Catherine, tiếp tục mạch câu chuyện.

“Ta bảo với họ rằng cô ấy là cô gái trẻ thú vị nhất mà ta từng gặp. Đó là còn chưa kể đến dễ thương nhất.” Catherine liếc vào chiếc váy hồng đào của Sophia với đôi mắt chấp thuận. “Đó có phải là một chiếc váy mới không, con yêu? Màu sắc rất hợp.”

Sophia không dám liếc nhìn Ross. Chủ đề quần áo của nàng đã gây nên một cuộc cãi vã kịch liệt giữa họ chỉ vài ngày trước. Bởi vì Ross đã khăng khăng cưới nàng quá gấp, không có thời gian cho Sophia may những bộ váy mới. Và vì anh là một người đàn ông, anh chẳng hề để ý gì tới tư trang về nhà chồng của nàng. Quần áo duy nhất mà Sophia có là những chiếc váy đen nàng đã mặc ở Phố Bow, tất cả chúng đều được làm bằng loại vải tồi và chẳng có gì trang trí. Nàng ghê tởm cái ý nghĩ làm đám cưới trong một trong những bộ váy tồi tàn đó và rồi tham dự vũ hội với nó. Vì thế nàng đã lo lắng đến gặp Ross và yêu cầu anh trả lại cho nàng bộ váy màu oải hương-bạc.

“Vì anh không còn cần nó để điều tra nữa,” nàng đã bảo anh trong văn phòng anh, “em mong được nhận lại nó ạ.”

Ross nhận hỏi với sự ngạc nhiên bức bối. “Em cần nó làm gì?”

“Đó là bộ váy duy nhất thích hợp cho em làm đám cưới,” nàng bình tĩnh nói.

Một vẻ cau có hiện trên mặt anh. “Em sẽ không mặc cái đó trong đám cưới của chúng ta.”

“Nó là một chiếc váy đáng yêu hoàn hảo,” nàng khẳng định. “Chẳng có lý do gì em không thể mặc nó.”

“Có, có đó,” anh tức giận cãi lại. “Nó tới từ Nick Gentry.”

Sophia đáp trả cái cau mày của anh. “Chẳng ai biết chuyện đó cả.”

“Anh biết. Và anh sẽ bị nguyên rửa nếu để cho em mặc nó.”

“Tốt thôi. Vậy anh sẽ cho em mặc cái gì?”

“Hãy chọn một nhà may - anh sẽ đưa em đi bất kì chỗ nào em muốn trong chiều nay.”

“Không có nhà may nào có thể may một bộ váy thích hợp cho em trong ba ngày. Thực tế, gần như chỉ có đủ thời gian để chọn bộ váy tím. Và em sẽ không cưới anh trước mặt tất cả bạn bè và gia đình anh mà trông như một kẻ ăn mày!”

“Em có thể mượn váy của mẹ anh. Hoặc Iona.”

“Mẹ anh cao gần sáu feet và gầy như que củi,” Sophia chỉ ra. “Và em sẽ bị nguyên rửa nếu em mặc một chiếc váy của Iona và rồi phải chịu đựng những lời xúc phạm của em trai anh về chuyện đó. Nào, anh đã để chiếc váy tím ở đâu?”

Lờ mắt, Ross dựa ra sau ghế mình và gác chân lên một bên bàn. “Trong phòng vật chứng,” anh lầm bầm.

“Váy của em, trong phòng vật chứng?” nàng kêu lên phần nộ. “Chắc chắn nó đã bị nhét vào một cái giá quần áo nào đó!”

Khi nàng vội vã lao ra khỏi văn phòng anh, những tiếng chửi thề của anh vẫn còn vọng vẳng trên hành lang.

Thay vì cho phép Sophia mặc chiếc váy màu oải hương, Ross đã thực sự sai ba cảnh sát tới điều tra chỗ các nhà may khác nhau. Bằng cách nào đó họ đã tìm ra một người sẵn lòng bán cho họ một chiếc váy nằm trong một đơn đặt hàng khác. Việc đó sẽ tốn cả mớ tiền, nhà may cảnh cáo, vì bà ta có thể sẽ mất một trong những khách hàng quan trọng nhất của mình. Ross trả món tiền hậu hĩ mà không một lời phản đối.

Trước sự nhẹ nhõm ngấm ngấm của Sophia, nhà may đã giới thiệu với nàng một chiếc váy xanh nhạt xinh đẹp với cổ áo vuông tôn dáng và thắt eo thấp thời trang. Nó là một kiệt tác tuyệt vời vừa vặn với nàng gần như hoàn hảo và cần rất ít chỉnh sửa. Cũng trong hành động rộng lượng đó, nhà may còn đồng ý cho Ross mua thêm hai bộ váy khác từ đơn đặt hàng của khách hàng bà ta, để cho Sophia có váy mặc ban ngày tại SilverhillPark.

Vào ngày đám cưới của họ, Sophia búi tóc thành từng lọn xoắn trên đỉnh đầu, với những dải ruy băng bạc quấn từ đầu đến đuôi tóc. Một sợi dây chuyền bằng ngọc trai và kim cương, món quà Ross đã tặng nàng vào đúng sáng hôm ấy, quấn quanh cổ nàng. Nàng cảm thấy mình như một nàng công chúa trong bộ váy lấp lánh, với sức nặng của ngọc trai trĩu quanh cổ và đôi giày sa tanh cao gót dưới chân. Lễ cưới là một giấc mộng tuyệt vời, chỉ được neo giữ trong hiện thực bởi bàn tay ấm áp của Ross và đôi mắt bạc mãnh liệt của anh. Khi kết thúc các lời tuyên thệ, anh cúi xuống để đánh dấu nàng bằng đôi môi nóng bỏng sở hữu, một cú vuốt ve nhanh chóng chứa đựng lời hứa cho nhiều thứ khác.

Sâm-panh được rót không ngừng nghỉ trong tiệc cưới, một bữa tiệc tám món chính được phục vụ sau vũ hội hoành tráng. Sophia được giới thiệu với hàng trăm người, và chẳng bao lâu nàng đã kiệt sức vì phải mỉm cười và tai nàng ù đi. Nàng chỉ nhớ được một vài trong số vô vàn những khuôn mặt mới. Vài người nổi bật trong trí nhớ của nàng, một trong những người đó là vợ của ngài Grant Morgan, phu nhân Victoria. Đã từ lâu tò mò về kiểu phụ nữ lại cưới một gã khổng lồ đáng sợ như thế, Sophia ngạc nhiên khi khám phá ra vợ của anh ta khá nhỏ bé. Phu nhân Victoria cũng là người phụ nữ đẹp trắng lợt nhất mà Sophia từng gặp, với cơ thể kiểu diêm, một mái tóc đỏ dày dặn sống động, và một nụ cười sôi nổi.

“Phu nhân Sophia,” người phụ nữ tóc đỏ nhỏ nhắn nồng nhiệt nói, “không lời nào có thể diễn tả niềm vui của chúng tôi khi biết rằng cuối cùng ngài Ross cũng kết hôn. Chỉ người phụ nữ đặc biệt mới có thể lôi ngài ấy ra khỏi tình trạng goá bụa.”

Sophia đáp trả nụ cười của cô. “Tôi mới là người được hưởng lợi từ cuộc hôn nhân này, tôi đảm bảo với chị như thế.”

Ngài Grant xen vào, đôi mắt xanh ánh lên ấm áp. Dường như anh ta khác xa so với khi ở Phố Bow, và Sophia quan sát thấy anh ta sung sướng đắm mình trong sự hiện diện của vợ như thể một con mèo đang ườn mình sưởi nắng. “Tôi buộc phải không đồng ý, phu nhân của tôi,” anh ta nói với Sophia. “Cuộc hôn nhân này mang đến rất nhiều cái lợi cho ngài Ross - việc đó rõ ràng với tất cả những ai biết anh ấy.”

“Thực vậy,” Phu nhân Victoria đắm chiêu nói thêm, ánh mắt cô tìm kiếm hình dáng đen đen của Ross khi anh đứng ở bên kia hàng chào khách. “Tôi chưa từng thấy ngài ấy tuyệt đến thế. Thực ra, đây là lần đầu tiên tôi từng thấy ngài ấy cười.”

“Và thậm chí mặt anh ấy còn không bị rạn,” Morgan bình luận.

“Grant,” vợ anh ta cầu nhàu khe khẽ. Sophia cười lớn. Morgan nháy mắt với nàng và kéo vợ mình đi chỗ khác.

Khi các nhạc công chơi một bản của Bach, Sophia tìm Ross trong đám đông. Thật không may, lúc này nàng không trông thấy anh đâu cả. Giai điệu ngọt ngào của dây đàn và tiếng sáo khiến nàng băng khuâng kì lạ. Liếc về phía những đốm lấp lánh trên váy của nàng, Sophia vuốt phẳng chúng bằng một bàn tay đeo găng. Nàng tưởng tượng ra niềm vui của cha mẹ nàng nếu họ biết rằng nàng đã lấy một người đàn ông như ngài Ross. Và nàng không nghi ngờ gì về nỗi buồn họ sẽ phải chịu đựng khi biết con trai duy nhất của họ đã trở nên như thế nào. Đột nhiên cảm thấy vô cùng cô đơn, Sophia ước chi em trai nàng có thể tham dự lễ cưới, mặc dù điều đó rõ ràng là bất khả. Cậu ta và nàng sống trong hai thế giới khác biệt, và sẽ chẳng bao giờ có một con đường để rút ngắn khoảng cách giữa họ.

“Phu nhân Sophia.” Một giọng nói chen ngang những suy tư của nàng, và nàng phải đối diện với khuôn mặt cuối cùng mà nàng mong nhìn thấy.

“Anthony,” nàng thì thầm, trái tim đập theo những nhịp phát bệnh.

Anthony Lyndhurst vẫn giống y như nàng nhớ, đẹp trai và tóc vàng, mang một nụ cười tự mãn. Sophia không thể tin rằng hân ta còn có gan tiếp cận nàng. Cứng người, nàng không thềm nhún gối đáp lại cái cúi đầu của hắn.

“Xin chúc mừng lễ cưới của em,” hần ta khẽ nói.

Sophia phải cần tới tất cả sức mạnh để khỏi mất bình tĩnh. Nàng điên cuồng tự hỏi tại sao Anthony lại đến và ai đã mời hần. Chẳng lẽ nàng không có chút yên bình nào kể cả trong ngày đám cưới hay sao?

“Đi dạo với tôi nào,” hần gợi ý, chỉ về một hành lang treo chân dung dài dẫn tới phòng khách.

“Không,” nàng trả lời bằng giọng thấp.

“Tôi xin đấy.” Hần đưa cánh tay mình ra, khiến cho nàng không thể từ chối mà không gây cảnh rùm beng. Gắn một nụ cười méo mó lên mặt, Sophia đặt những ngón tay đeo găng của nàng lên tay áo hần. Nàng đi theo hần tới hành lang, nơi này vắng vẻ hơn hần phòng khách. “Em làm khá tốt đấy, Sophia,” Anthony nhận xét. “Cưới Cannon sẽ cho em một vị thế và gia sản đáng kể. Giỏi lắm.”

Nàng bỏ tay hần ra ngay khi họ dừng lại trước một nhóm những bức chân dung gia đình. “Ai đã mời anh?” nàng lạnh lùng hỏi.

Anthony mỉm cười. “Nhà Lyndhurst và nhà Cannon là họ hàng xa. Tôi rất thường được mời tới sự sản Silverhill.”

“Thật tiếc khi nghe thấy thế.”

Hần ta khẽ cười. “Tôi thấy là em vẫn còn giận tôi. Cho phép tôi xin lỗi vì đã rời đi quá vội vàng trong lần cuối chúng ta gặp nhau. Tôi đã nhận được một lời nhắn khẩn trong công việc tôi nhất thiết phải có mặt.”

Cơn giận bùng lên trong nàng. “Liên quan đến vợ anh chẳng?”

Nụ cười của anh ta hơi cả thẹn một chút, như thể đó chỉ là một lỗi lầm nho nhỏ. “Vợ tôi chẳng liên quan gì đến chúng ta cả.”

“Anh đã hỏi cưới tôi trong khi đã có vợ. Hơi đểu giả, anh không nghĩ vậy sao?”

“Tôi chỉ làm việc đó để thúc đẩy em làm việc mà em đã muốn làm thôi. Có một sự hấp dẫn mạnh mẽ giữa hai chúng ta, Sophia à. Thực tế, tôi cảm nhận thấy nó vẫn còn chưa hoàn toàn biến mất.”

Nàng kinh ngạc trước cái liếc mắt đưa tình hần dành cho nàng. Chúa ơi, hần làm sống dậy tất cả những sự ghê tởm bản thân và nỗi tủi hổ mà nàng đã cố chôn vùi mới dễ dàng làm sao. “Nếu anh cảm nhận được bất kì điều gì từ tôi, thì đó là sự căm ghét.”

“Đàn bà,” anh ta trả lời, rõ ràng thấy nực cười. “Các cô luôn luôn nói điều ngược lại với ý mình.”

“Hiểu thế nào tùy thích. Nhưng tránh xa tôi ra, nếu không anh sẽ phải đối mặt với chồng tôi.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Anthony lầm bầm với nụ cười xấc xược. “Cannon là một quý ông, và hơn nữa là một con cá lạnh lùng. Loại như anh ta sẽ luôn nhìn đi hướng khác.”

Nếu Sophia vẫn còn chưa quá tức giận, nàng sẽ cười chua chát vào cái nhận xét là Ross quá lịch thiệp nên không phản đối chuyện bị cấm sùng. “Tránh xa tôi ra,” nàng lặp lại, giọng nàng run run bất chấp sự kiềm chế chặt chẽ nàng đang duy trì trong lòng mình.

“Em kích thích tôi đấy, Sophia,” Anthony nhận xét. “Em đầy khí thế và thách đố hơn trước nhiều. Sự thay đổi nơi em khá là đáng yêu. Tôi nghĩ nó đáng được tìm hiểu.”

“Tìm hiểu?” giọng nàng mang vẻ hoàn toàn khó tin.

“Tất nhiên không phải là ngay bây giờ, vì em chỉ vừa mới kết hôn. Nhưng lúc nào đó trong tương lai, tôi có thể sẽ thuyết phục em nói lại... quan hệ của chúng ta.” Nụ cười của hần chọc tức và kiêu ngạo. “Tôi rất có sức thuyết phục, như em đã biết quá rõ.”

Sophia hít vào thật mạnh. “Không có sự thuyết phục nào trên đời khiến tôi dành năm phút với anh.”

“Thật sao? Tôi sẽ rất ghét những lời rì rào về em được lan truyền. Thật là một sự ô nhục cho chồng em và gia đình anh ta. Có lẽ em nên cân nhắc việc nhẹ nhàng với tôi, Sophia à. Nếu không, hậu quả sẽ rất đáng tiếc.” (Bom đầu, mang nổ banh xác thẳng này đi các sis)

Nàng trở nên trắng bệch vì sợ và tức giận. Không nghi ngờ gì việc Anthony thích thú sự dối chác này, chơi đùa với nàng như mèo vờn chuột. Dù những lời đe dọa của hắn có phải là thật hay không thì những nỗ lực khiến nàng mất thăng bằng cũng rất hiệu quả. Và chính nàng đã cho hắn cái quyền lực ấy bằng cách từng một lần ngu ngốc tin vào hắn. Nếu có bao giờ Anthony chọn kể với mọi người rằng hắn đã thân mật với nàng, nàng sẽ không thể nào bắt bẻ lời hắn. Đó thực sự là một nỗi ô nhục đối với gia đình Cannon. Sophia khốn khổ nhìn ngắm những bức chân dung nghiêm nghị trước mặt nàng - những khuôn mặt của các vị tổ tiên danh giá của chồng nàng. Thật không thích hợp làm sao khi nàng lại đang đứng ở đây.

“Thấy chưa,” Anthony lẩm bẩm, dường như đang hân hoan thưởng thức nỗi đau khổ câm lặng của nàng. “Tôi thấy rằng chúng ta đã đạt được một sự hiểu biết lẫn nhau.”

Khi Ross mang ly sâm-panh tới cho mẹ anh, anh nhìn thấy Sophia đứng gần lối vào hành lang treo chân dung. Nàng đang nói chuyện với một người đàn ông trẻ mà Ross chưa từng gặp. Mặc dù những người quan sát bình thường sẽ không thể đọc được biểu hiện trong khuôn mặt cẩn thận che giấu của Sophia, Ross đã hiểu nàng quá rõ.

“Mẹ,” Ross bình tĩnh hỏi, “ai kia ạ?”

Catherine nhìn theo ánh mắt anh. “Quý ông tóc vàng đang nói chuyện với Sophia à?”

“Vâng.”

“Cậu bé đẹp trai kia là ông Anthony Lyndhurst, con trai Nam tước Lyndhurst. Mẹ đã khá thân với nhà đó trong năm vừa rồi. Toàn những người thú vị cả. Đáng lẽ con đã gặp họ ở tiệc sinh nhật của ông nội con, nhưng em gái của ngài nam tước hơi ốm, và tất nhiên cả gia đình họ không muốn rời bà ấy cho đến khi bà đã qua khỏi cơn nguy kịch.”

“Anthony,” Ross nhắc lại, quan sát người đàn ông gầy gò, tóc vàng kia. Anh không hề nghi ngờ chuyện hắn chính là tên Anthony đã quyến rũ Sophia.

“Cậu trẻ nhất trong ba cậu con trai,” Catherine thông báo với anh, “và có lẽ là người thành công nhất trong ba người. Cậu ta có giọng nam cao đáng yêu nhất - con sẽ thấy nổi da gà khi nghe cậu ta hát.”

Ross còn muốn làm cho hắn nổi da gà hơn nhiều. “Tên con hoang mặt dày mày dạn,” anh nói khẽ. Cho dù Anthony đang xin lỗi chuyện đã qua, hoặc, có khả năng nhiều hơn là đang ném nó vào mặt Sophia, Ross cũng định giải thích với hắn vài chuyện.

“Con nói gì cơ?” Catherine hỏi. “Trời ạ, cái cách con và Matthew cứ thì thầm với chính mình như gần đây, mẹ đã bắt đầu tự hỏi có phải mẹ bị lãng tai rồi không?”

Ross rời mắt khỏi Anthony Lyndhurst trong một giây. “Thứ lỗi cho con, thưa Mẹ. Con đã gọi Lyndhurst là tên con hoang mặt dày mày dạn.”

Catherine rõ ràng bị bất ngờ trước câu nhận xét thẳng thừng của anh. “Ông Lyndhurst chỉ đang tán gẫu với Sophia thôi, con ơi. Chẳng cần phải nói như là cậu ta đã làm điều gì đó tệ hại lắm. Ghen tuông và chiếm hữu chẳng giống con chút nào. Mẹ hi vọng là con không gây cảnh rùm beng.”

Ngay lập tức Ross nở nụ cười khô khan. “Con không bao giờ gây cảnh rùm beng,” anh khẽ nói.

Yên tâm, Catherine nháy mắt với anh. “Thế tốt hơn rồi, con yêu. Giờ, nếu con đi đường này, mẹ muốn giới thiệu con với Ngài Maddox và phu nhân. Họ đã mua sự sản Everleigh và đang tân trang lại toàn bộ mặt phía đông -” Catherine ngừng lời giữa chừng trong sự ngạc nhiên bối rối khi bà nhận ra con trai cả của bà đã không còn ở bên. “Cái kiểu bí mật chạy lung tung thế này!” bà kêu lên với chính mình, bực mình vì sự biến mất đột ngột của anh. “Có lẽ nó đã quên rằng tối nay nó không ở Phố Bow.” Lắc đầu bực tức, bà uống nốt chỗ sâm-panh ấm của mình và hướng về phía các bạn.

Sau khi bỏ lại Sophia, Anthony Lyndhurst vẫn vờ đi khỏi phòng khách. Hắn dừng lại trước chiếc gương khổng lồ đóng khung viền vàng và làm dáng một cách thành thạo. Khi đã hài lòng về vẻ ngoài không tì vết của mình, hắn bước ra nhà kính để hút thuốc và thưởng thức gió đêm. Ban đêm tối đen và ẩm áp, bầu không khí lẫn quất tiếng sột soạt của lá cây cũng như những nốt nhạc thư giãn từ bên trong.

Trần đầy hứng khởi, Anthony suy ngẫm những thay đổi không ngờ nơi cô tình nhân bé nhỏ cũ của hắn. Hắn chưa từng thăm lại những nhân tình cũ sau khi hắn đã rời bỏ họ. Một khi hắn đã xong với một người đàn bà, hắn sẽ không còn quan tâm tới cô ta nữa. Và Sophia đã chẳng dâng tặng được gì mấy trong thú vui ái ân, chỉ trừ thứ tình yêu ngây thơ vốn rất chóng chán. Tuy nhiên, rõ ràng là Sophia đã nhận được chút kèm cặp trong những tháng không gặp. Cô ta có cái vẻ của một người đàn bà được thoả mãn hoàn toàn, với khuôn miệng chín mọng và đôi gò má hồng hào, và những cử động gợi tình mà dứt khoát cô ta không hề có khi Anthony mới biết cô ta. Đường như cô ta vừa chủ động lịch lãm lại vừa gợi tình.

Chắc chắn Ngài Ross không thể nào khơi dậy một sự thay đổi như thế nơi cô ta. Tất cả mọi người đều biết ông ta là một tên con hoang lạnh lùng và vô vị, chưa nói đến cảnh cô quả nổi tiếng. Có lẽ Sophia đã có một người tình khác. Bí mật nhỏ bé nhưng hấp dẫn lấp đầy tâm trí Anthony một cách dễ chịu khi hắn đưa tay vào túi tìm điều gì xì gà.

Đột nhiên một bóng đen như lao bổ về hắn từ khoảng không. Anthony không có cơ hội nào để lên tiếng trước khi hắn bị dập vào tường một cách thô bạo. Choáng váng vì sợ, hắn cảm thấy cái gì đó cứng rắn ép vào cổ họng mình - một cánh tay cơ bắp đe dọa nghiền nát sự sống của hắn.

“Ca...ca...” Anthony hào hển, chống trả người bắt giữ hắn một cách bất lực. Người đàn ông to con và giận dữ, với tất cả những sự kiểm chế của một con thú khát mồi. Đôi mắt lồi tròng của Anthony lưu giữ nét mặt đen tối rất có thể thuộc về chính quỷ sứ. Phải mất một lúc Anthony mới nhận ra người hạ thủ với hắn.

“Ngài Ross-”

“Tên nhu nhược hèn nhát,” Cannon gầm ghe. “Tao biết loại như mày. Mày chọn lựa các nạn nhân thật cẩn thận - những phụ nữ ngây thơ không có ai để bảo vệ họ trước loài sâu bọ như mày. Nhưng cuối cùng mày cũng chọn nhầm người rồi. Hãy tìm một lý do để rời Silverhill ngay lập tức, nếu không tao sẽ tống cổ mày về tận London. Và nếu mày còn nói chuyện với vợ tao một lần nữa, hay thậm chí là dám liếc nhìn về hướng cô ấy, tao sẽ xé thịt mày ra.”

“Cannon...” Anthony rít lên không kìm chế được. “Hãy... cứ xử đúng mực...”

“Tao e là tao cách xa sự đúng mực cả thước trong những chuyện liên quan tới vợ tao.”

“Làm ơn,” Anthony nghẹn thở khi áp lực ghê gớm nơi cổ họng hắn tăng lên.

“Còn một điều nữa tao nên làm rõ,” Cannon tiếp tục nói nhẹ nhàng. “Nếu mày hé ra một lời với bất kì ai về quá khứ của mày với Sophia, đích thân tao sẽ tống mày vào Newgate. Tất nhiên, tao chỉ có thể giữ mày ở đó ba ngày, nhưng đó sẽ có vẻ như cả một đời người khi mày bị nhốt chung một lồng với những sinh vật nhiều phần con hơn phần người. Vào lúc mày được thả ra thì mày sẽ nguyên rửa mẹ mày vì đã sinh ra mày.” (Thế này mới là dọa chứ, hí hí, mà ai chứ anh Ross thì chẳng thèm dọa gì sắt, anh làm thiệt chứ chẳng chơi)

“Không,” Anthony cầu xin. “Sẽ không nói gì hết... sẽ không làm phiền cô ấy...”

“Đúng thế,” Cannon nói bằng lời thì thầm ác ý. “Mày sẽ tránh xa vợ tao để cô ấy quên mất sự tồn tại của mày. Mỗi thâm giao với gia đình Cannon đến đây là hết.”

Bằng cách nào đó Anthony cũng gặt đầu được, thể hiện sự chấp thuận theo cách hắn có thể. Ngay khi hắn nghĩ mình sắp xỉu, hắn đột ngột được thả ra. Hắn ngã xuống sàn, hỗn hạo hỗn hển, lồm cồm bò dậy. Khi cuối cùng hắn cũng đứng thẳng được, hình dáng man rợ của Cannon đã biến mất. Run rẩy vì sợ hãi, Anthony vật lộn để đứng vững và chạy bán sống bán chết về phía hàng xe ngựa ở lối đi trước nhà.

Sophia tán gẫu và cười đùa với các vị khách ở vũ hội, trong khi lòng nàng phát bệnh và tê liệt. Một ly sâm-panh nóng cũng chẳng làm gì được cho nàng. Nàng lo lắng tự hỏi chồng nàng đang ở đâu. Nàng cân nhắc nhiều cách khác nhau để nói với anh về cuộc chạm trán của nàng với Anthony. Chắc chắn tin tức đó sẽ phá hỏng buổi tối của anh cũng như của nàng. Không người đàn ông nào mong đối mặt với người tình cũ của vợ vào lễ thành hôn của chính anh ta.

Khi những ý nghĩ ngày càng u ám chất đầy đầu óc nàng, Sophia nhìn thấy chồng nàng đi tới. Trông anh lịch lãm và đẹp trai, khuôn mặt rám nắng được tôn thêm nhờ chiếc cà vạt trắng mới tinh. Nàng quyết định rằng chắc anh đã thư giãn với bạn bè mình trong phòng bi-a hay trong thư viện, vì rõ ràng có chuyện gì đó đã khiến anh rất vui.

“Tình yêu của anh.” Anh nắm lấy bàn tay đeo găng của nàng và nâng lên môi.

“Em không thấy anh một lúc rồi,” nàng nói. “Anh đã ở đâu thế?”

“Anh phải đuổi chuột,” anh khẽ nói.

“Chuột?” nàng nhắc lại, khó hiểu. “Chẳng lẽ không gia nhân nào làm việc đó được sao?”

Hàm răng trắng của anh nhá lên khi anh cười. “Anh muốn tự làm việc này.”

“Ồ.” Nàng nhìn xuyên suốt sàn phòng khách bóng loáng với một cái cau mày lo lắng. “Anh có nghĩ vẫn còn chuột lẫn quắt đâu đây không? Chúng rất thích vỏ lấy vấy của các bà, anh biết đấy.”

Vẫn còn mỉm cười, Ross trượt một cánh tay quanh eo nàng. “Phu nhân của tôi ơi, sinh vật duy nhất sẽ nhấm nháp mất cá chân của em đêm nay chính là anh.”

Sophia liếc quanh để chắc là họ không bị nghe lỏm. “Ross,” nàng run giọng nói, “Em phải kể với anh một chuyện -”

“Rằng người tình cũ của em đang ở đây? Có, anh biết rồi.”

“Làm sao anh biết?” nàng ngạc nhiên hỏi. “Em chưa từng kể với anh tên đầy đủ của hắn.”

“Anh nhìn thấy mặt em khi hắn nói chuyện với em.” Ross mỉm cười trấn an. “Không sao đâu. Lyndhurst không thể làm hại em đâu, Sophia. Giờ em đã là của anh rồi.”

Nàng từ từ thư giãn trong vòng tay anh, cực kì nhẹ nhõm vì không hề có một cơn ghen bột phát hay lời buộc tội cay đắng nào từ anh. Ross thực là một người đàn ông phi thường, nàng nghĩ với tình yêu dạt dào. Biết bao nhiêu người đàn ông khác sẽ khinh bỉ nàng vì sự thiếu trong trắng và coi nàng là đồ bỏ đi. Nhưng Ross luôn luôn đối xử với nàng bằng sự tôn trọng. “Anh không được nói Anthony là người tình của em,” nàng khẽ la rầy. “Hắn chỉ cho em sự đau đớn và tủi hổ. Anh mới là người tình duy nhất em từng có.”

Anh cúi đầu xuống và hôn vào thái dương nàng. “Đừng lo, tình yêu của anh. Hắn sẽ không làm phiền em nữa. Thực tế, anh nghĩ là hắn đã vội vã rời khỏi vũ hội rồi.”

Điều gì đó trong giọng điệu của anh khiến nàng tự hỏi có phải anh đã thực sự gặp Anthony. “Ross,” nàng nói một cách nghi ngại, “về con ”chuột” mà anh đã đuổi -”

“Hành khúc đầu tiên bắt đầu rồi,” anh cắt lời, kéo nàng theo anh đi vào đám các cặp đôi đang xoay vần.

“Vâng, nhưng có phải anh -”

“Đi nào - dẫn đầu là nhiệm vụ của chúng ta.”

Đúng như Ross đã dự đoán, Sophia bị phân tâm. “Em không chắc là em có thể,” nàng nói. “Em đã nhìn thấy hành khúc vài lần, nhưng em chưa từng có cơ hội thử.”

“Rất đơn giản,” anh lẩm bẩm, đặt bàn tay nàng lên cánh tay anh. “Chỉ cần bước theo anh.”

Mặc dù bàn tay họ đều mang găng, Sophia cảm thấy thích thú trước áp lực từ những ngón tay anh. Nàng nhìn lên vào khuôn mặt rậm nắng của anh và nói với một cơn thổn thức bất ngờ, “em sẽ theo anh đi bất kì đâu.”

Cặp lông mi dày của Ross che phủ đôi mắt xám của anh. Nàng cảm thấy ham muốn ở riêng với nàng của anh bùng lên mãnh liệt. “Ba giờ,” anh nói, như thể với chính mình.

“Sao ạ?” nàng hỏi.

“Ba giờ nữa là tới nửa đêm. Rồi em đi lên lầu, và anh sẽ theo ngay.”

“Ôi. Chẳng phải đi nghỉ như thế là hơi sớm so với một vũ hội thế này ư? Em tưởng vài đôi sẽ còn nhảy tới bình minh.”

“Chúng ta sẽ không là một trong số họ,” anh kiên quyết nói, dìu nàng tới phòng khách. “Anh có thể nghĩ ra một cách tốt hơn nhiều để trải qua phần còn lại của đêm nay.”

“Ngủ chẳng?” nàng nói với sự ngây thơ giả vờ.

Ross cúi xuống thì thầm việc khác của anh, và cười toe toét khi mặt nàng đỏ bừng dữ dội.

16. Chương 16

Ross gần như không giấu nổi vẻ bức bối của mình ngày họ trở về Phố Bow, khi tất cả nửa tá thám tử tụ tập để chúc mừng lễ thành hôn của anh. Các thám tử lớn tiếng đòi quyền được “hôn cô dâu,” và lần lượt từng người một cúi xuống Sophia theo kiểu thân tình nhiều hơn là nam-nữ. Tuy nhiên, Ross vẫn cau có khi anh kéo lại cô vợ đang cười khúc khích của mình. Anh bắn cho họ cú lườm cảnh cáo. “Giờ đi làm nhiệm vụ của mình đi.”

Cầu nhàu vui vẻ, các thám tử kéo nhau ra khỏi số 4 Phố Bow, nhưng trước đó Eddie Sayer cầu khẩn Sophia, “Hãy làm gì đó để xoa dịu tâm trạng của ngài ấy. Cô là hi vọng duy nhất của chúng tôi, phu nhân ạ.”

Sophia vừa cười vừa quàng tay quanh cổ Ross và hôn vào khuôn miệng nghiêm nghị của anh. “Đó - thế có xoa dịu anh chưa?”

Một nụ cười miễn cưỡng làm cong môi anh, và anh hôn nàng một cách chiếm hữu. “Anh e là việc đó chỉ có tác dụng ngược. Nhưng đừng dừng lại.”

Nàng đánh cái nhìn khiêu khích bên dưới hai hàng lông mi vào anh. “Không thêm nữa cho đến đêm nay. Anh còn việc phải làm mà.”

“Morgan có thể làm việc đó. Anh sẽ chỉ ở lại đủ lâu để giải quyết vài chuyện vặt vãnh, và rồi em và anh sẽ đi làm một việc.”

“Việc gì thế?” Nàng thở dài khi anh hôn vào một bên cổ nàng, môi anh lang thang trên con đường thú vị tới tai nàng.

“Chúng ta sẽ đi xem một thứ.”

“Thứ lớn hay nhỏ?”

“Lớn.” Anh nhắm nháp vị trí nhạy cảm trên cổ nàng. “Khá lớn.”

“Loại -” nàng bắt đầu hỏi, nhưng anh làm nàng im lặng bằng một nụ hôn thật sâu.

“Không hỏi nữa. Hãy sẵn sàng ra ngoài trong một giờ nữa.”

Mặc dù Sophia đã tưởng anh sẽ bị trì hoãn vì công việc, Ross trở về tìm nàng đúng một giờ sau và đi cùng nàng tới cỗ xe ngựa. Nàng làm rộn anh với những câu hỏi, nhưng anh lăm lì đến đền người, từ chối cho nàng biết bất kì manh mối gì về công việc bí ẩn. Khi chiếc xe đi tới quận Tây, Sophia nhấc một góc màn che cửa sổ lên và nhìn quang cảnh bên ngoài. Họ đã đi qua những chiếc cổng mái vòm tuyệt đẹp và những khu chợ bán hàng hoá cao cấp, bao gồm cả đồ lót đàn ông, tiệm kim hoàn, tiệm bán khuy, tiệm bán nước hoa, và thậm chí cả một tiệm bán lông vũ mang cái tên thú vị là “Người bán lông chim.”

Vì đây là khu vực nàng chưa từng tới ở London, nàng mê mải với hàng loạt những con người ăn vận đẹp đẽ đang đi dạo trên phố.

Các quý ông và quý bà đi vào cửa hàng bánh kẹo để ăn kem, đi dạo qua vườn trà, hay đứng ngoài cửa sổ tiệm in để nhìn hàng dãy những tấm thiệp trang trí. Nơi đây là một thế giới khác xa Phố Bow, vậy mà nó chỉ cách đó một quãng ngắn.

Cỗ xe đưa họ tới Mayfair, khu vực thời thượng nhất ở London, nơi những toà dinh thự gia đình khổng lồ được xây thành hàng. Họ dừng trước quảng trường Berkeley, trước một ngôi nhà ba mái hiên[3] thiết kế theo lối cổ điển. Những cửa sổ lắp kính rộng lớn khiến cho mặt tiền đá trắng của ngôi nhà có cảm giác vừa

sáng sửa vừa trang nghiêm. Một người hầu nam mở cánh cửa xe và kéo bậc thang xuống cho Sophia. Người còn lại nhận chùm chìa khoá từ tay Ross và rảo bước lên các bậc thang trước nhà.

“Chúng ta đi thăm ai sao?” Sophia hỏi, nhìn chằm chằm ngưỡng mộ vào toà nhà.

“Không hẳn.” Ross đặt một bàn tay lên hõm lưng nàng và dẫn nàng lên lối đi chính. “Căn nhà này là của Ngài Cobham, đồng niên với ông nội anh. Ông ấy cư trú tại ngôi nhà ở thôn quê của mình và đã quyết định cho thuê chỗ này, vì hầu như quanh năm không ai dùng đến.”

“Tại sao chúng ta lại ở đây?” Nàng đi vào tiền sảnh lát đất cẩm thạch mát lạnh vẫn chưa hề có đồ gỗ hay tác phẩm nghệ thuật nào. Những cột nhà trơn và khung cửa xanh đậm tương phản với các bức tường trắng lấp lánh.

Ross vào cùng nàng, liếc nhìn lên những công trình trạm trổ thiếp vàng trên trần nhà cao hai mươi feet. “Anh nghĩ nếu chỗ này hợp ý em, chúng ta có thể sống ở đây cho đến khi xây xong nhà.” Trông anh hơi có vẻ hối lỗi khi nói thêm. “Nó không có đồ đạc gì bởi vì Cobham đã mang phần lớn đồ gia bảo đi cùng mình về quê. Nếu chúng ta thuê nó thì chúng ta sẽ phải trang trí lại.”

Sophia không thể trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào khung cảnh xung quanh trong nỗi ngạc nhiên.

Khi đã thấy rõ là nàng không nói được lời nào ngay, Ross nói giọng thực tế. “Nếu em không thích ngôi nhà, em chỉ việc nói ra. Còn nhiều chỗ khác để xem.”

“Không, không,” Sophia nói hụt hơi. “Tất nhiên là em thích. Làm sao có người lại không thích cho được? Chỉ là anh làm em bất ngờ quá. Em... em đã nghĩ chúng ta sẽ sống ở Phố Bow.”

Trông anh vừa thất kinh lại vừa buồn cười trước ý tưởng ấy. “Chúa thứ lỗi. Không đời nào vợ anh lại sống ở một cơ quan công quyền. Một nơi như thế này sẽ thích hợp hơn, chưa nói đến sẽ thoải mái hơn.”

“Nó rất lớn,” Sophia nghi ngại nhận xét, thăm nghĩ từ “thoải mái” sẽ thích hợp hơn khi dùng cho một căn nhà gỗ ăm cúng hay một ngôi nhà nhỏ trong thành phố. “Ross,” nàng cẩn trọng nói, “nếu anh dành hết thời gian của mình ở Phố Bow, em không nghĩ em sẽ thích ở một mình trong một nơi rộng thế này. Có lẽ chúng ta có thể tìm thấy ngôi nhà đẹp nào đó trên phố King -”

“Em sẽ không ở một mình.” Đôi mắt anh lấp lánh tia hài hước. “Anh đã dành đủ thời gian của mình ở Phố Bow rồi. Anh sẽ cơ cấu lại văn phòng để nó có thể hoạt động mà không cần tới anh. Rồi anh sẽ đề cử Morgan làm Chánh án tiếp theo, và nghỉ hưu vĩnh viễn.”

“Nhưng anh sẽ làm gì?” Sophia hỏi với mối lo mới, biết rằng anh quá năng động không thể hợp với một cuộc sống an nhàn kiểu các quý ông được.

“Anh có khá nhiều cuộc cải cách để lấp đầy thời gian của mình, và anh cần phải sâu sát hơn trong việc điều hành sự sản Silverhill. Anh cũng định mua một số cổ phần trong công ty đường sắt mới ở Stockton, mặc dù Chúa biết mẹ anh sẽ tắc mạch máu não trước việc anh theo đuổi ngành thương mại như thế.” Anh đưa tay ra và kéo nàng lại gần đến mức váy của nàng xào xạc quanh chân và bàn chân anh. Mái đầu đen hạ xuống cho đến khi mũi họ gần chạm nhau. “Nhưng trên hết,” anh lẩm bẩm, “anh muốn ở cùng với em. Anh đã chờ đủ lâu cho chuyện này rồi, và thế có Chúa, anh sẽ tận hưởng nó.”

Sophia nhón chân lên, chà môi nàng vào môi anh. Trước khi Ross có thể làm nụ hôn sâu hơn, nàng lùi lại và nhìn anh với nụ cười vui nhộn. “Chỉ cho em phần còn lại của ngôi nhà đi,” nàng nói.

Ngôi nhà quyền rũ không ngờ, rất nhiều căn phòng có phần cuối hình tròn và được thiết kế những góc và tủ sách chìm hợp lý. Những bức tường màu tùng lam nhạt được viền gỗ trắng, vài bức tường được trang trí bằng hình dạng đầu sư tử đẹp mắt hay những con quái vật thần thoại khác. Lò sưởi được làm bằng đá cẩm thạch, và sàn nhà được trải thảm dày kiểu Pháp. Đây đó vẫn còn một ít đồ gỗ kì lạ được để lại: một chiếc rương dóc ra đặt trước ở một phòng, một tấm màn kiểu nhật ở phòng khác. Ở phòng phía sau trên tầng hai, Sophia khám phá ra một thứ rất thú vị, cái gì đó giống chiếc ghế nhưng lại được làm theo kiểu rất lạ lùng.

“Cái này là gì?” nàng hỏi, đi vòng quanh nó, và Ross cười lớn.

“Một cái ghế ngựa. Bao nhiêu năm rồi anh mới thấy một cái. Thực ra là từ hồi anh còn bé tí.”

“Nó dùng để làm gì?”

“Luyện tập. Ông nội anh có một cái. Ông nói rằng nó làm chân ông khoẻ lên và eo ông nhỏ đi bất kể khi nào ông thường xuyên luyện tập.”

Nàng nhìn anh nghi ngờ. “Làm sao luyện tập được trên ghế này?”

“Em nhún nhảy trên đó.” Anh cười toe toét khi nhớ lại. “Vào những ngày mưa, khi chẳng có việc gì khác để làm, Matthew và anh nhảy lên chiếc ghế ngựa của ông nội suốt mấy tiếng đồng hồ.” Dùng bàn tay mình, anh đẩy chiếc ghế được bọc đệm dày ít nhất là hai feet rưỡi. “Trong này đầy lò xo và các tấm ván khác nhau. Không khí thoát ra qua các cái lỗ ở bên cạnh.”

Ross thử ngồi lên con ngựa gỗ, bám lấy hai tay ghế bằng gỗ và đặt bàn chân lên tấm ván ở đằng trước. Anh khẽ nhún trên ghế, và chiếc ghế tịnh tiến lên xuống với một âm thanh kéo kẹt.

“Trông anh kì cục quá,” Sophia nói, cười khúc khích trước hình ảnh vị chánh án cao quý trên một dụng cụ kì lạ. “Rất tốt, em sẽ đồng ý sống trong nhà này nếu anh hứa là sẽ bỏ cái thứ đó đi.”

Đôi mắt xám của anh nhìn sâu vào mắt nàng, và anh nhìn nàng đắm chiêu. Khi anh nói, giọng anh trầm xuống chỉ còn là tiếng thì thào. “Đừng vội thế. Có thể đôi lúc em sẽ muốn dùng nó.”

“Em không nghĩ vậy,” nàng nói, đôi mắt lấp lánh. “Nếu em muốn tập thể dục, em sẽ đi bộ.”

“Em có biết cưỡi ngựa không?”

“Không, em e là không. Kể cả ngựa thật lẫn ngựa gỗ.”

“Vậy anh sẽ dạy em.” Ánh mắt anh lang thang từ đỉnh đầu xuống chân nàng trong một cái nhìn nóng bỏng. Và rồi anh làm nàng ngạc nhiên khi thì thầm, “Cởi váy em ra.”

“Cái gì?” Nàng lắc đầu, buồn cười. “Ồ đây á? Bây giờ á?”

“Ồ đây và bây giờ,” anh khẽ khẳng định. Anh lùi lại trên ghế, ấn một bàn chân lên tấm ván để chân. Không thể nhắm được cái nhìn thách thức quái quỷ trong mắt anh.

Nàng nhìn anh không chắc chắn. Mặc dù không bị ai ngăn cấm, nhưng nàng vẫn thấy dè dặt khi cởi bỏ quần áo trong một ngôi nhà xa lạ giữa ban ngày ban mặt, với ánh mặt trời lọt qua cửa sổ không che rèm. Cảnh giác nhưng vâng lời, nàng bắt đầu cởi khuy cổ áo. “Nhờ chúng ta bị chen ngang thì sao?”

“Căn nhà trống trơn mà.”

“Vâng, nhưng lỡ một trong các gia nhân đi vào để hỏi gì đó?”

“Họ biết điều hơn thế.” Anh theo dõi bàn tay nàng một cách cảnh giác khi nàng lúng búng với cổ áo. “Em có cần anh giúp không?”

Sophia lắc đầu, cảm thấy lương tâm cắn rứt kinh khủng khi nàng bước ra khỏi đôi giày. Nàng cởi váy, để nó rơi xuống sàn, và cởi móc khoá ở áo cooc-xê. Khi cả cái đó cũng đã rơi xuống, nàng còn lại chiếc áo sơ mi dài đến gối, quần trong bằng vải bông, và tất. Một màu đỏ rực lan ra tới tận chân tóc nàng khi nàng với xuống mép áo sơ mi và kéo nó lên tới eo. Ngập ngừng, nàng liếc nhìn khuôn mặt chăm chú của Ross.

“Tiếp đi,” anh khuyến khích.

Nàng cảm thấy mình như một cô gái điểm, đứng trước mặt anh như một người đàn bà được trả tiền để trình diễn những màn quyến rũ trong các nhà chứa ở London. “Nếu anh không phải là chồng em, em sẽ không làm chuyện này đâu,” nàng nói, và cởi chiếc áo sơ mi bằng một hành động quả quyết bất ngờ.

Một nụ cười nở trên môi anh. “Nếu em không phải là vợ anh, anh sẽ không yêu cầu.” Ánh mắt anh di chuyển khắp nửa thân trên trần trụi của nàng, và những ngón tay anh siết chặt tay cầm của chiếc ghế ngựa. “Bước lại đây với anh - không, đừng che người.”

Sophia tới đứng trước mặt anh, da gà của nàng nổi lên khi anh chạm vào vai nàng bằng một cử động nhẹ như lông hồng nơi đầu ngón tay. Bàn tay ấm áp của anh dò xuống dưới, đi theo hình dáng của ngực nàng, ngón tay cái chà qua núm vú. Nàng cảm thấy anh kéo khoá quần trong của nàng, và nó trượt xuống đến

hông nàng và xuống sàn. Bước ra khỏi nó, nàng với tay cởi nịt tất và tất của nàng, nhưng anh tóm cổ tay nàng.

“Không,” anh nói, giọng hơi khàn. “Anh thích nhìn em mang tất như thế này.”

Ánh mắt nàng trộm liếc cái phần gồ lên trong quần anh. “Rõ ràng là thế rồi.”

Anh cười toe và gia tăng áp lực lên cổ tay nàng, kéo nàng tới trước. “Trèo lên đùi anh.”

Nàng cẩn thận đặt một bàn chân đi tất lên tấm ván để chân; bàn tay anh nắm chặt eo nàng và nhấc lên. Nàng đổ sập xuống đùi anh thành một đồng khúc kha khúc khích, hai cánh tay nàng vòng quanh cổ anh. Chiếc ghế kẽo kẹt thành tiếng, và họ chìm xuống vài inch. “Thế này không được đâu,” Sophia kêu lên, cười không kiềm chế nổi.

“Hợp tác nào,” anh nói cứng rắn, nhưng đôi mắt mỉm cười.

“Vâng, thưa ngài.” Giả vờ một vẻ ngoan ngoãn vâng lời, nàng để anh sắp đặt chân nàng hai bên đùi anh, cho đến khi đùi nàng choãi rộng và nàng ở vào tư thế cực kì hổ hênh.

Những tiếng cười khúc khích lắng dần. “Anh không định cởi quần áo của anh à?” nàng hỏi, nhảy dựng lên một chút khi bàn tay anh trượt vào cặp mông trần của nàng.

Anh ôm nàng và nhấc người nàng lên. “Không.”

“Nhưng em muốn -”

“Suýt.” Anh ngậm núm vú của nàng vào miệng mình, kéo nó với cử động ngọt ngào, nóng bỏng. Đồng thời những ngón tay anh lang thang cao hơn bên trong đùi nàng, cho đến khi chúng vút qua những sợi xoắn xoắn bảo vệ. Mỗi khi nàng cử động, con ngựa gõ lại khe nhún, buộc nàng phải vòng tay quanh cổ anh để lấy thăng bằng.

Ngón tay anh trượt vào trong nàng và vuốt ve cho đến khi nàng ướt và co thắt. Nhắm mắt lại trước ánh sáng mặt trời chói lọi ngoài cửa sổ, Sophia tựa má lên mái tóc dày của anh. Khi anh hôn ngực nàng, hàm râu lún phún chà vào da thịt ẩm ướt của nàng.

Quá say sưa không thể chờ đợi nổi, nàng vươn tay xuống cởi cúc quần của anh. Anh tóm những ngón tay lúng túng của nàng và gạt chúng đi. “Để anh làm cho,” anh nói với nụ cười khe khẽ, “trước khi em dứt dứt hết cúc quần anh.”

Hồn hển, nàng áp sát anh hơn khi anh cởi hàng cúc và thả vật ấy ra. Với một tiếng thì thầm xoa dịu, Ross đặt nàng ngang hông anh, điều chỉnh vị trí của họ. Nàng háo hức chìm xuống, thở hắt ra khi anh lấp đầy nàng hoàn toàn. Bàn tay nàng bám lấy vải áo choàng của anh, những đầu ngón tay chìm sâu vào lớp vải mịn.

“Bám vào anh,” anh thì thầm. Khi nàng đã bao bọc anh, anh co chân lên khỏi tấm ván và để cho con ngựa gõ chìm xuống vài inch trong một cú nhún điện xẹt. Chuyển động đó càng ấn mạnh Sophia vào anh, và nàng rên rỉ trong khoái lạc.

Ross mỉm cười khi anh nhìn vào đôi mắt mở lớn, không tập trung của nàng. Màu hồng nổi lên trên các góc cạnh của hai gò má và sống mũi, và mồ hôi lấp lánh trên da anh. Đùi anh căng ra khi anh đặt bàn chân lên tấm ván một lần nữa, rồi lại co chân. “Thế có sao không?” anh lầm bầm. “Có quá nhiều không?”

“Không,” nàng thở hắt ra. “Làm lại đi.”

Anh khởi đầu một chuyển động gây ra những tiếng kẽo kẹt theo nhịp của con ngựa gõ. Tiếng không khí làm đệm phồng lên xẹp xuống giống như tiếng phì phò của lò sưởi. Sophia bám chặt lấy anh, cơ thể nàng siết lấy cơ thể anh một cách mật thiết. Mỗi cú hạ của chiếc ghế khiến cho mũi giáo cứng, dày dặn của anh càng vào sâu hơn trong nàng, lần nữa, lần nữa, cho đến khi sự vuốt ve đều đặn ấy khiến nàng run rẩy trong sự giải thoát không hồi kết.

Cảm thấy những cơn co thắt của cơ thể nàng, Ross đâm vào nàng một lần cuối cùng và rên lên thoả mãn. Khi cuối cùng anh cũng ngừng ra sau với cơ thể nàng đổ sập lên cánh tay anh, Sophia buông mình xuống

bên trên người anh, hoàn toàn thư giãn. Cơ thể họ vẫn còn nối với nhau, và nàng rên rỉ khi anh co thắt bên trong nàng.

“Anh nghĩ chúng ta sẽ giữ lại chiếc ghế này,” anh thì thầm vào tóc nàng. “Không ai biết khi nào thì em cần thêm một bài học cưỡi ngựa nữa.”

oOo

Cho đến khi ngôi nhà thuê được trang bị những đồ đạc cần thiết, Sophia và Ross tiếp tục ở tại số 4 Phố Bow. Trong khi Sophia dành rất nhiều thì giờ để mua sắm đồ dùng, thuê thêm gia nhân và chịu đựng vô số lần thử quần áo, Ross thực hiện lời hứa của anh để sắp xếp việc nghỉ hưu. Sophia biết sẽ không dễ dàng cho anh từ bỏ quyền lực đáng kể anh đang sở hữu. Tuy nhiên, dường như anh không bị tác động mấy trước viễn cảnh này. Cuộc sống của anh đã bị bó buộc lại trong một con đường hẹp suốt thời gian dài, giờ đây nó đang được mở rộng ra nhiều khả năng mới. Anh đã là một người đàn ông hết sức nghiêm túc, một người hiếm khi mỉm cười hay cười lớn. Giờ anh hay cười đùa hơn nhiều, thể hiện ra ngoài một khuôn mặt vui tươi mà Sophia thấy cực kì quyến rũ. Và anh là một người tình ngọt ngào, sở hữu nàng với sự thân mật không giới hạn khiến cho nàng thấy được toàn vẹn.

Nàng đã nghĩ rằng nàng hiểu Ross khá rõ, vì đã cùng ở dưới một mái nhà với anh. Nhưng mỗi ngày nàng lại càng hiểu anh sâu sắc hơn. Ross tin tưởng nàng với những ý nghĩ và cảm xúc thầm kín của anh, và anh để cho nàng thấy con người thực sự của mình - không phải là một hình tượng mẫu mực, mà là một người đàn ông với những nghi kỵ và sợ hãi. Anh có thể phạm sai lầm, và anh rất thường cảm thấy mình không đạt được những kì vọng cao của chính mình.

Trước sự thất vọng của Ross, những nỗ lực thuyết phục Bộ Tài chính tăng ngân sách thành lập các văn phòng công và thuê thêm thẩm phán cho hạt Middlesex, Westminster, Surrey, Hertfordshire và Kent đã chẳng thu được gì. Có vẻ như chính phủ vẫn chưa tin rằng những sự thay đổi như thế là hợp lý, và họ thích trả tiền cho một người để gánh tất cả đồng trách nhiệm đó hơn.

“Đó là lỗi tại anh,” Ross buồn rầu kể với Sophia khi ngồi trước lò sưởi trong phòng ngủ với một ly brandy trên tay. Anh uống rượu mà hầu như không biết vị nó thế nào. “Anh đã quyết chứng tỏ rằng một tay anh có thể giải quyết hết, và giờ Bộ trưởng Tài chính tin rằng chỉ cần thuê một người duy nhất thay thế anh là được. Anh tin rằng Morgan hoàn toàn sẵn lòng kế tục vị trí Chánh án của anh, nhưng không phải là với cái giá là gia đình và cuộc sống riêng của cậu ta.”

“Không một người nào ngoài anh có thể làm được nhiều như thế,” Sophia nói, cầm lấy chiếc ly rỗng trên tay anh. Nàng ngồi lên thành ghế và vuốt ve mái tóc đen của anh, những ngón tay nàng khẽ dò theo lọn tóc bạc trên thái dương anh. “Và kể cả anh cũng phải chịu đựng sức ép của tất cả những công việc ấy, mặc dù anh quá bướng bỉnh không chịu thừa nhận điều đó.”

Anh nhìn lên nàng và dường như thư giãn đôi chút. “Cho đến khi em xuất hiện,” anh lầm bầm. “Khi đó anh mới nhận ra cuộc sống của mình thiếu những gì.”

“Chẳng hạn như thức ăn và giấc ngủ?” nàng gợi ý, đôi mắt long lanh.

“Và nhiều thứ khác nữa.” Bàn tay anh nắm cổ chân nàng rồi thám hiểm bên dưới váy cho đến đầu gối nàng. “Và giờ thì không điều gì ngăn anh khỏi em được.”

Sophia tiếp tục vuốt ve tóc anh. “Có lẽ anh cần chút thời gian để thực hiện quá nhiều thay đổi như thế,” nàng nói. “Không cần thiết phải vội vã vì em. Mặc dù em muốn anh cho riêng mình, em có thể chờ bao lâu cũng được.”

Ánh mắt Ross ám áp khi nhìn lên nàng. “Anh không muốn chờ đợi.” Dò những vòng tròn quanh đầu gối nàng, anh đột nhiên cười toe. “Thật là hài hước, phải không? Biết bao nhiêu năm người ta phàn nàn về quyền lực rộng lớn của anh. Nhưng giờ khi anh muốn rời bỏ Phố Bow, chẳng ai muốn anh đi cả. Người ta chỉ trích anh bỏ bê trách nhiệm của mình, và các vị bộ trưởng thì đang đưa ra mọi loại khuyến khích để anh ở lại.”

“Đó là bởi vì trên đời chỉ có một ngài Ross Cannon mà thôi, và tất cả mọi người đều biết như thế.” Sophia khẽ chạm những ngón tay mình vào viên ngọc cứng rắn của anh. “Và anh là của em,” nàng nói thêm trong

sự thoải lòng.

“Phải.” Anh quay miệng sang lòng bàn tay nàng, đôi mắt nhắm lại. “Hôm nay là một ngày dài chết tiệt. Anh cần thứ gì đó để giúp anh quên đi ngân sách của quốc hội và cuộc cải cách pháp lý.”

“Thêm brandy nhé?” Sophia đồng cảm hỏi, đứng dậy khỏi ghế.

Câu đó khiến anh cười lớn. “Không, không phải brandy.” Anh đứng dậy và nắm eo nàng, đẩy nàng tới gần hơn. “Anh có một sự đền bù khác trong đầu rồi.”

Sự háo hức cuộn lên trong nàng, và nàng vòng tay quanh cổ anh. “Bất kể điều gì anh mong muốn,” nàng bảo anh. “Là vợ anh, em muốn giúp ích cho anh.”

Ross cười khúc khích trước giọng điệu nghiêm trang của nàng và đẩy nàng về phía giường. “Ồ, em sẽ khá là hữu ích đấy,” anh đảm bảo, đi sát ngay sau nàng.

oOo

Vì Sophia là đối tượng ai nấy đều tò mò, nàng và Ross được mời đi khắp mọi nơi, bởi các chính trị gia và những người ở nhiều ngành nghề khác nhau và thậm chí cả các quý tộc tầng lớp trên. Tuy nhiên, họ chỉ nhận lời một số nơi, vì Sophia thấy rất khó hoà nhập với cuộc sống mới mà nàng đã bước vào. Sau quá nhiều năm làm người hầu, dường như nàng không thể giao tế thoải mái trong các bậc thang cao hơn của xã hội, bất kể những người quen mới của nàng tử tế ra sao. Nàng cảm thấy kì cục và cứng đờ trong hầu hết các cuộc tụ họp, mặc dù mẹ của Ross đảm bảo với nàng rằng nàng sẽ thấy khá hơn theo thời gian. Nàng cảm thấy dễ dàng hoà đồng với kiểu “tầng lớp thứ hai” hơn, chẳng hạn như ngài Grant và vợ anh ta, Victoria, và những người có nghề nghiệp không kiêu kì tách biệt như những người ở tầng lớp thứ nhất. Những người này ít giả dối hơn, và ý thức rõ ràng hơn nhiều về những vấn đề như giá cả bánh mỳ hay mối bận tâm của người nghèo.

Ross giúp giảm nhẹ các mối lo của nàng rất nhiều. Anh không bao giờ coi thường những nỗi sợ của nàng hay mất bình tĩnh với nàng. Nếu Sophia muốn nói chuyện với anh, anh sẽ dừng bất kể việc gì đang làm, bất kể nó quan trọng thế nào. Vào những buổi tối họ tham dự tiệc hay đi nhà hát, Ross quan tâm nàng tới nỗi những bà vợ khác cảm động nhận xét chua chát rằng các đức ông chồng của họ nên quan tâm tới họ dù chỉ bằng phân nửa. Việc vị Chánh án thay đổi nhiều thế nào, và làm thế nào một quý ông nghiêm túc như thế lại biến này một người chồng mê mẩn vợ công khai như thế đã trở thành đề tài của rất nhiều cuộc chuyện trò. Sophia nghĩ lí do đằng sau sự yêu chiều của Ross khá đơn giản: anh đã cô đơn quá lâu nên anh đề cao những niềm vui của hôn nhân hơn người khác. Anh không coi nhẹ niềm hạnh phúc của mình. Và có lẽ ở góc nào đó trong tim, anh sợ rằng mọi thứ sẽ bị cướp mất chỉ trong một tích tắc, như đã xảy ra với Eleanor.

Cuối tuần Ross thường đưa Sophia về Silverhill Park, nơi họ tham dự vào các bữa tiệc nước, đi picnic hay đơn giản là đi dạo qua vùng quê để tận hưởng bầu không khí trong lành và cảnh quan màu xanh mát mắt. Catherine Cannon thích giải trí, và trong suốt những tháng hè dinh thự luôn đầy chật bạn bè và họ hàng. Sophia thích những chuyến viếng thăm này, nàng đã xây dựng được một mối quan hệ gắn bó với mẹ chồng và thậm chí cả với Iona, em dâu nàng. Sau khi họ đã có khoảng thời gian làm quen với nhau, Iona đã nồng nhiệt lên đáng kể, mặc dù vẫn còn có nỗi buồn muôn thưở trong đôi mắt xanh nhạt của cô. Rõ ràng sự sầu muộn của cô bắt nguồn từ cuộc hôn nhân với Matthew. Thậm chí cô còn kể với Sophia rằng dường như Matthew đã hoàn toàn thay đổi so với trước khi họ kết hôn.

“Anh ấy đã khá là quyến rũ,” Iona nói, biểu cảm cay đắng bằng cách nào đó đã hiện trên một khuôn mặt thiên thần. Cô và Sophia đang ngồi trên hai chiếc ghế đặt trước bức tường rào bằng đá được bao phủ bằng những dây hồng leo nở rộ trong cái nắng gay gắt của mùa hè. Trước mặt họ, một khu vườn nhỏ và một cổng vòm tường vi bao kín dẫn tới bãi cỏ xanh rộng lớn.

Khi Iona lơ đãng nhìn ra xa xăm, ánh mặt trời chiếu trên khuôn mặt nhìn nghiêng quyến rũ của cô và biến tóc cô thành một cuộn vàng lấp lánh. “Trong tất cả những người đàn ông đã theo đuổi em, Matthew là người ấn tượng nhất. Em ngưỡng mộ khiếu hài hước lém lỉnh của anh ấy, và tất nhiên cả vẻ ngoài của anh ấy nữa. Anh ấy đã rất quyến rũ.” Một nụ cười không chút hài hước nở trên đôi môi hoàn hảo của cô. Cô dừng lại để uống một ngụm nước chanh, và vị chua của nó dường như lưu lại trong miệng cô khi cô nói tiếp.

“Thật không may, sau này em đã khám phá ra rằng có những người đàn ông chỉ thích đi săn thôi. Một khi đối tượng khao khát của họ đã đạt được, họ trở nên chán ngán.”

“Phải,” Sophia nói, nghĩ về Anthony. “Chị đã gặp loại đàn ông đó.”

Nụ cười của Iona cam chịu. “Tất nhiên, em khó có thể là người đàn bà duy nhất thất vọng với tình yêu. Em đã có một cuộc sống khá thoải mái và dễ chịu. Và Matthew không phải là người xấu, chỉ là người coi trọng bản thân mà thôi. Có lẽ nếu em quyến rũ anh ấy vào giường mình thường xuyên hơn, em sẽ có thể có con. Đó sẽ là một sự đền bù tuyệt vời cho em.”

“Chị hi vọng em sẽ có,” Sophia thành thật nói. “Và có thể Matthew sẽ tốt lên. Ngài Ross nói rằng cậu ấy đang làm khá tốt với những trách nhiệm mới của mình.” Trong những tuần qua Ross đã ép em trai anh phải thường xuyên gặp gỡ đại diện bất động sản, để học về kế toán, quản lý, việc đồng áng, thuế má, và tất cả những chi tiết vụn vặt liên quan đến sự sản Silverhill. Mặc dù Matthew đã phản đối dữ dội, anh ta không có nhiều lựa chọn ngoài việc làm theo lời Ross.

Iona dùng những ngón tay dài, thon hoàn hảo của mình để gạt lớp bụi đóng bên trong viền ly của mình. “Em cho là nếu chị có thể khiến ngài Ross thay đổi hoàn toàn thì em vẫn còn cơ hội với chồng em.” Không được đâu em ơi!

“Ôi, chị không hề thay đổi anh ấy,” Sophia phản đối.

“Chắc chắn là có! Em chưa bao giờ nghĩ sẽ nhìn thấy ngài Ross mê mẩn ai. Trước khi anh ấy cưới chị, người ta khó mà moi được quá hai từ từ anh ấy. Giờ có vẻ như anh ấy là một người hoàn toàn khác. Thật kì lạ - cho đến gần đây, em vẫn luôn hơi sợ anh ấy. Anh ấy có cách nhìn xuyên thẳng vào một người. Em chắc chắn chị biết em nói gì.”

“Có, chị có biết,” Sophia nói với nụ cười nhún nhó.

“Và tính cực kì kín đáo của anh ấy... Ngài Ross không bao giờ hạ thấp sự cảnh giác với bất kì ai ngoài chị.” Iona thở dài và vén một lọn tóc lấp lánh ra sau tai. “Em thường nghĩ rằng trong hai anh em, em đã chọn được người tốt hơn. Thậm chí với những lỗi lầm của Matthew, ít nhất anh ấy còn ảm áp và con người, trong khi ngài Ross dường như hoàn toàn khô khan. Giờ thì rõ ràng là chồng chị không phải người máy như tất cả chúng em đã nghĩ.”

Sophia đỏ mặt khi nàng trả lời, “Không, anh ấy không thể chút nào.”

“Em ghen tị với chị vì được một người đàn ông không lác bước khỏi giường của chị yêu.”

Họ ngồi đó trong sự im lặng đồng cảm một lúc, mỗi người đều mải miết với suy nghĩ của mình. Một con ong lười biếng vờn mấy nụ hồng, và tiếng chuông gọi gia nhân vắng vắng đâu đó từ trong dinh thự. Sophia ngạc nhiên khi nàng nghĩ đến những thay đổi của chính mình trong một quãng thời gian ngắn ngủi. Không lâu trước đây, nàng đã nghĩ điều nàng mong muốn nhất trên đời này là cưới Anthony. Nhưng nếu nàng cưới hắn, hay một kẻ giống hắn, nàng sẽ giống y hệt như Iona - cay đắng và bị phản bội, với rất ít hi vọng tương lai sẽ khá hơn. Cảm ơn Chúa, nàng nhiệt thành nghĩ... cảm ơn Chúa vì đã không chấp thuận một số điều ước, và vì đã dẫn nàng tới một số phận ngọt ngào hơn nhiều.

Khi nhiệt độ trong ngày tăng lên, nhà Cannon và khách khứa của họ chọn đi nghỉ trưa hay thư giãn trong nhà. Tuy nhiên, Ross chưa từng ngủ trưa trong suốt cuộc đời, và nội cái ý tưởng ngủ nghê lúc ban ngày cũng làm anh không thể hiểu được. “Hãy đi dạo nào,” anh gợi ý với Sophia.

“Đi dạo ư? Nhưng tất cả mọi người đều nghỉ ngơi thoải mái bên trong,” nàng phản đối.

“Tốt,” anh hài lòng nói. “Vậy thì chúng ta sẽ có toàn bộ khuôn viên bên ngoài nhà cho riêng mình.”

Đảo mắt, Sophia đi thay bộ váy nhẹ nhàng nhất của nàng, rồi đi dạo cùng anh qua vùng quê. Họ bước về phía thị trấn cho đến khi viên cửa nhà thờ địa phương hiện trong tầm mắt. Khi họ đi tới vườn cây óc chó, Sophia quyết định rằng nàng đã luyện tập thể là đủ. Tuyên bố rằng nàng cần nghỉ ngơi, nàng kéo Ross xuống tán một cái cây lớn nhất.

Đồng tình, Ross ngồi với cánh tay vòng quanh người nàng, cổ áo sơ mi của anh mở ra để đón những cơn gió mát lành thoảng tới. Nói chuyện tào lao, họ bàn về đủ chủ đề từ nghiêm túc cho đến vụn vặt. Sophia

không bao giờ tưởng tượng được một người đàn ông sẽ nghe phụ nữ nói chuyện như anh. Anh rất chú tâm, thích thú, không bao giờ chê bai ý kiến của nàng kể cả khi anh không đồng ý.

“Anh biết không,” nàng mơ màng bảo anh, nằm trên đùi anh và nhìn đắm đắm vào những chiếc lá to như cái tách trên đầu, “em nghĩ rằng em thích nói chuyện với anh hơn cả làm tình với anh.”

Một lọn tóc đen rớt xuống trán Ross khi anh nhìn nàng. “Đó là một lời khen ngợi đối với kĩ năng giao tiếp của anh, hay là một lời phàn nàn về chuyện phòng the của anh?”

Nàng mỉm cười khi vuốt ve ngực áo sơ mi của anh. “Anh biết là em không bao giờ phàn nàn về chuyện ấy. Chỉ là em chưa từng mong sẽ có một mối quan hệ như thế này với chồng em.”

“Em đã mong gì?” Ross hỏi, rõ ràng thấy buồn cười.

“À, kiểu thông thường. Chúng ta sẽ bàn về những việc lật vặt, chẳng có gì không thích hợp, và chúng ta sẽ có những khu vực riêng trong nhà, và dành phần lớn thời gian không ở bên nhau. Anh sẽ đến thăm phòng em một vài đêm, và tất nhiên em sẽ hỏi ý kiến anh về vài vấn đề cụ thể...” Sophia dừng lại khi nàng nhìn thấy cái nhìn kì lạ trên mặt anh.

“Hừm.”

“Sao thế?” nàng hỏi, thấy lo lắng. “Em đã nói điều gì làm anh phiền lòng à?”

“Không.” Khuôn mặt anh trầm tư. “Anh vừa nhận ra là em mới mô tả chính xác kiểu hôn nhân anh đã có với Eleanor.”

Sophia ngồi dậy trên đùi anh và vuốt lại tóc. Ross hiếm khi nhắc tới người vợ trước của mình đến nỗi Sophia thường quên mất rằng trước đây anh đã từng kết hôn. Dường như anh thuộc về nàng hoàn toàn đến nỗi nàng khó tưởng tượng ra anh sống với một người phụ nữ khác, yêu cô ấy, ôm cô ấy trong vòng tay anh. Cảm thấy cơn ghen cháy ruột, Sophia cố gắng tỏ ra bình thản.

“Anh có thấy hài lòng với sự sắp xếp như thế không?”

“Anh tưởng là có.” Đôi mắt xám đầy suy tư. “Nhưng anh nghi là bây giờ mình sẽ không thấy hài lòng với nó. Anh đã trở nên mong muốn một mối quan hệ hoàn toàn khác.” Một khoảng thời gian dè dặt kéo dài trước khi anh lẩm bẩm, “Eleanor là một người vợ tốt... nhưng quá mỏng manh.”

Sophia giật một nhánh cỏ và quan sát nó tỉ mỉ, vặn vẹo nó trên tay nàng. Nàng tự hỏi điều gì đã thu hút anh tới một tạo vật mong manh, nữ tính nhường ấy. Có vẻ như đó là một mối nhân duyên khắp khiêng với một người quá năng nổ như anh.

Bằng cách nào đó Ross có thể đọc được suy nghĩ của nàng. “Eleanor đã khơi dậy bản năng bảo vệ của anh” anh nói. “Cô ấy đáng yêu và mỏng manh và bất lực. Mọi người đàn ông từng gặp cô ấy đều muốn chăm sóc cô ấy.” Tóm lại là một bình hoa trong nhà kính.

Những mũi kim ghen tị đâm thẳng vào Sophia bất chấp nỗ lực của nàng lờ chúng đi. “Và tất nhiên là anh không thể chối từ.”

“Không.” Ross co một đầu gối lên và đặt cánh tay lên đó, nhìn nàng uể oải khi nàng giật thêm ít cỏ nữa. Chắc hẳn sự căng thẳng của nàng có thể trông thấy được, vì một lúc sau anh khẽ nói, “Em đang nghĩ gì thế?”

Sophia lắc đầu, xấu hổ vì câu hỏi nảy ra trong đầu mình, một câu hỏi hoàn toàn vô ích và vô duyên, và rõ ràng được sinh ra bởi lòng ghen tuông. “Ồi, không có gì đâu.”

“Nói với anh đi.” Bàn tay anh đặt trên những ngón tay vẫn giật cỏ của nàng. “Em sắp hỏi về Eleanor mà.”

Nàng nhìn lên anh, đỏ bừng mặt. “Em đang tự hỏi một người mỏng manh như thế làm sao có thể làm anh thoả mãn trên giường.”

Anh hoàn toàn bất động, một làn gió nhẹ lay động đám tóc trước trán anh. Rất dễ nhận ra sự kinh hoàng trên mặt anh. Anh quá lịch thiệp nên không thể trả lời một câu hỏi như thế, cũng như anh sẽ không bao

giờ làm ô uế những kí ức về vợ mình. Nhưng khi ánh mắt họ gặp nhau, Sophia đọc được câu trả lời không nói ra của anh, và điều đó làm nàng nhẹ lòng khôn tả.

Cảm thấy an tâm, Sophia hướng lòng bàn tay lên trên và trượt những ngón tay nàng qua tay anh. Anh cúi xuống nàng, môi anh chà vào môi nàng với một nụ hôn của người chồng. Mặc dù anh không định coi cử chỉ đó như một sự tán tỉnh gợi tình, hương vị của anh hấp dẫn tới nỗi Sophia trượt bàn tay mình dưới cổ anh và hôn anh mạnh hơn. Ross kéo nàng lên đùi mình và tận hưởng sự mời gọi của nàng. Cánh tay nàng vòng quanh lưng anh, những ngón tay xoa khắp các thớ thịt cứng chắc. Nàng thở dài và vận vẹo tinh tế khi cảm nhận được sự khuấy động của anh bên dưới nàng.

Tiếng cười ghen thở của anh rúc rích bên tai nàng. “Sophia... em sắp làm anh bất lực rồi đấy.”

Nàng yêu cái cách anh nhìn nàng, yêu ánh lửa bạc bập bùng trong mắt anh. “Em khó có thể tin,” nàng nói bằng giọng đam mê mơ màng, “rằng một người đàn ông khoẻ mạnh như anh lại có thể kiêng khem những năm năm.”

“Không phải lúc nào anh cũng thế,” anh thừa nhận.

“Anh không à?” Nàng ngồi bật dậy trên đùi anh. “Anh chưa bao giờ kể cho em nghe. Anh đã ngủ với ai?”

Ross kéo chiếc lược đồi mồi ra khỏi tóc nàng và lùa ngón tay qua những lọn tóc vàng cuộn sóng. “Vợ goá của một người bạn. Trong năm đầu tiên sau khi Eleanor qua đời, anh thậm chí không nghĩ đến việc ngủ với người đàn bà khác. Nhưng dần dà anh cũng có nhu cầu...” Anh dừng lời, trông không thoải mái, và bàn tay anh vẫn ở trong tóc nàng.

“Và?” Sophia thúc giục. “Và anh nối lại quan hệ với goá phụ này?”

Anh gật đầu. “Cô ấy cũng cô đơn giống anh, và cũng khao khát sự thân mật, vì thế bọn anh bí mật gặp nhau khoảng bốn tháng, cho đến khi...”

“Đến khi?”

“Một ngày kia cô ấy khóc sau khi bọn anh...” Một vệt đỏ xấu hổ thoáng qua mặt anh. “Và cô ấy nói rằng cô ấy đã phải lòng anh. Cô ấy bảo rằng nếu anh không đáp trả những cảm xúc của cô ấy, cô ấy không thể tiếp tục mối quan hệ, vì như thế quá là đau đớn với cô ấy.”

“Thật tội nghiệp,” Sophia nói, cảm thấy thực sự thương cảm với goá phụ ấy. “Vậy là mối quan hệ đã chấm dứt.”

“Phải. Và sau đó anh cảm thấy hết sức tội lỗi vì nỗi đau đã gây ra cho cô ấy. Anh cũng học được một điều - rằng cho dù mối quan hệ có dễ chịu đến đâu nó cũng không thể hoàn chỉnh nếu thiếu tình yêu. Vì thế anh quyết định chờ cho đến khi tìm được đúng người phụ nữ. Đó là ba năm trước. Thời gian qua nhanh, đặc biệt kể từ khi anh mải mê công việc.”

“Nhưng chắc hẳn phải có những đêm anh thấy việc đó rất khó khăn,” Sophia nói. “Một người đàn ông với bản năng giới tính như anh...”

Ross cười nhăn nhó, không hẳn nhìn vào mắt nàng. “À, có nhiều cách để đàn ông tự giải quyết chuyện đó.”

“Ý anh là anh...”

Khi đó anh nhìn vào nàng, hai gò má ửng hồng. “Em chưa từng à?”

Tầm thăm lá sột soạt trên đầu họ, và một chú chim cô đơn chiêm chiếp vô tội, trong khi Sophia vật lộn để trả lời. “Có,” cuối cùng nàng cũng thừa nhận. “Không lâu sau khi anh bị bắn. Anh có nhớ buổi sáng anh đã hôn em và lôi em vào trong giường không, và chúng ta đã gần...” Nàng đỏ bừng từ đầu đến chân. “Sau đó, em không thể thôi nghĩ về cách anh chạm vào em, và một đêm những cảm xúc ấy quá tuyệt vọng đến mức em -” Hồ thẹn, nàng lấy tay che mặt với một tiếng rên.

Ross xoay bàn tay trong tóc nàng và ngửa đầu nàng ra sau, mỉm cười khi anh hôn nàng. Vẫn còn đỏ bừng, Sophia thư giãn trong lòng anh và nhắm mắt lại trước những tia sáng mặt trời lên qua tán cây trên đầu. Miệng anh chiếm hữu miệng nàng bằng những nụ hôn chậm chậm, hấp dẫn, và nàng không phản đối khi

cảm thấy anh đang cởi quần áo của nàng. Bàn tay anh trượt vào bên trong lớp vải và âu yếm ngực nàng, hông và đùi nàng.

“Chỉ cho anh,” anh lẩm bẩm, môi anh trên cổ nàng.

“Chỉ cái gì?”

“Em đã tự làm thế nào.”

“Không,” nàng phản đối, cười khúc khích lo lắng trước yêu cầu khác thường đó. Tuy nhiên, anh rất kiên trì, dẫn dụ và trêu chọc và đòi hỏi cho đến khi nàng đầu hàng với một tiếng thở dài xấu hổ. Bàn tay nàng run run khi nàng đưa xuống chỗ anh đã để lộ ra, quần trong bị kéo xuống đầu gối, váy nàng bị đẩy lên đến eo. “Ồ đó,” nàng nói, thở đứt quãng.

Những ngón tay của Ross nhẹ nhàng bao phủ tay nàng, học cử động khe khẽ đó. Bàn tay nàng trượt đi, và anh tiếp tục vuốt ve nàng. “Như thế này?” anh lẩm bẩm.

Nàng uốn éo trên đùi anh, thở dốc không nói nên lời.

Một nụ cười dịu dàng làm cong khoé môi anh khi anh quan sát khuôn mặt căng thẳng của nàng. “Chẳng phải thế này tốt hơn ngủ trưa sao?” anh hỏi, những ngón tay vẫn xoay vần một cách quý quýt.

Đột nhiên không còn chút hổ thẹn nào, nàng gằm gừ và vặn vẹo trên đùi anh khi những cảm xúc tràn qua nàng trong một dòng sông bất tận.

oOo

Trở ngại duy nhất với hạnh phúc của Sophia là nỗi lo lắng ngày càng tăng dành cho em trai nàng. Nick vẫn lao đi khắp London trong sự tàn sát vui vẻ như cũ, lần lượt làm tên chúa tội phạm và một người “săn bắt trộm.” Xã hội có hai ý kiến trái chiều về cậu ta. Hầu hết vẫn coi cậu là một mảnh thường quân chói sáng nhờ khả năng truy đuổi và bắt giữ những tên trộm và thuyết phục các thành viên băng nhóm tố giác lẫn nhau. Tuy nhiên, một bộ phận nhỏ hơn nhưng ngày càng đông đảo đã bắt đầu lên án các phương pháp tội lỗi của cậu ta. Người ta nói rằng, “Khi Gentry đi vào một căn phòng, người ta có thể ngửi thấy mùi khai rình.” Rõ ràng là bất chấp quyền lực cậu ta có với thế giới ngầm, ngại vàng của cậu ta không phải là vững vàng.

Sau khi Sophia chuyển cho Nick thông tin cậu ta đã yêu cầu, cậu ta không đòi hỏi nàng thêm lần nào nữa, cũng không tống tiền nàng thêm nữa. Đôi lúc cậu ta gửi cho nàng những lá thư nói lên tình yêu thương của người em trai, một cậu bé chạy việc thường lên chuyển chúng cho nàng. Trái tim Sophia tan vỡ khi đọc những lá thư ngắn ngủi đó, vì sự thiếu giáo dục của em trai nàng không thể nào rõ hơn được nữa. Những từ ngữ khó nhọc và sai lệch, nhưng trí thông minh thiên phú và tình yêu của cậu ta dành cho nàng thì đầy trên mặt giấy. Những lá thư hé lộ cho nàng thấy Nick có thể thành người như thế nào. Chỉ cần những tham vọng và trí tuệ thông minh của cậu ta được xoay sang dành cho những mục đích tốt đẹp thay vì độc ác, nàng buồn khổ nghĩ. Thay vào đó em trai nàng bận rộn phát triển một mạng lưới gián điệp và chỉ điểm rộng lớn khắp London, đó là chưa nói tới một tập đoàn trộm cắp thực sự. Cậu ta điều hành một tổ chức trộm cắp tinh vi tiêu thụ một số lượng khổng lồ các hàng hoá cao cấp và phân phối chúng với sự hiệu quả kinh ngạc. Nick thông minh, liều lĩnh và tàn bạo, một sự kết hợp tính cách khiến cho cậu ta trở thành thủ lĩnh tội phạm. Và mặc dù Ross không thừa nhận với Sophia - nhưng cũng vẫn rõ ràng y nguyên - là anh muốn hạ Gentry trước khi chính thức nghỉ hưu.

Chẳng bao lâu nỗi lo lắng của Sophia về Nick đã tạm thời bị gạt sang bên bởi một phát hiện làm nàng choáng ngợp vì vui sướng. Trước khi chia sẻ tin tức này với Ross, nàng đã sai Eliza chuẩn bị một trong những món ăn yêu thích của anh - cá hồi nướng với nước sốt chanh và mùi tây - và nàng mặc một bộ váy nhẹ màu xanh lục của biển với cổ áo và tay áo viền lan trắng. Vào cuối ngày, khi anh trở về số 4 Phố Bow sau một ngày kiệt sức vì điều tra, Ross ngạc nhiên một cách thích thú trước hình ảnh bàn ăn nhỏ được đặt cạnh cửa sổ, với bữa tối đang chờ anh dưới những chiếc vung bạc. Sophia đã thấp nền khắp phòng, và nàng chào đón anh bằng nụ cười rạng rỡ.

“Đây là thứ sẽ kéo mọi người đàn ông về nhà,” Ross nói với nụ cười tươi, ôm quanh eo nàng và đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi nàng. “Nhưng tại sao chúng ta không ăn ở dưới nhà như mọi khi?”

“Chúng ta đang chúc mừng một việc.”

Ross nhìn nàng khi anh suy nghĩ “việc” bí mật đó có thể là gì. Dần dần một sự hiểu biết hiện ra trong mắt anh, như thể anh nghĩ ngờ điều nàng sắp nói với anh.

“Anh có muốn đoán không?” Sophia hỏi.

Giọng anh vẫn thư thả. “Anh e là không đoán nổi, em yêu. Em có thể nói với anh.”

Nàng nắm tay anh và siết chặt. “Chín tháng kể từ bây giờ, nhà Cannon sẽ có thêm một thành viên.”

Trước sự ngạc nhiên của nàng, mặt Ross đông cứng trong một khoảng khắc. Anh nhanh chóng che đậy phản ứng đó với một nụ cười và kéo nàng lại gần. “Em yêu,” anh lẩm bẩm. “Đó thực sự là một tin tốt lành. Mặc dù khó mà không mong đợi chuyện đó sau những gì chúng ta đã làm ba tháng qua.”

Nàng cười lớn và ôm anh thật chặt. “Em rất hạnh phúc! Em đã gặp Bác sĩ Linley và anh ấy nói rằng em rất khỏe và chẳng có lý do gì để lo lắng về bất kì chuyện gì cả.”

“Anh hoàn toàn tin tưởng vào ý kiến của anh ta.” Anh khẽ hôn vào trán nàng. “Em thấy khỏe không?”

“Có ạ.” Sophia lùi lại và mỉm cười với anh, cảm thấy có điều gì đó vẫn chưa đúng, nhưng nàng không thể nhận ra vấn đề. Chắc chắn Ross vui mừng vì tin tức này. Tuy nhiên, nàng đã trông đợi phản ứng của anh nhiệt tình hơn một chút. Chà, nàng tự biện hộ, có lẽ đó đơn giản là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ. Rốt cuộc, với hầu hết đàn ông, những vấn đề liên quan đến sinh đẻ và con cái đều thuộc lĩnh vực của phụ nữ.

Nàng để anh đưa nàng lại bàn, và cuộc nói chuyện chuyển từ đề tài thai nghén của nàng cho đến ngôi nhà họ sẽ nhanh chóng chuyển tới. Tất nhiên cần phải xây một phòng trẻ, và họ sẽ cần phải thuê một vú em. Trong khi họ ăn uống và nói chuyện, Sophia liên tục liếc nhìn Ross, cảm thấy anh đang giữ điều gì đó không nói với nàng. Đôi mắt anh không hé lộ gì cả, và khuôn mặt anh trông như thể được tạc bằng đồng khi ánh đèn soi toả những đường nét cứng rắn của anh.

Khi họ ăn xong, Sophia đứng dậy và vươn người. “Muộn rồi,” nàng vừa ngáp vừa nói. “Anh có đi ngủ luôn không?”

Anh lắc đầu. “Anh chưa định đi ngủ. Anh sẽ ra ngoài đi dạo.”

“Được thôi,” nàng nói, nụ cười của nàng trở nên không chắc chắn. “Em sẽ chờ anh.”

Ross biến mất khỏi căn hộ riêng của họ như thể anh đang đào thoát khỏi ngục tù. Cau mày trước hành xử kì lạ của anh, Sophia đi vào phòng ngủ và rửa mặt bằng nước lạnh. Khi nàng bắt đầu cởi khuy áo để chuẩn bị đi tắm, một bản năng nào đó thôi thúc nàng đi ra cửa sổ. Gạt màn cửa sang bên, nàng nhìn đăm đăm xuống khoảng sân giữa hai toà nhà. Ross đang ở đó, hình dáng đen đen của anh được ánh trăng chiếu sáng, lớp vải trắng tinh trên tay áo đối lập với màu đậm ở áo chèn.

Sophia bối rối khi thấy anh đang cầm một điếu xì gà và thứ có vẻ như một hộp diêm. Ross hiếm khi hút thuốc, và anh chỉ hút trong những nghi thức xã hội cùng với nhiều người khác. Anh đánh hộp diêm và châm lửa cho điếu xì gà, nhưng bàn tay anh không vững, và ngọn lửa nhỏ rung bật dữ dội trên tay anh.

Anh đang buồn khổ, Sophia ngạc nhiên nghĩ. Không chỉ là lo lắng, mà là thực sự khổ sở, điều nàng chưa từng thấy trước đây. Nàng nhanh chóng đóng lại cửa sổ và đi xuống lầu. Nàng thật ngốc nghếch làm sao, khi không nhận ra tin tức ấy sẽ khiến anh ra sao! Cuộc đời Ross đã từng sụp đổ vì người vợ đầu tiên của anh chết trong khi sinh. Giờ chắc hẳn anh cảm thấy như toàn bộ kinh nghiệm đau đớn ấy lại bắt đầu lần nữa.

Vì Ross là một người đàn ông cực kì lý trí, anh sẽ biết rằng cơ hội để chuyện đó xảy ra lần nữa là không nhiều. Tuy nhiên, anh cũng không có gì khác mọi người trong việc đôi khi tình cảm làm lu mờ lý trí. Có lẽ sẽ không ai tin được điều này nơi ngài Chánh án vĩ đại, nhưng anh có những nỗi sợ hãi của mình, và đây dường như là nỗi sợ lớn nhất.

Sophia đi qua bếp và ra ngoài sân. Lưng Ross quay về phía nàng, và nó cứng đờ khi anh cảm nhận được nàng đang đến. Anh đã từ bỏ cố gắng hút thuốc và chỉ đứng đó với hai bàn tay thọc sâu vào túi quần, đầu

cúi xuống.

Khi nàng tới gần hơn, giọng anh vang lên trong tiếng gầm gừ khe khẽ. “Anh muốn ở một mình.”

Sophia không dừng lại cho đến khi nàng đã ấn mình vào lưng anh và vòng hai cánh tay quanh bụng anh. Mặc dù Ross có thể dễ dàng giằng ra, anh vẫn bất động trong vòng tay nàng. Trái tim Sophia nhức nhối với tình thương khi nàng cảm nhận được anh đang run rẩy khắp toàn thân như một con sói bị bắt, hoảng loạn vì sự giam cầm của mình.

“Ross,” nàng khẽ nói, “mọi chuyện sẽ ổn cả.”

“Anh biết rồi.”

“Em không nghĩ là anh biết.” Nàng đặt má lên lưng anh và siết chặt vòng tay quanh bụng anh trong khi tìm kiếm những lời lẽ sẽ an ủi được anh. “Em không yếu đuối như Eleanor trước đây. Việc đó sẽ không xảy ra lần nữa. Anh phải tin em.”

“Ừ,” anh đồng ý ngay lập tức. “Chẳng có lý do gì để lo lắng cả.” Nhưng những cơn run rẩy vẫn tiếp tục, và trong hơi thở anh lẫn quất về tức giận.

“Nói cho em biết anh đang nghĩ gì,” nàng nói. “Những ý nghĩ thật sự của anh, chứ không phải là điều anh tin em muốn nghe.”

Ross chờ rất lâu mới trả lời câu hỏi mà nàng nghĩ là anh sẽ từ chối nói ra, cho đến khi anh ép buộc những lời ấy thốt ra qua từng hơi thở đứt đoạn. “Anh biết chuyện này sẽ xảy đến... anh đã tự chuẩn bị tinh thần... không có lý do hợp lý nào để sợ. Anh muốn đứa bé này. Anh muốn có một gia đình với em. Nhưng bất kể anh tự nói với mình ra sao, anh vẫn không thể không nhớ lại... Ôi, Chúa ơi, em không thể biết được nó thế nào đâu!” Giọng anh vỡ vụn, và nàng biết những kí ức đen tối đã lại tấn công anh quá nhanh khiến anh không kịp trở tay.

“Ross,” nàng yêu cầu, “quay lại với em. Làm ơn.”

Dường như anh đã tê liệt khi làm theo lời nàng. Lập tức nàng vòng hai cánh tay quanh người anh, ấn cơ thể mình vào cơ thể to lớn, ấm áp của anh. Anh ôm nàng như thể nàng là một chiếc phao cứu sinh, cánh tay anh bám chặt lấy nàng trong lúc tuyệt vọng.

Sophia xoa hai bàn tay mình vào lưng anh và hôn tai anh. Những ngón tay anh túm chặt tóc nàng và quần áo nàng, và anh nắm lấy nàng trong khi phổi hít vào những hơi run rẩy. Sophia đặt tay ở hai bên khuôn mặt ửng đỏ, nóng bừng của anh và ép nó về phía mình. Hàng mi dày của anh sưng nước mắt, và dường như anh đang nhìn xuyên qua những cánh cổng địa ngục. Nàng nhẹ nhàng hôn đôi môi mím lại của anh.

“Anh sẽ không bao giờ còn cô đơn nữa,” nàng hứa. “Chúng ta sẽ có thật nhiều đứa con khỏe mạnh, và cháu chắt nội ngoại, và chúng ta sẽ già đi cùng nhau.” Thực ra, anh đã già rồi mà >

Anh gật đầu, rõ ràng đang cố bắt mình tin nàng.

“Ross,” nàng nói tiếp, “em không giống Eleanor chút nào, phải không?”

“Không,” anh sụt sùi trả lời.

“Toàn bộ mối quan hệ của chúng ta, kể từ khi bắt đầu đến bây giờ... không có một giây phút nào giống với điều anh đã trải nghiệm với Eleanor, đúng không?”

“Tất nhiên là không.”

“Vậy thì tại sao anh lại nghĩ là nó sẽ kết thúc cùng một kiểu?”

Anh không trả lời, chỉ ấn môi anh vào thái dương nàng và đứng ôm nàng một cách tuyệt vọng.

“Em không biết tại sao Eleanor lại ra đi như thế,” Sophia nói. “Đó không phải là lỗi của cô ấy, và chắc chắn cũng không phải là lỗi tại anh. Việc đó ngoài tầm kiểm soát của anh. Anh sẽ vẫn bị quá khứ truy đuổi cho đến khi nào anh ngừng nhận trách nhiệm vì những chuyện đã xảy ra cho cô ấy. Và bằng cách trừng phạt chính mình, anh cũng đang trừng phạt em nữa.”

“Không,” anh hào hển, luống cuống vuốt tóc nàng, cổ nàng, lưng nàng.

“Mặc cảm tội lỗi của anh không phải là cách tưởng nhớ cô ấy.” Sophia lùi lại và nhìn vào khuôn mặt méo mó của anh. “Eleanor sẽ ghét phải nhìn thấy anh tiêu tụy đi vì đã yêu cô ấy.”

“Anh không thể!”

“Vậy thì hãy chứng minh đi,” nàng thách thức, đôi mắt nàng cũng mờ đi vì xúc động. “Hãy sống như cô ấy mong muốn, và đừng đổ lỗi cho mình thêm nữa.”

Ross ôm lấy nàng, và Sophia ôm anh với tất cả sức mạnh của nàng. Khuôn mặt râu ria của anh chà vào mặt nàng khi anh tìm kiếm môi nàng, tìm thấy chúng, và hôn nàng gần như là đói khát. Nàng mở lòng với anh, chấp nhận niềm đam mê mạnh mẽ của anh. Bàn tay anh thô bạo tìm kiếm cơ thể nàng, cảm xúc đã chuyển thành nhu cầu thể xác thuần túy.

“Lên lầu đi anh,” nàng nói.

Với tiếng rên hoang dại, anh bế nàng lên và hướng vào trong nhà, không dừng lại cho đến khi đã tới phòng họ.

17. Chương 17

Sophia thức dậy một mình và khoả thân bên dưới những tấm phủ giường nhàu nhò. Nàng đã ngủ trễ, nàng mơ màng nghĩ. Có rất nhiều việc phải làm hôm nay - gặp người trang trí nội thất và làm vườn, và một bữa trưa từ thiện cần phải tham dự. Nhưng vì lý do gì đó ý nghĩ về tất cả những việc đó không làm phiền nàng như đáng phải thế nữa.

Một nụ cười ngái ngủ làm cong môi nàng khi nàng nằm úp bụng xuống. Kí ức về lần ân ái với Ross gần nhất cuộn lên trong đầu nàng. Anh đã cùng với nàng biết bao lần trong đêm qua, phủ lên nàng niềm đam mê mạnh mẽ cho đến khi cuối cùng nàng phải xin anh dừng lại. Giờ nàng đau nhức khắp mình mẩy, và cảm thấy những cơn buốt nhói ở những nơi bí mật, và môi nàng khô nẻ và sưng phồng vì hôn. Và nàng hoàn toàn thoải mái, cơ thể ngập tràn cảm giác mãn nguyện xa hoa.

Nàng bảo Lucie đổ đầy bồn tắm cho nàng, và nàng tận hưởng thời gian chọn quần áo mặc, lựa dẹt màu hồng đào gần đường viền xếp nếp ở eo và gấu váy. Khi bồn tắm đã sẵn sàng, nàng hạ mình xuống bồn nước nóng với một tiếng thở dài, để cho hơi nóng làm dịu đi những chỗ da trầy và những cơ bắp nhức mỏi của nàng. Sau đó nàng mặc quần áo và chải tóc theo kiểu mới thời trang hơn, tóc được tách ở bên phải thành từng lọn và ghim vào bên trái (chịu chết không tưởng tượng được)

Ngay khi nàng với tay lấy chiếc mũ trùm đầu điểm những cụm tú cầu, Lucie đi vào trong nhà với những tràng gõ cửa dồn dập.

“Em đến để đổ bồn tắm đấy à?” Sophia hỏi.

“Vâng, thưa phu nhân, nhưng... họ đã sai Ernest đi được nửa đường rồi ạ. Ngài Ross muốn gặp chị, và ngài ấy đòi chị tới văn phòng ngài ấy.”

Yêu cầu đó rất không bình thường, vì Ross hiếm khi gọi nàng vào ban ngày. “Tất nhiên là được,” Sophia bình tĩnh nói, mặc dù nàng cảm nhận được sự bồn chồn ở trong lòng. “Chắc là xe ngựa vẫn đang chờ ở cửa trước. Em đi nói với bác tài tôi sẽ xuống sau vài phút được không?”

“Vâng, thưa phu nhân.” Lucie kính cẩn nhún gối và đi ra.

Ernest đang chờ ở dưới lầu để đi cùng nàng sang số 3.

“Ernest,” Sophia hỏi khi họ bước ra cửa sau và đi ngang sân, “em có biết tí gì về chuyện tại sao ngài Ross lại cần gặp tôi không?”

“Không, thưa phu nhân... trừ việc... có chuyện gì đó rất nghiêm trọng sáng nay. Ông Sayer đã đi đi về về hai lần rồi, và em nghe thấy ngài Grant đã cử lính tới Newgate, gọi quân đội tới đây!”

“Họ mong chờ sẽ có một cuộc nổi loạn vì lý do nào đó,” Sophia lẩm bẩm, trong khi nổi nghi hoặc lạnh buốt tụ lại trong ngực nàng.

Cậu bé khá bồn chồn vì háo hức. “Có vẻ như thế, thưa phu nhân!”

Một lượng cảnh sát và lính tuần tra khác thường đang được triệu tập tới số 3. Từng nhóm đàn ông mặc quân phục gập đầu kính cẩn và cúi mũ ra khi Sophia đi qua. Nàng lơ đãng chào họ và tiếp tục đi cùng Ernest cho đến khi họ tới văn phòng Ross. Bỏ lại cậu bé ở giữa tiền sảnh, Sophia gạt cánh cửa mở một nửa và nhìn thấy Ross đang đứng bên cạnh bàn. Ngài Grant Morgan đứng nhìn ra cửa sổ, biểu hiện khổ hạnh hiện trên mặt anh ta. Họ đều quay lại khi nàng vào, và ánh mắt Ross khóa với mắt nàng. Trong một thoáng nghệt thở sự thân mật của đêm hôm trước nháng qua giữa họ, và Sophia cảm thấy mạch đập rộn lên.

Ross đi lại chỗ nàng và cầm tay nàng khẽ siết nhẹ. “Chào em,” anh khẽ nói.

Nàng buộc mình phải mỉm cười. “Em cho là anh sắp giải thích tại sao sáng nay có quá nhiều hoạt động ở văn phòng thế này.”

Anh gạt đầu và trả lời thẳng. “Anh muốn em rời London và đi Silverhill. Chỉ vài ngày thôi, cho đến khi anh thấy đã đủ an toàn cho em trở lại.”

Nàng sợ hãi nhìn vào mặt anh. “Em cho là anh đang trông đợi một vụ rắc rối nào đấy.”

“Nick Gentry đã bị bắt và buộc tội nhận và bán đồ ăn cắp. Một nhân chứng đã xuất hiện với bằng chứng chắc chắn. Anh đã giải Gentry tới Toà Án Hoàng gia và đề nghị quan toà cho hắn mức án thật nặng. Tuy nhiên, nếu việc xét xử kéo dài quá, các vụ phản đối sẽ nổi lên mạnh tới mức khiến vụ nổi loạn ở Gordan cứ như là lễ hội Tháng Năm vậy. Anh không muốn em ở bất kì đâu gần London cho đến khi mọi chuyện ngã ngũ.” Mặc dù vụ bắt giữ Nick và mục tiêu Ross đã nhắm đến nhiều năm, chẳng có chút đắc thắng nào trong giọng điệu của anh.

Sophia cảm thấy như nàng vừa nhận một cú đấm thẳng vào bụng. Buồn nôn và nghẹn thở, nàng tự hỏi tại sao em trai nàng lại là một tên tội phạm khét tiếng như thế. Nếu cậu ta chỉ cần ít thành công hơn một chút, cậu ta có thể sống sót trong sự ẩn danh. Nhưng không, cậu ta cứ phải dành giật danh vọng và trở thành đề tài gây tranh cãi, chia rẽ công chúng và hếch mũi vào mặt các giới chức năng. Nick đã làm cho không ai có thể cứu giúp cậu ta được.

Nàng quờ quạng tóm lấy chiếc ghế đằng sau mình. Nhìn thấy vẻ lão đảo của nàng, Ross đặt nàng ngồi xuống ghế. Anh cúi người trước mặt nàng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhợt nhạt của nàng với sự lo lắng bất ngờ. “Có chuyện gì?” anh hỏi, cầm hai bàn tay lạnh buốt của nàng trong tay mình. Hơi ấm từ những ngón tay anh không thể làm tan sự buốt giá trên da nàng.

“Em ốm à? Có phải đứa bé -”

“Không.” Nàng tránh nhìn vào anh, cố ép buộc những ý nghĩ điên cuồng của mình vào một khuôn khổ nào đó có thể hiểu được. Xương cốt nàng dường như đã biến thành băng, cái lạnh toát ra từ tận trong tâm khảm, khiến cho da nàng phát đau. Thậm chí cả sự động chạm quen thuộc, nhẹ nhàng của bàn tay Ross cũng gây đau đớn. Nàng cân nhắc việc kể cho anh nghe sự thật về Nick, vì cái giá nàng phải trả cho việc tiếp tục giữ im lặng là quá lớn. Vậy nhưng rất có thể sự thật cũng đòi trả giá tương đương. Bất kể nàng lựa chọn như thế nào, cuộc sống của nàng cũng sẽ không còn như trước nữa.

Những giọt nước mắt len qua mắt nàng cho đến khi khuôn mặt yêu thương của Ross mờ đi.

“Có chuyện gì?” Ross lặp lại, giọng anh khản trương. “Sophia, em có sao không? Em có cần bác sĩ không?”

Nàng lắc đầu và hít một hơi run rẩy. “Em không sao.”

“Vậy thì sao -”

“Anh không thể làm gì để giúp cậu ta ư?” nàng tuyệt vọng hỏi.

“Giúp Gentry? Nhân danh vị Chúa nào mà em lại yêu cầu điều đó?”

“Có một chuyện em vẫn chưa kể cho anh nghe.” Nàng dùng tay áo để chùi mắt cho đến khi khuôn mặt anh lại hiện rõ. “Một chuyện em chỉ được biết ngay trước đám cưới của chúng ta.”

Ross im lặng, tiếp tục đứng trong tư thế nửa cúi xuống, hai bàn tay anh tóm lấy hai tay ghế của nàng. “Nói tiếp đi,” anh khẽ nói.

Qua khe cửa Sophia nhìn thấy Ngài Grant đi về phía cửa, chu đáo để hai người lại với nhau. “Chờ đã,” nàng nói với anh ta, và anh ta dừng chân nơi ngưỡng cửa. “Xin hãy ở lại, ngài Grant. Tôi nghĩ anh cũng nên biết chuyện này, dựa vào vị trí của anh ở Phố Bow.”

Morgan đánh cái nhìn dò hỏi vào Ross và cẩn thận trở lại vị trí bên cửa sổ, mặc dù rõ ràng anh không mong muốn tham gia vào cảnh này.

Sophia nhìn chằm chằm vào bàn tay mạnh mẽ, phủ đầy lông đang đặt trên mỗi bên tay ghế của nàng. “Anh có nhớ khi anh kể cho em Gentry là người đã tặng em sợi dây chuyền kim cương không?”

Ross gật đầu.

“Em đã biết rồi,” nàng dờ dẩn nói. “Vào ngày hôm đó, em đã chạm mặt Gentry ở gần cửa hàng Lannigan. Cậu ta... đưa em vào trong xe ngựa của cậu ta. Và chúng em đã nói chuyện.” Dừng lại, nàng quan sát bàn tay râm nắng của chồng nắm chặt lấy tay ghế cho đến khi những khớp ngón tay anh trắng bệch. Văn phòng dường như im lặng tựa nắm mồ, trừ âm thanh tiếng thở kiêu hãnh của Ross. Cách duy nhất Sophia có thể tiếp tục nói là giữ giọng nàng đều đều vô cảm. “Gentry nói rằng hồi còn thiếu niên cậu ta đã ở cùng một tàu khổ sai với em trai em. Cậu ta kể với em chuyện gì đã xảy ra cho John, những điều nó đã phải chịu đựng... và rồi cậu ta kể cho em -” Nàng dừng lại, rồi nói với giọng tan vỡ. “Cậu ta nói với em rằng John đã không chết. Nó đã lấy tên của một cậu bé khác trên tàu để có thể được tha sớm -”

“Sophia,” Ross khẽ cắt lời, như thể anh tin nàng đã phát điên, “em trai em chết rồi.”

Nàng đặt tay lên hai bàn tay cứng rắn, gân guốc của anh và nhìn thẳng vào anh. “Không,” nàng khấn thiết nói. “Nick Gentry là em trai em. Nó và John chỉ là một người thôi. Em đã biết điều đó là sự thật ngay khi nó kể cho em. Nó không thể lừa dối em, Ross... chúng em đã lớn lên cùng nhau, nó biết mọi thứ về quá khứ của bọn em, và... hãy nhìn vào nó mà xem, và anh sẽ thấy điểm tương đồng. Chúng em có cùng một đôi mắt. Cùng đường nét. Cùng -”

Ross giật tay nàng ra và bước xa khỏi nàng như thể anh bị bỏng. Ngực anh phập phồng vì thở khó nhọc. “Lạy Chúa,” nàng nghe anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

Sophia gục xuống ghế của nàng, chắc chắn rằng giờ đây nàng đã mất anh. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng vì đã giấu giếm một điều đáng lẽ nàng phải nói với anh trước khi họ kết hôn. Nàng tê tái tiếp tục kể nốt phần còn lại của câu chuyện với em trai nàng, cũng như về thông tin mà cậu ta đã ép nàng phải lấy từ phòng hồ sơ. Ross tiếp tục quay lưng lại nàng, hai bàn tay siết chặt. “Em xin lỗi,” Sophia kết thúc cứng ngắc. “Em ước gì có thể làm lại từ đầu. Đáng lẽ em phải kể cho anh nghe về Nick ngay khi em biết cậu ta là em trai em.”

“Tại sao giờ lại kể với anh?” Ross khàn giọng hỏi.

Không còn gì để mất nữa. Nàng tập trung vào một điểm xa xôi trên sàn nhà khi trả lời. “Em đã hi vọng bằng cách nào đó anh có thể cứu nó.”

Một tiếng cười cay độc thoát ra khỏi anh. “Nếu anh có thể đi nữa, chuyện đó cũng không thành vấn đề. Chẳng bao lâu Gentry sẽ lại làm gì đó khác, và anh sẽ lại phải bắt hắn. Và rất có thể một tháng nữa chúng ta lại ở trong tình huống tương tự thế này.”

“Em không quan tâm đến một tháng nữa. Tất cả những gì em quan tâm đến là ngày hôm nay.” Ross sẽ không bao giờ biết nàng phải trả giá như thế nào để nói điều tiếp theo, nhưng nàng buộc những lời đó thốt ra. “Đừng để người ta treo cổ nó,” nàng cầu xin. “Em không thể mất John thêm lần nữa. Hãy làm gì đó.”

“Làm gì?” anh gầm lên.

“Em không biết,” là câu trả lời hoảng hốt của nàng. “Chỉ cần tìm ra cách nào đó để nó không chết. Em sẽ nói chuyện với nó, thuyết phục nó thay đổi, và có thể nó sẽ -”

“Hắn sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Xin hãy cứu em trai em một lần này thôi,” nàng kiên trì xin. “Chỉ một lần. Em sẽ không bao giờ đòi hỏi thêm nữa, bất kể chuyện gì sẽ xảy ra từ giờ trở đi.”

Anh không cử động hay nói gì, đôi vai anh gồng lên bên dưới chiếc áo sơ mi.

“Phu nhân Sophia,” Morgan khẽ chen vào. “Đáng lẽ tôi không nên nói, nhưng tôi phải chỉ ra cái giá Ngài Ross phải trả là gì. Mọi con mắt đều đang đổ dồn vào Phố Bow. Người ta chú ý từng li từng tí đến chuyện chúng tôi sẽ xử trí ra sao. Nếu người ta phát hiện ra ngài Ross đã can thiệp vào tiến trình luật pháp, danh tiếng của anh ấy và mọi thứ mà anh ấy đã tạo dựng sẽ bị huỷ hoại. Hơn nữa, nhiều câu hỏi sẽ được đặt ra, và khi mọi chuyện vỡ lở là Gentry là em vợ của ngài Ross, toàn bộ gia đình Cannon sẽ phải hứng chịu hậu quả.”

“Tôi hiểu,” Sophia nói. Áp lực đau đớn dâng lên sau mắt nàng, và nàng cắn móng tay vào lòng bàn tay để ngăn mình khỏi khóc. Nàng nhìn chăm chú vào chồng mình; anh vẫn từ chối đối mặt với nàng.

Dường như không còn điều gì để nói nữa. Nàng lặng lẽ rời khỏi văn phòng, biết rằng nàng đã đòi hỏi ở anh điều bất khả. Hơn nữa, nàng đã làm anh tổn thương hơn cả mức anh có thể tha thứ cho nàng.

Hai người đàn ông còn lại một mình. Một lúc lâu sau Morgan mới nói. “Ross...” Trong tất cả những năm họ đã quen biết nhau, anh ta chưa bao giờ gọi anh bằng tên trống không. “Anh có nghĩ rằng có thể cô ấy nói sự thật không?”

“Tất nhiên đó là sự thật,” Ross cay đắng đáp lời. “Nó quá kinh khủng đến mức phải là sự thật.”

Sau khi Sophia ra khỏi số 3 phố Bow, nàng không chắc phải làm gì. Đột nhiên nàng thấy kiệt sức, như thể nàng đã đi bộ nhiều ngày mà không được ngủ. Nàng chán nản nghĩ xem Ross sẽ làm gì với nàng. Với những mối quan hệ và ảnh hưởng chính trị rộng lớn của mình, có thể anh sẽ dễ dàng ly dị nàng. Hoặc anh chỉ đơn giản giam nàng ở đâu đó trong vùng quê, ra khỏi tầm mắt và tâm trí anh. Bất kể anh quyết định thế nào, Sophia cũng sẽ không trách anh. Nhưng nàng vẫn không thể tiêu hoá được cái ý nghĩ anh sẽ vứt bỏ nàng hoàn toàn. Có lẽ sẽ vẫn còn đôi chút cảm xúc của anh lưu lại, một cơ sở mỏng manh để từ đó họ có thể xây dựng lại mối quan hệ của họ. Cho dù đến cùng nó chỉ là một thứ hàng nhái méo mó nếu so với cái họ đã từng có.

Nàng ngơ ngẩn đi vào trong phòng ngủ của họ và thay bộ áo ngủ. Vẫn đang là ban ngày, nhưng sự mệt mỏi đã chế ngự nàng. Nàng nằm lên chiếc giường rộng lớn và nhắm mắt lại, chào đón sự vô thức đen tối phủ xuống mình.

Rất lâu sau đó nàng thức dậy bởi âm thanh ai đó bước vào phòng. Nàng mơ màng nhận ra mình đã ngủ suốt cả buổi chiều. Căn phòng mát mẻ hơn, và phía trên những tấm rèm đóng một nửa nàng có thể nhìn thấy mặt trời đã nhường bước cho buổi đêm dần buông. Nàng ngồi dậy, theo dõi chồng nàng bước qua ngưỡng cửa và đóng nó lại trong một cử động kiên quyết.

Họ nhìn nhau như hai võ sĩ giác đấu đã được đưa lên võ đài nhưng vẫn còn chưa muốn chiến đấu.

Nàng là người đầu tiên lên tiếng. “Em chắc là anh... rất giận em.”

Một khoảng im lặng dài trôi qua. Vốn tưởng họ sẽ có một cuộc thảo luận đúng mực, Sophia giật mình khi anh lao thẳng vào nàng bằng hai bước dài và tóm lấy nàng một cách thô bạo. Bàn tay anh thọc trong tóc nàng và anh ngửa đầu nàng ra sau, ngấu nghiến miệng nàng. Nụ hôn thô bạo không phải để trao tặng mà là để trừng phạt. Hồn hển, Sophia dâng hiến hoàn toàn, mở miệng nàng cho sự thâm nhập mạnh mẽ của lưỡi anh, đáp trả cơn cuồng nộ của anh bằng sự đầu hàng tuyệt đối. Nàng nói với anh bằng môi và cơ thể nàng rằng bất kể anh muốn gì ở nàng, nàng sẽ đều cho đi không do dự. Dần dần sự thiếu chống trả của nàng dường như xoa dịu anh, và anh thả lỏng nụ hôn, vẫn còn ấn vào sâu, cả hai bàn tay anh ôm quanh đầu nàng.

Tuy nhiên, vòng ôm chỉ tồn tại rất ngắn. Ross đột ngột thả nàng ra khi anh đẩy người nàng ra và để khoảng cách vài yard giữa họ. Anh lườm nàng bối rối, đôi mắt anh rực sáng và xuyên thấu trên khuôn mặt đỏ bừng.

Và rồi Sophia chợt hiểu, rõ ràng như thể những suy nghĩ và cảm xúc của anh là của chính nàng. Nàng đã nói dối anh, giữ bí mật với anh, chà đạp lòng tin của anh. Nhưng anh vẫn muốn nàng. Anh sẽ tha thứ cho nàng vì mọi chuyện, kể cả tội sát nhân. Anh yêu nàng hơn cả danh dự, thậm chí hơn cả lòng kiêu hãnh của mình. Đối với một người đàn ông vẫn luôn luôn tự kiểm chế hoàn toàn như thế thì nhận thức ấy là một cú sốc không dễ chịu gì.

Nàng tuyệt vọng cầu mong có một cách để đảm bảo với anh rằng từ giờ trở đi, nàng sẽ xứng đáng với lòng tin của anh.

“Xin hãy để em giải thích,” nàng nói bằng giọng khàn đục. “Em đã muốn kể cho anh nghe về Nick, nhưng em không thể. Em quá sợ rằng một khi anh biết -”

“Em tưởng anh sẽ quay lưng lại với em.”

Nàng gật đầu, đôi mắt nhứt nhối.

“Anh phải chứng tỏ bản thân mình với em bao nhiêu lần nữa đây?” Khuôn mặt anh nhăn nhúm vì tức giận. “Đã bao giờ anh trách cứ em vì những lỗi lầm trong quá khứ chưa? Đã bao giờ anh không công bằng với em chưa?” Vấn đề là, anh too good to be true, ai mà chẳng sợ mất T__T

“Chưa.”

“Vậy tới khi nào em mới tin tưởng anh?”

“Em rất tin anh,” nàng khàn giọng nói. “Nhưng nỗi sợ mất anh còn hơn cả mức em chịu đựng được.”

“Cách duy nhất khiến em mất anh là nói dối anh một lần nữa.”

Nàng chớp mắt, và trái tim nàng đập giậm dữ dội trong lồng ngực. Điều gì đó trong những lời của anh ám chỉ... “Đã quá muộn chưa anh?” cuối cùng nàng cũng hỏi. “Em đã mất anh chưa?”

Trông Ross rất buồn, môi mím lại. “Anh vẫn ở đây,” anh chỉ ra một cách mỉa mai.

Môi nàng run run cho đến khi nàng thốt được nên lời. “Nếu anh vẫn muốn em, em-em hứa sẽ không bao giờ nói dối anh nữa.” Sao lại có kiểu hứa điều kiện thế nhỉ?

“Đó sẽ là một sự thay đổi dễ chịu,” anh nói với nàng cụt ngủn.

“Và... em sẽ không giữ bí mật với anh nữa.”

“Cũng là một ý hay.”

Niềm hi vọng điên rồ tràn ngập lòng nàng khi nàng nhận ra anh sẵn lòng cho nàng một cơ hội nữa. Giận dữ, nhưng sẵn sàng. Và chỉ có thể có một lý do khiến cho anh đặt mình trong vòng nguy hiểm như thế.

Nàng cẩn trọng đến gần chồng nàng, căn phòng tối đi khi các toà nhà và chớp nhẹn ở London chìm trong ánh tà dương. Nàng đặt hai bàn tay lên ngực anh, khẽ bao phủ nhịp đập điên cuồng trong tim anh. Anh cứng người nhưng không tránh đi. “Cảm ơn anh, Ross” nàng thì thào.

“Vì cái gì?” anh hỏi, mặt lạnh như tiền.

“Vì đã yêu em.” Nàng cảm thấy tim anh nảy lên trước câu đó, và nàng nhận ra cho đến tận giây phút này, Ross vẫn không hề thừa nhận những cảm xúc của anh với nàng, cho dù với chính mình. Anh không muốn đặt tên cho nó. Giữ ánh mắt anh, nàng nhìn thấy ánh lửa oán giận trong mắt anh... và ham muốn đang thành hình mà anh không thể che giấu.

Nàng chỉ có thể nghĩ được một cách để xoá tan sự giận dữ, để đảm bảo với anh và xoa dịu niềm kiêu hãnh bị sứt mẻ của anh.

Đôi mắt màu ngọc bích của Sophia thật bình yên khi nàng vươn tay lên cổ Ross, những ngón tay của nàng cởi nút thắt cà vạt của anh. Nàng tập trung vào nhiệm vụ đó như thể nó là điều tối quan trọng. Nút thắt lỏng ra, và nàng kéo dài lụa dài màu tối khỏi cổ anh. Cơ thể Ross cứng chắc như tảng đá cẩm thạch, những ý nghĩ của anh lộn xộn. Chắc chắn nàng không nghĩ rằng một trò chơi trên giường sẽ giải quyết được điều gì. Nhưng những hành động chủ động của nàng ám chỉ rằng nàng đang cố giải thích điều gì đó.

Nàng cởi đồ cho anh thật chậm, cởi áo, áo chen, và áo sơ mi, rồi quỳ xuống cởi giày cho anh. “Sophia,” anh gọi một tiếng.

“Để em,” nàng thì thầm. Đứng dậy, nàng chà những đầu ngón tay qua lớp lông ngực của anh. Những ngón tay nàng khê chìm vào lớp lông đen, len qua chúng, vuốt ve làn da nóng hổi bên dưới. Ngón cái của nàng tìm thấy đầu ngực anh, tinh tế ve tròn, biến chúng thành những núm cứng đờ. Cúi xuống gần hơn, nàng đưa lưỡi qua đầu ngực sậm màu cho đến khi chúng trơn trượt và nhạy cảm. Anh không thể nén nổi một tiếng gừ bản năng khi bàn tay nàng trượt qua chỗ phồng khuấy động của anh, từ từ đi theo nó.

Khi đó nàng liếc nhìn vào mặt anh. “Anh có hối hận vì đã yêu em không?” nàng thì thầm.

“Không,” anh cộc cằn nói. Bằng cách nào đó anh vẫn đứng vững được khi những ngón tay mảnh mai của nàng trượt vào bên trong lưng quần anh.

“Em muốn anh biết một chuyện,” Sophia nói. Chiếc cúc đầu tiên tách ra, để lộ phần đầu căng phồng. Những ngón tay nàng sờ đến chiếc cúc tiếp theo. “Em thuộc về anh, Ross à, nhiều hơn anh có bao giờ thuộc về em. Em yêu anh.” Một cơn rùng mình chạy suốt người anh khi anh nghe thấy thế. “Em yêu anh,” nàng cố tình lặp lại, cởi chiếc cúc thứ tư.

*

Dần dần Sophia quay lại và trèo lên người anh, đặt đầu nàng lên giữa ngực anh. Ross ôm nàng thật chặt. Mỗi anh di chuyển trên thái dương co giật của nàng khi anh nói. “Anh không quan tâm em trai em là ai. Hắn có thể là hiện thân của quỷ dữ, và anh sẽ vẫn muốn em. Anh yêu mọi thứ về em. Anh không bao giờ trông mong tìm được một niềm hạnh phúc như thế này. Anh yêu em nhiều đến mức không thể chịu nổi ý nghĩ có bất kì điều gì xen vào giữa chúng ta.”

Cơ thể mảnh mai, ẩm ướt của Sophia thư giãn trên người anh. “Giờ chẳng có gì chen vào giữa chúng ta cả,” nàng nói nghe khàn khàn.

Ross choãi chân ra cho nàng nằm vào giữa người anh, cái của anh khê đụng đẩy trên bụng nàng. Thở dài thư thái, anh vòng tay gói đầu và nhìn nàng đắm chiêu. “Sophia,” anh lẩm bẩm, “anh không nghĩ có bất kì cách gì để cứu Gentry khỏi giá treo cổ được. Anh cũng không đặc biệt muốn thử. Anh không thể bỏ qua những tội ác của hắn, cho dù đó là em trai em. Thực tế, Gentry đã không còn cứu vãn được nữa. Hắn đã chứng tỏ điều đó quá nhiều lần.”

Nàng lắc đầu không đồng ý. “Cuộc sống của nó đã rất khó khăn -”

“Anh biết,” anh cắt lời nhẹ nhàng hết sức có thể. Rõ ràng bất kì cuộc cãi vã nào về Nick Gentry cũng sẽ chỉ mang lại nỗi thất vọng cho cả hai người. Sophia sẽ không bao giờ thôi hi vọng rằng linh hồn tội lỗi của em trai nàng có thể được cứu rỗi. Anh khê mỉm cười, vuốt ve cái cằm yếu đuối của nàng. “Chỉ có em là vẫn còn yêu một đứa em trai đã dám tống tiền chị gái.”

“Chưa có ai từng cho nó một cơ hội để thay đổi cả,” nàng nói. “Chỉ cần nó có cơ hội sống cuộc sống khác... hãy nghĩ về người đàn ông mà nó có thể trở thành.”

“Anh e là không tưởng tượng được,” là câu trả lời mỉa mai của Ross. Xoay người, anh đẩy nàng xuống dưới mình, cặp đùi cơ bắp của anh giam giữ nàng. “Nói đủ về Gentry rồi. Hắn đã chiếm giữ đầu óc anh đủ cho một ngày rồi.”

“Được thôi,” nàng đồng ý, mặc dù rõ ràng nàng còn muốn bàn tiếp. “Vậy chúng ta sẽ dành phần còn lại của buổi tối làm gì?”

“Anh đói,” anh lẩm bẩm, cúi đầu xuống ngực nàng, “anh muốn bữa tối... và thêm em nữa.” Miệng anh phủ một bên núm vú sưng phồng, khê cắn. “Nghe có được không?”

Nhờ sự chuẩn bị của Ross, không có cuộc tuần hành bạo động nào từ phía những người ủng hộ Nick Gentry. Tuy nhiên, ngày tiếp theo, anh đã trông đợi một vài cuộc đụng độ công khai. Do đó nhiều toán quân lính và cảnh sát phong tỏa Phố Bow, và một đội gồm ba thám tử và một tá cảnh sát bận rộn dẹp đường, ngăn những người tò mò tụ tập trước Newgate. Gia đình của các thẩm phán được thông báo trước để lập hàng rào trước nhà họ, trong khi những người làm việc ở ngân hàng, xưởng rượu và các nơi khác được trang bị

súng để giúp họ phòng ngự trước các vụ cướp phá có thể xảy ra. Sophia đã kịch liệt phản đối nỗ lực của Ross gửi nàng về vùng quê cho đến khi mọi chuyện được giải quyết. Nàng không muốn bị nhốt ở Silverhill Part và ngồi đó bất lực cùng với Catherine, Iona và ông nội Ross trong khi số phận em trai nàng đang được định đoạt.

Khi ngày dần trôi qua, Sophia ngồi trong tư xá ở số 4 phố Bow, diên cuồng nghĩ xem em trai nàng sẽ ra sao. Đầu nàng đau như búa bổ. Ross không về ăn trưa, chỉ gọi cà phê hết lần này đến lần khác trong khi một dòng lũ lượt các vị khách tiến vào trong văn phòng chánh án. Dần dần đêm buông xuống, và thành phố đầy các đội tuần tra có vũ khí đi tuần trong các khu ổ chuột và ổ tội phạm sôi sùng sục. Trên đường đưa tin tới một thẩm phán ở Quảng trường Finsbury, Ernest dừng ở nhà số 4 để thông báo ngắn gọn cho Sophia biết tình hình. “Em nghe ngài Ross và ngài Grant nói chuyện với nhau về chuyện họ ngạc nhiên thế nào khi thấy công chúng im ắng trong vụ bắt Gentry thế này. Ngài Ross nói rằng đó là dấu hiệu cho thấy nhiều ý kiến đã chống lại Gentry.” Ernest lắc đầu trước sự bất trung của đám đông. “Tội nghiệp Chó Đen,” cậu ta lẩm bẩm. “Những kẻ vô ơn chết tiệt, tất cả bọn chúng.”

Nếu Sophia không quá khổ sở, nàng sẽ mỉm cười trước sự bảo vệ của cậu bé dành cho người hùng tội phạm của mình. “Cảm ơn, Ernest,” nàng nói. “Cẩn thận khi ra ngoài nhé. Tôi không thích em bị thương đâu.”

Cậu bé đỏ mặt và mỉm cười trước sự quan tâm của nàng. “Ôi, chẳng ai chạm một ngón tay vào em được đâu, phu nhân!”

Cậu ta nhào đi, và Sophia lại ủ ê cô độc một lần nữa. Mặt trời lặn, để mặc London trong bóng đêm nóng bức, tối đen. Bầu không khí ngọt ngào với than đá và mùi hôi thối từ gió đông. Ngay khi Sophia định thay sang quần áo ngủ để chuẩn bị lên giường, Ross bước vào căn hộ riêng của họ. Anh cởi chiếc áo sơ mi đầm mồ hôi ra khi bước qua ngưỡng cửa.

“Có tin tức gì không?” Sophia hỏi, đi theo anh vào phòng ngủ. “Em trai em thế nào rồi? Có báo cáo gì không? Có vụ lộn xộn nào gần nhà tù không? Em sắp phát điên vì thiếu tin tức.”

“Mọi chuyện đều khá bình thường,” Ross nói, rót nước vào bồn rửa mặt. Những thớ thịt dài sau lưng anh giãn ra khi anh vãi nước vào mặt, vào ngực và dưới cánh tay. “Lấy cho anh cái áo sạch.”

Nàng vội vã làm theo. “Anh sắp đi đâu? Anh phải ăn gì đã chứ. Ít nhất phải ăn cái sandwich -”

“Không có thời gian,” Ross lẩm bẩm, mặc chiếc áo lạnh sạch vào và nhét nó vào trong quần. Anh im lặng cài cổ áo và thắt ca vát quanh cổ. “Một ý tưởng chợt đến với anh chỉ vài phút trước. Anh sẽ tới Newgate - anh định sẽ về sớm. Đừng thức đợi anh. Nếu có tin gì quan trọng, anh sẽ đánh thức em.”

“Anh sắp đi gặp em trai em?” Sophia nhanh chóng lôi một chiếc áo chèn màu ghi ra khỏi tủ áo và giơ nó ra cho anh trượt tay vào. “Tại sao? Anh có ý gì? Em muốn đi với anh!”

“Không phải tới Newgate.”

“Em sẽ chờ ở trong xe bên ngoài,” nàng tuyệt vọng đòi hỏi. “Anh có thể đưa súng cho phu xe, và cả bác tài nữa. Và cảnh sát tuần tra thì ở khắp quanh nhà tù đúng không? Ở đó em cũng sẽ an toàn như ở đây. Ôi Ross, em sẽ phát điên nếu phải chờ ở đây thêm! Anh phải đưa em đi cùng. Xin anh đấy. Nó là em trai em cơ mà!”

Bị những tràng câu hỏi lo ngại tấn công, Ross lườm nàng, một thớ thịt nhỏ giật giật trên má anh. Sophia biết anh muốn từ chối nàng. Tuy nhiên, anh cũng hiểu nỗi lo lắng quặn thắt của nàng dành cho em trai. “Em phải thề là sẽ ở trong xe ngựa,” anh yêu cầu.

“Vâng.”

Ánh mắt anh níu giữ mắt nàng, và anh lẩm bẩm chữ thề. “Lấy áo khoác đi.”

Sợ anh sẽ đổi ý, nàng vội vã vâng lời. “Ý tưởng của anh là gì?” nàng hỏi.

Ross lắc đầu, không sẵn sàng giải thích. “Anh vẫn còn đang xem xét. Và anh không muốn em hi vọng, vì có thể sẽ chẳng được gì.”

Là một nhà giam tạm thời cho những người chờ được xét xử hay thi hành án, Newgate thường được gọi là nhà tù đá. Bất kì ai từng đến hay bị nhốt ở nơi này đều thề rằng cả địa ngục cũng không kinh khủng bằng nó. Những bức tường cũ kĩ vang vọng tiếng gào rú và cười ngạo không ngớt của những tù nhân bị xích như thú vật trong khoang sắt. Không có bất cứ đồ đạc hay vật dụng nào được cho phép trong khám chung cũng như phòng biệt giam. Những cai ngục lại thường là những kẻ ăn hối lộ, độc ác và bệnh hoạn, hay cái gì đó kết hợp cả ba thứ trên, trong khi họ là những người có nhiệm vụ duy trì trật tự. Có lần, sau khi đã áp tải một tội nhân vào Newgate, Eddie Sayer đã trở về phố Bow với lời nhận xét rằng các cai ngục còn đáng báo động hơn cả các tù nhân.

Mặc dù các tù nhân khổ sở kinh khủng trong tiết trời đông giá, nó chẳng là gì so với thứ mùi xú uế bốc lên trong những ngày hè nóng nực. Hàng đàn gián hành quân trên mặt sàn khi Ross yêu cầu viên trưởng giám ngục đưa anh tới hầm của Nick Gentry. Nó được đặt ở trung tâm nhà tù và được gọi là “rương quỷ,” vì không có con đường nào thoát được khỏi nó.

Khi họ đi qua một trong những mê cung ngoằn ngoèo, côn trùng kêu bèm bép dưới chân và những con chuột rúc rích bỏ chạy trước tiếng ủng nặng nề tiến tới. Những tiếng kêu đau đớn vang vọng từ các phòng giam ở các tầng thấp. Ross thấy suy nhược khi nghĩ đến chuyện anh cho phép vợ mình chờ trong xe ngựa ở ngay bên ngoài, và anh cực kì hối hận về quyết định mang nàng tới đây. Anh tự an ủi bản thân với nhận thức là nàng vẫn đi cùng một phu xe có vũ khí, một tài xế và hai thám tử mang đoản kiếm và súng ngắn.

“Đó là Gentry, một tên khá im ắng,” Eldridge, tay trưởng giám ngục nhận xét. Một con người to lớn, rắn chắc với những nét phì nộn, hần hoi gần bằng những người bị giam. Đỉnh đầu hần bị hói, nhưng những lọn tóc dài nhờn bóng rủ xuống từ hai bên đầu tới tận lưng. Eldridge là một trong những quản giáo hiếm hoi tỏ ra thích thú công việc của hần. Có lẽ đó là vì hần kiếm được một khoản kha khá hàng tuần bằng cách bán những câu chuyện về các kinh nghiệm của tù nhân trong lòng Newgate, bao gồm cả những lời trối chằng của tử tù cho các tờ báo ở London. Chắc chắn hần sẽ kiếm được bội tiền nhờ những câu chuyện về Nick Gentry nổi danh.

“Hầu như không có tiếng nào suốt cả ngày,” Eldridge lầm bầm. “Thử hỏi, tôi biết bán chuyện gì nếu hần cứ câm như hến thế chứ?”

“Hần thật không biết điều,” Ross đồng tình một cách giấu cợt.

Rõ ràng hài lòng vì sự đồng tình của Ross, tay quản giáo dẫn anh tới cửa vào rương quỷ. Một cửa sổ rộng sáu inch được đục chìm vào cánh cửa gỗ sồi bọc sắt cho phép tù nhân nói chuyện với người tới thăm. “Gentry!” Eldridge gào qua lỗ. “Khách!”

Không có ai trả lời.

Ross cau mày. “Lính gác đâu rồi?”

Khuôn mặt nhờn bóng của Eldridge quay sang anh. “Không có lính gác nào cả, ngài Ross. Không cần thiết.”

“Tôi đã đặc biệt chỉ thị phải cử một lính gác ở đây suốt ngày đêm,” Ross nói cụt lùn. Không chỉ để ngăn cản các nỗ lực trốn chạy, mà còn vì sự an toàn của chính Gentry.”

Một tiếng cười khùng khục dâng lên từ cái bụng lắc lư của Eldridge. “Trốn thoát?” hần chế nhạo. “Không ai có thể thoát khỏi rương quỷ được. Hơn nữa, Gentry đã bị còng tay, một chiếc còng sắt nơi chân, và hần bị cùm vào một đám xích nặng bao trăm pound (150kg). Hần còn không đụng đậy cái mũi hần được ấy chứ! Không người đàn ông nào còn sống có thể đi ra hay vào phòng giam này, mà không có cái này” Hần vung vẩy chiếc chìa khoá và mở cánh cửa.

Cánh cửa gỗ sồi bọc sắt dày dặn kéo kẹt giằng dãn phản đối khi nó bị đẩy mở ra. “Đó,” Eldridge tự mãn nói, ngọn đèn trong tay hần vung vẩy khi hần bước vào trong phòng giam. “Ngài thấy chưa? Gentry -” Hình hài to lớn của hần lao đảo vì dừng phắt lại trong ngạc nhiên. “Thánh thần thiên địa ơi!”

Ross khẽ lắc đầu khi anh nhìn thấy rương quỷ trống không. “Chúa ơi,” anh lầm bầm, lòng đầy sự ngưỡng mộ lẫn phần nộ trước tài xoay sở của ông em vợ. Một cái đinh sắt cong queo lấp lánh bên cạnh đồng xích lớn trên sàn. Gentry đã mở khoá thành công còng tay và còng chân cậu ta - trong bóng tối mịt mù. Một chấn song cửa sổ bên trong ở phía kia căn phòng bị mất. Không thể hiểu nổi làm thế nào Gentry có thể

tháo rời thanh chắn ấy và uốn cái cơ thể to lớn của hắn qua một khe hẹp đến thế, nhưng hắn đã làm được. Rất có khả năng là hắn đã phải làm trật khớp một bên vai để hoàn thành được việc đó.

“Lần cuối ai đó nhìn thấy hắn là khi nào?” Ross quát câu hỏi vào viên quản giáo đang có cái nhìn mù mịt.

“Một tiếng trước, tôi nghĩ thế,” Eldridge lẩm bẩm, đôi mắt hắn lồi hẳn ra khỏi khuôn mặt mướt mồ hôi.

Nhìn qua cửa sổ bên trong, Ross thấy Gentry đã đập vỡ bức tường ở phòng giam bên cạnh, có thể là dùng thanh chắn song cửa sổ. Anh cố gắng nhớ lại các chi tiết trong bản đồ Newgate đang được dán trên tường trong văn phòng anh.

Anh bắn cái nhìn chết chóc vào tay quản giáo. “Chìa khoá kia có mở được tất cả các phòng giam trong tầng này không?”

“Tôi - tôi nghĩ là có -”

“Đưa nó cho tôi. Giờ thì vác cái mông béo ị của ông xuống tầng một, và bảo với các thám tử ở xe ngựa của tôi rằng Gentry đã trốn thoát. Họ sẽ biết phải làm gì.”

“Vâng, thưa ngài Ross!” Eldridge chạy đi với tốc độ đáng ngạc nhiên so với một người có cái bụng như hắn, hắn mang theo cây đèn và bỏ lại Ross trong bóng tối.

Nắm chiếc chìa khoá, Ross rời rương quỳ và khoá căn phòng thông. Chửi thề liên miên, anh trèo qua cái lỗ trên tường, đi theo dấu ông em vợ. “Đồ chết tiệt, Gentry,” anh lẩm bẩm khi những tiếng sột soạt và rúc rích của lũ chuột bắt an chào đón sự xâm nhập của anh. “Khi nào tao tóm được mày, tao sẽ tự tay treo cổ mày vì đã bắt tao phải trải qua chuyện này.”

Thở hồng hộc vì dụng sức, Nick Gentry gạt một mớ tóc ướt khỏi mắt và trèo lên trên mái của Newgate. Hắn cẩn thận đặt một chân lên bức tường ngoài nối với toà nhà bên cạnh. Bức tường dày khoảng tám inch, và cũ đến nỗi toàn bộ mặt trên đổ nát hết. Tuy nhiên, đó là còn đường duy nhất tới tự do. Một khi hắn đã sang được phía bên kia, hắn sẽ vào trong toà nhà, tìm đường ra phố, và rồi thì không ai cản nổi. Hắn biết rõ London hơn bất kì ai khác - mỗi con phố, mỗi góc ngách, mỗi cái lỗ và cái ngách. Không một ai có thể tìm thấy hắn nếu hắn không muốn bị tìm thấy.

Nick từ từ trèo lên tường như một con mèo, không quan tâm tới cú ngã có thể làm hắn bị nát như trên mặt đất. Hắn liếc nhanh lên trên, bầu trời xám xịt được chiếu sáng một chút nhờ ánh trăng. Bàn chân này tiếp nối chân kia; hắn cố giữ đầu óc tỉnh táo. Nhưng một ý nghĩ phá vỡ sự tập trung của hắn - Sophia. Một khi rời bỏ London, hắn sẽ không bao giờ còn gặp lại chị nữa. Nick không định nghĩa cảm xúc của mình dành cho chị là tình yêu, bởi vì hắn biết mình không thể nào có cảm xúc ấy. Nhưng hắn ý thức được nỗi đau nhói lên trong lòng, cảm giác rằng rời bỏ chị mãi mãi sẽ đồng nghĩa với việc đánh mất chút lương tri còn lại trong mình. Chị là người duy nhất trên đời này vẫn còn quan tâm tới hắn, người sẽ tiếp tục quan tâm, bất kể hắn đã làm gì.

Một bước, một bước nữa, chân phải, chân trái... Nick gạt những ý nghĩ về chị gái mình sang một bên và cân nhắc xem mình sẽ đi đâu sau khi thoát. Hắn có thể bắt đầu lại từ đầu ở đâu đó, với một cái tên mới, một cuộc sống mới. Ý tưởng đó đáng lẽ phải rất vui vẻ, nhưng thay vào đó nó kéo hắn chìm vào u sầu. Hắn đã mệt mỏi với việc phải đánh đu mạng sống và không bao giờ có thể thư giãn dù chỉ một phút. Hắn đã kiệt sức, kiệt sức như thể đã sống một trăm năm thay vì hai mươi lăm năm. Ý nghĩ bắt đầu lại từ đầu làm hắn chán ghét. Tuy nhiên, đó là lựa chọn duy nhất của hắn. Và hắn chưa bao giờ là kẻ khoa tay múa chân trước việc mình không thể nào thay đổi được.

Một phần bức tường nát vụn dưới bàn chân phải của hắn, làm những vụn vữa và miếng gỗ và bụi đất rơi xuống. Nick lặng lẽ tìm kiếm cân bằng, hai cánh tay vươn cao, hơi thở rít lên qua kẽ răng. Khôi phục lại trạng thái cân bằng, hắn tiếp tục một cách cẩn trọng hơn, sử dụng bản năng thay vì thị giác để vượt qua bức tường trong bóng tối. Có một chút chuyển động ở mặt đất bên dưới, chỉ là vài tên lính canh gác đi đi lại lại. Nhóm biểu tình đã cố gắng tụ tập lại nhanh chóng bị đuổi đi. Đó chỉ là một phần rất nhỏ trong số những người mà Nick đã hi vọng là sẽ phản đối nhân danh hắn. Hắn cười toe một vẻ tưởng thưởng mỉa mai vì danh tiếng đã hao mòn của bản thân. “Những tên khốn vô ơn,” hắn lẩm bẩm.

Rất may, không ai chú ý tới hình hài bám dính tí trên cao ở bức tường nhà tù. Nhờ một điều kì diệu nào

đó của Chúa Trời - hay trò đùa của quỷ dữ - cuối cùng Nick cũng tới được nhà bên cạnh. Mặc dù hắn không thể đến gần hần cửa sổ, hắn đã tìm được một cái đầu hồi chạm hình sư tử bằng đá thò ra. Một tay bám vào hình trang trí, hắn phát hiện ra nó không phải làm bằng đá mà là đá Coade[4] một loại vật liệu nhân tạo được dùng để chêm tường và tạc tượng khi mà dùng đá thật quá đắt. Nick không biết cái thứ ấy có giữ nổi hần không. Nhấn mặt, hắn lấy chiếc chần rách te tua hần đang quấn quanh một bên vai và buộc nó quanh đầu con sư tử. Giật mạnh mối thắt nút, hần tập trung vào cửa sổ, ba feet bên dưới. Tốt, hần nghĩ, nó đang mở, mặc dù hần không quan tâm lắm đến viễn cảnh phải lao qua cửa kính.

Nín thở, Nick tóm cái chần, do dự chỉ một giây miễn cưỡng, rồi nhảy ra khỏi bức tường trong một cú tung mình dứt khoát. Hần nhẹ nhàng lao qua khung cửa sổ mở đến mức chính hần cũng ngỡ ngàng, vì hần đã tưởng sẽ khó khăn hơn một chút. Mặc dù tiếp đất bằng chân, quán tính vẫn đẩy hần tới trước cho tới khi hần ngã với tiếng gừ đau đớn. Chửi thề, hần đứng dậy và rũ người. Căn phòng có vẻ như là một văn phòng gì đấy, cửa sổ để mở do một tay nhân viên bất cẩn. “Gần xong rồi,” Nick lẩm bẩm, bước qua văn phòng và tìm kiếm cầu thang sẽ dẫn hần xuống đất.

Hai phút sau, Nick len qua cánh cửa hần tìm được ở bên hông nhà, hoá ra toà nhà đó là một nhà máy sản xuất đồ gỗ nội thất. Được vũ trang với một con dao gấp và một khúc gỗ dày, hần ẩn mình vào những chiếc bóng khi đi tới trước.

Hần chết đứng khi nghe thấy tiếng clích của súng ngắn được lên đạn.

“Đứng im,” giọng một người phụ nữ vang tới.

Hơi thở của hần rít lên trong kinh ngạc. “Sophia?”

Chị gái hần đứng đó một mình, khẩu súng sáng loé trên tay, ánh mắt kiên định của chị chiếu vào hần.

“Đừng chạy,” chị cảnh cáo, khuôn mặt căng cứng.

“Làm thế quái nào chị tới đây được?” hần hỏi về khó tin. “Nguy hiểm lắm, và - vì Chúa, bỏ cái thứ đó đi nếu không chị sẽ tự làm đau mình đấy.”

Chị không cử động. “Chị không thể. Nếu làm thế, em sẽ chạy.”

“Chị sẽ không bắn tôi.”

Câu trả lời của chị rất khẽ. “Chỉ có một cách duy nhất để biết, không phải sao?”

Nick gồng mình trước một đợt thất vọng tràn trề.

“Chị không quan tâm tới tôi nữa sao, Sophia?” hần khàn giọng hỏi.

“Tất nhiên là có. Đó là lý do tại sao chị phải ngăn em. Chồng chị tới để giúp em.”

“Còn khuya. Đừng có ngốc! Để cho tôi đi, chết tiệt!”

“Chúng ta sẽ chờ ngài Ross,” chị bướng bỉnh nói.

Qua khoeé mắt Nick nhìn thấy lính canh và hai thám tử đang tới chỗ họ. Giờ thì đã quá muộn rồi. Chị gái hần đã huỷ hoại mọi cơ hội trốn thoát của hần. Phó mặc cho vận mệnh, Nick buộc mình thư giãn và thả rơi những vũ khí tự tạo của mình. Tốt thôi. Hần sẽ chờ Cannon. Và Sophia sẽ học được rằng ông chồng quý báu của chị đã lừa chị. Như thế cũng đáng, vạch trần bản chất thật sự của Cannon, còn hơn là để Sophia tôn sùng hần. “Tốt thôi,” hần nói đều đều.

“Chúng ta sẽ để cho chồng chị giúp tôi - đến tận giá treo cổ.”

18. Chương 18

Ross bị bắt từ đầu đến chân khi anh theo chân Gentry lên được mái nhà tù. Cảm thấy như thể mình sẽ không bao giờ còn sạch sẽ được nữa, anh trèo ra ngoài vùng không khí thoáng đãng, nó ngọt ngào không tả nổi sau thứ mùi hôi thối bên trong. Đi bộ dọc theo rìa mái, anh tìm thấy một bức tường nhà tù nối với toà nhà bên cạnh. Đầu tiên không có dấu hiệu nào của Gentry, nhưng rồi Ross nhìn thấy cái chắn đen phấp phới đu đưa trên thanh xà bằng đá. Anh gầm lên tức tối. Giờ thì không ai biết được hắn đã chạy xa đến đâu rồi.

Cúi mình trên bức tường, anh kiểm tra nó bằng chân, phát hiện ra nó yếu như lâu đài cát. Ở vào thời điểm này, lao theo con đường tìm tự do của Gentry đã không còn là sự lựa chọn nữa. Ross sẽ bị nghiền rửa nếu anh cố thử một cú nhảy mà ngay cả những diễn viên xiếc cũng sẽ từ chối. Tuy nhiên, trước khi anh có thể lùi lại anh nghe thấy một người phụ nữ gọi lên từ dưới đất.

“Ross?”

Trái tim anh ngừng đập khi nhìn thấy hình dáng người vợ bé nhỏ từ chỗ đứng cách nàng bốn tầng lầu.

“Sophia,” anh rống lên, “nếu đó là em, anh sẽ đánh em một trận bất tỉnh nhân sự.”

“Gentry đang đợi cùng với em,” lại giọng nói của nàng. “Đừng có cố vượt qua bức tường đó!”

“Anh cũng không định làm thế,” anh đáp lại, vật lộn để kiềm chế cơn giận khi anh nhận ra nàng đã bất tuân lệnh anh để ở lại nơi an toàn. “Ồ nguyên đó.”

Như thể anh phải mất cả đời mới đi qua được nhà tù lần nữa. Ross di chuyển trong cơn hoảng loạn bị kìm nén, chạy mỗi khi có thể, lờ đi những tiếng thét và chửi bới ngập đầy không khí khi anh đi qua hết tầng này đến tầng khác. Cuối cùng anh cũng đi qua cửa và chạy nước rút vòng quanh toà nhà. Anh nhìn thấy một đám đông nhỏ những người đứng quan sát, lính canh cưỡi ngựa và đi bộ, và Sayer và Gee, tất cả đều đang đứng chờ cách vợ anh và tù nhân của nàng một khoảng kính cẩn.

“Ngài Ross,” Sayer lo lắng nói, “phu nhân đã bắt được hắn trước khi bất kì ai trong chúng tôi nhìn thấy hắn - cô ấy bảo chúng tôi ở lại đây hoặc -”

“Giữ mọi người tránh xa trong khi tôi giải quyết việc này,” Ross quát.

Những thám tử tuân lệnh đẩy lùi đám đông ra xa thêm vài yard khi Ross đi tới chỗ vợ mình. Khuôn mặt Sophia giãn ra khi nàng nhìn thấy anh, và nàng đưa khẩu súng cho anh mà không nói một lời.

“Em lấy thứ này ở đâu?” anh khẽ hỏi, giọng anh kiềm chế với nỗ lực để không hét toáng lên.

“Em lấy từ chỗ phụ xe,” Sophia nói về hối lỗi. “Không phải lỗi tại anh ta đâu, Ross. Em xin lỗi, nhưng em nghe thấy một người quản giáo nói với Sayer rằng Gentry đã trốn... và khi họ đi, em đang nhìn qua cửa sổ xe thì em vô tình trông thấy nó trên mái nhà -”

“Để sau,” Ross cắt lời nàng, khao khát được тет vào móng nàng cho đến khi nàng phải kêu lên. Thay vào đó anh tập trung giải quyết vấn đề trước mắt.

Anh liếc nhìn Gentry, người vẫn đang quan sát họ với một vẻ khinh khỉnh. “VẬY đây chính là cách anh chăm sóc chị gái tôi đấy hả?” Gentry hỏi. “Chà, chị ấy ở trong bàn tay tốt lành đấy chứ? Đạo quanh Newgate vào ban đêm với một khẩu súng!”

“John,” Sophia phản đối. “Anh ấy không -”

Ross làm nàng im lặng bằng cách đặt một bàn tay lên cổ nàng. “Cậu may mắn vì cô ấy đã ngăn cậu lại đấy,” anh lạnh lùng thông báo với Gentry.

“Ồ, tôi đúng là một tên con hoang may mắn thật,” Gentry lẩm bẩm.

Ross lườm lườm hắn đánh giá, tự hỏi có phải anh sắp sửa phạm một sai lầm kinh khủng hay không, và biết rằng rất có thể đúng là như vậy. Anh đã nghĩ ra một kế hoạch có thể cứu được cái cổ của ông em vợ và thậm chí làm lợi cho phố Bow, nhưng đó rõ ràng là một canh bạc. Có cả một tập hợp đáng sợ các loại tính cách trong con người Gentry - một tay bắt trộm dưng cảm, một thủ lĩnh thế giới ngầm độc ác, một người

hùng, một con quỷ. Kì cục là dường như Gentry đang bị kẹt ở giữa chừng, không quyết định được hẳn sẽ làm gì. Nhưng nếu được đặt trong những bàn tay đúng đắn, và được uốn nắn bởi một ý chí còn mạnh hơn cả ý chí của chính hắn thì...

Chưa từng có ai cho nó một cơ hội để thay đổi, Sophia đã nói. Nếu nó có dù chỉ là một cơ hội sống cuộc đời khác... hãy nghĩ về người đàn ông mà nó có thể trở thành.

Ross sắp sửa cho hắn cái cơ hội đó, vì lợi ích của Sophia. Nếu anh không cố gắng giúp đỡ em trai nàng, đó có thể là vết rạn vĩnh viễn giữa họ. “Tôi sắp sửa đưa ra cho cậu một lời đề nghị,” anh nói với Gentry. “Tôi khuyên cậu nên cân nhắc cẩn thận.”

Một nụ cười mỉa mai quét qua khuôn mặt người đàn ông trẻ tuổi. “Thú vị đây.”

“Cậu đã biết về bằng chứng chống lại cậu. Nếu tôi muốn, tôi có thể làm cho nó biến mất.”

Gentry nhìn chằm chằm vào anh với sự quan tâm đầy cảnh giác, vì hắn hoàn toàn quen với qui trình mặc cả này. “Còn nhân chứng đã sẵn sàng đưa ra lời khai thì sao?”

“Tôi cũng có thể sắp xếp cả chuyện đó.”

“Làm cách nào?”

“Việc tôi làm thế nào chẳng liên quan gì đến cậu.” Ross không liếc về phía Sophia khi anh nghe thấy tiếng hít vào hổn hển của nàng. Anh cảm nhận được sự kinh ngạc của nàng trước việc anh sẵn lòng nhượng bộ những qui tắc của mình vì lợi ích của em trai nàng. Trong gần mười hai năm thực thi công lý, anh chưa từng làm bất kì việc gì có thể được coi là ăn hối lộ. Thao túng bằng chứng và nhân chứng đối ngược hoàn toàn với bản chất của anh. Tuy nhiên, anh nuốt xuống cục nghẹn của mình và u ám nói tiếp. “Để đổi lại những nỗ lực của tôi, tôi muốn cậu làm một việc.”

“Tất nhiên rồi,” Gentry mỉa mai nói. “Việc đó chẳng khó đoán mấy. Anh muốn tôi rời khỏi đây và biến mất.”

“Không. Tôi muốn cậu thành một thám tử.”

“Cái gì?” Gentry hỏi.

“Ross?” Sophia cũng hỏi cùng một lúc.

Nếu Ross không kiên trì chú mục vào công việc, anh sẽ thấy buồn cười trước hai cái nhìn trống rỗng trong hai cặp mắt giống hệt nhau trước mặt anh.

“Đừng có đùa, Cannon,” Gentry khó chịu nói. “Nói xem anh muốn gì, và tôi sẽ -”

“Cậu tự gọi mình là người bắt trộm,” Ross nói. “Hãy xem cậu có đủ bản lĩnh để làm việc đó theo luật hay không. Không có sự tàn bạo hay dối trá hay những bằng chứng ngụy tạo.”

Gentry có vẻ kinh hãi trước ý tưởng trở thành tội mọi của quần chúng. “Làm thế quái nào mà anh lại nghĩ ra cái ý tưởng điên rồ ấy hả?”

“Tôi đã nghĩ về vài điều Morgan nói... một thám tử và tên tội phạm anh ta bắt chẳng khác nào hai mặt của cùng một đồng xu.”

“Và anh nghĩ rằng Morgan sẽ tin tôi?”

“Đầu tiên thì không. Cậu sẽ phải chiếm lòng tin của cậu ta từng ngày một.”

“Tôi sẽ bị nguyên rửa nếu tôi mà lại đi gò lưng cúi đầu trước một lũ gà mờ[5],” Gentry khinh khỉnh nói, dùng biệt danh được gán cho các thám tử do bộ đồng phục màu đỏ của họ.

“Cậu sẽ bị treo cổ nếu không làm,” Ross bảo với hắn. “Tôi sẽ giữ những bằng chứng chống lại cậu, và tôi sẽ dùng chúng ngay khi có dấu hiệu đầu tiên cậu không thực hiện công việc của mình theo mong muốn của Morgan.”

“Làm sao anh biết tôi sẽ không đào tẩu?”

“Bởi vì nếu cậu làm thế, chính tôi sẽ đuổi theo và giết chết cậu. Cuộc sống của chị gái cậu, chưa nói đến của chính tôi, sẽ dễ chịu hơn rất nhiều nếu không có cậu.”

Bầu không khí sống dậy với sự thù địch. Ross có thể thấy rằng Gentry gần như tin vào lời dọa nạt. Anh kiên nhẫn chờ đợi, để cho hắn nghiền ngẫm những lựa chọn của mình.

Người đàn ông trẻ bắn cho anh cái nhìn trừng trừng độc địa. “Anh sẽ sử dụng tôi,” hắn lầm bầm. “tôi sẽ thành một chiếc lông chết tiệt trên cái mũi của anh, và anh sẽ vết sạch chút danh tiếng còn lại của tôi để làm lợi cho những kế hoạch của anh với Phố Bow. Các tờ báo sẽ tôn vinh anh vì đã biến Nick Gentry thành thám tử Phố Bow. Anh sẽ khiến tôi phản bội mọi kẻ mà tôi biết, và đưa ra bằng chứng chống lại mọi tên đồng lõa của tôi. Và sau khi đã đảm bảo rằng tôi bị tất cả đàn ông, đàn bà và trẻ con từ Pháp trường cho đến tận Đường Gin ghê tởm, anh sẽ cử tôi đi bắt những tên trộm và những tên sát nhân ở những nơi tôi bị căm ghét nhất. Ngoài tất cả những chuyện đó ra, đồng lương anh cho tôi sẽ là thứ chết đuối.”

Ross dăm chiêu cân nhắc những lời buộc tội. “Phải,” anh nói, “thế là đã tổng kết khá đầy đủ.”

“Lạy Chúa tôi.” Gentry bật ra tiếng cười không chút hài hước. “Đi chết đi, Cannon!”

Một trong hai bên lông mày của Ross nhướn lên. “Tôi coi đó là câu đồng ý nhé?”

Gentry trả lời với một cú gật ngắn gọn. “Rồi tôi sẽ hối hận thôi,” hắn nói chua chát. “Ít nhất giá treo cổ còn giải quyết tôi nhanh gọn.”

“Giờ khi chúng ta đã đi đến một thoả thuận, tôi sẽ mang cậu trở lại nhà giam,” Ross thoải mái nói. “Sáng ngày mai cậu sẽ được thả. Trong lúc đó, tôi cần phải sắp xếp vài chuyện.”

“Ross.” Sophia lo lắng nói, “John nhất định phải quay lại đó đêm nay à?”

“Phải.” Ánh mắt anh thách nằng dăm phản đối.

Nàng cẩn trọng ngậm miệng, mặc dù rõ ràng là nàng mong muốn cầu xin cho em trai.

“Không sao đâu, Sophia,” Gentry lầm bầm. “Tôi đã từng ở những nơi còn tệ hơn thế này.” Cậu ta dán cái nhìn độc địa vào Ross khi nói thêm, “Nhờ đức ông chồng của chị cả.”

Trong suốt tình bạn kéo dài mười năm của họ, Ross chưa bao giờ có thể làm ngài Grant Morgan sốc bằng bây giờ. Trở về số 3 phố Bow, anh đi thẳng tới văn phòng của Morgan và nói lại thoả thuận anh đã đạt được với Gentry.

Morgan nhìn chằm chằm vào anh với sự ngỡ ngàng hoàn toàn. “Anh vừa nói gì cơ? Nick Gentry không thể thành thám tử được.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì hắn là Nick Gentry, chứ còn sao nữa!”

“Cậu có thể biến hắn thành một thám tử.”

“Ồi, không,” Morgan kịch liệt phản đối, lắc đầu nguây nguẩy. “Chúa ơi, không. Tôi chưa từng phản nản về những việc ngoài giờ anh chắt lên đầu tôi, hay về tất cả những trò thử-tài anh bắt tôi trải qua. Và nếu được thăng cấp, tôi sẽ làm hết sức mình để tiếp quản công việc của anh. Nhưng tôi sẽ bị nguyên rửa nếu anh sắp nghỉ hưu mà để lại cho tôi cái nhiệm vụ huấn luyện Nick Gentry! Nếu anh nghĩ hắn có thể thành một thám tử thì anh đi mà dạy hắn!”

“Cậu thích hợp trong việc chế ngự hắn hơn tôi! Cậu đã từng là một thám tử - cậu tới từ đường phố như hắn. Và hãy nhớ rằng hắn chỉ mới hai mươi lăm - vẫn còn đủ trẻ để gây sức ảnh hưởng.”

“Hắn là một thằng cứng đầu, và chỉ có đồ ngốc mới tin khác đi!”

“Cùng với thời gian,” Ross tiếp tục nói, lờ đi lời phản đối, “Gentry có thể sẽ là tay cừ nhất mà cậu có. Hắn sẽ làm những công việc tệ hại nhất và nguy hiểm nhất mà không nhăn mặt. Tôi đã cho cậu một vũ khí, Grant à - một vũ khí có thể được sử dụng một cách rất hiệu quả.”

“Hoặc có thể nổ tung cái mặt tôi ra,” Morgan lẩm bẩm. Dựa ra sau ghế của mình, anh ta nhìn chăm chăm lên trần nhà với một tiếng gầm ghè chua chát. Rõ ràng, anh ta đang mừng tượng ra cảnh huấn luyện Nick Gentry. Đột nhiên anh ta phá ra cười mỉa mai. “Mặc dù vậy có thể sẽ đáng làm đấy. Sau tất cả những rắc rối mà tên nhóc đó đã gây ra cho chúng ta, tôi sẽ rất thích được cho hắn nát như ra cám.”

Ross mỉm cười, nhớ lại thân hình vạm vỡ của Nick Gentry và nghĩ rằng chỉ có một người cỡ Morgan mới gọi hắn là “nhóc” được.

“Vậy là cậu sẽ xem xét việc đó phải không?”

“Anh có cho tôi lựa chọn nào không?”

Ross khẽ lắc đầu.

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Morgan lẩm bẩm. “Chết tiệt. Tôi hi vọng anh nghỉ hưu sớm đi, Cannon.”

Sophia đang ở trên giường vào lúc Ross đi vào căn phòng tối đen, và nàng vẫn nằm im và lặng lẽ, hi vọng anh sẽ nghĩ rằng nàng đang ngủ. Anh đã kiểm chế không thể hiện sự bức mình của anh với nàng trong chuyến xe ngựa trở về từ Newgate, và nàng biết rằng anh định chờ cho đến khi họ đã về buồng riêng. Tuy nhiên, giờ chính là lúc tuyên bố. Nàng lý luận rằng nếu nàng có thể trì hoãn anh đến sáng hôm sau, cơn giận của anh sẽ dịu đi.

Không may, có vẻ như Ross không định chờ. Anh bật đèn lên và xoay cho đến khi nó sáng bừng lên.

Sophia từ từ ngồi dậy và nở nụ cười cầu hoà. “Ngài Grant đã nói gì khi anh bảo với anh ấy -”

“Chúng ta sẽ bàn chuyện đó sau,” anh khàn giọng nói, không để bị phân tâm. Ngồi trên mép giường, anh đặt hai bàn tay to lớn ở mỗi bên người nàng, ghim chặt người nàng dưới tấm phủ giường. “Ngay lúc này, anh muốn bàn đến hành động của em tối nay. Và em sẽ phải giải thích làm sao em có thể mạo hiểm đến như thế trong khi đã biết anh lo cho sự an toàn của em thế nào!”

Sophia chìm xuống dưới gối khi anh tiếp tục tung ra bài thuyết giảng nghiêm khắc có thể làm bất kì ai bối rối. Tuy nhiên, nàng biết rằng cơn giận của anh bắt nguồn từ tình yêu dành cho nàng, vì thế nàng nhận từng lời với tiếng ừm ừm đồng tình. Khi anh đã nói xong - hay có lẽ chỉ là nghỉ lấy hơi để tiếp tục - nàng liền lí nhí chen ngang.

“Anh hoàn toàn đúng,” nàng nói. “Nếu em là anh, em cũng cảm thấy như thế. Đáng lẽ em nên ở trong xe đúng như anh bảo.”

“Đúng,” Ross lẩm bẩm, dường như cơn giận của anh đã dịu đi ít nhiều khi rõ ràng là nàng không có ý định tranh cãi với anh.

“Với kinh nghiệm của anh, anh biết rõ điều gì là tốt nhất trong những tình huống như thế. Và em không chỉ đặt mình vào nguy hiểm, em còn mạo hiểm con của chúng ta nữa, và em rất xin lỗi về chuyện đó.” Trình nịnh chồng thật là cao thâm.

“Đúng như thế đấy.”

Rướn người lên, nàng ngả đầu lên vai anh. “Em sẽ không bao giờ cố ý gây lo lắng cho anh nữa.”

“Anh biết điều đó,” cô cằn nói. “Nhưng chết tiệt, Sophia, anh không muốn bị biết đến như một người đàn ông không quản nổi vợ mình.”

Sophia mỉm cười trên vai anh. “Không ai dám nghĩ xằng bậy vậy đâu.” Nàng từ từ chuôi xuống đùi anh. “Ross... điều anh đã làm cho em trai em thật tuyệt vời...”

“Anh không làm cho cậu ta. Anh làm vì em.”

“Em biết. Và em ngưỡng mộ anh vì điều đó.” Nàng nhẹ nhàng cởi nút thắt cà vạt của anh, nói lỏng dải lụa đen.

“Chỉ vì thế thôi à?” anh hỏi, cánh tay siết chặt quanh thân thể mảnh mai của nàng.

“Vì một ngàn lí do khác nữa.” Nàng cố tình chà ngực mình vào ngực anh. “Hãy để em cho anh thấy em yêu anh nhiều biết bao. Em cần anh nhiều thế nào.”

Bỏ quên bài thuyết giảng, Ross kéo áo sơ mi qua khỏi đầu và ném nó xuống sàn. (Mắc bẫy rồi anh hai, kekeke) Khi anh trở lại với Sophia, nàng đang mỉm cười, sự hài hước và khuấy động trộn lẫn một cách thi vị trong lòng nàng.

“Có gì buồn cười thế?” anh hỏi, giạt gấu váy của nàng lên đến eo.

“Em chỉ vừa mới nghĩ đến tiếng lóng Cockney gọi các bà vợ là ”nợ buộc thân,” nàng nói, hỏn hển một chút khi bàn tay anh đặt trên bụng trần của nàng. “Trong trường hợp của em, có vẻ như câu đó đúng, phải không nào?”

Đôi mắt anh ánh lên với nụ cười thay câu trả lời, và anh cúi xuống chiếm giữ miệng nàng. “Chẳng có gì là anh không thể xử lý được,” anh đảm bảo với nàng, và dành phần còn lại của buổi đêm để chứng minh điều đó.

Sau khi con gái họ chào đời, Bác sĩ Linley đã nhận xét rằng đó là ca sinh con đầu tiên mà anh ta phải lo lắng cho bố đứa trẻ nhiều hơn là bà mẹ. Ross cứ đứng ở góc phòng bất chấp nỗ lực của mọi người kéo anh ra chờ bên ngoài. Anh ngồi trên chiếc ghế tựa thẳng lưng và nắm mép ghế cho đến khi những rầm gỗ có nguy cơ chộc thủng tay anh. Mặc dù khuôn mặt anh vô cảm, Sophia hiểu được nỗi sợ của anh. Nàng cố đảm bảo với anh giữa các cơn đau đẻ rằng nàng ổn cả, rằng cơn đau này kinh khủng nhưng có thể chịu đựng được, nhưng dần dà những nỗ lực rặn để đòi hỏi nàng phải toàn tâm toàn ý, và nàng đã gần như quên mất sự tồn tại của anh trong phòng.

“Cô im ắng kinh khủng đấy,” Linley nói, nhìn nàng với nụ cười khuyến khích. “Cứ hét lên khi cơn đau đến, nếu điều đó giúp ích. Vào những lúc như thế này, tôi đã từng bị phụ nữ nguyên rửa cả tôi lẫn ông tổ ông tông của tôi.”

Sophia yếu ớt cười khúc khích và lắc đầu. “Nếu tôi hét lên chồng tôi có thể ngắt mất.”

Phần kết

“Anh ta sẽ qua được thôi,” Linley khô khan nói.

Càng về cuối, khi những cơn đau đã phủ lấp nàng, nàng có hét lên, và Linley dùng cánh tay đỡ cổ nàng và giơ chiếc khăn tay trắng ra trước mặt nàng. “Thở qua cái này này,” anh ta lẩm bẩm.

Nghe lời, nàng hít một hơi thứ hương thơm ngọt dịu, choáng váng làm dịu cơn đau và cho nàng một trạng thái phấn khích đáng ngạc nhiên. “Ồ, cảm ơn anh,” nàng nói đầy vẻ biết ơn khi anh hạ chiếc khăn tay xuống lần nữa. “Cái gì đây?”

Cùng lúc đó, Ross xuất hiện ở cạnh giường, trông có vẻ nghi kị. “Nó có an toàn không?” anh hỏi.

“Oxit-nitơ[6] đấy,” Linley bình tĩnh trả lời. “Nó được dùng trong những cuộc ”xông hơi vui nhộn,” trong đó người ta giải trí bằng cách hít cái này. Nhưng một đồng nghiệp của tôi, Henry Hill Hickman đã đề nghị dùng nó để giảm đau trong nha khoa. Trước nay cộng đồng y khoa dành cho nó rất ít sự chú ý. Tuy nhiên, tôi đã dùng nó vài lần để làm giảm các cơn đau đẻ của phụ nữ, và có vẻ như nó vừa vô hại lại vừa hiệu quả.”

“Tôi không thích cái ý tưởng anh dùng vợ tôi thí nghiệm -” Ross bắt đầu nói.

Sophia chen ngang khi một cơn đau mạnh mẽ khác tóm lấy nàng. Nàng bóp chặt cổ tay Linley. “Đừng nghe lời anh ấy,” nàng hỏn hển. “Cái khăn tay đâu?”

Với một hơi Oxit-nitơ và một vài cú rặn nữa, Amelia Elizabeth Cannon đã chào đời.

Ngày hôm sau, khi Sophia ngồi với đứa bé sơ sinh tóc đen nhỏ xíu đang bú, nàng liếc nhìn Ross với nụ cười hỏn hển. Mặc dù nàng âm thầm sung sướng vì đứa bé mới sinh là con gái, một người phụ nữ thường bị xem là thất bại khi không cho chồng mình một đứa con trai đầu lòng. Tất nhiên, anh quá lịch thiệp nên không tỏ vẻ thất vọng, nhưng Sophia biết rằng phần lớn gia đình Cannon, đặc biệt là ông nội Ross đều đã hi vọng một trưởng nam để nối dõi tông đường.

Khi những ngón tay dài của Ross khẽ xoa mái tóc đen mượt mà phủ trên cái đầu tí hon của con gái anh, Sophia khẽ nói. “Em chắc chắn lần tới chúng ta sẽ có con trai.”

Anh nhìn lên từ đứa trẻ với cái nhìn bối rối. “Một đứa con gái nữa cũng được.”

Sophia mỉm cười nghi ngờ. “Anh thật tốt đã nói thế, nhưng mọi người đều biết rằng -”

“Amelia chính là những gì anh mong muốn,” anh quả quyết nói. “Đứa bé xinh đẹp nhất, hoàn hảo nhất mà anh từng thấy. Hãy cho anh một ngôi nhà đầy những cô bé như thế này, thì anh sẽ thực sự là người hạnh phúc.”

Sophia nắm tay anh và đưa tới môi nàng. “Em yêu anh,” nàng nồng nhiệt nói, trải những nụ hôn lên những ngón tay dài của anh. “Em rất mừng vì anh đã không cưới ai đó trước khi gặp em.”

Ross cúi xuống gần hơn và trượt cánh tay anh phía sau lưng nàng. Miệng anh di chuyển cùng miệng nàng trong một nụ hôn ve vãn khiến cho nàng run rẩy vì sung sướng. “Việc đó là không thể được,” anh nói, lùi lại sau để cười với mắt nàng.

“Tại sao?” Sophia dựa vào cánh tay trợ lực của anh trong khi đứa bé tiếp tục bú trên ngực nàng.

“Bởi vì ... anh đã chờ em, tình yêu của anh.”

— — —

[1] The greater the rogue, the greater the luck

[2] Blue blood: ám chỉ giới quý tộc có máu màu xanh khác người, tất nhiên chỉ là cách nói ẩn dụ

[3] Pediment: là phần chóp hình tam giác, hoặc tam giác cách điệu trang trí trên mặt tiền các ngôi nhà kiểu cổ.

[4] Một loại vật liệu gốm sứ do bà Eleanor Coade sáng tạo tk 18 (có phải thạch cao không nhỉ?)

[5] Nguyên văn: Robin Redbreasts - một giống chim thuộc họ chim sẻ, có lông ức màu đỏ.

[6] Mình đốt hoá không biết nó là đọc là gì, hí hí

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-cua-tieu-thu-sophia-lady-sophias-lover>